

24

கல்வித்தத்துவம்

பேராசிரியர் ப.சந்திரசேகரம்

கல்வித் தத்துவம்

பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம்

பதிப்பாசிரியர்

பேராசிரியர் கலாநிதி என் . சண்முகலிங்கன்

வாதுசன நாகம்
பாழ்ப்பாணம்

வெளியீடு:

பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்,

கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை மற்றும்

இளைஞர் விவகார அமைச்சு,

வடக்கு மாகாணம்.

2021

284907

284907 CC

2
370.1

- நூல் : 'கல்வித் தத்துவம்'
நூலாசிரியர் : பேராசிரியர் ப.சந்திரசேகரம், 1975
மீள்பதிப்பு : 2021
பதிப்பாசிரியர் : பேராசிரியர் கலாநிதி என். சண்முகலிங்கன்
முகப்பு அட்டை : சாந்தி நிகேதன் - (குருதேவர் ரவீந்திரநாத் தாகூர் கற்பித்தல்)
வெளியீடு : பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்,
கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள்,
விளையாட்டுத்துறை மற்றும்
இளைஞர் விவகார அமைச்சு,
வடக்கு மாகாணம்.
- பக்கங்கள் : xxvi+254
அளவு : A/5
பிரதி : 300
அச்சுப்பதிப்பு : நியூ எவகிறீன் அச்சகம் (பிறைவேட்) லிமிட்டெட்
கே.கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பே. இல: 021 221 9893
- ISBN : 978 - 624 - 5911 - 04 - 2

வாழ்த்துச் செய்தி

அழியாத செல்வமாகிய கல்விச் செல்வம் தொடர்பாக பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள் எழுதி 1975இல் வெளியிட்ட 'கல்வித் தத்துவம்' எனும் நூலினை காலத்தின் தேவை கருதி மீள்பதிப்புச் செய்யும் முயற்சி பாராட்டுதற்குரியதாகும். ஏனென்றால்

“கேடு இல் விழுச் செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடு அல்ல மற்றையவை” (திருக்குறள் 42)

எனும் குறளுக்கேற்ப ஒருவனுக்கு அழிவு இல்லாத சிறந்த செல்வாகிய கல்வித் துறை சார்பாக வெளியிடப்பட்ட இந்நூல் அன்று முதல் இன்றுவரை பலரதும் அறிவுத் தேடலுக்கு பக்கபலமாக இருந்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது.

மேலைத்தேயக் கல்வி முறைகளும் கீழைத்தேய கல்வி முறைகளும் இணைந்நு கல்வியில் புதிய புரட்சியினை உருவாக்கி புதிய தேடலுக்கு வழிவகுக்க இவரது இந்நூலில் கல்விக் கோட்பாடுகள் மிகச்சிறப்பாக அலசி ஆராயப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். கல்வித்துறையில் மேற்படிப்பை மேற்கொள்பவர்களுக்கு ஆழ்ந்த அநுபவங்களினுடனான பல விளக்கங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளமை சிறப்பானதாகவுள்ளது.

மேலைத்தேய, கீழைத்தேய கல்வியிலாளர்களின் கல்விக் கொள்கைகளையும் சிந்தனைகளையும் தொகுத்துக் காட்டியுள்ளதுடன் கல்வியியலில் அரசியல், பொருளாதாரம்,

சமூகம் பெற்றுக் கொள்ளும் முக்கியத்துவத்தினையும் சமூகத்தில் கல்விசார் சாதனங்களின் தொழிற்பாடு, சமூகத்தில் கல்வியினை கொண்டு செல்லும் முறைகள் தொடர்பாகவும் இலங்கையில் நவீன கல்வித்திட்டம் தொடர்பான ஆய்வினையும் மேற்கொண்டுள்ளதுடன் கல்வி மேற்படிப்பினை மேற்கொள்ளும் பல்கலைக்கழகங்களின் தொழிற்பாடுகள் தொடர்பாகவும் ஆய்வு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சியில் முக்கியமான இடம் வகிக்கும் கல்வித்துறை தொடர்பான இவரது ஆய்வு முயற்சியின் பயனாக இற்றை வரை பலரும் பயன் பெற்றிருப்பதுடன் இனிவரும் காலங்களிலிலும் இவரது இம் முயற்சியினை அடியொற்றி பலரும் கல்வித்துறை சார்பாக ஆய்வு முயற்சிகளினை மேற்கொள்ளுவதற்கு உறுதுணையாக இவரது இந்நூல் மீள்பதிப்புச் செய்யப்படும் முயற்சியினை வரவேற்று பாராட்டி வாழ்த்துக்களை கூறி நிற்கின்றேன்.

திரு.இ.இளங்கோவன்,
செயலாளர்,
கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள்,
விளையாட்டுத்துறை மற்றும்
இளைஞர் விவகார அமைச்சு,
வடக்கு மாகாணம்.

வெளியீட்டுரை

பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களமாவது காலத்தின் தேவையறிந்து பேணிக்காக்க வேண்டியதும், சமூகத்திற்கும் பயன்தருவதுமான எம்மவரின் நூல்களை உரிய முறையில் இனங்கண்டு அவற்றைப் பதிப்புச் செய்து பாதுகாக்கும் முயற்சியிலும், அனைவரும் படித்தறியக்கூடிய வகையில் கொண்டு செலுத்தும் முயற்சியிலும் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வருகின்றது. அந்த வரிசையில் மற்றுமொரு சிறந்த அறுவடையாக பேராசிரியர் பத்தக்குட்டி சந்திரசேகரம் அவர்கள் எழுதிய “கல்வித் தத்துவம்” என்னும் நூலை வெளியிடுகின்றது. அந்நூல் வெளியீட்டுக்கான வாழ்த்துச்செய்தி வழங்க வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

பேராற்றல்மிக்க கட்டுரையாசிரியராக பேராசிரியர் ப.சந்திரசேகரம் அவர்கள் கல்வியில் சார்ந்து ஏராளமான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் பல “கல்வித் தத்துவம், கல்விச் சிந்தனைகள், கல்வியியல் கோவை” போன்ற நூல்களாக வெளிவந்தன. கல்வியியல் ரீதியில் நீண்ட தேடல்களை முன்னெடுத்த புலமையாளராக விளங்கியவர் இவர் என்பது இவர்தம் கட்டுரைகள் வாயிலாகப் புலப்பட்டு நிற்கின்றன. ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலுமே செவ்வியல் நடையில் எழுதக்கூடிய ஆற்றல்பெற்ற இவரது படைப்புக்களில் ஒன்றான “கல்வித் தத்துவம்” என்னும் நூல் 1975 இல் முதற்பதிப்பாக வெளிவந்தது. காலத்தின் தேவை கருதியும்,

கல்விப்புலத்தின் தேவை கருதியும் பண்பாடலுவல்கள் திணைக்களம் இந்நூலை மீள்பதிப்பிற்கு உட்படுத்துகின்றது.

கல்வியியல் ரீதியாக ஆய்வு மேற்கொள்வோர்க்கு அருமருந்தாக அமையும் நோக்கோடும், ஈழத்தின் தலைசிறந்த ஓர் அறிஞரின் படைப்பை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் ஆக்கபூர்வமாக வெளிப்பாடகவே இந்நூற் பதிப்பு முயற்சி அமைகின்றது. இம் முயற்சி முழுமை பெற சிறந்த வழி காட்டுதல்களைச் செய்த கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை மற்றும் இளைஞர் விவகார அமைச்சின் செயலாளருக்கும், தோள்கொடுத்துதவிய பேராசிரியர்கள், திணைக்கள உத்தியோகத்தர்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகளையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இதுபோன்ற அரிய நூற்பதிப்பு முயற்சிகள் தொடர்ந்தும் திணைக்களத்தால் மேற்கொள்ளப்பட எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவருள் கிடைக்க வேண்டும் எனப் பரம்பொருளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

திருமதி . சுஜீவா சிவதாஸ்

பிரதிப் பணிப்பாளர்,
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்,
வடக்கு மாகாணம்.

பதிப்புரை

பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள் தமிழில் முழுதளாவிய கல்வித்தத்துவ அறிவொளியைப் பாய்ச்சிய சிந்தனையாளர்.

பேராதனை,கொழும்பு,யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகங்களின் கல்வியியல் புலங்களுக்கு வளம் சேர்த்த புலமையாளர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கல்விப்புலத்தின் முதல் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் விளங்கிய அவரது ஆற்றலின் அழகும் வீச்சும் இன்றுவரை ஆழ உணரப்படுவன.

தந்தையார் மண்டூர் பத்தக்குட்டி ஆசிரியர் முதுசொமாகவும் அவர் மாணவரான விபுலானந்த அடிகளாருடனான இளமைக்கால சமூக மயமாகலின் பேறாகவும் வாய்த்த பண்பாட்டு உணர்திறனோடு மேலைக் கல்விச் சிந்தனைகளுடனும் எங்கள் புலத்து சிந்தனைகளுடனும் தோய்ந்து விரிந்தது பேராசிரியரின் உள்ளம்.

லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் மேற்கொண்ட 'உலகளாவிய இராமகிருஷ்ணன் மிஷன் கல்விச்செயற்பாடுகள்' தொடர்பான உயர்பட்ட ஆய்வானது, பின்காலனிய மேலாண்மைக் கருத்தியல் களுக்கு சவாலானது.

எங்கே மனம் அச்சமின்றி இருக்கிறதோ
எங்கே தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறதோ
எங்கே அறிவு சுதந்திரமாய் உலவுகிறதோ

.....

எந்தையே!

அங்கே என் தேசம் விழித்தெழுக

என்ற தாகூரின் கீதாஞ்சலி பாடலுக்கு நெருக்கமானது பேராசிரியரின் வாழ்வியல்.

அவரிடம் பாடம் கேட்ட ,அவரது நூல்களைப் பயின்ற அனுபவ ஞானம் ஒப்பிலாதது. இந்தவகையில் உலக கல்விச்சிந்தனையாளர் களின் தரிசனங்களை சமூக அறிவியல் நோக்கில் பகுத்தாய்ந்து அவர் கண்ட தெளிவின் சாரமே' கல்வித் தத்துவம்' எனும் நூலாகும்.

“மாந்தர் தம் கற்றனைத்தூறும் அறிவு”என்ற வள்ளுவர் வாழ்க்கை நெறியை முன்மொழியும் பேராசிரியர், மார்க்ஸ் முனிவரென தாம் ஆராதிக்கும் கார்ல் மார்க்ஸ் இன் கருத்தியல் தெளிவுடன் “கல்வி மனித அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்று; எல்லோருக்கும் பொதுச்சொத்து; எல்லோருக்கும் எப்போதும் கிடைக்குமளவுக்கு பெருக் கெடுத்தோடவழி செய்யவேண்டும்” என வலியுறுத்துவார்.அதே வேளையில் கல்வியானது அறிவியலடிப்படையில் அமைந்து ஒரு நாட்டின் பாரம்பரியப் பண்பினுடனும் கருத்து விழுமியங்களுடனும் இணைந்து வளர்வதன் மூலமே நாட்டின் நலன் விருத்தியையும், உறுதி நிலையையும் முன்னேற்றத்தையும் வலுப்படுத்த முடியும் என்ற தம் அனுபவ ஞானத்தையும் அடிக்கோடிடுவார்.

நூலாசிரியரே தம் முன்னுரையில் குறித்தவாறு இந்நூலானது கல்வித் தத்துவம் பயிலும் மாணவருக்கான ஒரு பாட நூல் என்ற வரையறையைக் கடந்தது; கல்விப்புலத்தில் இசைந்துள்ள அனை வருக்குமான கை நூல் என்றால் மிகையில்லை. அவ்வாறே சுய மொழிக்கல்விக்கு வளம் சேர்க்கும், தமிழில் கல்வியியல் அறிவை விரிவாக்கும் அவர் காலப்பணியின் கருவியாகவும் நூலின் முக்கியத் துவம் உணரப்படும்.

இந் நூலின் பெறுமதியினை உணர்ந்து பேராசிரியர் வாழும் காலத்திலேயே 1975 இல் இதனை வெளியிட்ட யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவு தமிழ் நூற் பதிப்பு விற்பனைக்கழகத்தின் பணி உயர்வானது. இதன் பயன்பாட்டுத் தேவை கருதி சேமமடு பதிப்பகத்தினர் மீள் பதிப்பு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பொழுது இந் நூலின் அருமை கருதி எங்கள் வடமாகாண
பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் புதிய பதிப்பு வசமாகின்
றது. இப் பதிப்பானது, தமிழை அறிவியல் மொழியாக்கும், கல்வி வழி
பண்பாட்டு மேம்பாட்டினை-சமநீதியைக் காணும் எங்கள் தவத்துக்
கான வரமும் வழிகாட்டியுமாகும் .

பேராசிரியர் கலாநிதி என்.சண்முகலிங்கன்
மேனாள் துணைவேந்தர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
தலைவர், ஆலோசனைச் சபை,
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்,
வட மாகாணம்.

25

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தான்...
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமானே.

கல்வித் தத்துவம்

ப. சத்திரசேகரம், எம். ஏ.

யாழ்ப்பாணம்

கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்

முன்னாள் கல்வியதிபதியும்

'New Frontiers in East West Philosophies of Education'
'Testament of Truth', 'New Approach to Thiruvvasagam'

முதலாய தத்துவ ஆராய்ச்சி நூல்களின் ஆசிரியரும்,
பிரபல கல்வி நெறியாளருமாகிய

திருவாட்டி இரத்தினா நவரத்தினம்

அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்துரை

உலகின் கல்விப் பிரச்சினைகளைப் புதிய நோக்குடன் அணுகுதலும், எங்கள் கல்வி மரபுகளின் நிறைகளையும் குறைகளையும் புனர் மதிப்பீடு செய்தலும் முன் எக்காலத்தையும்விட இக் காலத்தில் மிகவும் அவசியம் என்பது தெளிவு. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கல்வித் துறையிற் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் இந்நூல் ஆசிரியராகிய திரு. ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள் இந்நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு, கல்வித் தத்துவம், கல்விக் கோட்பாடுகள், பற்றிப் புதிய முறையிற் கற்றல், ஒரு முக்கிய சாதனமாக விளங்கும் எனும் கருத்துடையவர். ஆசிரியர் வரலாற்றிற் கல்வி பற்றிய புதிய விளக்கங்களுக்கமையத் தங்கள் முயற்சிகளை மீள மதிப்பிடுதலில் விருப்பமுடையோரதும், கல்வித் தொழிலில் நீண்ட அனுபவம் படைத்தோரதும் பொருட்டே இந்நூல் முக்கியமாக எழுதப்பட்டது. ஸ்ரீலங்காவில் எதிர்காலத்தில் பயிற்றப்படும் பல்கலைக்கழகக் கல்வி, பொதுக் கல்வி ஆகியவற்றில் நாட்டமுடையோர்க்கும் இந்நூல் பயன்படக் கூடும்.

மேலைத் தேயக் கீழைத் தேயக் கல்விக் கோட்பாடுகளும் பயிற்சி முறைகளும் சம்பந்தமான முக்கிய கொள்கைகளுக்குப் புத்துயிருட்டலும், கல்விப் பிரச்சினைகளை வரலாற்று ரீதியில் அணுகுதலுமாகிய தம் முக்கிய நோக்கத்தில் ஆசிரியர் வெற்றி கண்டுள்ளார்.

காலங்காலமாக வந்த தத்துவவியல், உளவியல், கல்வியியல் பற்றிய எழுத்தாளரதும் சிந்தனையாளரதும் கொள்கைகளையும் சமூக விஞ்ஞானத்தின் சில நோக்கங்களையும் விளக்கி அவை அனைத்தையும் கல்வித்துறையில் உழைப்பவர்கள் பொருட்டு ஒருங்கு தொகுத்தளிப்பதில் அவர் மேற்கொண்ட முயற்சி பாராட்டுக்குரியது.

கல்வித்துறையில் மேற்படிப்பை மேற்கொண்ட பல்வேறுபட்ட கலாசாரத்தையுடைய பட்டதாரி மாணவர்களுக்குக் கல்வித் தத்துவம், கோட்பாடு, ஒப்பீட்டுக் கல்வி, கலைத்திட்ட அமைப்பு ஆகியவற்றை சிறிலங்கா பல்கலைக் கழகத்தின் கல்வித்துறையில் பதினைந்து ஆண்டுகாலமாகக் கற்பிக்கும் வாய்ப்பு ஆசிரியருக்கு இருக்கிறது . இந்த ஆழ்ந்த அனுபவத்தின் பயனாக எழுந்ததே இந்நூல்.

வரலாறு, அரசியல், பொருளியல், சமூகவியல், மானிட சாத்திரவியல், உளத்தத்துவவியல், தத்துவ சாத்திரம் போன்ற வேறுபட்ட துறைகள் மூலம் பெறப்படும் விளைவுகளை ஒன்றிணைத்துக் கல்வித்துறைக்குப் பயன்படுத்துவதன் மூலமே, சமூகத்தில் கல்வியின் பங்கு பற்றிய உண்மையான விளக்கம் அதிகரிக்கும் என்பதே எமது துணிவு. கல்வித்துறையில் இன்றுள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு இத்தகைய அடிப்படையான வழியை மேற்கொண்ட முயற்சிக்காக யான் ஆசிரியரைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றேன். கல்வித்துறையின் பயனும் ஆய்வும் பற்றி உலகப் பொது நோக்குடன் எழுதப்பட்ட ஆசிரியரின் இம் முதல் நூல், அவருக்கு வெற்றியளிப்பதாகுக.

இரத்தினா நவரத்தினம்

“திருவடி”

கொழும்புத்துறை,

யாழ்ப்பாணம்.

16-2-75.

முன்னாள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்வித்துறையின்
 சிரேஷ்ட விரிவுரையாளரான
திரு. கு. நேசையா, M. A. அவர்கள்
 தந்துதவிய

அணிந்துரை

இலங்கையில், நவீன அறிவுத்துறைகள் பலவற்றைப் போலவே கல்வித்துறையும், அத்துறையின் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு அதன் பிரதிபலிப்பாக நூல்களை வெளியிடும் ஆய்வாளர்களைப் பெறாது குறைபாடுடையதாய் விளங்குகின்றது. இத்தகைய வரட்சிச் சூழலிலே திரு.ப.சந்திரசேகரம் அவர்களின் கல்வித் தத்துவம் என்னும் நூலானது கல்வியாகிய வயலுக்குச் செழிப்பு நல்க வல்லதும், வரவேற்றற்குரியதுமான நன் மழையாய் வெளிவருகின்றது. தமிழின் புதியதொரு துறையிலே இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளமை இரு மடங்கு வரவேற்பிற்கு உரியதாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாங்காலிலே விஞ்ஞான, தொழில் நுட்பக் கலைகளிலே ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களுக்குச் சற்றும் குறையாததும், முன் எப்போதும் மனித சமூகம் காணாத அளவு தீவிரமானதுமான சமூகப் புரட்சி ஒன்று நிகழ்ந்துள்ளது. இந் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காற்பாகத்திலே கல்வித்துறையில் நிகழக்கூடிய புரட்சியின் அறிகுறிகள் இப்பொழுதே தோற்றுக்கின்றன. பாடசாலை என்பது சென்ற காலத்து எம் முன்னோரின் அருஞ் செல்வங்களை இக் கால மாற்றங்களோடும் எதிர்காலச் சிந்தனைகளோடும் இணைக்கும் ஒரு பாலமாக அமைதல் வேண்டும். இவ்வாறு பாடசாலையானது தொடர்ந்து நிகழும் புரட்சியின் தொடர்ச்சியான ஆயுதமாகப் பயன்படும் அதே வேளையில், அது எமது பழையமையான வாழ்வின் மதிப்புக்களுக்கு எதிராகக் கண்டங்கள் தோறும் கிளம்பிக்கொண்டிருக்கும்

அறைகூவல்களை வெற்றிகரமாகவும், அழகாகவும் இணைக்க வல்லதாக விளங்கவும் வேண்டும். இந்த அடிப்படையிற் பிளேட்டோ தொடக்கம் மகாத்மா காந்தி, ரவீந்திரநாதர் வரையுமுள்ள கல்விச் சிந்தனையாளர்களின் தத்துவங்கள் மீட்டும் ஆராயப்படுவதை வரவேற்கின்றோம். இந் நூலாசிரியர் மீட்டும், மீட்டும் இந்தியக் கல்வி மரபிலேயே பெருமளவு மீள்பார்வை நிகழ்த்துவதோடு, ஈழத்தின் ஞானிகள் எனத்தகும் ஆறுமுக நாவலர், அநகாரிக்க தர்மபால, சித்திலைப்பை, சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆகிய அறிவாளர்களின் கருத்துக்களையும் ஆராய்ந்துள்ளனர்.

பழைமையை மீட்டும் அதே வடிவிற் கொண்டுவருவதாயிராது, அதைப் புதுமையாக்கிப் பயன் செய்வதே எமது இலட்சியமாயிருத்தல் வேண்டும். “உனது மூதாதையரிடமிருந்து அருந்தனங்களாய் நீ பெற்றுக் கொண்டவை இன்று உன்னிடம் இல்லாவிடின் அவற்றைப் புதியனவாய்த் தேடிக் கொள்” என்பது கொதே (Goethe) என்பாரின் கூற்று. வாழ்க்கையும் தொழிலும் கற்றலோடு இணைந்து பயன் படல் வேண்டும் என்ற காந்தியின் கல்விக் கொள்கை இத்தகையதொரு புதிய ஆக்கமேயாகும். இவ்வாறு காந்திஜி தொழில் அனுபவத்தைக் கல்விக்கு அடிப்படையாக வலியுறுத்தக் கவிஞர் தாகூர் இந்திய மறு மலர்ச்சியின் முன்னணியிலே அமைந்த அழகியலையும், பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் ஒருமுகமாய் இணைக்கும் புதியகல்வி முறையினால் வளஞ் சேர்த்தார். மகாத்மாவும் கவிஞரும் உலகப் பிரஜைகள், சர்வதேசக் கண்ணோட்டம் வாய்க்கப்பெற்றவர்கள். இவர்களின் தீர்க்கதிருஷ்டியைப் பழம்பெருந் தமிழ்நூல், “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என அன்றே வகுத்துக் காட்டியது.

ஆழமாகக் கற்றுணர்ந்த இந் நூலாசிரியர் உலகப் பெருங் கல்விச் சிந்தனையாளர் சிலரின் தத்துவங்களை இந்நூலில் விளக்குகின்றார். தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் தரத்துக்கேற்ற சிறந்த நடையினை இவர் கையாள்கின்றார். பொருளைக் கையாளும் வகையிலே மட்டுமன்றி முரண்பாட்டினிடையே ஒற்றுமை காணும் திறத்திலும் தனித் தன்மை இவரிற் காணப்படுகின்றது.

திறமை வாய்ந்த இவ்வாசிரியர் கல்வித் தத்துவம் என்ற இந்நூல்தான் தமது முடிந்த முடிவான பெரு நூல் எனக் கொள்ளார் என்பது உறுதி. தமது சொந்த ஆய்வுகளாலே கல்விச் சிந்தனையாளராம் பிறரின் கருத்துக்களையும் கடந்து மேல் நிற்கவல்ல ஆராய்ச்சி நூல் ஒன்றை இவர் ஆக்கும் பொழுதே அப்பெருமை இவருக்கு உரியதாகும். அஃதெவ்வாறாயினும் அந் நாள் வரும்வரை சக கல்வியாளர்களும் அறிஞர்களும் இந் நாட்டின் கல்விச் சிந்தனைகளுக்கெனக் காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து எழுதப்பட்ட இந்நூலுக்கு நல்வரவேற்பளிப்பது நேர்மையும் ஒழுங்குமாகும்.

திரு. கு. நேசையா

சுண்டிக்குழி,
பெப்ரவரி, 28, 1975.

முன்னுரை

**“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்
சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே”**

என்பது ஒல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியனார் வாக்கு. மக்களுக்குரிய வீர வாழ்க்கை - பெருமித வாழ்க்கையைக் கொடுக்கும் நான்கினுள் ஒன்று கல்வி, அக்கல்வி கரையிலது; ஆனாற் கற்பவர் நாட் சிலது. ஆகை யாற் கற்பவை கற்பதற்கு ஆசான் துணை இன்றியமையாதது. அத்துடன் இளமையிற் கற்கும் சிறார்க்கு ஆசிரியர் உதவி அத்தியாவசியமானதாகும்.

ஆசான், தான் கற்பிக்கும் பாடத்தில் மட்டும் வல்லவனாக இருந்தாற் போதாது. பாடத்தைப் போதிக்கும் முறையிலும் தேர்ந்தவனாக இருத்தல் வேண்டும். மேலும், சிறந்த ஆசிரியன் கற்பித்தலுடன் மட்டும் நின்றுவிட்டால் இன்றியமையாது. ஏனெனில், தன் மாணாக்கர்களை “உயர் நிலைக்கு உய்விப்பானே” சிறந்த ஆசானாவான். ஆகையால், ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்போர் சிறந்த கல்வியை மட்டும் பெற்றிருந்தாற் போதும் என்று அமையாது, ஆசிரியத் தொழிலுக்குரிய பயிற்சியையும் பெற்றுத் தம்மைத் தொழிற்றகைமையுடையவர்களாக ஆக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

கல்வியின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை அறிந்து கொள்ளல், ஆசிரிய தொழிற்பயிற்சியின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக இன்று விளங்குகின்றது. இதில் கல்வித் தத்துவம் என்கின்ற கல்வி மெய்யியலும் உள்ளடங்கும்.

“கல்வித்தத்துவம்” என்னும் இந்நூற் கல்வித்தத்துவம் பயில்வோருக்குப் பயன்படக்கூடும். ஆனால் இது எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட

பாடத்திட்டத்திற்கும் அமைய எழுதப்பெற்ற நூலன்று. பாடநூலாகவோ அல்லது கல்வித் தத்துவம் புகட்டும் ஆசிரியர்களது கைநூலாகவோ அமைய வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில் எழுதப்பெற்றதுமன்று. இந்நூலை யான் ஆக்கியதன் நோக்கம் கல்வித் தத்துவத்தைப்பற்றி யான் கற்றுச், சிந்தித்துச் சுவைத்து இன்புற்றவற்றை “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்பதற்கமையத், தமிழ் கூறு நல்லுல கிலுள்ள என் பிற சகோதரர்களும் சுவைத்து இன்புறவேண்டும் என்ற பேரவாவேயாகும். கல்விக்கோள்களை முதற்கண் உளத்தமைத்து முறைப்படுத்தி மேற்புலக் கல்வியாளர் நூல்களை ஒப்புநோக்கி என் பட்டறிவோடு பொருந்திக்கண்டு அதன் பயனாக அமைத்துள்ளேன். எனினும் இந்நூல் ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூலோ அன்றிப் படிநூலோ அன்று.

தமிழ்மொழியாம் என் அருமைத் தாய்மொழியில் இந்நூலை யான் வெளியிடுவதால், அச்செம்மொழியில் இத்தகைய துறைகளிற் போதியளவு நூல்கள் இல்லையென்னும் குறையை நீக்குவதற்கும் என்னாலான தொண்டைச் செய்தவனாவேன்.

இந் நூலின்கண் யான் கோர்த்துள்ள கட்டுரைகளை ஆக்குவ தற்கு நேர்ந்த காரணங்களை இங்கு சிறிது விளக்கலாம் என விழை கின்றேன்.

கல்வியின் நோக்கம், அமைப்பு முதலியவற்றையிட்டுப் பல்வேறு கருத்துக்கள் உண்டு. ஆனாற் கல்விச் சான்றோரின் கருத்துக்கமையக் கல்வி என்றால் என்ன என்பது பலருக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். ஆகையாற் கல்வியின் வரைவிலக்கணம் என்ற முதற் கட்டுரையில் இதை விளக்கியுள்ளேன்.

உயர்ந்தனவெல்லாவற்றிற்கும் ஒரு மரபு உண்டு. மரபு என்பது, உயர்ந்தோர் ஒன்றை எவ்வழிக் கொண்டனரோ அவ்வழிக் கொள்ளு தலாகும். ஆகையாற் கல்விக்கும் ஒரு மரபுண்டு. ஆனாற் காலத்துக்கு ஏற்றவாறு கல்வி இன்று பல மாறுதல்களைப் பெற்றுள்ளது. இம்மாற்றம் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான ஒரு நியதியாகும்.

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையீனானே” என்றார் பவணந்தி முனிவர். “கல்வியின் மரபும் மாற்றமும்” என்ற அதிகாரம் கல்வியின் மரபையும் அது இற்றைவரை அடைந்துள்ள மாற்றத்தையும் விளக்குவதாகும்,

மனிதவினம் நாகரிகமடையத் தோன்றிய நாள் முதலே கல்வியும் தோன்றியது எனின், அது மிகையாது. ஆனால் அக் கல்வியானது சுரங்கத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்ட பட்டை தீட்டாத வயிரமாகவே இருந்துவந்துள்ளது. அக்கல்வியாம் வயிரத்தைப் பட்டை தீட்டி மனிதவினத்திற்கு நன்முறையிற் பயனளிக்கக் கூடியதாக வழங்கியவர்கள் கல்வித் தத்துவ ஞானிகளாவர். பிளேட்டோ, ஸூசோ, ரூயி, மார்க்சு போன்ற மேலை நாட்டுக் கல்விச் சிந்தனையாளர்களுடன், காந்தி, தாகூர் போன்ற கீழைத்தேயத் தத்துவஞானிகளும், கல்வியை உலோகாயத முறையில் மாற்றியமைத்த பெருமைக்குரியவர்களாவர். ஈழத்தைச் சேர்ந்த நாவலர், விபுலாநந்தர், அநகாரிக்க தர்மபால, சித்திலெவ்வை ஆகியோரும் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அருந்தொண்டாற்றியவர்களாவர். ஆகையால், இத்தகைய தத்துவஞானிகள் தம் வாழ்நாளிற் கல்வியின் மறுமலர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பணியை அறியாதார், கல்வித் தத்துவத்தைப்பற்றி அறிந்தவராகார். ஆகையாலேயே இப்பெரியார்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள்.

இன்றைய கல்வி முறை தனியொருவரது விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பாற்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. அது ஒரு நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார நிலை, சமூக அமைப்பு என்பவற்றால் வரையறை செய்யப்படுகின்றது. ஆகையாற் கல்வித் தத்துவத்தைக் கருத்தூன்றிக் கற்கும் ஒருவர் இவற்றைப் புறக்கணித்து விட முடியாது. ஆகையினாலேயே “கல்வியும் பொருளாதாரமும்”, “கல்வியும் அரசியலும்”, “சமூகக் கல்வி” என்னும் கட்டுரைகளை இந்நூலின் கண் சேர்த்துள்ளேன்.

கலைத்திட்டம் பற்றிய வரைவிலக்கணம், அதன் அமைப்பு, இலங்கையின் கலைத்திட்டம் ஆகியன எமது நாட்டின் கல்வி முறையில் இன்றைய தேவைகளை விளக்குமுகமாக எழுதப்பெற்றவையாகும்.

ஆசிரியத்துவம் என்பது ஊதியம் குறைந்த ஒரு தொழிலாக இருக்கலாம். ஆனால் அது உன்னதமானவொன்றாகும். ஆகையால் அத் தொழிலில் ஈடுபடுவோர், உள்ளுவதும் ஊக்குவதும் உயர்வுடையனவாகவிருத்தல் வேண்டும். இக் கருத்தை விளக்குமுகமாக அமைந்ததே “ஆசிரிய இலக்கணம்” என்னும் அதிகாரம்.

இவற்றைத் தவிரப் “பல்கலைக்கழகக் கல்வித் தத்துவம்” “கல்வியும் உலகநெறியும்” என்னும் கட்டுரைகளும் இந் நூலில் இணைந்துள்ளன.

இந் நூல், கன்னித்தமிழில் என் கன்னிப்படைப்பு. ஆகையால் இதில் குற்றங்குறைகள் காணப்படலாம். ஆனமையால், “நீர் ஒழியப் பாலுண் குருகினைப்” போன்று குறை நீக்கி நிறைகொண்டு அமைவுறுதலே சான்றோர்க்குரிய சால்புடைமையாகும். எனினும், என்பாற் கொண்ட பேரன்பினால், எனக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்தற் பொருட்டு இந் நூலில் யாதேனும் குற்றங் குறைகளிருப்பின், அவற்றை எனக்குச் சுட்டிக்காட்டின் தமிழன்பர்களுக்கு நன்றியுள்ளவனாவேன்.

- ஈழத்துக் கல்வித்துறையில் இரு ஜோதிகளாக விளங்கும் அம்மையார் இரத்தினா நவரத்தினம் அவர்கட்கும், எனது பேராசான் கு.நேசையா அவர்களுக்கும், அவர்கள் வழங்கிய அணிந்துரைக்கு எனது இதயபூர்வமான நன்றி. எனது ஆத்ம நண்பர் திரு. சி.சிவகுருநாதன் அவர்கள் இந்நாட்டிற் பல நூல்களை வெளியிட்டு மரபுத் தமிழும் தற்காலத் தமிழும் பரப்புபவர். அவரது ஊக்கமே எனது நூலின் வித்தாகும். செட்டியார் அச்சகத்தினர் தன்னலம் கருதாது இந் நூலைச் செவ்வனே முடித்துத் தந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கு நான் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இறுதியாக, இந்நாட்டு மாணவ உலகமும் ஆசிரிய உலகமுமே எனது கல்விக் கர்த்தாக்கள் என்பதைப் பரிவுடன் கூற விரும்புகிறேன்.

கல்வித்துறை,

சிறிலங்கா பல்கலைக்கழகம்,

இலங்கை .

திரு. ப. சந்திரசேகரம்

பொருளடக்கம்

01.	கல்வியின் வரையறை	-	01
02.	கல்வியும், மரபும், மாற்றமும்	-	15
03.	பிளேட்டோ கண்ட கல்வித் தத்துவம்	-	27
04.	ரூசோ போற்றிய கல்விநெறி	-	47
05.	கார்ல்மார்க்ஸ் கொண்ட கல்விச் சிந்தனை	-	63
06.	ஜோன் டூயி வழங்கிய கல்வி முறை	-	75
07.	காந்தியடிகள் கற்பித்த கல்வித் திட்டம்	-	89
08.	தாகூர் தந்த கல்விக் கருத்து	-	100
09.	ஈழத்துச் சிந்தனைக் கதிர்கள்	-	108
10.	கல்வியும் அரசியலும்	-	144
11.	கல்வியும் பொருளாதார விருத்தியும்	-	153
12.	சமூகக் கல்வி	-	166
13.	சமூகக் கல்விசார் சாதனங்கள்	-	172
14.	கலைத்திட்டம் - வரைவிலக்கணம்	-	185
15.	கலைத்திட்டம் அமைப்பு	-	192
16.	இலங்கையின் நவீன கல்வித்திட்டம் (ஓர் ஆய்வு)	-	199
17.	பல்கலைக்கழகக் கல்வித் தத்துவம்	-	207
18.	நல்லாசிரியன் இலக்கணம் அதன் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	-	216
19.	கல்வியும் உலகநெறியும்	-	235

அதிகாரம் - 1

கல்வியின் வரையறை

ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்கு
எழுமையு மேமாப் புடைத்து

- குறள்

உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே

- புறநானூறு

- நெஞ்சத்து

நல்லம்பாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே யழகு.

- நாலடியார்

கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே.

- வெற்றிவேற்கை

ஐதுவது ஒழியேல்.

- ஆத்திசூடி

கைப்பொருள் தன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி

-கொன்றைவேந்தன்

அறம் பொருள் இன்ப வீடும் பயக்கும்

புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும் - உறங்கவலொன்று

உற்றுழியுங் கைகொடுக்கும் கல்வியி னூங்கில்லைச்

சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை.

- நீதிநெறிவிளக்கம்

மனிதன் ஆயுள் முழுவதும் கற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுப்பவன் ஆகின்றான் எனும் தத்துவக் கோட்பாடு தொன்றுதொட்டுத் தத்துவ ஞானிகளால் கொள்ளப்பட்ட கோட்பாடாகும். இக் கோட்பாடு கல்வி ஒரு முழுப்பொருள், பருப்பொருள் எனும் கருத்தினை விளம்புகின்றது. கல்வியென்பது ஆய்தல் அல்லது ஆய்வு. கல்வி நெறிமூலம் நாம் நம்மை, நம் சூழலை, அறிவினை, சமூகத்தை, பண்பாட்டு மரபினை ஆய்ந்து இப் பண்புகளுக்கு விமர்சனம் தந்து அதன் அடிப்படையில் எழுகின்ற புதுக்கருத்துக்களை, வளர்வுபெறுகின்ற தற்கால நவீன சமூகத்திற்கு ஏற்ப உருவாக்க

எத்தனிக்கின்றோம். மாந்தர்களின் இயற்கை அறிவையும், தன்மையையும், நுண்புத்தியையும், ஆற்றலையும் வெளிக்கொணர்தல் கல்வியாகும். மனிதனுள் அமைந்திருக்கும் பூரணத்தை வெளிப்படுத்துவது கல்வி. அறிவு மனிதனிடத்து இயல்பாக அமைந்திருப்பது, மனிதனிடத்தில் புதைந்திருப்பது. எனவே, கல்வி எல்லையற்ற அறிவுக் களஞ்சியமாகிய ஆன்மாவை மறைத்திருக்கும் அறியாமைத் திரையை நீக்குவது என்று பொருள் கொள்ளப்படும். ஆன்மா எனும் சொல்லுக்கு ஆத்மீகம் என்னும் பரந்த கருத்தைக் கொடுத்து அறிஞர்கள் ஆத்மீகம் உள்சார்ந்த ஆற்றல் எனக்கொண்டு, நாம் கண்ட கல்வியின் நோக்கை முதல் நோக்கமாகக் கொள்கின்றனர்.

மாந்தர்களின் உடல், உள்ளம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் இயற்கைப் பேறுகளை வெளிக்கொணர்ந்து விளக்கம் பெறச்செய்வதே கல்வியெனக் காந்தியடிகள் கல்விக்கு வரையறை காண்பர். கிரேக்க தத்துவஞானி சோக்கிரதீஸ் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை அறிதல் வேண்டுமென்று கூறி இதற்கு ஏற்ற கருவிகள் கல்வியும் தத்துவமுமே எனக்கொள்வர். இக் கருத்து உலக தத்துவ மேதைகள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டதாகும். இக் கருத்தினைக் கூடிய செழுமையுடன் தன்னிறைவு பெறல் என இந்து மதம் இலக்கணம் கொண்டது. தன்னை அறிதல் தன்னிறைவு பெறுவதற்கு அவசியம். எனினும் ஒருவன் தன்னை அறிவதால் மட்டும் உலகக் கருமங்கள் கைகூடமாட்டா. தன்னையறிதல் மூலம் தன் நிறைவுகளை மதிப்பிட்டு அந்நிறைவுகளை மேலும் நிறைவுபடச் செய்தல் வேண்டும். சகல ஞானத்திற்கும், அறிவுக்கும், ஆற்றலுக்கும் சக்திக்கும் நிலைக்களமாக விளங்குவது உள்ளம் எனும் கருத்தினை கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமியக் கல்வி நெறிவாதிகளும் மாக்ஸியவாதிகளும் ஏற்பர்.

தொன்று தொட்டுத் தமிழ் மரபுக்கும், கல்வி மரபுக்கும் இணைப்புண்டு என்பதை நாமறிவோம். இரு மரபுகளும் இணைந்து வளர்ந்ததற்கு வரலாறு உண்டு. கல்வி எனும் சொல்லுக்குக் கல்லுதல், தோண்டுதல், கிளறுதல் என்னும் கருத்துக்கள் உள. அதாவது, உள்சார்ந்த சக்தியைக் கல்லுதல், தோண்டுதல், கிளறுதல் ஆகும்.

சக்தியைத் தோண்டியபின் இச் சக்தியைக் கல்வி வளம் படுத்துகின்றது. கல்வியைக் குறிக்கும் ஆங்கிலச் சொல்லின் கருத்தும் வெளிக் கொணர்தல் என்பதாகும். கல்வி என்பது உள்ளமைந்து கிடக்கும் பல் வேறு ஆற்றல்களையும், திறன்களையும் வெளிக்கொணர உதவும் செயல்முறை, என்பது கல்வியெனும் சொல்லுக்கு முழுமையைக் கொடுக்கின்றது. கல்வி எனும் சொல்லுக்குத் தோண்டுதல் எனும் கருத்தை ஏற்கும் நாம் அதைக் கற்றல் எனும் சொல்லுடன் இணைத்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். கல்வி என்பது கோட்பாடு, கற்றல் செயல்முறை. நம்மிடம் இயற்கையாக அமைந்து காணப்படாமல் பின்னர் நாம் பெறும் அனுபவங்களும் அவற்றின் விளைவுகளும் கற்றலில் அடங்கும். கல்வி, கற்றல் வாழ்க்கையைத் தொடங்க முயலும். கற்றல் அனுபவங்கள், அறிவு. மனவெழுச்சி, உடலியக்கம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டும். கல்வி, கற்றல் எனும் கருத்தைப் பெற்று, வாழ்க்கையில் கல்வி மூலம் உயர்தல் எனும் கருத்தையும் பெறுகின்றது. மக்களின் பண்புகளையும் ஆற்றல்களையும் உயர்த்தி வளர்ப்பதன் மூலம் மக்களின் ஆளுமை வளர்ச்சிக்குக் கல்வி வழிகோலுகின்றது.

ஆங்கிலக் கவிவாணர் வில்லியம் வேட்ஸ்வர்த், மனிதத் தன்மையினை மனிதர் பெற உறுதுணையாய் விளங்குவது கல்வியென்று கல்விக்கு வரையறை காண்பர். மனிதன் அறிவு வளர்ச்சியுற்று நாகரிகம் அடைந்தது பற்றியும் இந் நாகரிகத்தின் சிறப்புமிக்க பல்வேறு நூல்களைப் பேணிக்காத்து அவற்றை மேலும் வளர்க்க மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட சமூக நிலைமை பற்றியும் விபரித்துக் கூறுவது கல்வி. மாணவர்களது வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் ஆசிரியர்களுக்குக் கல்வித் தத்துவம் பற்றிய அறிவு வேண்டற்பாலது. இவ்வறிவு கல்விச் செயல்முறையை மேலும் பயனுள்ளதாக்கும்; கோட்பாடு நடைமுறையில் பயனற்றது, கருத்தற்ற தத்துவத்தில் ஈடுபடுவது என்று கொளல் பொருந்தாது. ஒவ்வொரு செயலுக்கும் அடிப்படைக் கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. செயலுக்கான இத்தகைய அறிவு அடிப்படையே கோட்பாடு என்பர். செயலும் கோட்பாடும்

இணைந்தவை கோட்பாடு செயலின் உள்ளடக்கம். விசேடமாகக் கல்வியில் கோட்பாடும் செயலும் ஒன்றினை ஒன்று சார்ந்து அமைதல் வேண்டும். ஒரு செயலின் விளைவாக எழுந்த அனுபவம் கோட்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு உதவும். தத்துவம் பரந்தது; ஆழ்ந்தது. தத்துவம் நமக்கு மெய்யறிவை அளிக்கவல்லது. நமது வாழ்க்கை பற்றியும், நாம் வாழும் உலகம் பற்றியும், பலவித அறிவியல் துறைகள் மூலம் அறிவினை ஒருமைப்படுத்தியும், தொடர்புபடுத்தியும் முழுமைபெற்ற அறிவாக உருவாக்கும் தன்மையது தத்துவம். முறைப்பட்ட, ஒருங்கிணைந்த, முழுமையான அறிவினைப் பெற மனிதனால் மேற் கொள்ளப்படும் முயற்சி தத்துவமாகும். கல்வியின் முழுப்பயனை மனிதன் பெறுதற்குத் தத்துவ ஞானிகளே வழிகாட்டுவர்; கல்விமுறையும், உளவியல் அறிவும் தத்துவ ஞானிகளால் நமக்குத் தரப்படுவன. பால்சன் எனும் ஜேர்மன் தத்துவஞானி வாழ்க்கையின் அடிப்படைக்கூறு தத்துவம் என்பர். மேலும் வாழ்க்கையை விளக்க முற்படும் அறிவியல் தத்துவம் என்பர். தத்துவம் சிந்தனை என்றும் கோட்பாடு கருத்தியல் என்றும் கொள்ளப்படும். கல்வி சிந்தனையுடனும், கருத்தியலுடனும் தொடர்பு கொள்ளச் செயற்படும் எனக்கொள்வது சாலவும் பொருந்தும்.

கல்வி தர்க்க நெறிமுறையில் எண்ணும் ஆற்றலையும். கருத்துக்களை உய்த்துணரும் பண்பினையும் வளர்த்தல் வேண்டும். கல்வியின் மூலம் உறுதி எனும் குறிக்கோள், உண்மை, அறம், அழகு எனும் சீரிய பண்புகளின் அடிப்படையில் உருவாகின்றது. கல்விமூலம் ஒவ்வொரு மனிதனின் தனித்துவம், ஈடுபாடு ஆகிய இரண்டும் விளக்கம்பெறவும், நிலைபேறு அடையவும் சிறந்த இடமுண்டு. அத்துடன், படைப்பாற்றலும், புதியன கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றலும் நிலைகொள்ளவும் கல்வி பயன்படும். கல்வி இவற்றின் விளைநிலமாக அமைவதுடன் முருகியல் அனுபவம் என்பன மூலமும், பல வகையான கலைகளின் மூலமும் பண்பாட்டு வளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. நாகரிக வளர்ச்சிக்கும், பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் திறனும், கலையார்வமும் பெற்றிருக்க வேண்டும். எனவே, கல்வி அடிப்படைத் திறனையும், அறிவையும், செயல்திறன்களையும் வளர்க்க வேண்டும், கல்வியென்பது,

தனிமகனின் வளர்ச்சியுமாகும். ஆனால், இத் தனித்தன்மை தன்னை வளர்ப்பதுடன் சமுதாய ஊழலையும் அகற்ற வேண்டும். சமுதாய, பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் கல்வி உயிர் நாடி எனும் கருத்தினை மாணவர்கள் உணரவேண்டும். ஒரு சமுதாயத்தில் தலைமை பூணவும் மக்களின் மனமும், அறிவும் திருந்தவும் கல்வி வழி காட்டு கின்றது. மக்கள் தங்கள் நாட்டுக் குடிமக்களாக வளர்ந்து “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”, என்னும் முதுமொழிக்கிணங்க உலகப் பொது மக்களாகத் திகழவேண்டும். எல்லா நாடுகளிலும் 8 அல்லது 9 ஆண்டு களுக்குக் கட்டாயக் கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும். ஆசியா, ஆபிரிக்கா, தென்னமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் ஏற்பட்ட தேசிய உணர்ச்சியின் காரணமாக இன்று கல்வி வளர்கின்றது. நம் நாட்டில் தேசியக் கட்டாயக் கல்வியை உருவாக்கி வழியமைத்து மாணவர் பள்ளிசெல்ல நாம் வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். நம் கல்விச் சீரமைப்பில் இக் கருத்து முதலிடம் பெறவில்லை. கற்ற மாணவர்கள் ஒரு நாட்டின் வரப் பிரசாதம் என நாம் உணரவேண்டும்.

“மாந்தர் தம் கற்றனைத்தூறும் அறிவு” என்பது வள்ளுவர் கண்ட வாழ்க்கை நெறியாகும். கல்வி மனித அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்று. அது முக்கியமானது. அதனை ஐக்கிய நாடுகள் கல்வி விஞ்ஞான கலாசார நிறுவன (யூனெஸ்கோ) சாசனம் வலியுறுத்தி யுள்ளது. கல்வி எல்லோருக்கும் பொதுச் சொத்து; மனித வளர்ச்சிக்கு அளிக்கப்படும் பெருவாய்ப்பு; எனவே கல்வி எல்லோருக்கும், எங்கும், எப்போதும் கிடைக்கும் அளவிற்குப் பெருக்கெடுத்தோட வல்லது. இன்று கல்வியுலகில் மாணவர் தொகை அதிகரித்துச் செல்லுகின்றது. கல்வியை நாடும் மாணவர் கூட்டம் பெருகுகின்றது எனக் கொள்ளப் படுகின்றது. மாணவர் தொகை அதிகரிப்பதும் அவர்கள் பயிற்றப் படுவதும் அந்நாட்டுக்கு நலம் தரும் என்பது உறுதி. வரம்பிற்கு மேல் மாணவர் எண்ணிக்கை மீதியாக இருக்கின்றது, என்று கொள்ளல் முறையாகாது. நாட்டின் பொருளாதார வளம் உயரவேண்டின், உற்பத்திப் பெருக்கம் வேண்டும். இதற்கு எல்லா நிலையிலும் திறமை வளர்க்கப்படல் வேண்டும், அதாவது மக்கள் திறன், தொழில்திறன்

ஆகிய இரண்டும் இணைந்து வளர வேண்டும். உலகில் அறிவு மிக வேகமாகப் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றது. அப் பெருக்கம் வரவேற்கப்பட வேண்டியதே. அறிவு வளரும் காரணத்தால் மாணவர் தொகை கூடுகின்றது என்று கொள்ளமுடியாது. மாணவர் தொகை கூடுவது நன்முறைக் கல்வி வளர்ச்சி என்று கூறுவதுமுறை. “பிறப் பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்” எனும் தத்துவம் கல்வியின் மூலம் முழுமை பெறல் வேண்டும். கல்வி வளர்ச்சி இத் தத்துவத்தின் அடிப்படையிலிருந்து இடம் பெறல் வேண்டும்.

இனி, அறிவு என்பது என்ன என்பதற்கு வரையறை காண்போம். மனிதனின் எல்லாவித வளர்ச்சிக்கும் அவனது அறிவு வளர்ச்சியே அடிப்படையாகும். மனிதன் இரண்டுவித அறிவுகளைக் கொண்டவன். ஒன்று இயலறிவு; மற்றது அனுபவ அறிவு. ஆனால் கல்வி வாயிலாகப் பெறும் அறிவு இயலறிவுக்கும், அனுபவ அறிவுக்கும் செம்மையளிக்கும். கல்வி என்பது திட்டவட்டமான ஒழுக்கம். எனவே, கல்வியின் நோக்கங்களில் முதன்மைப் பயன் அறிவாகும். எந்தவிதக் கல்வியும் அறிவை வளர்ப்பதென்பது நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும் கருத்து. ஆசிரியன் மாணாக்களை அறிவுக் களஞ்சியமாக்க எத்தனிக்கின்றான். “அறிவு அற்றங்காக்கும் கருவி” “அறிவுடையார் எல்லாமுடையார்” “ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கும்” என்று நம்முன்னோர் கல்விக்கு வரையறை தந்தனர். அறிவு வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பண்பாடு; அறிவு வளர்ச்சியால் தர்க்கப் பண்பு உருவாகும் என்பது நாம் கொள்ளும் மரபு.

அடுத்ததாக சமய மரபிலும் பண்பாட்டு மரபிலும் அறிவு பெறும் இடம் யாது எனச் சிந்திக்க வேண்டும். வரலாற்று ஆய்வாளர் ஆனொல்ட் ரொயின்பி பண்டைக்காலக் கிரேக்க நாகரிகம் பாரொங்கும் பட்டொளி வீசிப் பரவிற்பென்பர். கிரேக்க நாடு உலகுக்கு அளித்த தத்துவ ஞானிகளுள்ளும் கல்வி மான்களுள்ளும் மூவர் சிறந்தவர்கள். அவர்கள் சோக்கிரடீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில் என்போர். கிரேக்க நாட்டின் கல்வித் தத்துவம். உளநலம், உள்ள உவகை என்பவற்றை வலியுறுத்தியது. கிரேக்க நாட்டினாளர்கள் நல்ல பிரசைகளாயும்,

போர் வீரர்களாயும் விளங்கவேண்டும் என்னும் கருத்துடன் அவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டப்பட்டது. கிரேக்க நாட்டிளைஞர் தம் நாட்டின் நலன் கருதித் தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தனர். கிரேக்க நாட்டில் வாழ்ந்த “உயர்குடி மக்கள்” என்று கருதப்பட்டவர்கள் அரசியலிலும், தத்துவத்திலும், கலையிலும் கல்வி பெற்று அரசியல் மேதைகளாயும், தத்துவ ஞானிகளாயும், கலைஞர்களாயும் விளங்க வேண்டுமென்பதே கிரேக்கக் கல்வித் திட்டத்தின் அடிப்படை நோக்க மாயிருந்தது. கிரேக்க நாட்டு மக்கள் தங்கள் குடிப்பிறப்பால் தத்துவ ஞானிகள் வகுப்பு, காவலர் வகுப்பு, தொழிலாளர் வகுப்பு எனப் பல வகுப்பிலிருந்து தம் தொண்டினை ஆற்றி வந்தனர். எனவே கிரேக்க சமுதாயம் ஆதியில் வர்க்க அடிப்படையில் எழுந்த சமுதாயம் எனலாம். மக்கள் கல்வியின் மூலம் வகுப்பு மாற்றம் பெறலாம் எனும் கருத்து அக்காலத்தில் நிலவி வந்தது. ஆனால் நடைமுறையில் கல்வி மூலம் வகுப்பு மாற்றம் பெறமுடிந்தது என்பதற்கு ஆதாரமில்லை. பிறப்பின் உயர்வு என்று கருதப்பட்ட வர்க்கத்தின் அடிப்படையிலேயே கல்வி அமைந்திருந்த காரணத்தினால் சிறுபான்மை மக்களே உயரிய கல்வி பெறக் கூடியதாய் இருந்தது. நாம் இன்றைய உலகிலும் கல்வியுரி மையும், குடியுரிமையும் எமது பிறப்பு உரிமைகள் எனக் கருதுகின் றோம். அவை மக்களுக்களிக்கப்படும் சலுகைகளல்ல. கிரேக்கக் கல்வி நெறியாளர்கள் உண்மை என்பது யாது என்பதற்கும் விளக்கம் தந்தனர். உண்மை என்பது ஒரு தனிமனிதன் கொண்ட கருத்து மட்டு மல்ல, அது மனித குலத்துக்குப் பொதுவானது. எல்லா மனிதர்க ளுக்கும் ஒரே தன்மையதாய் விளங்குவது உண்மையறிவு. இது உல கத்தின் பொதுச் சொத்தென்று சோக்கிரடீஸ் கூறுவர். தனிப்பட்டோரின் அறிவினை ஒன்றாக்கிப் பொதுப் பண்பினை உருவாக்குதல் கல்வி யின் கடமையாகும். கிரேக்க நாட்டுக்கல்வி முறையில் இலக்கணம், சொற்கோப்புக் கலை, சொற் போர்முறை முதலாய பாடங்கள் இடம் பெற்றன.

உலகை ஒன்றாகக் காண்பதே கல்வியென்று தற்காலக் கல்வி நெறியாளர்களையே வியக்கச் செய்யும் வகையில் ஒளவைப்

பிராட்டியார் நமக்குக் கல்விக் கருத்தைத் தந்துளர். ஒரு தந்தையின் கடமை தனது மகனைக் கல்வி கேள்வி, ஒழுக்கங்களிற் சிறந்தவ னாக்கிச் சான்றோனாக்குதல் என்ற பொன்முடியம்மையாரின் கருத் தையும் நாமறிய வேண்டும். கல்வியினால் எழுகின்ற ஒப்புரவு, அன்பு, கண்ணோட்டம், வாய்மை ஆகியன வாழ்க்கையின் அடித்தளம் என்பது வள்ளுவ மரபு. 'கல்வியழகே அழகு' என்று சமண சமயச் சான்றோர் நூலாகிய நாலடியார் கூறும். கல்வி ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில் அழியாப் புகழை நிறுத்தும் என்று நான்மணிக் கடிக்கையிற் காணலாம். குமரகுருபரர், கல்வி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய புருடார்த் தங்கள் நான்கையும் பயக்கும் என்று கூறு கின்றார். கல்வி கேடு தீர்க்கும் அமுதம். "கோடி புண்ணியம் ஓர் ஏழைக் கெழுத்தறிவித்தல்." என்பது பாரதியார் வாக்கு. கல்வியை இளமை தொட்டு மரணபரியந்தம் விடாது கற்கவேண்டுமென்று நாவலர் கூறுவர். தன் மகன் சான்றோன் என்ன நனிமகிழ்ந்து களிகூர்ந்த தாய் என்று விபுலானந்த அடிகள் கூறுகின்றார். எனவே நாம் காண்பது, தமிழ் மரபும், கல்வி மரபும் தத்துவ அடிப்படையிற் சங்ககாலம் தொடக் கம் இன்றுவரையும் ஒன்றோடொன்றிணைந்து வளர்ந்து வந்துள்ளது என்னும் உண்மையாகும்.

ஞானம் இந்து தர்மக் கோட்பாட்டில் உயர்கலையாகும். இந்து தர் மத்தில் சமயமும் மெய்யறிவும் ஒன்றிப்பன. இந்து தர்மக் கல்வி சிந்தனை வழியையும், மெய்யறிவையும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளது. இறைநிலை, உயிர்நிலை இரண்டும் ஒன்றெனக் கருதுவது இந்துமதம். இறைவனை அடையும் வழியை வகுப்பதுவே கல்வி (வழி) என்பது இந்து நெறி. ஆனால் ஆத்மீக நெறியை வலியுறுத்தும் இந்து தர்மம், அதே வேளையில், வாழ்க்கை நெறியையும் வலியு றுத்தும். உதாரணமாக, இந்து தர்மத்தைப் போற்றிய சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கு மக்களும் பிற்கால ஆரிய மக்களும் கைத் தொழிற் கல்வி யையும், கவின் கலைகளையும் போற்றி வளர்த்தனரெனக் கூறலாம். குருகுலக் கல்விமுறையைப் போற்றி வளர்த்தது இந்து சமயம் உளத்தாய்மை, நல்லொழுக்கம், சமயக்கட்டுப்பாடு ஒழுங்கு, சமூக உணர்வு ஆகியன இந்து தர்மத்தின் அம்சங்கள். 'கல்வி வளர்ச்சி'

என்பது 'அறிவு விருத்தி' மட்டுமல்ல என்று இந்து தர்மம் கொள்ளும். உதாரணமாகப் பகவத் கீதையில் ஞானமென்பது பக்தியும் இரக்க ஊணர்வும் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மாணவர்கள் உளச் சுதந்திரமும் உடற் சுதந்திரமும் பெற்று வாழவேண்டுமெனக் கீதை கூறும். கீதையின்படி, கல்வியைப் பெறுவதற்குப் பல மார்க்கங்கள் உள. ஞான யோகம், பக்தியோகம், கர்ம யோகம், ராஜயோகம் என்பன அவ்வழிகள். "உண்மை ஒன்று, வழிகள் பல" என்பது வேதாந்த தத்துவ சமயக் கருத்து. இத்தத்துவ சமயக் கருத்து சிறந்த கல்விக் கருத்தாக இன்று விளங்குகின்றது. வள்ளுவர் பெருமான் அற விதிகளை மட்டும் கற்பது கல்வியாகாதெனக்கூறி கல்வியாற்ற்பெற்ற நல்லறங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதல் வேண்டுமென்று கூறுவர்.

வாழ்க்கையின் பல இடர்ப்பாடுகளுக்கெல்லாம் அறியாமையே காரணமென்பது புத்தர்பிரான் கொண்ட கருத்தாகும். அதாவது "அறியாமையை நீக்க எந்நிலையிலும் எல்லா மக்களுக்கும் அறிவு புகட்டப்படல் வேண்டும். பௌத்தம் பகுத்தறிவு ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கல்வியானது அறியாமையிலிருந்து மக்களையுயிர்த்தெழுப் பண்ணி, அவர்களைப் பரிநிர்வாணம் அடைதற்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும். அதன் வழி கல்வி செயல்முறைத்திட்டமாக அமைய வேண்டும். மன இருளை நீக்கி அறிவாகிய ஒளியைப் பரப்பும் கல்வி எல்லா மக்களையும் சென்றடைய வேண்டும்" என்று பௌத்த மரபு கூறும். எல்லோருக்கும் கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும் எனும் கொள்கையைப் பரப்பிய பெருமை பௌத்த மதத்தைச் சாரும். கல்வி சமுதாயத்தில் பரவலாக ஊடுருவிச் செல்ல வேண்டும். இன்று நாம் கல்விச் சமுதாயம் என்று கொள்ளும் கருத்துப் பௌத்த கால இந்தியாவில் உதித்ததாகும் "பொது மக்கள் கல்வி" என்ற கல்விக் கருத்தும் பௌத்தக் கல்வி மரபின் சிறந்த அம்சமாகும். பௌத்த மரபு அறிவுக் கல்வியையும், பொதுமக்கள் கல்வியையும் வளர்த்த பெருமை கொண்டது. எனவே பௌத்தக் கல்வி தர்க்க மரபிலிருந்து உணர்ந்து எழும் உணர்வை உண்டாக்கும். உணர்வு அறிவு அடிப்படையில் எழுவது.

இஸ்லாமியக் கல்வி மரபுக்கு மதமே கல்வியின் அடிப்படையாக விளங்குகின்றது. இஸ்லாமிய மறையின்படி ஞானம் முடிவு இல்லாதது. இம் மார்க்கத்தில் அறிவை ஒருவன் இறுதி யாத்திரைவரை தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இம் மரபு ஏழாம் நூற்றாண்டில் உதித்தது. நாம் இஸ்லாமிய திருமறையில் ஒரு சிறந்த மேற்கோளைக் காணலாம். அது “என் இறைவனே, என் கல்வி ஞானத்தை அதிகப்படுத்து” என்பது. எழுத்து மூலம் கல்வி போதிப்பவன் இறைவனாவான், எனும் கருத்தையும் நாம் திருமறையில் காண்கின்றோம். கற்றறிந்த மனிதன் கற்பித்தலை முக்கியமான இடமாகக் கொள்ளவேண்டும். இஸ்லாமிய மரபு, சமயம், அறிவு, சமய அனுட்டானம், கணித அறிவு முதலாயவற்றைப் புனிதமானவை என்று கொண்டது. புனிதமான அறிவு புனிதமான இடத்தில் அதாவது பள்ளிவாசலில் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பது இஸ்லாமியர் கருத்து. எனவே, பள்ளிவாசல்கள் பள்ளிக் கூடங்களாயின. ஆத்மீக அடிப்படையில் எழுந்த இஸ்லாமிய மரபு பிற்காலத்தில் பலதுறைகளும் கற்பிக்க வேண்டுமெனும் கருத்தை ஏற்றது. கவிஞர் இக்பாலின் கருத்துப்படி இஸ்லாமியக் கல்வி உலக ஒற்றுமையை அளிக்கக்கூடிய ஞானத்தை அளிக்க வேண்டும். கல்வி கற்பித்தல் இறைவன் பணி என்றும் இவர் கொண்டார்.

கிறிஸ்தவக் கல்வி முறையும் சமயக் கல்வியை நடுநிலையாக வைத்து எழுந்தது. சமயமே கல்விக் கரு. மனிதன் பிறக்கும் பொழுது ஜென்ம பாவத்துடன் பிறக்கின்றான், மனிதன் இரட்சகர் கிறிஸ்துவின் போதனைக்கு ஒப்பத் தூய வாழ்க்கை மூலமும், கல்வி மூலமும் இறைவனையடைய வேண்டும். இந்து மதம் மனிதன் பிறக்கும் பொழுதே முழுமை பெற்றுப் பிறக்கின்றான் என்று கூறும். கிறிஸ்தவம் மனிதன் தான் பிறக்கும் பொழுது தன்னிடத்தில் உள்ள குறைகளை நிறைவாக்க (அவன்) எத்தனிக்க வேண்டுமென்றும் கூறும். இந்து தர்மம் உள்ள நிறைவினை இன்னும் நிறைவாக்க வேண்டுமென்று கூறும். கிறிஸ்தவ மரபில் விவிலியவேதம் சிறந்த வழிகாட்டிகளுள் ஒன்று. இச்சிறந்த நூல் கல்வித்திட்டத்தில் சிறப்பிடம் பெறுதல் வேண்டும். கடவுள் தந்த கொடைகளுள் கல்வியே சிறந்த தனமாகும்; கொடையு

மாகும். இந்த அடிப்படையில்தான் கிறிஸ்தவ மரபுக்கல்வி வளம் பெற்றது. கல்வி மூலம் கிறிஸ்து நாதர் வாழ்ந்து காட்டிய முறையினை மக்கள் பின்பற்றவேண்டும். இங்கு அவர் வாழ்க்கையில் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் எனும் கருத்தினைக் காணலாம். சமய தத்துவம், ஒழுக்கப் பயிற்சி இரண்டினையும் வளர்த்த கிறிஸ்தவம் பிற்காலத்தில் கவின் கலையையும், அறிவியலையும் வளர்த்தது.

தற்காலக் கல்வி மரபிற்குப் புத்துயிர் அளித்த மேதை அல்பிரட் வைற்கெட் என்னும் அமெரிக்கக் கல்வி நெறியாளர். அவர் கருத்துப்படி மனிதகுல மேம்பாட்டை ஊக்குவித்தது சிந்தனைப் பிறழ்ச்சி. சிந்தனைப் பிறழ்ச்சி என்பது தேக்கக்கருத்தினை எதிர்த்து எழுந்த கருத்தாகும். எனவே கருத்துக்களை மாணவர்கள் ஜீரணித்துத் தமதாக்கி அன்றாட வாழ்க்கையில் பயன்படுத்த வேண்டும். மாணவர்கள் புதுப் புதுக் கருத்துக்களைக் கண்டுபிடிக்க நாம் ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும். மாணவனின் ஒவ்வொரு வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியும் அறிவியல் அடிப்படையில் நிகழ வேண்டும். ஒவ்வொரு கருத்தின் விளைவும் அவனுக்குப் பயனுள்ளதாக அமைய வேண்டும். கருத்துக்களில் உயிர்த்துடிப்பிருக்க வேண்டும். தேக்கக் கருத்துக்கள் மூலம் மாணவர் மனதில் கிளர்ச்சி உணர்வு எழா. கல்வியிற் சிறந்த வைற்கெட் கருத்துக்கள் உபயோகமற்றதாக இருந்தால் அவை கருத்துக்களாக மாட்டா, எனக் கொள்வர். அதாவது, தீங்கு விளைக்கும் கருத்துக்கள் கருத்துக்கள் அல்ல, என்பது அவர் கொண்ட துணிவு. அதாவது பயன்படுத்தப் பெறாத கருத்துக்கள் வாழ்க்கையில் தீமை விளைவிக்கும். கல்வி புலனுணர்ச்சியை வளர்க்கவேண்டும். அத்துடன் கருத்துக்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் ஆற்றலையும் வளர்க்க வேண்டும். கருத்துக்களைப் பொருத்திப் பார்ப்பதன் மூலம் வாழ்க்கையின் தொடர்பு விளங்கும். தொடர்பற்ற எண்ணங்களைக் கற்பதன் மூலம் மாணவனின் உள்ளக் கிளர்ச்சி வளர இடமளிக்கப்படமாட்டா. மாணவர்க்கு நாம் புகட்டும் கருத்துக்கள் வாழ்க்கைக் கருத்துக்களாக அமைய வேண்டும். கல்வி என்பது உயிருள்ள ஒரு செயல்முறை, அது வாழ்க்கைக்குத் தேவையான குறிக்கோளை உருவாக்குவது. கல்வியின் மூலம் நாம்

நிகழ்காலத்தை உணருதல் வேண்டும். அத்துடன் இறந்த காலத்துக்குரிய பண்டைய அறிவினைப் பக்குவப்படுத்தி நிகழ்காலத்துக்கு உரிய தாக்கவேண்டும். கல்வி அறிவியலை வளர்க்க வேண்டும். அறிவியல் என்பது நிரூபித்தல். எனவே, கல்வி நிரூபித்தல் எனும் கருத்தையும் பெறலாம். அதாவது, தர்க்க ரீதியிலும், பயிற்சி மூலமும் நிரூபிக்கப்படல் வேண்டும். அதேபோன்று ஒவ்வொரு கருத்தின் பலனையும் மாணவரிடமும் அறிதல் வேண்டும். கொள்கை விளக்கம், பிரயோகம் இவையே கல்வியின் அடிப்படை. ஆசிரியர்கள் பாடத்திட்டத்தில் ஒவ்வொரு கருத்தையும் நிரூபிக்கும் முறையில் புகுத்தவேண்டும். அறிவு என்பது தேக்கமுறாமல் துடிப்புடன் விளங்கும் ஒரு தன்மை. கல்வியின் அடிப்படையில் நுட்பமும் திண்மையும் வளர வேண்டும்.

பள்ளி எனும் சொல்லுக்குப் பல கருத்துக்கள் உள. கோயில், வேலைக் களம், அறச்சாலை, கல்விச்சாலை என்பன அவற்றுட் சில. கல்விச்சாலைகள் ஆன்ம அறிவையும், ஆக்க அறிவையும் பரப்ப வேண்டும். அறிவைப் பரப்புதல் மூலம் வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும். விசேடமாக அறிவு வெள்ளமெனப் பெருகி வருகின்ற காரணத்தால் அது (அறிவு வெள்ளம்) தெளிந்த நீராகப் புலப்படல் வேண்டும். அதாவது அறிவு மூலம் சிந்தனைத் தெளிவையும், கூடிவாழும் பண்பையும், விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையையும் கல்விக் கூடங்கள் வளர்க்க வேண்டும். சமுதாயம் மாறிக்கொண்டு போவதற்கும் பொருளாதாரம் வளர்வுதற்கும் பள்ளிக்கூடத்தில் பெறும் அறிவே அடித்தளமாகும்.

எனவே, மாணவர் பருவமே உலக வாழ்க்கையின் ஆயத்தப் பருவம். அறிவின் மூலம் மாறிவரும் சமூகத்தின் பண்பினை நாம் அறிந்து, அதற்கு ஏற்ப வாழ முனைய வேண்டும். பொருள் அறிவியலையும், பல வகைப்பட்ட கருத்துக்களையும் பயன் உள்ளதாக ஆக்க வேண்டியது கல்விக் கூடத்தின் கடமை. இன்று பல்வேறு அறிவுத் துறைகள் பெருமளவு வளர்ந்துள்ளன. இவை பயன் உள்ள அறிவாக மாணவர்க்கு அளிக்கப்படல் வேண்டும். எல்லா மாணவர்க்கும்,

எல்லாவித அறிவையும் அளிக்கமுடியுமா? அளிப்பது அவசியமா? எனும் கேள்விகள் சிந்திக்க வேண்டியன. ஆனால் அடிப்படைப் பயன் உள்ள அறிவினை எல்லோரும் பெறவேண்டும்; இவ்வறிவின் பயனை மாணவர் உணரவேண்டும். பள்ளிக் கூடத்தின் கடமை அறிவை வளர்த்தல் மட்டுமேயெனக் கொளல் முறையாகாது. ஆனால் பள்ளிக்கூடம் தொழிற்சாலை போன்ற ஒரு அறிவுச்சாலை; அறிவினை விளைக்கும்சாலை. இச்சாலையின் உள்ளீடும், வெளியீடும் மாணவர்கள் இச்சாலைமூலம் மாணவர்கள் அறிவுத்திறன் பெற்று வெளி வருவர். இச்சாலைகளிலே நாம் பலவகைத் திறன்களைப் பயிற்ற முயலுகின்றோம். மாணவனும் பெற்றோரும், சமுதாயமும், அரசாங்கமும் வேண்டும் திறன்களைப் பள்ளிக் கூடம் அளிக்க வேண்டும். இதுவே பள்ளிக்கூடத்தின் உயர் நிலை. ஒரு நாடு முன்னேற்றமடைய அறிவுத்திறன் விளைவுத் திறனாக்கப் பெறல்வேண்டும். எனவே, அறிவியலும் நுண்கலையும் இன்று கல்வியில் இடம்பெறுகின்றன. பலவகைத் திறன்கள் மலரப் பள்ளிக்கூடங்களே சிறந்த நிலைக்களனாகும். அறிவு ஒரு திறந்தவெளி. ஆற்றலை வளர்க்கும் திறவுகோல். மனிதன் ஆதிகாலத்தில் அவனுடைய ஊக்கத்தாலும், திறமையாலும் பண்பினை வளர்த்தான். ஆனால் நாளாவட்டத்தில் விஞ்ஞானம் வளர மனிதனின் ஊக்கமும் திறமையும், சீரிய முறையில் சிக்கனமான முறையில் வளம்பெற்றன. இன்று கல்விக் கூடங்கள் சமூகத்துக்கு வேண்டிய தொழில் நுட்பத்தையளிக்கவேண்டும். இயற்கை வளத்தையும் மனிதவளத்தையும் இணைக்கவேண்டும். அத்துடன் மக்களையும் சமூகத்தையும் இணைக்கவேண்டும். பள்ளிக்கூடம் ஒரு விசேட சமூகம். அவை வளரும் மாணவர்களை மேலும் வளரச் செய்யும் தொண்டினை ஆற்ற வேண்டும், மாணவரின் ஆற்றலையும், உணர்ச்சியையும் வளர்க்க வேண்டும். பள்ளி பொதுவாக வயது எல்லை கொண்ட மாணவரையும், ஒரே குறிக்கோளையும் கொண்டது. ஆகையால் பள்ளிக்கூடம் ஒரு சமூகச் சூழ்நிலையெனக் கொள்ளலாம். இச்சூழ்நிலை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சூழ்நிலையாகும். இது மன வளர்ச்சிக்கும் மாண்பு வளர்ச்சிக்கும் உதவும் ஒரு நிறுவனம். இன்று

பள்ளிக்கூடங்கள் அறிவைத் திரட்டி, அறிவைப் பகுத்துச் சமூகத்துக்கு அளிக்கும் நிலையிலுள்ளன. உலகு அறிந்த அறிவினைத் தொகுத்துக் கற்பிக்கின்றது. பள்ளிச் சூழ்நிலை சமூகப்பண் பாட்டினை உருவாக்கும். எனவே, உலகில் உள்ள சமூகங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த சமூகம் பள்ளிக்கூடமாகும். பள்ளிக் கூடம் அறிவுக்குவியலின் சின்னம். ஆனால் இவ்வறிவினைப் பரப்புவோர் ஆசிரியர். இவர்களைக் கலங்கரை விளக்கென வர்ணிக்கலாம். ஆசிரியர்கள் அறியாமை எனும் அக இருளைப் போக்கவேண்டும். பல நூல்களில் தேர்ச்சிபெற்றிருக்க வேண்டும். இவர்கள் அருளும், பெருந்தன்மையும் உள்ளவர்கள். எனவே, இவர்கள் கைம்மாறு வேண்டாது கடமையாற்ற வேண்டும். உலகு உயர்ந்தோர் மாட்டு. ஆசிரியர் உயர்ந்தோர்; வற்றாத கல்விப் பொருளை மாணவர்க்கு அள்ளி இறைப்பவர். குழவிகளைப் பேணி உணரும் தன்மையுள்ளவர்கள். கருத்துக்களை விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆராயும் சக்தி வாய்ந்தவர்கள். இவர்கள் மாணவரின் உள்ளங்களை வளர்க்க வேண்டும். மாணவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும். இவர்களில் மாணவர்பால் உள்ளம் நெகிழும் மென்மை வளரவேண்டும். திருமூலர் கண்டது போல் ஆசிரியர்கள் இறைவனுக்குப் பணி செய்வோர். ஞானம், சிந்தனை, தெளிவு என்னும் இம்மூன்றுக்கும் அணிகலன் ஆசிரியர் என்பர் திருமூலர்.

பழந்தமிழ் அறிஞர்கள் கல்வியாளர்க்குப் பெரும் இடமளித்தார்கள்; உதாரணமாகத் தங்கள் இயற்பெயர்களுடன் ஆசிரியர் என்ற சிறப்புப் பெயரை வைத்து அமைத்துக்கொள்வதிற் பெருமை கொண்டார்கள். ஆசிரியர், ஆசான், கணக்காயர், பேராசிரியர் என்னும் சிறப்புப் பெயர்களை இணைத்திருந்த பெரியோர் பலர். அறிவின் மூலம், கருணை அடிப்படையில் சமுதாயச் சிற்பிகளாக விளங்கவேண்டும். தத்துவஞானிகள் உலகை விமர்சனம் செய்பவர்கள் மட்டுமல்ல. குறைகளைக்கண்டு அவற்றுக்குத் தீர்வும் கண்டு சமூகத்தையே மாற்றியமைக்க வேண்டியவர்கள். இக்கூற்று விசேடமாகக் கல்விமான்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் பொருந்துமென்று கார்ல் மாக்ஸ் கூறுவர்.

அதிகாரம் - 2

கல்வியும், மரபும், மாற்றமும்

“முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே”

என இறைவனை வழத்துவது எங்கள் மரபு. இது போன்றே கல்விக்கும் இலக்கணம் கூறலாம். அதாவது, கல்வி தொன்மையும் மாறா அழகும் கொண்டு நிரந்தரமானதாக விளங்குகின்றது. கல்வி எப்பொழுதும் தழைத்து ஓங்குவதுடன் மறுமலர்ச்சியின் ஊற்றாகவும் அமைகின்றது. இதுவன்றிக் கல்வி அளப்பரிய முடிவுகளை வேண்டி நிற்கின்றது.

கல்வியில் பழைமை, புதுமை என்று கொள்ளும்போது நாங்கள் பழைமையின் வழியே புதுமையையும், புதுமை மூலம் பழைமையையும் காண்கின்றோம். அதாவது, வாழ்க்கையிலே பழைமையிற் பற்று வைக்கும் பண்பையும், புதுமையிலே கருத்தைச் செலுத்தும் நிலையையும் காணுகின்றோம். முன்பு ஆற்றிய ஒரு கருமத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்து, அச்செயலில் திறமை பெற்று, விளக்கமுந் திறமையும் அடைவது புதுமையாகும். புதியனவற்றைப் புனைந்தும் ஆய்ந்தும் புது இன்பம் காண்பது புதுமை.

உலக நாகரிகம், மொழி முதலானவையெல்லாம் பழைமையின் தோற்றங்களாகும். பழம் பொருள் ஒன்று புதுஉருவும், புது மணமும், புதுஅழகும் கொண்டு பொலியும்போது அது புதுமையெய்துகின்றது. ஆனால் புதுமை எனும் சாயலில் பழைமையை மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது.

புதுமை போற்றப்படல் வேண்டும். புதுமையூட்டும் புத்துயிரையும், புதுமை காட்டும் புதுவழியையும் மறுக்க முடியாது. பழைமையைக் கரு எனவும் புதுமையை அதன் உரு எனவும் கொள்ளலாம். அதாவது, பழைமை ஒற்றை நுண்கூட்டு நிலை. புதுமை பல்நுண்

கூட்டுநிலை. கரு கல்வி மூலம் வளர்ச்சி பெறுகின்றது. பிறப்பைத் திரும்பவும் தாண்டும் தெளிநிலை அடைந்ததும், பழைமை உருவத்தில் புதுமை பெறுதலும், புதுமையில் பழைமை காண்டலும், புது உடல் பெற்று வெளிவரு முன், பழைமையான உருவங்களைத் தாங்கிக் கடந்து இறுதியில் வெளி வரும் நிலையை அடைவதும் கல்வி. ஆனால் இப்புதிய உடலில் பழைய கதை அல்லது பழைய வரலாறு பழைமையிலிருந்து எழும். பழைமை என்பது பின்னோக்கேயன்றிப் பிற்போக்கன்று. பின்னோக்கும் முற்போக்கும் இணைந்து வளர ஏதுக்கள் பல உள. பழைமை பழைமை என்று ஒன்றினை ஒதுக்கித் தள்ளி விட முடியாது. “பழையன கழிதல் வழுவல” என்பர் பவணந்தி முனிவர். பழையன கழிந்தே தீரும் சிலவேளைகளில் கழியவும் வேண்டியிருக்கும். இது இயற்கையின் நியதி. பழைமை பயன் நிறைந்தது” பயன் அளிப்பது. பழைமை பயனும், பலமும் கொண்டது; நமது தற்போதைய அறிவு பழைமையில் உள்ளது. இப்போதைய ஆற்றல்கள் பழைமையில் உள்ளன. அவ்வாற்றல்கள் பழைமையிலிருந்து பலம்பெறும். நம் உணர்ச்சிகள் பழைமையிலிருந்து உருவாகின்றன. ஆனால் பழைமைச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பப் புதுமையைக் காணல் வேண்டும்.

கல்வியென்பது சூழ்நிலைக்கு ஏற்பச் சிறந்தமுறையில் நடந்து கொள்வது. சூழ்நிலையுடன் ஒட்டி ஒழுகி வாழ்தல் மட்டும் கல்வியாகாது; சிறந்த, சீரிய, உயர்ந்த முறையில் ஒழுகுதலே கல்வியாகும். கல்வியின் பயனும் இதுவேயாகும். நாம் வாழ்க்கையில் பழைமையிற் பற்றுதலையும், புதுமையிற் கருத்தைச் செலுத்தும் நிலையையும் காண்கிறோம். பழைமைப் பற்று பின்னோக்குதல் என முன்னர் குறிப்பிட்டோம், இப் பின்னோக்கு அல்லது பழைமைப் பற்றுநிலை புதுமைக்கு அடித்தளமாக அமைகின்றது. புதுமையின் மூலம் பழைமையை நோக்கும் எமக்குப் பழைமையிற் பற்று ஏற்படுதல் வேண்டும். இது இயல்பான தன்மையாகும். இவ்வியல்பின் மூலம் உள்ளத்தில் அன்பு எனும் உணர்ச்சிநிலை எழுகின்றது. இவ்வன்பு நாட்டன்பாகவும், மொழியன்பாகவும் மலர்கின்றது. இம் மறுமலர்ச்சி நிலைக்கு முற்காலச் செயல் காரணமாகும்.

மாணவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையிலே பழக்கத்தின் மூலம் தங்கள் உள் சார்ந்த ஆற்றலை வளர்ப்பார்கள். பழக்கத்தை நிலைக்கச் செய்வது கல்வியின் பணியாகும்.

கல்வியிலே பழைமையும், புதுமையும் ஒன்றிக்க வேண்டும் என்று கண்ட நாம், கல்வியிலே பண்பும், பண்பாடும் ஒன்றிக்கும் நிலையை அடையவேண்டும், எனும் கருத்தையும் ஏற்கவேண்டும். முதலிற் பண்பாடு எனும் சொல்லுக்குப் பொருள் காணவேண்டும், பண்பாடு என்ற சொல் இன்று பெருநிலையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இச்சொல் இன்று புதுப்பொருளில் விளக்கம் பெறுகின்றது. பண்பாடு எனும் சொல்பண்படுத்தல் என்னும் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. செம்மைப்படுத்தல் என்பது இச்சொல்லின் பொருளாகும். பாடு எனும் சொல் முறைமை, உலக ஒழுக்கம். பெருமை என்ற பல பொருள்களைக் கொண்ட சொல், பாடு என்பது பண்பெனப் புறநானூறு கூறு கின்றது. கலித்தொகையில் “பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல்” என்று காண்கின்றோம். அதாவது பிறர் இயல்பை அறிந்து நடக்கும் நற்குணம். இதனையே வள்ளுவத்தில் பண்புடைமை என்று காணுகின்றோம். மக்கட் பண்பென்பது உலக ஒழுக்கம் அறிந்து ஒழுகல் பண்புடைமை என்பது சான்றாண்மை. அதாவது நீதியிலிருந்து வழுவா நடத்தை. பண்புடையார் அன்பு, நீதி, தர்மம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் வளர்ந்தவர்கள். இதனால் இவர்கள் தங்களிடம் பண்பை வளர்ப்பது மட்டுமன்றிப் பிறரின் பண்பையும் வளர்ப்பார்கள். எனவே, பண்பு என்பது ஒழுக்கம். பண்பு என்பது பண்பாட்டின் ஓர் அம்சம். பண்பாட்டிற்கு எழுச்சி, வளர்ச்சி அல்லது மலர்ச்சி என்று விளக்கம் கூறலாம். பண்பாட்டினை முற்போக்கு இயக்கமென்றும் கூறலாம். பண்பாடு எனும் சொல் ஆங்கிலமும் தமிழும் நன்கு கற்ற அறிஞர் உருவாக்கிய சொல்லாகும்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் கவிஞரும் கல்வி நெறியாளருமாகிய மத்திய ஆர்னோல்ட் என்பவர் கல்விக்கும் பண்பாட்டிற்கும் தொடர்பு உண்டென்று வலியுறுத்தினார். இதன் பின்பே தமிழ் அறிஞர்கள் பண்பாடு என்னும் சொல்லை உருவாக்கி முதன் முதலாகக் கல்வி

நெறியிற் புகுத்தினர். வழிவழிவந்த அறிவு நிலையின் ஆக்கமே பண்பாடாகும். மனப்பண்பு, சமுதாய வளர்ச்சி, அறிவியல் வளர்ச்சி, இலக்கிய வளர்ச்சி, அழகுணர்வு, ஒழுக்க சமய மரபு முதலியன பண்பாடாகும். பண்பாட்டின் தன்மைகளை வகுத்த கவிஞர் தாகூர் புலன் அறிவைப் பகுத்து அறிவாக்கி அந்த அறிவின் மூலம் வாழ்க்கைமுறை பல வகையிலும் ஓங்கி நிற்பது பண்பாடெனக் கூறுவர். பண்பாட்டின் மூலம் அன்பும் அறனும் வடிவம் பெறவேண்டும். ஆற்றல் உருவம் பெற வேண்டும். அழகுப்பண்பு, அன்பு நிலை, அறிவுத் திறன், ஆற்றல் வன்மை இவையே பண்பாடாகும் என்பர் தாகூர். அதாவது மானிட முழுமைத் தன்மைக்கு முயற்சி செய்யும் விழுமிய உளநிலைப் பண்பாகும்.

பண்பாடு என்பதைக் குறித்துப் பொதுவாகக் கண்ட நாம் அத்துடன் தொடர்புடைய கலை என்பது என்ன, என்று சிந்திக்க வேண்டும். கலையை நுண்கலை, விரிகலை, ஒழுக்கக் கலை என்று பிரித்தறி கின்றோம். கட்டிடக் கலை, சிற்பம், சித்திரம், இசை, கவிதை, நாடகம் எல்லாம் நுண்கலை என்று வழங்கப்படுகின்றன. தமிழ் மரபில் கலை என்பது பொதுச்சொல். அதாவது கலையென்பது கல்வி யென்றும், ஞானமென்றும் கொள்கிறோம். எனவே கலை நூல்சார் கல்வியெனும் கருத்திலும், நுண்கலை எனும் கருத்திலும் விளங்குகின்றது. நாம் இங்கு காணும் கருத்து, பண்பாடும் அறிவும் தொடர்பு டையன என்பது.

கல்விக்குச் சமூகமரபு அச்சாணி போன்றது. கற்பித்தல், கற்றல் ஆகிய இரண்டும் இணைந்தவை. கல்விச் செயல்முறை சமூக மரபினைப் பேணிக் காத்து அதனைச் சமூகத்தில் பரப்பவும் வேண்டும். மனிதன் சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான். அவன் சமூகச் சூழ்நிலையை அமைக்கிறான். மனித இனம் பல்லாண்டு காலம் தனது ஆற்றல் முயற்சியாகியவற்றின் துணைகொண்டு அடைந்த அடைவு சமூக மரபு எனப்படும். சமூகமரபு இன்றைய தலைமுறைக் குழந்தைகளுக்கு அவர்களது முன்னோர்கள் திரட்டிவைத்த சொத்தாக விளங்குகின்றது.

மனிதன் உயிரியல் மரபிலிருந்து எழும் பண்புகளைப் பெற்றுப் பிறக்கிறான். அதேபோன்று அவனுக்கு உதவிபுரிய சமூகமரபும் உள்ளது. உயிரியல் மரபினைப்போன்று சமூகமரபும் குழந்தையின் வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கினைப் பெறுகின்றது. ஒரு குழந்தை, பேசுதல், எழுதுதல், படித்தல், மற்றவர்களுடன் ஒத்துழைத்துச் செயற்படுதல் முதலாய பல்வேறு திறமைகளைச் சமூக மரபிலிருந்து பெறுகின்றது. இச் சமூக மரபு தொன்று தொட்டு வழிவழியாக வளர்ந்து வருவது. உயிரியல் மரபின் செல்வாக்கும் சமூக மரபின் செல்வாக்கும் இணைந்து குழந்தையின் முழுமைக்கு உதவியாகின்றன.

உயிரியல் மரபிலிருந்து பெறும் பண்புகள் நிலைத்து வாழ்க்கை செயற்படுவதற்குச் சமூக மரபினின்றும் பெறப்படும் பண்புகளே முக்கியமாகின்றன. இன்றைய உளவியற் கருத்துப்படி உயிரியல் மரபிலிருந்து மனிதன் பெறும் பண்புகள் ஆளுமைவளர்ச்சிக்கு முழுமை கொடுக்க மாட்டா என்பதாகும். ஆளுமை வளர்ச்சிக்குச் சமூகமரபின் செல்வாக்குச் சிறப்பாக வேண்டப்படுகின்றது. கல்விமூலம் சமூகமரபும், சமூக மரபு மூலம் நுண்புத்தியும் வளர்கின்றன. மனிதன் இலக்கியம், நுண் கலைகள், அறிவியல், சட்டதிட்டங்கள் சமூக நிலையங்கள் முதலாய சுற்றுப்புற மரபினை உருவாக்குகின்றான் . அப்போது சமூக மரபினை வளர்க்கின்றான்.

இங்கு அமெரிக்கக் கல்விமேதையான ஜோன் டூயி அவர்களின் கருத்தை நாம் நோக்கவேண்டும். “தான் பெற்றுள்ள அறிவினையும் ஆற்றல்களையும் இன்று பிறந்து வளரும் குழந்தைகளுக்கு அறிமுகப் படுத்த மனித சமூகம் மேற்கொள்ளும் பல்வேறு சேவைகளின் தொகுப்பே கல்வியாகும்” என்று அவர் கூறுவர். அதாவது, கல்வியின் நோக்கம் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டு அளிக்கப்பட்ட சமூகமரபினை இன்றைய தலைமுறைக் குழந்தைகளுக்கு அளித்தலாகும். இம்மரபு பல மரபுகளைக் கொண்டது. புதியனவற்றைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றலை வளர்த்தல், கருத்துக்களை வாழ்க்கைக் கருத்தாக்கி மக்களுக்கு அளித்தல், சமூகப் பண்பாட்டினைப் பாதுகாத்து அதனைமேலும்

சிறப்பாக்கி அடுத்து வரும் மக்களுக்கு வழங்கல் முதலியன சமூக நிலையங்களின் கடமைகளாகும். இவற்றுட் சிறந்த சமூக நிலையம் பள்ளிக்கூடமாகும். கற்பித்தல் மூலமும் பல்வேறு செயல்கள் மூலமும், ஆசிரியரின் ஆளுமை மூலமும் சமூக மரபினைப் பரப்பலாம். பல ஆண்டு காலமாகச் சேமித்து வைக்கப்பட்ட சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் பண்பினை உணர்ந்து பயன்பெறப் பள்ளிக்கூடக் கல்வி மாணவர்க்கு உதவுகின்றது. கல்வியின் சமூகப் பயன்கள் சமூகத்தினால் வரவேற்கப்பட வேண்டியவை. சமூகப் பயனைச் சமூகவழிப் பேறு என்றும் வழங்கலாம்.

ஒரு நாட்டில் உயிரியல் மரபும் அதன் செல்வாக்கும் சிறப்பாக இருக்கலாமாயினும் அதன் மூலம் மட்டும் குழந்தைகள் பண்பு பெற்றோ, முழுமைபெற்றோ விளங்கமுடியாது. குழந்தைகள் தனித்து வாழ முடியாது. குழந்தைகள் பெறும் வளர்ச்சி, சமூக அனுபவங்களெல்லாம் சமூக மரபினைத் தழுவி எழுந்தன. ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் சமூக மரபுகள் அளவிலும் தரத்திலும் அதிகரிக்கின்றன. எனவே, சமூக மரபு என்பது நாகரிக ஏணி, மனித இனத்தை முன்னேற்றிச் செல்லும் சிறந்த பாதை. இவ்விடத்தில் அறிவியல் மேதை நியூட்டன் தந்த கருத்தை நாம் நோக்க வேண்டும்: “எனது முன்னோரைக் காட்டிலும் என்னால் அதிகத் தொலைவு காண முடிந்தமைக்குக் காரணம், அவர்களின் தோள்களின் மீது நின்று நான் பார்த்ததே” அதாவது, முன்னோர்களின் தோள் என்பது, சமூகமரபினைக் குறிக்கின்றது. சமூகமரபு புதுமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும், தற்கால ஒழுங்கிற்கும் அவசியமானது. எனவே, கல்வி வழிவழி வரும் சமூக இயலையும், பண்பாட்டையும் அறியும் திறவுகோல்; வாழ்க்கையை வளம்படுத்தி நீதிகளைப் புகட்டும் ஒரு வாழ்க்கை நெறி. சமூகமரபில் ஒரு முக்கிய கூறு தாய்மொழியாகும்.

மொழியென்பது நாகரிகம்; கலாசாரம்; பாரம்பரியம்; கலை எழுச்சி. மொழி, உணர்ச்சிகளையும் கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்தும் கருவி மட்டுமன்று. அது ஓர் இன மக்களின் முழுமையின் பிரதிபலிப்பு. உளவியலார் கருத்துப்படி மொழி, அகக்காட்சி, மன

எழுச்சி, ஆராயும் திறன், ஆக்கும் திறன் ஆகியவற்றை வளர்க்கும் சக்தி கொண்டது. அதிலும் இவற்றினைத் தாய்மொழி சிறப்பாக வளர்க்கும், குழந்தைக்கு இயல்பான மொழி தாய்மொழி. குழந்தைகள் தாய்மொழி மூலமே தமது உணர்ச்சிகளையும் கருத்துக்களையும் தெளிவாக வெளியிட முடியும். அவர்களது படைப்பாற்றல் தாய் மொழி மூலம் வளரும். ஓர் இன மக்களின் தாய்மொழி சிதையின், அம் மக்களின் பண்பாடும் உயர் நிலையும் அழியும் நிலையுண்டாகும். தாய் மொழியே மக்களின் ஆளுமையை மலரச் செய்யும். எனவே, தாய் மொழியே போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டும். நமது நாட்டு வரலாற்றின் கல்வி முறையில் தாய் மொழி பெறவேண்டிய இடம் இதுவரை வரையறுக்கப்படவில்லை. தாய் மொழி போதனாமொழியாக இருக்கவேண்டுமெனும் கொள்கை கல்வித் தத்துவ அடிப்படையில் எழுந்தது. தாய்மொழிப் பிரச்சினைக்கு உளவியல், கல்வித் தத்துவ அடிப்படையில் தீர்வு காணவில்லை. அரசியல் ரீதியில் தீர்வு காணல் நிரந்தரமாயிருக்க முடியாது. தாய் மொழிமூலக் கல்வி மாணவனின் பிறப்புரிமை; வாழ்வுரிமை. ஐக்கிய நாடுகள் கல்வி, விஞ்ஞான, கலாசார நிறுவனம் தாய்மொழியே போதனா மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று திட்டவட்டமாகக் கூறியுள்ளது. இலங்கை இந் நிறுவனத்தில் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றது. எனவே, இவ்வடிப்படை உரிமைகளை நாம் ஏற்க வேண்டும்.

உலகிலே பல்லினச் சமுதாயங்களும், பன்முறைச் சமுதாயங்களும் பல உள. பன்மொழிச் சமுதாயங்கள் பல தம் நாட்டிலுள்ள பல மொழிகளுக்கும் உரிய இடம் அளித்துள்ளன. மும்மொழித் திட்டம் வகுத்த நாடுகள் பல தம் மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துள்ளன. நமது நாட்டிலும் ஒவ்வொரு இன மக்களும் தத்தம் சகோதர மொழியைக் கற்கவேண்டும். இதன்மூலம் நம் நாட்டிலுள்ள மக்களின் ஒருமைப் பாட்டை வளர்க்கலாம். ஒருமையிற்

பன்மையும், பன்மையில் ஒருமையும் திகழ இதுவே வழி. நம் கல்வி முறைக்கும் புத்துயிர் அளித்தது தாய்மொழிப் போதனையே, தாய்மொழி எனும் சொல்லை முதன்மொழி, கல்வி மொழி என்ற

சொற்களால் விளங்கப்படுத்த முடியாது. தாய்மொழியும் முதல்மொழியும் ஒரே கருத்தைத் தாரா. தமிழ்மொழியைத் “தேன் கலந்த செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்த மொழி” என வர்ணிக்கின்றோம். ‘கண்ணுதற் பெருங் கடவுளும் கழகம் ஒன்றிலமர்ந்து பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த இப் பசுந்தமிழ்’ என்று தமிழைப் போற்றுகின்றோம். நம் நாட்டிலுள்ள இரு மொழிக்கும் இருக்கவேண்டிய அந்தஸ்து வரையறுக்கப்படல் வேண்டும்.

கல்வி பலவித உரிமைகளுக்கு நிலைக்களம் ஆதல் வேண்டும். கல்வி பழைமை ஊற்றிலிருந்து புதுமை பொங்கி எழும் காட்சியைக் கவிதையாக ஆக்க வேண்டும். இதற்கு ஊடகம் மறுமலர்ச்சி. மறுமலர்ச்சி என்பது மறுபிறப்பு; மக்கள் இதயத்தில் தோன்றும் புது உணர்ச்சி. இது உணர்ச்சி மட்டுமன்றி ஆக்கமுமாகும். மறுமலர்ச்சி பழைய யுகத்தைப் போக்கிப் புதுயுகத்தை வரவழைக்கின்றது. நெடுங்காலமாக வெளியிற் புலப்படாது இருந்து, அமைதியாகப் பரவிச் சமுதாயத்தினை உள்ளூர் இயக்கிவிடும் பல சக்திகள் சடுதியாக வேகம் கொண்டு முழுவன்மையுடன் வெளிப்படல் மறுமலர்ச்சியாகும். இதனடிப்படையில் சமுதாயம் முழுவதும் அதிர்ந்து எதிரொலித்து விரைந்து பாயும் நிலை மறுமலர்ச்சியாகும். உள்ளும் புறமும் புதைந்திருந்த சக்தி வெளிப்பட்டுப் புதுநெறியாதல் மறுமலர்ச்சியாகும். மறுமலர்ச்சியின் முக்கிய அம்சம் மனிதனை மனிதன் என்று கணித்து அவனது நிலையைப் பேணுதல். இதனைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் ‘மானுடம்’ என்பர். இன்று நாம் வாழும் யுகம் அறிவியல் யுகம் ‘அணு சக்தி யுகம்’. நம் சமயக் கலாசார மரபுகள் பற்றிய தொண்டினை அறிவியல், கூடிய உத்வேகத்துடன் ஆற்றுகின்றது. யூலியன் ஹக்ஸ்லி எனும் அறிஞர் இதனை “அறிவியலிலெழுந்த மனிதத்துவம்” என்பர்.

ஒரு நாடு தன் அறிவுத்திறனை வீணாக்க முடியாது. மக்களின் நுண்ணறிவும், புத்திக்கூர்மையும், மக்களின் திறமையும் மனித வர்க்க விடுதலைக்குப் பயன்படுத்தவேண்டிய திறமைகளும் கல்வி மூலம் செவ்வனே பயன்படுத்தப்படல் வேண்டும். அதாவது, ஒரு நாட்டின் அறிவுத் திறனும், கல்வி வளர்ச்சியும் அந்நாட்டின்

பொருளாதாரத்தின் மேல் சுமத்தப்பட்ட பொதியாக இராது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உதவும் கருவிகளாக இருத்தல் வேண்டும். கல்வி செயல்முறையில் உயிருள்ள ஒழுக்கவியலாக இருக்க வேண்டும். சமுதாயத்தின் துரித வளர்ச்சிக்குக் கல்வி வேண்டும். ஒரு நாடு தன்னகத்துள்ள மனிதசத்தியையும், நீர்வளம், நிலவளம் முதலாய இயற்கைச் சத்திகளையும் இணைத்து வளர்ந்து அவற்றை அறிவியல் முறை மூலமும், நாட்டின் வாழ்க்கை முறை மூலமும் உருவாக்கவேண்டும். முன்பில்லாத அளவிற்கு நேரமும், பலமும், மனித வளமும் உலகிற் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இது வரவேற்கப்பட வேண்டியது. ஆனால் இதனை ஒருமுகப்படுத்தி வழிப்படுத்த வேண்டும். சமுதாயத்தின் உயர்பீடத்தில் மகுடமாயிருந்த கல்வி இன்று தினசரி வாழ்க்கைக் கல்வியாக வளர்ந்து வருகின்றது.

கிரேக்கத் தத்துவஞானி பிளேட்டோ அமைத்த பல்கலைக் கழகத்தில், கேத்திர கணிதத்திற் புலமையில்லாதவர் கற்கமுடியாதெனக் கூறப்படுள்ளது. இதன் கருத்து, விஞ்ஞான நோக்கே கல்வியின் அடிப்படை, என்பது. ஒரு நாட்டின் கல்வித் திட்டம் விஞ்ஞான நோக்கில் அமைக்கப்படுவதே அந்நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு முதற்படி. கல்வி விருத்தியில் உயர்வு பெறாத நாடு பொருளாதார விருத்தியிலும் உயர்வு பெற முடியாது. அதேபோல் பொருளாதார விருத்தியில் உயர்வு பெறாத நாடு கல்வி விருத்தியைப் பெறமுடியாது. கல்வி அறியாமை இருளை நீக்கும் வேளையில், நாட்டின் பொருள்வளத்தைப் பெருக்க வல்லது. எனவே, கல்வியின் நோக்கம் பொருளாதார விருத்திக்கு வழிவகுக்க வேண்டும்.

விஞ்ஞானம் கருத்துக் கல்வியாகவும். தன்னியக்க ஆற்றலை வளர்க்கும் கல்வியாகவும் இருக்கவேண்டும். விஞ்ஞானமென்பது அறிமுறை. செயல்முறை விஞ்ஞான மூலம் மாணவர் விஞ்ஞான முறையையும், நோக்கையும் பெறல் வேண்டும். விஞ்ஞான மனப்பான்மை சமூகத்திற் பரவ வேண்டும். நாம் வாழும் சமூகம் விஞ்ஞான சமூகமாகத் திகழ வேண்டும். அது வாழ்க்கைப்பயன் அளிக்கும் பாடமாகக் கற்பிக்கப்படல் வேண்டும். மாணவன் பிற்காலத்திற் செய்யும்

தொழிலுக்கு உதவிப், பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும், அழகுணர் ஆற்றல் வளர்ச்சிக்கும் விஞ்ஞானம் உதவவேண்டும். மாணவர் விஞ்ஞானத்தின் மூலம் பயனடைவர். பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் திறன், தொகுத்து அறியும் சிந்தனை முறையிற் பயிற்சி பெறல், தொழில் உற்பத்தி முறைகளில் விஞ்ஞான அறிவைப் பிரயோகித்தல் போன்ற பல பயன்கள் விஞ்ஞானக் கல்வி மூலம் பெறப்படுகின்றன. விஞ்ஞானம் அன்றாட வாழ்க்கை ஒழுக்கமாக உருவாக வேண்டும். எனவே ஒருநாட்டிலே கல்வியமைப்பும், சமூக அமைப்பும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் இணைந்து வளர்தல் வேண்டும்.

இதிலிருந்து எழும் கருத்து, கல்வியின் சிறந்த சாதனம் கலைத்திட்டமென்பது. ஒரு நாடு வேண்டி நிற்பது உளவியலிலும், பொருளாதார சமூக சமநிலையிலும் வளர்ச்சி காணும் கலைத்திட்டமாகும். நாம் இன்று எம் நாட்டில் ஒரு சமநிலை கொண்ட கலைத்திட்டத்தை உருவாக்கியுள்ளோம். உதாரணமாகக் கலைப்பிரிவு மாணவர்க்கு விஞ்ஞான அறிவு குறைவு என்பதும், விஞ்ஞான மாணவர்க்கு இலக்கியம், வரலாறு, புவியியல் முதலியவற்றின் அறிவு குறைவு என்பதும் பொதுவான கருத்து. சமூக மாற்றங்கள் வேகமாகப் பரவிக் கொண்டு வரும் இக்காலத்தில் மாற்றம் எழல் வேண்டும். நமது கலைத்திட்டம் சமூக இயலையும், ஒன்றிணைந்த விஞ்ஞானத்தையும் கற்பிக்க வழிகோலுகின்றது. இத்தகைய மாற்றம் சமூக மாற்றத்தை வரவேற்க மாணவர்க்கு உதவும்.

உலகில் பலவகை அரசியல் தத்துவங்கள் உள. கல்வித் தத்துவம் அரசியல் தத்துவத்துடன் இணைந்து எழுவது முறை. பொதுவுடைமை நாடுகள், மக்களாட்சி நாடுகள், ஏகாதிபத்திய ஆக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட நாடுகளெனப் பலவகையுண்டு. ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு அரசியல் தர்மம் உண்டு. அத்துடன் பாரம்பரியப் பண்பாடும் உண்டு. எனவே, ஒரு நாடு இவ்விரு பண்புகளையும் இணைத்துத் தன் கல்வித்திட்டத்தை உருவாக்கவேண்டும். உளவியல் விற்பன்னராகிய ஸ்கின்னர், சமூகம் திட்டமிட்டு அமைக்கப்படல் வேண்டுமெனக் கூறிச், சமூகம் மட்டுமன்று, அதில் வாழும் ஒவ்வொரு

மகனும் தன்திறன் பயிற்றப்பட்டுப் பண்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றி வளர்க்கப்படல் வேண்டும் என்றுங் கூறுவர்.

ஒரு நாட்டின் தேசிய வருமானத்திற் கல்விக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதி வீதத்திலிருந்து அந்நாடு கல்வியில் எடுக்கும் சிரத்தையை ஓரளவு கணிக்கலாம். சோவியத்குடியரசு, ஐக்கிய அமெரிக்கா, யப்பான் ஆகிய மூன்று நாடுகளும் கல்விக்கெனத் தம் வருமானத்தில் 10 வீதத்தை ஒதுக்குகின்றன. பிரித்தானியாவும், இஸ்ரவேலும் தனித்தனி 7 வீதத் தையும் இலங்கை 5- 6 வீதத்தையும் செலவிடுகின்றன. பணத்தினை விரயம் செய்யாது நாம் நம் கல்வியை வளர்க்கவேண்டும். ஒரு நாடு தன் தேவைக்கு ஏற்ப மனித வளத்தைப் பயிற்றவேண்டும். பள்ளிக் கூட அமைப்பிலும் மாற்றம் ஏற்படலாம், நூல்சார் கல்வி, தொழில் நுட்பக் கல்வி, கவின் கலைக்கல்வி போன்ற துறைகளுக்கென இடை நிலைப் பள்ளிக்கூடங்கள் பல நாடுகளில் அமைக்கப்படும். ஆனால் இன்றுபல நாடுகளில் இம் முறைக்குப் பதிலாகப் பத்துறைப் பொதுப் பள்ளிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. ஐக்கிய அமெரிக்கா, சோவியத் குடியரசு போன்றவற்றிற் சிறப்பாகவும், பிரித்தானியா, இந்தியா, இலங்கை போன்றவற்றிற் பெருமளவுக்கும் இம்முறை கையாளப்படு கின்றது. நமது நாட்டில் இம்முறை கையாளப்படுவதை நாம் வரவேற்க வேண்டும்.

கல்வி அறிவியலடிப்படையில் அமைந்து அத்துடன், ஒரு நாட்டின் பாரம்பரியப் பண்பினுடனும். கருத்து விழுவியங்களுடனும் இணைந்து வளர்வதன் மூலமே ஒரு நாட்டின் நலன் விருத்தியையும், உறுதி நிலையையும், முன்னேற்றத்தையும் வலுப்படுத்தும். மேலும் அது அடிகோலாயும், கருவியாயும் அமையும். ஒரு நாட்டின் முழுமை விருத்தியில் மனித வளத்தைத் திறம்பட வெளிப்படுத்த வைப்பதும், இயற்கை வளத்தைப் பயன்தரு முறையிற் செயற்படுத்த வைப்பதும் கல்வியின் அதி முக்கிய நோக்கம். கல்வி மூலம் பாலைவனம் சோலை வனமாக வேண்டும். அங்கே பயிர்களெலாம் செழித்து ஓங்கி வளரவேண்டும். சாலைகளிலே பலதொழிலும் பெருக வேண்டும். தருமநெறி தவறாது தழைக்க வேண்டும். என் இனம், என் மதம் என்று

சொல்ல நாவெழுத்து இருக்க வேண்டும். தீண்டாமை எனும் நோய் அழியவேண்டும். தேச பத்தி செழித்து ஓங்கி வளரவேண்டும். திருமகளும், கலைமகளும் சிறக்க வேண்டும். நிமலனை வணங்கி நாம் வாழ வேண்டும்.

அதிகாரம் - 3

பிளேட்டோ கண்ட கல்வித் தத்துவம்

உலகிலே மிகப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் கிரேக்கர்கள். ஒருகாலத்திலே ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் தொட்டிலாக விளங்கியது கிரேக்க நாடு. அரசியல் முதல் அழகுக்கலை, கட்டிடக்கலை, கணிதம், கவிதை, நாடகம் ஈறாகப் பல துறைகளிலும் எத்தனையோ ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குக் கிரேக்க நாடு வழிகாட்டியாக விளங்கி வந்திருக்கின்றது. வாழ்வின் நெறிகளை வகுத்த மேதைகள் பலர் தோன்றி அறிவுச் சுடரை உலகெங்கும் பரப்ப முயன்ற பல வரலாற்றுக் கதைகளை நாம் அறிவோம். கலைகளுக்கெல்லாம் தலையாய வாழ்வுக் கலையை அறிந்தவர்கள் கிரேக்கர்கள். தன்னலமற்ற தேசாபிமானிகள், விவேக மிக்க அறிஞர்கள், நூல் வல்லுநர் முதலாய பலர் தலைமை தாங்கிக் கிரேக்க நாகரீகத்தை வளர்த்து உலக அரங்கிலே தமது நாகரீகத்திற்கு அழியாப் பேரும் புகழும் தேடித்தந்தனர். குண, குட கோளங்களின் கேண்மையைத் தொன்னெடுங் காலமாகத் தத்துவ, கலை, அறிவியற் சிந்தனைகள் மூலம் கிரேக்கம் பரப்பிற்று.

பண்டைக் கிரேக்கம் உலகிற்குப் பலதுறை மேதைகளையும் அளித்துள்ளது. கால தேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து பிறர், பிறரது, பிறர்க்கு என வாழாமல் மனிதத் தன்மைக்கு இலக்கியமாக வாழ்பவர்கள் மகான்கள். இத்தகைய இலக்கணம் பெற்றவர்களுள் பிளேட்டோ ஒருவர்.

அறிஞர் பிளேட்டோவிடம் அவரது மாணவர்கள் அவரது கல்வித் தத்துவம் யாது என்று வினவி ஒரு சிறு குறிப்பு வேண்டி நின்றனர். அதற்கு அவர் “அது ஏட்டில் இல்லை. ஏட்டில் இடம்பெறவும் மாட்டாது. ஏனைய சாத்திரங்களுக்குப் போல் இலக்கணமும் கூறமுடியாது” என்றார். ஆனால் அதை அடையக்கூடிய மார்க்கம் தளராது அறிவுத் திறனைப் பயன்படுத்துவதும் சுய அனுபவமும் என்றார். கல்வி கருத்தியல் மட்டுமல்லவென்று கூறும் பிளேட்டோ அது கருத்தியலுடன்

சேர்ந்த அநுபவமும் ஆகும் என்றார். கல்வி நிலையானது. அநுபவிக் கக் கூடியது என்பது அன்னாரின் தெளிந்த கருத்து.

பிளேட்டோ உலகிற்குக் கொடுத்த அரிய நூல்களுள் “குடியரசு ‘சட்டங்கள்’ என்னும் இரண்டும் சிறந்தவை. இவற்றுள் முதலாவது, குடியரசு எப்படி அமைய வேண்டுமென்று கூறுகின்றது. குடியரசு என்னும் நூலை அவர் தனது நாற்பதாவது வயதில் எழுதினார். சோக்கிரத் தீசர் மரண தண்டனை அடைந்து மாண்டபொழுது பிளேட்டோ வுக்கு ஏறக்குறைய இருபத்தெட்டு வயது ஆகியிருந்தது. அப்போது விவேகிகளுக்கும் பதட்டமற்ற நிதானபுத்தி படைத்தவர்களுக்கும் பிரதானமான இடமளிக்கக் கூடிய ஒரு புதிய ஆட்சிமுறையை உண்டாக்க வேண்டுமென்ப பிளேட்டோ நினைத்தார்.

ஞானிகளாலேதான் பொதுமக்களை நல்லமுறையில் இயக்கி, நல்வழிப்படுத்தி, நாட்டினைச் சிறந்த முறையில் உருவாக்க முடியும் என்று பிளேட்டோ முடிவுசெய்தார். எனவே அவ்வாறான தத்துவ ஞானிகளின் ஆட்சியை உருவாக்குவது எப்படி என்று ஆராயத் தலைப்பட்டார். அல்லும் பகலும் இதுவொன்றே அவரது சிந்தனையில் ஊறியிருந்தது. தாம் கனவு கண்டு கொண்டிருந்த புதிய ஆட்சி முறையைத் தம் சிந்தனையிலே அங்கமங்கமாகக் கட்டியெழுப்பிப் பார்த்தார். தாம் மானசிகமாக நிர்மாணித்ததை அழகிய நூல் வடிவாக்கி அதற்குக் ‘குடியரசு’ என்று பெயரிட்டார். குடிமக்களுக்கு நல்லனவற்றைச் செய்யும் ஆட்சி குடியாட்சி. அதன் அரியாசனத்தில் அறிவு அமரவேண்டும். எனவே, அறிவாட்சியே குடியாட்சி. இதுவே பிளேட்டோவின் முடிந்த முடிவாக இருந்தது. சட்டங்கள் என்னும் நூல் நடை முறையில் எது சாத்தியமானது என்பதைக் கூறுகின்றது. தான் குடியரசில் கண்ட அரசாட்சி நடை முறையில் சாத்தியமற்றது என்பதை உணர்ந்த பிளேட்டோ நடைமுறைக்கு ஏற்றது எது என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டதன் பயனாகவே சட்டங்கள் எனும் நூலைத் தமது எழுபதாவது வயதில் எழுதினார்.

பிளேட்டோவின் கல்வித் தத்துவத்தையிட்டுச் சிந்திக்கும் நாம் அவர் வாழ்ந்த காலத்துப் பண்பை நோக்குதல் அவசியமாகின்றது. கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 1ஆம் நூற்றாண்டு வரையுமுள்ள காலப்பகுதி கருத்து மறுமலர்ச்சிக் காலமாகக் கூறப்படுகின்றது. இக் காலம் கிரேக்க நாடு வாழ்க்கை அறத்தையும், கலை அறத்தையும் பரப்பிக் கொண்டிருந்த காலம். கிரேக்கப்பண்பு, மனிதனைப்போல் அதிசயப் பிறவி வேறு இல்லையென்று கூறியதுடன் மனிதனே எல்லா வற்றுக்கும் அளவுகோல் என்றும் கூறியது. இக்கருத்து நிறைவான கல்வித் தத்துவத்தைக் கொண்டது. பண்டைக் கிரேக்கத்தில் விஞ்ஞானமும் தத்துவமும் இணைந்தன. இக்காலப் பகுதியைத் தத்துவஞானி இராதா கிருஷ்ணன் உலக நாகரீகத்தின் உற்பத்தி யுகம் எனக் கூறுவர். இக் காலப்பண்பாடு ஆக்கமும், உயிர்த்துடிப்பும் கொண்டிருந்தது. விஞ்ஞானமும், தத்துவமும், இணைந்ததன் மூலம் கிரேக்க நாகரீகத்தில் பன்முறைப் பண்பாடு மிளிர்ந்தது. உண்மையுடன் பிணைப்பில்லாத வெறும் எண்ணங்கள் மட்டும் செம்மையான தத்துவத்தைப் பயவா. உண்மைக் கருத்தாக மட்டும் இருக்கும் நிலையும் பயனளியாது. உண்மைக்கருத்துக்கள் விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகளைப் பயக்கும் தன்மையன. அதாவது விஞ்ஞானம், உண்மை, தத்துவம், செயற்பாடு மரபுகளின் இணைவே கிரேக்க மரபுகளின் சிந்தனையின் தனிச் சிறப்பான கூறாகும். இதே காலத்துப் பாரதப் பண்பிலும் நாம் ஒரு தனித்தன்மையைக் காண்கின்றோம் பாரதப் பண்பில் கடவுள் விளக்கத்துறை பெருமளவு இடம் பெற்றாலும் ஆத்மீக அடிப்படை மரபு இடம் பெறவில்லை. கிரேக்கத்தின் புகழ் மாங்கியமைக்குக் காரணம் இதுவே என நேரு கூறுவர். பாரதப் பண்பு தொடர்ந்து நிலைபெற ஆத்மீக அடிப்படையே காரணம், எனவும் அவர் கூறுவர்.

கிரேக்க வரலாற்றில் இக் காலப்பகுதி கல்வியை ஓங்கி வளர்த்தது என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள. கல்விக்குத் தெய்வ உருவம் கொடுத்துக் கல்வியைத் தெய்வமாக வழிபடும் மரபு உலகில் பலசமயப் பண்புகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. கிரேக்க நாட்டில் கல்வித் தெய்வம் அதீனா எனும் நாமத்தைப் பெற்றுள்ள தெய்வம், கலை நங்கை என

வழிபடப் பெற்றாள். ஒவ்வொரு விஞ்ஞானத்துறைக்கும், ஒவ்வொரு தனிக்கலைக்கும் அதீனாவே தலைமை தாங்கினாள். கலைத் தெய்வம் வாழும் நகரம் எனும் பொருள்பட கிரேக்கத் தலைநகரமாகிய அதென்ஸ் அதீனா என வழங்கப் பட்டது. அதீனா வாழும் இடம் எனும் கருத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கிரேக்க மக்கள் அதீனம் என நகரத்திற்குப் பெயரிட்டனர். எனவே அதென்ஸ் என்றால் “கல்வித் திருநகர்” அல்லது “கலைமகள் வாழும் திருநகர்” என்பதே பொருள்.

இவ்வாறு கிரேக்க நகரின் பொதுப் பண்பைக் கண்ட நாம் கிரேக்கத் தத்துவ ஞானிகளின் கல்வி நெறியையும் நோக்க வேண்டும். பிளேட்டோவின் கல்வி நெறியை நோக்குதற்கு முன் அவரது ஆசிரிய ராகிய சோக்கிர தீசரின் கல்வி நெறியையும் காண வேண்டும். சோக்கிரதீசர் உலகிலேயே தலை சிறந்த ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் என்பர். இத்தகைய சிறப்புமிக்க அறிஞரின் செல்வாக்கைப் பெறும் பேறுபெற்றவர் பிளேட்டோ. சோக்கிரதீசர் மக்கள் எல்லோரையும் விரும்பியதுடன், அனைவரையும் பாகுபாடின்றி அறியவும் முயன்ற னர். பிளேட்டோ, மனிதனின் கடமை என்ன? அரசின் கடமை என்ன? சமூகத்தின் கடமை என்ன? என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார். வாய்மை என்பதே அறிவுக்குச் சோக்கிரதீசர் கண்ட பொருள். வாய்மை என்னும் கருத்துணர்வு பெருகும் போதே அறிவு தன்னையறியும் அறி வாகின்றது என்று அவர் கொண்டார். வாழ்க்கை நெறி மனச்சாட்சி அடிப்படையில் எழு வேண்டும். அதாவது ஒவ்வொரு மகனும் தனக்குத் தானே உண்மையானவன் என்ற கருத்து அவனுடைய மனதில் பதிய வேண்டும். பகுத்தறிவே அவனுடைய வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும். தன்னை அறிவதன் மூலமே மக்களாட்சி மலர்கின்றது. எனவே மக்களாட்சியின் அரசியல் தத்துவம் மனிதனுடைய அறிவிலிருந்து எழுகின்றது. அப்படியாயின் அது கல்வியில் எழுகின்றது. சோக்கிரதீசரின் கருத்துப்படி அறிவு எப்பொழுதும் உயர்ந்த மன உணர்வுகளுக்கும், கருத்துக்களுக்கும் இடமளிக்க வேண்டியதாக இருப்பதுடன் தாய்மை பொருந்தியதுமாக இருக்க வேண்டும்.

இனிச், சோக்கிரதீசர் ஆசிரியருக்குக் கண்ட வரையறையை நோக்குவோம். ஆசிரியர் பொருளின் பொருட்டுத் தம் அறிவை

விற்பனைப் பொருளாகக் கருதக்கூடாது என்பது அவருடைய முடிவான கருத்து. எவர் பணம் கொடுத்துக் கேட்பினும் தம் அறிவை விற்பவர் ஞான விளக்குகளல்லர் என அவர் அறுதியிட்டுக் கூறுவார். இதிலிருந்து ஆசிரியர்க்கு அவர் கண்ட வரையறையின் சிறப்பை அறிகின்றோம்.

சோக்கிரதீசர் ஒரு சிறந்த உரையாடற்காரர். அவரது தத்துவங்க ளெல்லாம் நெருங்கிய நண்பர் குழாத்துடன் கலந்துரையாடும்போது எடுத்து உரைக்கப்பட்டன. அவர் தம் போதனைக்குக் கையாண்ட முறை விவாத முறையாகும். இது விடுகதைமுறை என்றும் உரையாடல் முறை என்றும் கூறப்படும். இம் முறையில் துல்லியமான கருத்துக்கள் விளக்கமாகும் என்பர். சிந்தனையைத் தூண்டக்கூடிய முறை இதுவாகும். இம் முறையின் மூலம் நம்மிடம் உள்ள மாறுபடாத தன்மைகள் வெளிப்படும்.

கருத்துக்கள் நடைமுறைக்கு ஏற்றதாய் இருக்க வேண்டும். சாதனைப்படுத்த முடியாத கருத்துக்கள் கருத்தியலாகாதென்பது சோக்கிரதீசர் கொள்கை. வாழ்க்கையின் நோக்கம் இன்பமே என்று கூறும் சோக்கிர தீசர் அறிவியல் இன்பமே மேலான இன்பம் என்பர். அதிலிருந்து சோக்கிரதீசர் அறிவு நிரம்பிய அறிவியல் சமுதாயத்தை வேண்டி நின்றதைக் காண்கின்றோம்.

பிளேட்டோவிடம் அவருடைய மாணவர்கள் கேட்டது போல் இவரிட மும் இவரது மாணவர்கள் நும் கல்வித் தத்துவம் யாது எனக் கேட்டனர். அதற்கு அவர், “எனது தாய் நலம் பேணல் மாது. எனது தாயைப் போல் எனது கவனம் எல்லாம் மாணவர் மனதில் கருக் கொண்டிருப்பவற்றை வெளிக்கொண்டு வர உதவுதலே” என விடையிறுத்தார். இதுவே அவர் தம் உயர் கல்வி நோக்கை மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளமையை நாம் காண்கின்றோம்.

சோக்கிரதீசரின் இறுதிக் காலம் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றது. தீர்க்க தரிசியாகிய சோக்கிரதீசர் அதென்ஸ் இளைஞர் களின் நெறிமுறைகளைப் புரட்டியதாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டார். பகுத்தறிவு வாதம் அதென்ஸ் இளைஞர்களின் நெறிமுறைகளைப்

புரட்டுவதாயிருந்தால் அதற்கான தண்டனையை ஏற்கத் தாம் தயாராக இருப்பதாக சோக்கிரதீசர் ஆட்சியாளர்க்குப் பகர்ந்தார். பகுத்தறிவு வாதம் தத்துவக் கல்வி இயக்கமாகும். சோக்கிரதீசர் உண்மை எனத் தாம் கொண்ட கருத்திற்கு உயிரையும் தியாகம் செய்ய முன்வந்தார். அறிஞர்க்கு அணிகலன் இதுவேயென்பர். கல்விமான்களின் பண்பும் இதுவே. அந்நாட்டுப் பழக்கு முறையான தண்டனைப்படி சோக்கிரதீசர் ஒரு கோப்பை நஞ்சினையருந்தி மடிய வேண்டுமென ஆட்சியாளராற் கட்டளையிடப்பட்டார். அவரது நண்பர்கள் அவரைத் தப்பவைக்க முன் வந்தபொழுது “எனது தாய் நகரம் எனக்கு அளித்த தண்டனையை மறந்து உயிருடன் வாழ்தல் எனது தாய் நாட்டிற்கே களங்கமாகும்” எனக்கூறி அமைதியோடு நஞ்சினை அருந்தினார். அவர் கூறிய கடைசி வார்த்தை “புதைக்கப்படுகிறது என் உடல் மட்டுமே அன்றி எனது தத்துவம் அன்று” என்பதாகும். இளைஞர் உள்ளங்களை மாசு படுத்தினர், என்பதற்காகத் தனது ஆசிரியர்க்கு அளித்த தண்டனை பிளேட்டோவின் உள்ளத்திற்கு எதிரிடையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆனால் இது அவர் கண்ட தத்துவத்தின் சிந்தனைக் கருவூலம் எனலாம்.

தத்துவ ஞானிகள் தாம் வாழும் நாட்டு நாகரீகங்களின் பண்புகளிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் சூழலிலும் உரிமையுடன் குறைகாணும் பண்பு உடையவர்கள். இதுவே அவர்களின் பெருமை. பிளேட்டோ இதற்குப் புறனடையல்லர். சோக்கிரதீசருக்கு அளிக்கப்பட்ட தண்டனை கிரேக்கத்தின் அடிமைச் சிந்தனையின் தோற்றமென அவர் கொண்டார். அக்காலத்து ஆட்சியாளரின் ஞான சமூக உணர்வில் பல குறைகளைப் பிளேட்டோ கண்டார். மக்கள் அறிவிலும், கலாசாரத்திலும் மாசுபட்டவர்களாக இருந்தார்கள். அதாவது, கிரேக்க நாட்டின் ஞானக் கலைவளம் மூர்க்கத்தனமாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. மக்கள் வாய்மைக்கும், அறிவுக்கும் அஞ்சலி செலுத்தாது பொருளுக்கும், புகழுக்கும் மதிப்பளிக்கும் மன நிலையைப் பெற்றிருப்பதைப் பிளேட்டோ கண்டார்.

மக்கள் உண்மையென்று தாம் நம்பிக்கை கொள்ளும் எதற்கும் உயிரைத் தியாகம் செய்தல் வேண்டுமெனும் சோக்கிரதீசரின் கொள்கை இவருக்கு வாழ்க்கை மந்திரமாக விளங்கிற்று. எனவே அறிவும், ஆர்வமும், பரிபக்குவமும், முதிர்ச்சியும் அடையக் கல்வி ஒரு வழிகாட்டி. ஞானமுத்தி அடைய ஏதுவாக இருக்க வேண்டுமெனப் பிளேட்டோ காண்டார். கல்வி சமூக உணர்வைப் பரிசுத்தமாக்க வேண்டும். இதன் மூலம் சமுதாய நலன் உறுதிப்படுத்தப்படல் வேண்டும் எனப் பிளேட்டோ கருதினார். உள்ளத்து நேர்மை உலக உடன்பாட்டுக்காகத் தியாகம் செய்யப்படலாகாது என்ற அவரின் கருத்து ஒரு தலைசிறந்த கல்விக் கருத்தாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த ஒழுக்கத்தையே கல்வி வளர்த்தல் வேண்டும்; பயிற்றல் வேண்டும்.

சில கல்வி நெறியாளர்கள் பிளேட்டோ தம் கல்விக் கொள்கை களுக்குத் தாமாகவே முதல் உணர்வு எதுவும் கொடுத்ததற்கு ஆதாரம் இல்லையென்றும், சோக்கிரதீசர் கருத்துக்களே இவரது கருத்துக் களில் பரிணமிக்கின்றதெனவும் கொள்வர். ஆனால் சோக்கிரதீசரின் தலைமாணாக்கர் பிளேட்டோ ஆவர். எனவே சோக்கிரதீசரின் கருத்துக்களையும் பிளேட்டோ ஏற்றுப் போதித்தது பிழையன்று; ஆயினும் பிளேட்டோவின் கல்விக் கருத்துக்களை ஆராயும் பொழுது அவற்றிற் புதுக்கல்விக் கருத்துக்களைக் காண்கின்றோம். சில இடங் களில் சோக்கிரதீசரின் கருத்துக்கு முரணான கருத்துக்களையும் காணுகின்றோம்.

சோக்கிரதீசரின் வாழ்க்கையின் பிற்காலம் கிரேக்க நாடு அரசியல், பொருளாதார அழிவின் எல்லையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த காலம். கிரேக்க இராணுவ வகுப்பினர் பண்பாட்டுச் செல்வம் தாங்க ளுக்கே உரிமையானது எனக் கொண்ட காலம். இராணுவ வகுப்பினர் கையிலே பண்பாட்டுச் செல்வம் குவிந்தது எனக் கொள்ளும்போது இது ஒரு நல்ல அம்சமெனக் கொள்ளமுடியாது இராணுவ வகுப்பினர் தம் கடமையைச் சரியாகச் செய்யாது வேலையற்று இருந்த காலம். பண்பாட்டு மரபினை இவர்கள் பொழுது போக்குக் கருவியாக மாற்றினர். இந்தவேளையில் அடிமைகள் எனக் கருதப்பட்ட மக்களின்

திறமையில் கிரேக்கப் பண்பாடு செழித்தோங்கியது. ஆனால் பகுத்தறிவுவாதிகளின் கருத்துக்கள் எங்கும் பரவியதால், அடிமை வியாபாரம் வலிமை இழந்தது. இதனால் கிரேக்க நாட்டு மக்கள் அனைவரும் தம் சுய ஆற்றலை வளர்க்கும் நியதி உண்டாயிற்று. தன்னையீன்ற தாய் நாடு பொன்னாடு. எந்த வகையிலும் அது பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும். சோக்கிரதீசரின் போதனைகள் சாதனைகளாக வேண்டுமெனும் ஆவேசத்தால் பிளேட்டோ உந்தப்பட்டார். விரக்தி அடைந்த நிலையில் இருந்த பிளேட்டோ கல்வியின் மூலமே தன் நாட்டையும் அதன் நாகரீகத்தையும் பாதுகாத்து உயர் நிலையடைய வைக்க வேண்டும், என்று திடசங்கற்பம் புண்டார். அதாவது, கல்வி மக்களை ஞானமுள்ளவர்களாக வளர்க்க வேண்டும் சுயநலமற்ற நாட்டன்பு உள்ளவர்களாக உருவாக்கவேண்டும்.

தனது நாடு பாதுகாக்கப்படுதற்குச் சிறந்த கல்வியின் துணைகொண்டு சிறந்த ஆட்சியாளரைத் தெரிவு செய்து நாட்டிற்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். கிரேக்க சமுதாயம் திரும்பவும் பழைய நிலையை அடையக்கூடிய கல்வி அரசியல் தொடர்பு கொண்டதாயிருத்தல் வேண்டு மெனப் பிளேட்டோ கூறினார். அரசியலுக்கும் கல்விக்குமிடையிலுள்ள தொடர்பினை முதன் முதலில் வற்புறுத்திய சிந்தனையாளர் பிளேட்டோ ஆவர். ஒரு நாட்டு வரலாற்றில் கல்விக்களிக்கப்படும் பங்கில் கவனம் செலுத்தியவர் பிளேட்டோ. அவர் கண்ட குடியரசு ஆள்பவரையும் ஆளும் வகுப்பினரையும் திறம்படப் பயிற்ற வேண்டும், இவர்கள் நாட்டினையாளும் தன்மைகளையும், திறமைகளையும் பெறப் பயிற்சி பெறுதல் இன்றியமையாதது. பிளேட்டோ கண்ட குடியரசு மூன்று தர வகுப்பினரைக் கொண்டது.

முதலாவது வகுப்பினர் தலைசிறந்த ஞானிகள்; இவர்கள் திறமை சாலிகள்; ஆளும் கலையைத் திறம்படக் கற்கக் கூடியவர்கள். அறிவும், வாய்மையும், நியாயமும், நற்குணமும் இவர்களிடம் உண்டென்பது பிளேட்டோவின் கருத்து. இக்கருத்தைப் பற்றிய அபிப்பிராய பேதங்கள் பல அறிஞரிடையே காணப்படுகின்றன. இக்கூற்று தடையின்றி ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ஒன்றாகத் தெரியவில்லை.

இரண்டாம் வகுப்பினர். இராணுவ வகுப்பினர்.

மூன்றாம் வகுப்பினர் தொழிலாளர் அல்லது உற்பத்தியாளர். அவரின் கருத்துப்படி இயல்பாகவே மூன்றாம் வகுப்பினைச் சேர்ந்த வர்கள்தாம் தாழ்ந்தவர்கள். இம் மக்களுக்குக் கல்வி அளிக்கப்படல் வேண்டும் என்னும் நியதியில்லை. கல்வி அளிக்கப்படல் வேண்டுமாயின் அது தொழிற் பயிற்சியாக இருக்கலாம். ஆனால் அரசு இவர்கள் கல்வியில் சிரத்தை எடுக்க வேண்டியதில்லை. அவர்களின் வாழ்க்கைக்காக ஓரளவு குடியியலறிவு கொடுக்கலாம். ஆனால் இக் குடியியல் அறிவு திறமைசாலிகளால் போதிக்கப்படல் வேண்டும். இவ்வாறு 'குடியரசு' எனும் நூலில் கூறிய பிளேட்டோ 'சட்டங்கள்' எனும் நூலில் தம் கருத்தினை மாற்றியமைப்பதைக் காணுகின்றோம்.

ஒரு நாட்டில் பரந்த கல்வி அளிக்கப்படல் வேண்டுமென்று கூறி, இப்பரந்த கல்வி, அளவிலும் நிறையிலும் உயர்ந்த தரமுள்ளதாய் இருக்க வேண்டுமென்றும் கூறினார். கல்வி மூலம் ஒருவகுப்பில் இருந்து மற்றொரு வகுப்பிற்கு மாற்றம் பெறலாமென்ற சிறந்த கருத்தையும் அவர் கூறினார். கல்வி மூலம் வர்க்கவேறுபாடு குறைந்து சமுதாய ஒற்றுமை வளரலாமென்று அவர் கூறினார். 'சட்டங்க'ளில் கூறிய இக்கருத்து தற்காலத்தில் கல்வி நோக்கங்களை வரையறை செய்யும்போது முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. இன்று சகல மக்களும் உயர்வகுப்பாக மாறக் கல்வியைக் கருவியாகப் பயன்படுத்துவதைக் காணுகின்றோம்: தொழிலாளர்களாக இருப்பவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி அளித்து அதன் மூலம் மத்திய வகுப்பு, உயர் வகுப்புப் போன்ற நிலைகளையடைய முயலுகின்றார்கள். அன்று பிளேட்டோ கூறிய இக்கருத்து இன்றும் நடைமுறையில் இருப்பதைக் காணலாம். வகுப்புமாற்றம், சமுதாய ஒற்றுமை என்பன கல்வி மூலம் ஏற்படலாம் என்று பிளேட்டோ கூறினாலும், அக்காலத்தில், கிரேக்க சமுதாயத்தில் நடை முறையில் இம் மக்களுக்குக் கல்வியளிக்கப்பட்டதா? அல்லது சமூகமாற்றம் இடம்பெற்றதா? என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

பிளேட்டோ கண்ட குடியரசு ஒருவகைக் கல்விக் குடியரசு. அதாவது, அது கல்வியின் அடிப்படையில், கல்வி மூலம் உருவாக்கப் பட்ட குடியரசு. ஆனால் கல்வியரசாக எழும் இக்குடியரசு ஒருவித கலாசாரவர்க்க அரசாகிப் பொருளாதார ஏகபோக உரிமைகொண்ட மக்களைக் கொண்டு சிறுபான்மை மக்களின் பண்பாட்டு அரசியலாக மாறும் நிலை இருந்து வந்தது. அதாவது, பிளேட்டோ கண்ட கல்விக் குடியரசு கல்வியில் எழுந்த வர்க்கக் குடியரசாகவே திகழ்ந்தது; கல்வி கற்றவர்கள் பொருளாதார நிலையில் உயர்வர். அதனுடாகப் பண்பாட்டுக் கலாசார நிலையிலும் உயர்வர். அவர் கண்ட கல்விக் குடியரசு சாதுக்களைக் கொண்ட குடியரசாக இருக்க வேண்டுமென்றார். இங்கு சாதுக்கள் என்றது, தத்துவஞானிகளை. கல்வி மூலம் வர்க்க பேதம் ஒழிய வேண்டுமென்ற கருத்தினை அவர் வலியுறுத்தினார். மனிதனின் அறிவு வளர்ச்சி மூலம் சமூகம் வளம் பெறும், எனும் கருத்தினையும் இவர் வலியுறுத்தினார். கல்வியே வாழ்க்கையின் அடித்தளம் என்று கூறிய பிளேட்டோ, அரசே கல்வியின் ஏகபோக உரிமையை ஏற்க வேண்டுமென்ற கருத்தினை முதன்முதலாக வலியுறுத்தினார் என்பதை, நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்று ஒவ்வொரு அரசும் தனது நாட்டிலுள்ள வளத்தை அபிவிருத்தி செய்ய முற்படுகின்றது. அதற்குக் கல்வியே அடிப்படைத் தேவையாக விளங்குகின்றது. சகல வளர்ச்சிக்கும் மூலத்தேவையாக இருக்கும் கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்தமையால்தான் இன்று எல்லோருக்கும் கல்வி என்ற கருத்து வலிமையுடன் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய கருத்தினை நடைமுறைப்படுத்த அரசு என்ற நிறுவனத்தால்தான் முடியும். ஏனைய நிறுவனங்கள் எதிர்பார்க்கும் அளவுக்குக் கல்வி மூலம் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்த முடியாது. அரசு கல்வியின் தனி உரிமையை ஏற்க வேண்டும் என்ற அன்னாரின் கருத்து இன்று சகல அறிஞர்களாலும் போற்றப்படுவதைக் காணுகின்றோம்.

மானிடர்க்கிடையில் வர்க்கவேறுபாடு இருந்தாலும் வர்க்க வேறு பாட்டின் மூலம் சமரசம் காணலாம் என்றும் இவர் கொண்டார். இதே வேளை சில உளநூல் விற்பன்னர்கள் கொள்வது போல

மானிடர்க்கிடையே இயல்பாக நுண்புத்தியில் வேறுபாடு இருக்கும் எனும் கருத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டார். இவர் கொண்ட சமுதாய அமைப்பு உள நூல் தத்துவ அடிப்படையில் எழுந்தது. இக்கருத்து இன்றும் கல்விமான்களால் ஆராயப்பட்டு வருகின்றது.

ஒருவகுப்பு மக்கள் மற்றைய மக்களின் மேல் எல்லையற்ற ஆதிக்கம் செலுத்த முடியுமா? எனும் வினா இந்நிலையில் எழுகின்றது. ஆனால் கிரேக்கம் அந்தக் காலத்தில் இருந்த நிலையில் ஒரு வர்க்க மக்களைக் கல்வியின் மூலம் உயர்த்தி அவர்கள் மூலம் நாட்டைப் பாதுகாக்கலாம் எனப் பிளேட்டோ கொண்டார். இவர் பன்மை மூலம் ஒற்றுமை காணலாம் எனவும் கருதினார்.

பிளேட்டோ அரசுக்கு உயரிடமளிக்க முன்வந்தார். ஓரளவுக்கு மக்களை வளம்படுத்தி அதன் மூலம் சமூகம் சீரடையக் கல்வி கருவியாக இருக்கும் எனவும் அவர் கொண்டார். கல்வி மூலம் சமத்துவம் வளரலாம், எனவும் நம்பினார். பிளேட்டோ அரசை ஓர் உயர் அந்தஸ்தில் வைத்து மதிப்பிட்டது ஏனெனில், அரசு கட்டாயமாக மக்களின் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தும் என்ற காரணத்தினால், எனப் பலர் கொள்வர். இயல்பில் மக்களில் வேறுபாடு உண்டு, என ஏற்கும் பிளேட்டோ சமத்துவம் கொண்ட சமுதாயத்தினை அமைக்க முனைந்திருக்கார் என்றும் பலர் கூறுவர்.

கிரேக்க நாட்டில் பகுத்தறிவும், நியாய ஆதிக்கமும் தழைத்தோங்க வேண்டுமெனப் போதித்த பிளேட்டோ, தனியார்களது தூய்மை சமூகத்தைப் புனிதமாக்கி அரசினைப் புனிதமாக்கும் எனவும் கருதினார். சுருங்கக் கூறின் சமுதாயக் கட்டுக்கோப்பின் சிகரம், அதன் அரசு. நாட்டின் ஒவ்வொரு பிரசையும் அதன் சட்டத்திற்குத் தலைவணங்க வேண்டும். ஒரு நாட்டின் மக்களே தாம் வாழும் விதிகளை வகுப்பர். இவ் விதிகள் அரசுடன் இணைந்து ஏற்படுத்தப்படும் நிபந்தனைகளாகும். ஓர் அரசின் சிறப்பு அந்நாட்டின் விதிகளில் தங்கியிருக்கும். ஆனால் விதிகள் மக்களின் ஆதரவில் இருந்து எழல் வேண்டும். நாட்டிற்காக இயற்றப்படும் சட்டங்கள் நியாயம், மரபு,

அந்நாட்டின் பண்பு என்பவற்றின் அடிப்படையில் இயற்றப்படல் வேண்டும். அரசுக்கும், கல்விக்கும், விதிகளுக்கு மிடையில் பிணைப்பு இருக்க வேண்டும். ஒரு நாட்டின் விதிகளும், கல்வியும் ஒன்றையொன்று பூரணத்துவப்படுத்த வேண்டும். அரசு கல்வியை வளர்க்கக் கல்வி அரசை வளர்க்க வேண்டும். அரசு கல்வியையும் அதன் மூலம் நாட்டு மக்களையும் நேர் வழிப்படுத்திப் பாதுகாக்க வேண்டும்; கல்வியே இதற்குச் சிறந்த சாதனம். கல்வி மூலமே இது சாத்தியமாகும். அரசு கல்வி மூலம் பகுத்தறிவு, விழிப்புணர்ச்சி, சமூக ஒழுக்க உணர்வு ஆகிய பண்புகளை வளர்க்க வேண்டும் அதாவது, ஒரு நாட்டின் சமூக கலாசாரம் நன்னெறியாக உருவாக வேண்டும்.

உண்மை, அழகு, நன்மை ஆகிய பண்புகளை வளர்வு பெறச் செய்வதே கல்வியின் நோக்கமென்று கிரேக்க மரபும், பிளேட்டோ தத்துவமும் கூறுகின்றன. மனமானது வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமிடத்து அறிவு, இச்சை, துணிவு என முத்திறப்பட்டு நிற்குமென உளவியலார் கூறுவர். அறிதல், இச்சித்தல், துணிதல் ஆகிய மூன்று செயல்களும், தெரிவு, இனிமை, உறுதி எனும் குணங்களை வளர்க்க ஏதுவாயிருக்கும். இவையே உண்மை, அழகு, நன்மை எனும் பண்புகளாகக் கிரேக்கக் கல்வியில் மிளிர்ந்தன. பிளேட்டோ கிரேக்கர் கண்ட உண்மை, அழகு, நன்மை என்ற பண்புகளை முழுமை இனிமை, முழுமை அழகு, முழுமை நன்மை எனக் கூறி இவை நிரந்தர, நிலைத்த கல்வி நோக்கமாக இருக்க வேண்டுமென்பர். பிளேட்டோவின் தத்துவத்தில் முழுமை உண்மை, அழகு, நன்மை இவற்றின் இணைப்பே இறைவன். அற நூல்கள் உண்மை உணர்த்தும். விஞ்ஞான நியாயத் துவ நூல்கள் அழகு உணர்த்துவன. இசை, ஓவிய நூல்கள் நன்மை உணர்த்துவன.

உண்மை, அழகு, நன்மை இம்மூன்றினையும் உணர்த்தும் கல்வியே கல்வி. இந்து மரபில் சத், சித், ஆனந்தமென்றும் நித்திய கல்யாண சுந்தரம் என்றும் இத் தத்துவத்தை விளக்குகின்றோம். கிரேக்கர் கண்ட உண்மை, அழகு, நன்மை எனும் வரைவிலக்கணத்திற்கும் இந்து மரபு கண்ட இலக்கணத்திற்கும் இணக்கம் உண்டு என்பதை நாமறிதல் வேண்டும்.

முருகியல் உணர்வின் வளர்ச்சியில் மனிதனின் முழுமை வளர்ச்சி தங்கியிருக்கும் எனப் பிளேட்டோ கொண்டார். காட்சிப் பொருளான அழகுக்கும், புனிதத் தன்மைக்கும் இடையே சமரச நல்லுறவு அவசியமென்பது அவர் கருத்து. ஆனால் இவர் வாழ்ந்த கிரேக்கம் முருகியல் உணர்வை வளர்க்கும் நிலையில் இருக்கவில்லை. அத்துடன் உணர்ச்சிக்கு மேலாக அறிவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார் பிளேட்டோ. அநுபவ அறிவைவிட ஞான அறிவு அவர் உள்ளத்தில் மேலான இடம் பெற்றது. புலனைப் பார்க்கிலும் இதனையே மேம்பாடுடையது என அவர் கூறுவதை நாம் காணலாம். பிளேட்டோவின் கருத்துப்படி இசையின் மூலம் இணைவும் இலயமும் நீதி முறையான மன ஒழுங்கும் வளர்கின்றதென்பர்.

பிளேட்டோவின் கல்வித் தத்துவம் மெய்ம்மை பெற அவர் கல்வி முறையை வகுத்தார். இவரது தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அதென்ஸ் நகரில் அக்கடமியாப் பூங்காவில் கி. மு. 387இல் அக்கடமியா என்ற கல்விக் கழகம் அமைக்கப்பட்டது. அமைதியான சூழலில் கல்வியினை ஆராய்ந்தால் விண்ணுவும் அடைவது சாத்தியமாகும் எனும் தத்துவத்திலிருந்து எழுந்தது இவரது கல்விக் கழகம். பிளேட்டோ அமைத்த கல்விக் கழகத்தின் வாயிலில் ஒரு மேற்கோள் வாக்கியம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. “கேத்திர கணிதம் அறியாதான் இங்கு நுழையாதிருப்பானாக” என்பதே அந்த வாக்கியமாகும். எவ்வகைக் கல்விக்கும் கேத்திர கணிதம் அடிப்படையாகும், என்று இன்றைய கல்வி உலகம் கொள்ளும், சீரிய கருத்தினைப் பிளேட்டோ கி.மு.4ஆம் நூற்றாண்டில் உணர்ந்து உருவாக்கினார் என்பதை நாம் மனதிற்கொள்ள வேண்டும். விசேடமாகப் பொதுவுடைமை நாடுகளில் கல்விமுறை இக்கருத்தின் அடிப்படையில் எழுகின்றது. அதாவது பொதுவுடைமை நாடுகளில் கல்வி முறை ஆரம்ப நிலை தொடக்கம் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. இக்கழகத்தில் (அக்கடமியாவில்) தர்க்கம், மனோதத்துவம், விஞ்ஞானம் சட்டம், நீதி, ஆகிய பாடங்களும் இடம்பெற்றன.

பிளேட்டோ கண்ட கல்வித் தத்துவத்திற் கற்றல் அனுபவரீதியில் எழுவேண்டுமென்று கொள்ளப்பட்டது. அதாவது, கேள்விக்கு விடையளித்துக் கலந்து ஆலோசிக்கும் முறையே அங்கு கையாளப்பட வேண்டிய முறையென்பது பிளேட்டோவின் கல்வி முறையாகும். கேள்விபதில் முறையைக் கையாண்டு பிளேட்டோ தனது வாதங்களை விளக்கிச் சொல்லும்போது பேசுவது பிளேட்டோ அல்ல, தூய அறிவு தான் எழுந்து நின்று பேசுகின்றது என்ற முடிவுக்கே நாம் வர வேண்டியிருக்கும் என்பர். உறங்கும் இளைஞரை உணர்ச்சியுட்டி அவ் உள்ளங்களை மலரச் செய்யவேண்டும். மனிதன் கல்வி மூலம் ஞானம் பெறவேண்டும். ஞானம் உய்த்துணர்ந்த ஞானமாகச் செழிக்க வேண்டும். வினாக்கள் மூலமும், ஆய்வு மூலமும் அறிவுச்சுடரைக் கொணரவைத்து மக்களில் புதைந்து கிடக்கும் ஆற்றலை வெளிப்படுத்த முடியுமெனும் தாற்பரியத்தில் தளராத நம்பிக்கை கொண்டவர் சோக்கிரதீசர். இத்தத்துவத்தில் அமைந்ததே அக்கடமியா. ஆனால் நடை முறையில் இங்கு விரிவுரைகள் மூலம் மாணவர் சிந்தனைகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. மாணவர் மனவெழுச்சி முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. எப்படிச் சிந்திக்க வேண்டும்? எதைச் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதையும் அக்கடமியா போதித்தது என்று கொள்ளப்படுகின்றது. உயர்நிலைக் கல்லூரியில் இன்னும் விரிவுரை முறையே கையாளப்படுகின்றது, கட்டுரை வகுப்பு, கருத்த ரங்கம், கூட்டு ஆய்வு ஆதியன விரிவுரைக்கு அடுத்தபடியே இடம்பெறுகின்றன. உயர்நிலைக் கல்விக் கூடங்களில் போதனாமுறை எவ்வாறு அமைய வேண்டுமென்பது இன்னும் கல்விப் பிரச்சினையாக விளங்குகின்றது.

ஆரம்பத்தில் அக்கடமியா, இயற்கைத்திறன் உள்ளவர்க ளென்று கருதப்பட்ட சமூகத்தின் சிறுபான்மையினராய் விளங்கிய மக்களுக்கு மட்டுமே ஏற்றதாகும் என வரையறுக்கப்பட்டது. ஆனால் பிற்காலத்தில் அறிவு முதிர்ச்சிபெற்ற பிளேட்டோ சட்டங்கள் என்ற நூலில் உறுதியான சமுதாயத்தில் வளர்ந்த தகுதிபெற்ற இளைஞர் எவ் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவராயினும் இக்கழகத்தில் சேர்ந்து கல்வி கற்று உலகில் நியாய ஆதிக்கத்தை உருவாக்க வேண்டுமென எதிர்

பார்த்தார். பிளேட்டோவின் இக் கருத்து மக்கள் எல்லோரும் ஆற்றல் உள்ளவர் எனும் கருத்தைத் தழுவி எழுந்ததாகும். எனினும் உறுதி பெற்ற சமுதாயம், தகுதிபெற்ற இளைஞர்கள் என்னும் பதங்கள் மூலம் இளைஞர்கள் எல்லோரும் இக்கழகத்திற் கல்விகற்கும் இயல்பு, ஆற்றல் உள்ளவர் அல்லர் எனும் கருத்து அவர் மனதில் பதிந்திருந்ததை நாம் உணர்தல் வேண்டும். ஆனால் உயர்கல்வி பரந்து அளிக்கப்படல் வேண்டும் எனும் தத்துவத்தை அவர் ஏற்றுக் கொண்டார் எனக் கொள்ளுதல் முறையாகும். பிளேட்டோ நிறுவிய பல்கலைக் கழகம் தாராண்மைக் கலைகளையும், கவின் கலைகளையும், விஞ்ஞானக் கலைகளையும் இணைத்து வளர்ந்ததாகும். முதன் முதலாக மேற்கத்திய நாடுகளில் இரு கலைகளும் ஒரே நிறுவனத்தில் விளங்கியது இக்கழகத்தில்தான் என்பதை நாம் உணரவேண்டும். பல்கலைக்கழகமாக விளங்கிய இந்நிறுவனம் ஒரு சிறந்த விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக் கூடமாக விளங்கிற்று, என்பதற்குச் சான்றுகள் உள. இது போன்ற கழகங்கள் ஆசிய மரபில் உதித்தன என்பதற்கும் சான்றுண்டு. மணிமேகலை எனும் நூலில் இது போன்ற கழகங்களுக்குச் செழுங்கலை நியமம் என்ற பெயர் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்று எம்மிடையே காணப்படும் பல்கலைக்கழகங்களின் மூலப் பிரதி அக்கடமியா எனப் பொதுவாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. தற்காலம் பல்கலைக் கழகத்தின் இலக்கணம் கிரேக்க இலக்கணத்திலிருந்து எழுந்தது. ஆனால் பல்கலைக்கழக மரபு இந்து, பௌத்த, சீன மரபுகளில் உதித்து உலக மரபாக விளங்கிற்று. பிளேட்டோ அக்கடமியா நிறுவுவதன் முன்னரே இந் நிறுவனங்கள் நடைமுறையில் இருந்தன.

பிளேட்டோ உணர்த்தும் இன்னுமொரு சீரிய கருத்தை நாம் சிந்தித்தல் நன்று. விசேட கல்வி பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்கள் தம் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் கடமைப்பாடுள்ளவர்கள் என்று அவர் கண்ட கருத்து, முற்போக்கான, புரட்சிகரமான, அவசியமான கருத்தாகும், என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டுவதன் மூலம் மக்கள் அறிவு நிரம்பும். அத்தோடு மக்கள் சமூகத்தில் தாங்கள் பெறவேண்டிய உரிமைகளை உணர்வார்கள்.

உரிமைகளை உணர்ந்து உரிமைகளைக் கோருவார்கள். ஆட்சியாளர்கள் தாங்கள் தனிப்பட்ட வர்க்கத்தினர் எனக் கருதும் நிலைமாறும். ஆட்சியாளருக்கும், மக்களுக்குமிடையே இணக்கம் வளரும். கல்வி மூலம் வளருகின்ற இந் நல்லிணக்கம் மக்களாட்சியின் அச்சாணியாக விளங்குகின்றது.

பிளேட்டோவின் கருத்துப்படி மக்களாட்சி எனும் அரசியல் வேதாந்தம் தனிமனிதரால் உரிமைக்கும், சமூகக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் இடையுள்ள இணைப்பாகும். பிளேட்டோவின் கூற்றுப்படி, கல்வி முறைச் சமூக ஒற்றுமைக்கும் சமூக முழுமைக்கும் வேண்டும் விழுமியங்களை அளிக்க வேண்டும். ஒரு நாட்டின் அரசு அந்நாட்டு மக்களின் நோக்கங்களையும் தத்துவத்தையும் பிரதிபலிக்கும் நிறுவனமாகும். எனவே அவ்வரசு அம்மக்களின் கல்வியினை உருவாக்கி வழி நடத்தும் உரிமையைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

இக்கருத்துக்களைக் கொண்ட பிளேட்டோ சமூக அமைப்பின் சிகரம் கல்வி எனும் அரும்பெரும் தத்துவத்தை உலகுக்கு எடுத்து இயம்பினார். அரசியற் சூழலில் கல்வியாற்றக் கூடிய மூலாதாரப் பண்பினை வலியுறுத்திக் கல்வி அதற்கு வழிகாட்டியாகவும் இயங்க வேண்டுமென்று கூறி அரசியற் கல்வித் தத்துவமே கல்வித் தத்துவமாகுமென்றும் வலியுறுத்தினார். இக்கருத்தினை உலகுக்கு எடுத்துரைத்த முதற் சிந்தனையாளர் பிளேட்டோ. அதாவது ஜனநாயகம் என்பது பரிபக்குவம் எய்திய தத்துவம். அது மக்களின் அரசு. எனவே, அது மக்களின் மீது சிரத்தை எடுத்து அவர்களது வாழ்க்கையினை வளம்படுத்த வேண்டும். ஒவ்வொரு மகனும் தமக்கேற்ற கல்வியைப் பெற உரிமை கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒரு மகனது உரிமை சமுதாய உரிமையாக விளங்க வேண்டும். ஜனநாயகக் கல்வியின் மேன்மையைப் பிளேட்டோ கண்ட கல்வித் தத்துவத்திலும், கல்வி முறையிலும் காண்கின்றோம்.

பிளேட்டோ தந்த இன்னொரு சிறந்த கருத்து, கல்வியென்பது சீர்திருத்தம் அல்லது முன்னேற்றம் என்பது. அதாவது கல்வியின்

தோற்றுவாய் சீர்திருத்தம் அல்லது முன்னேற்றமாகும். அன்றிக் கல்வி நேர்மையையும், உறுதியையும், திட்பநுட்பத்தையும் ஓங்கி வளர்த்தல் வேண்டும். கல்வி என்பது ஒருவனை நல்லவனாக்குவது என்பார் பிளேட்டோ. நல்லவன் என்பது பொறுப்புணர்ச்சியும் கடமை உணர்ச்சியும் உடையவன். இவ்விரண்டினையும் திறம்படக் கொண்டவன் வல்லவனாவான். கல்வி, வலிமைக் கல்வியை அளிக்க வேண்டுமெனக் கோருகின்ற பிளேட்டோ முதலில் உள்ளம் பரிபக்குவ நிலையை அடைந்து அதன் மூலம் உடல்பரிபக்குவ நிலையை அடைதல் வேண்டுமென்று கூறுகின்றார். பிளேட்டோவின் கருத்துப் படி கல்வி உள்ளத்தைப் புனிதமாக்குகின்றது; ஒருவனைத் தனது அறியாமையை உணரச் செய்கின்றது. சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது. பகுத்தறிவை உணர்வுடன் சிந்திக்கக் கல்வி மாணவரைப் பயிற்றல் வேண்டும். கல்வி அறிவு தர்க்க முறையிற் சேகரிக்கப்பட்ட பயனுள்ள அறிவாக இருக்கவேண்டும். கல்வி இளஞ்சக்தியின் முதிர்ச்சியையும் கண் காணிக்கும் சாதனமாக அமைய வேண்டும். இவர்கள் அடைய வேண்டிய இலட்சியத்திற்குக் கல்வி அவர்களை இட்டுச் செல்லுதல் வேண்டும். மனிதன் ஆத்மாவைக் கொண்டுள்ளவன். ஆனால் அவன் ஆத்மாவின் சிறப்பை அதனது புனிதத் தன்மையை உணராது நிலையற்ற உடலை வளர்ப்பதற்கு எத்தனிக்கிறான். மனிதன் ஆத்மாவை வளர்க்க முற்படாமல் உடலை வளர்க்க முயல்கிறான். ஆனால் உடன்பாட்டுக் கல்வி என்பது வாழுகின்ற ஆத்மாவைப் பொலிவு பெறச் செய்தல் வேண்டும்.

முருகியல் உணர்ச்சி வளம் கல்வியின் மூலம் பொங்க வேண்டுமென்று தத்துவஞானி பிளேட்டோ கொண்டார். காட்சிப் பொருளான அழகுக்கும் புனிதத் தன்மைக்கும் கூடியளவில் உறவு அவசியமாகும் என்பர். அதேவேளையில் உணர்ச்சி முக்கியம் என்று கூறுகின்ற பிளேட்டோ உணர்ச்சியிலும் அறிவு முக்கியம் என்பர். அறிவிலும் அநுபவஅறிவைவிட ஞானஅறிவே மேலானதென்று அவர் கொண்டார். அவரது மேற்கோள் ஒன்று “புலன்கள் முதுமை உடையவை. சிந்தனை மேம்பாடுடையவை” பிளேட்டோ இங்கு அறிவுக்கு வரையறை

காணும் போது கருத்தியல் நிலையில் இருந்து வரையறை கண்டாரே ஒழிய மெய்மை நிலையில் வரையறை காணவில்லை. அறிவை உணர்ச்சியிலிருந்தும், காட்சியினின்றும், புலன்களிலிருந்தும், அனுபவத்தில் இருந்தும் பிரிக்க முடியாது. இத்தன்மையினைத் தவிர்த்து அறிவு வளர முடியாது. வளர்வதில் பயனும் இல்லை. அத்தோடு இவ் அறிவை அறிவெனக் கொள்ளமுடியாது. பயனுள்ள அறிவை வேண்டி நிற்கும் பிளேட்டோ கருத்தியல் மரபில் தான் வளர்ந்த காரணத்தால் அறிவுக்கு கருத்தியல் ரீதியான வரையறை காண முயன்றார்.

அடுத்ததாகப் பெண்கள் கல்வி பற்றி பிளேட்டோ கொண்டிருந்த கருத் தினை நோக்குதல் வேண்டும். அவர் வகுத்த உயர் கல்வி முறையில் பெண் அறிஞரும் கூடி ஆய்வு நடாத்தினார்கள். ஆனால் பெண்கள் பெண்களாகவே கல்வி பெற வேண்டுமென்று அவர் கூறிய கருத்து சிந்திக்க வேண்டியது. பெண்கள் சமுதாயத்தில் அங்கத்த வர்கள் என்ற வகையில் அவர்கள் சமூகத்தில் பெறவேண்டிய இடம் யாது என வரையறுத்து அவர்களுக்குக் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டு மென பிளேட்டோ கூறுவர். பெண்மையும் ஆண்மையும் மனிதனின் ஒன்றிணைந்த கூறுகளாகும். பெண்மையில் ஆண்மையும், ஆண் மையில் பெண்மையும் கல்வியின் மூலம் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் காண வேண்டும். கிரேக்கப் பண்பாடு சக்தி வழிபாட்டிற்கு முக்கிய இடமளித்தது. சக்தி வழிபாட்டிற்கு முக்கிய இடம் அளித்த கிரேக்கப் பண்பாட்டில் நாம் ஒரு முரண்பாட்டைக் காணுகின்றோம். பெண்க ளுக்கு அணிகலன் தாய்மை. ஆனால் தாய்மையைப் பெறுகின்ற பெண்கள் கல்வி பெறக் கூடாது, என்பது பிளேட்டோவின் கருத்தாகும். தாய்மையும் கல்வியும் ஒன்றுக்கொன்று முரணல்ல. சட்டங்கள் என்னும் நூலில் அவர் பெண் கல்வி பற்றிக் கூடிய அளவுக்கு சிந்தித் திருப்பதைக் காண்கின்றோம். ஒரு குழந்தை கருவில் இருக்கும் போதே தாயிடம் இருந்து கல்வியைப் பெறுகின்றது என்பர் அவர். தாய் அக்காலத்தில் சிறந்த இன்னிசை கேட்டு மேலான சிந்தனையில் ஈடுபட வேண்டும். எனவே பெண் கல்வி பற்றிய அவரின் கருத்து மாற்றத்தை

நாம் காண்கின்றோம். பிளேட்டோவின் கல்விக் கருத்திலிருந்து 'பயிற்சி இட மாற்றம்' என்று தற்கால உளவியல் ஆளர் கூறும் கருத்தொன்றையும் பெறுகின்றோம். கேத்திர கணித அறிவை அவர் முக்கியம் எனக் கொண்டார் எனக் கண்டோம். இதில் இருந்து விஞ்ஞான நோக்கை, சிந்தனைப் பண்பை அவர் வற்புறுத்தி உள்ளதை அறிய முடிகின்றது. கேத்திர கணிதப் பயிற்சியால் வருகின்ற திறமை ஏனைய கலைகளையும் கற்க உதவி புரியும் என்று அவர் கருதியமையாறபோலும் அவர் தனது கல்விக் கழகத்தில் கேத்திர கணிதப் போதனையை முக்கியம் எனக் கொண்டார். ஒரு பாடத்தின் மூலம் பெறப்படும் திறமையைப் பயன்படுத்தி பிறபாடங்களைக் கற்க லாம் என்று இன்றைய உள நூலார் கூறும் கருத்தை அவர் அன்றே உணர்ந்திருந்தார் எனக் கூறத் தோன்றுகின்றது.

இன்றும் எமது பல்கலைக் கழகங்களில் இலக்கியம் இன்பக் கலை போன்ற பண்பாட்டு வளர்ச்சிப் பாடங்களும், கணித விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களும் இடம்பெறுகின்றன. கலைத்திட்ட அமைப்பில் இன்று மாற்றம் இருந்தாலும் இப் பொது விதியை நாம் ஏற்கிறோம். இன்றும் நாம் பிளேட்டோ கண்டது போல் உளக் கல்விக்கும். உடற் கல்விக்கும் கலைத் திட்டத்தில் இடமளித்து, உள, உடல் இணைப்பை விருத்தி செய்ய முயல்கிறோம்.

உளக்கல்வி முழுமைபெற உதவுவது உடற்கல்வி. உளக் கல்வியில் எழாத உடற்கல்வி நிறைவு பெற்ற உடற்கல்வியாக விளங்க முடியாது. கல்வி அரசியல் அடிப்படையிலும் பொருளாதார அடிப்படையிலும், கலாசார அடிப்படையிலும் எழவேண்டுமென பிளேட்டோ கொண்ட கருத்தை நாம் இன்றும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றோம். நாடு வளம் பெறக் கல்வி முக்கியமானதாக விளங்க வேண்டும். பிளேட்டோ கண்ட இக்கருத்தை நாம் வரவேற்க வேண்டும்.

தனிமனிதனின் சக்தி சமுதாய நலனுக்கு பயன்படல் வேண்டும். இஃது ஒரு நல்ல சமூகக் கொள்கை. இக் கொள்கையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும் கொள்கையாகும், என்னும் கருத்து இன்று உலகக் கருத்

தாக விளங்குகின்றது. இக் கருத்துக்கள் எல்லாம் பிளேட்டோவின் கருத்துக் களில் மிளிர்கின்றன. பிளேட்டோ தமது கால அரசியல், பொருளாதார, கலாசார நிலையை விமர்சனம் செய்து அக்காலக் கல்வி நெறியையும், முறையையும் ஆராய்ந்து அரசியல் களத்தில் எழுந்த கல்வியாக மதிப்பர். அவர் இதன் தீர்க்கதரிசி. எமது காலத்திற்கு ஏற்ற முறையில் அவர் கருத்துக்களை எல்லாம் நாம் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

பிளேட்டோவின் தத்துவம் நித்தியமானது. நித்தியத்தில் மாற்றத்துக்கு வழி வகுப்பது; உயிருள்ளது; உலகம் முழுவதும் செல்வாக்குப் பெறுவது. தத்தம் மாற்றங்களைச் சீர்படுத்திப் புதிய நிலைக்கு ஏற்றவாறு மனிதன் செயலாற்ற உதவுகின்றது. புதுமையைப் புகுத்த ஆதரவளிப்பது. பிளேட்டோ கண்ட கல்வித்தத்துவம், தொன்று தொட்டு நாம் இன்று கண்ட தன்மைகளை ஒட்டிச் செயல் புரிகின்றது.

உலகில் விஞ்ஞானமும் தத்துவமும் இணைவது நியதி. கருத்தும் மெய்ம்மை நிலையும் இணைவதும் நியதி. அறிவுணர்வும் முருகியல் உணர்வும் இணைகின்றன. அரசும் சமூகமும் மக்களும் கல்விமூலம் ஒன்றிணைந்து வாழ்கின்றனர். இவையே கல்வியின் பண்புகள். இக்கல்விப் பண்பினை உலகுக்கு அளித்த தத்துவஞானிகளில் பிளேட்டோ சிறந்த இடம் பெறுகின்றார். அவர் கல்வித் தத்துவம் நமக்குப் பெரு விருந்தாகும்.

அதிகாரம் - 4

ரூசோ போற்றிய கல்வி நெறி

அரசியல் சிந்தனை வரலாற்றிலாயினும் சரி கல்விச் சிந்தனை வரலாற்றிலாயினும் சரி ஜீன் ஜேக்ஸ் ரூசோ (1712 - 1778) ஒரு பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதன் மூலம் உலகுக்கு அறிமுகமாகியுள்ளார். றொமென் றோலண்ட் என்ற பேரறிஞர் தாம் எழுதிய “ரூசோவின் வாழும் சிந்தனைகள்” என்ற நூலில் “ஒரு யுகத்தின் எண்ணத்தில் பூரண ஆதிக்கம் செலுத்தும் மகா புருஷர்களிலே ரூசோ ஒருவர்; பழையதை அழிக்கப் பிறந்தவர்கள் வால்டேயர் முதலியோர்; ஆனால் புதுமையை ஆக்கப் பிறந்தவர் ரூசோ ஒருவர் தான்” என்று கூறுகின்றார். மெயின் என்பவர் “உலக சரித்திரத்திலேயே ஓரிரண்டு நூல்களைத் தவிர ரூசோவின் ‘சமுதாய ஒப்பந்தத்’ தைப் போல் வேறு எந்த நூலும் மக்களின் இதயங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தவில்லை” என்று கூறுகின்றார். யோசேப் சேனியர் என்பார் “இழந்த மனித உரிமைச் சாசனத்தை மக்களுக்குத் தேடிக் கொடுத்தவர் ரூசோ” என்பார். இவைகள் ரூசோவின் சிந்தனைகளுக்கு உலகப் பெருமக்களின் உள்ளங்களிலே நிலவும் பெரு மதிப்பை எமக்கு வலியுறுத்துகின்றன.

மத்திய கால ஐரோப்பாவின் பிற கூற்றில் நான்கு புதிய கல்விக் கோட்பாடுகள் பெருமதிப்புப் பெற்றிருந்தன. புலமை வாதம், மனிதப் பற்றுவாதம், யதார்த்த வாதம் என்னும் மூன்று கல்வித் தத்துவங்களும் எழுந்த பின்னர் குழந்தையின் வளர்ச்சி, உள்ளத் தன்மை, சமூக வளர்ச்சி என்னும் கருத்துக்கள் கல்வியில் பெறவேண்டிய முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைத்த இயற்கை வாதம் என்னுங் கோட்பாடு ரூசோவினால் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. கல்வியில் குழந்தை பெறவேண்டிய முக்கியத்துவத்தை இதுவரையெழுந்த எக்கல்விக் கோட்பாடும் எடுத்துக் கூறவில்லை. இயற்கைவாதம் தகுந்த முறையிற் கல்வியிற் குழந்தை பெறும் சிறப்பிடத்தை விதந்துரைக்கின்றது.

நிகழ்காலத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் எல்லாப் பாதைகளின் நுழைவாயில்களிலும் ஞானோ காணப்படுகின்றார் எனத் தற்கால அறிஞர் கூறுகின்றனர். தற்காலக் கல்வி வரலாற்றை எழுதும்போது ஞானோ வுக்கு முன்னும் பின்னுமாயுள்ள காலங்களின் கல்வி வரலாறுகளை வெவ்வேறாகப் பிரித்து எழுதவேண்டுமென வில்லியம் பொயிட் என்பவர் கூறுகின்றார். இவற்றிலிருந்து ஞானோவின் சிந்தனைகள் நவயுக மலர்ச்சிக்கு வித்திட்டன என்று கொள்ளல் பொருந்தும்.

ஞானோ தனது கல்விச் சிந்தனைகளை வெளியிடுதற்குக் காரணமாக இருந்த பிரான்சின் நிலைமையை நோக்குதல் அவசியமாகின்றது. அந்நாட்டில் கல்வி அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் குறிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உரியதாயும் பயனற்ற மரபுகளுக்கு ஒத்ததாயும் அமைந்திருந்தது. பிரான்சின் கலைத்திட்டத்தில் உயர் இலக்கியங்கள் இடம் பெற்றிருந்தாலும் அவை பழமை பேணும் அம்சங்களாகவே விளங்கின. அறிவியல் வளர்வு பெற்றுக் கைத்தொழில் ஆக்கம் பெற்ற இன்றைய பிரான்சில் கூட இந்நிலைமை இன்னும் காணப்படுகின்றது. அக்காலப் பிரான்சிய அரசு ஞான வளர்ச்சிக்கு ஆதரவு கொடுக்காதது மட்டுமன்றி ஞான வளர்ச்சிக்கு எதிரிடையான செயல்களிலும் ஈடுபட்டது. ஆயினும் அரசு முற்போக்குக் கருத்துக்களையும் தெளிவான எண்ணங்களையும் கொண்ட திறனாய்வு செய்யும் சிந்தனையாளர்க்கு அறிவு கோலாய் அமைந்தது. எனவே சிந்தனையாளர்கள் தங்கள் உள்ளக் குமுறல்களையும், உள்ளக் கிளர்ச்சிகளையும் கட்டுரைகள் வாயிலாகவும், நூல்கள் வாயிலாகவும் வெளிப்படுத்தினர். இச் சிந்தனையாளர்கள் வெளிப்படுத்திய சிந்தனைகளில் தர்க்கம், சமூக நோக்கு, அரசியல் சமூக பொருளாதார ஊழல்களைக் களையுடன் அகற்றவேண்டிய புரட்சிகரமான கருத்துக்கள் முதலியன மிளிர்ந்தன. இக் காலத்தையும் இக் கருத்துக்களையும் முழுமையாகப் பிரதிபலித்தவர் ஞானோ. இவரே இக் காலச் சிந்தனையாளர்களுள் மிகவும் சிறந்தவர் என்று கொள்ளப்படுகின்றார்.

ஞானோவின் கருத்துக்களில் மனிதனை இயற்கையில் நல்லவனாகக் காண்பது பற்றிய கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது. மனிதன் பிறக்கும்

பொழுது நல்லவனாகவே பிறக்கின்றான்; அவன் தீயவனாகப் பிறப்பதில்லை; சமுதாயத்தின் கண்ணுள்ள குறைபாடுகளாலும் ஊழல்களாலும் அவன் தீய பண்புகளைப் பெறுகின்றான் என்று ஞ்சோ கூறுகின்றார். இக்கருத்து மனிதன் இயற்கையில் சமூகத்தின் சிறந்த அங்கத்தவன் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

நாகரிகம் வளர வளரக் கொடுஞ் செயல்களும் பல்கிப் பெருகும் என ஞ்சோ கூறுகின்றார். இக் கருத்தை அவர் ஒரு சந்தர்ப்பத்திற் கூறியிருப்பதால் இதை முழுவதாக நாம் ஏற்கவேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. இவ்விடத்தில் நாகரிகம் என்பது எது என்ற சிந்தனையும் எழுகின்றது. அறநெறியற்ற வெளிப்போக்கான சமூக நடத்தையை அவர் கருதியிருக்கின்றார் எனக் கூறத் தோன்றுகின்றது. கல்வியில் பண்பாட்டைப் பெருமளவு வலியுறுத்துகின்றார் ஞ்சோ.

தமது கல்விக் கோட்பாட்டில் குழந்தை உளவியலுக்கும் சிறந்த இடம் கொடுத்தவர் ஞ்சோ. குழந்தைகள் சிந்தனையின் அம்சம். குழந்தைகள் தாங்களே சிந்தித்து அறிவினை வளம்பெற வைத்தல் வேண்டும். குழந்தைக்குச் சிந்திக்க வழி வகுத்துக் கொடுத்தால் அதுவே பண்பு பெறும்; கல்விக்கு வழி கோலும், என்பது ஞ்சோவின் கருத்து.

கிரேக்க ஞானியாகிய பிளேட்டோ 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், கல்விக்கும் அரசியலுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பை வலியுறுத்தினார். கல்வி ஓர் அரசியற்றேவை; அரசியலும் கல்வியும் இணைவது நியதி; கல்வியே அரசின் சின்னமாகும்; அரசே கல்வியின் ஏகபோக உரிமையைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும், என்று விளக்கினார். அரசியல் ரீதியான கல்விக் கொள்கைகளுக்குத் தத்துவ ரீதியான விளக்கம் அளித்தவர் பிளேட்டோ . இதைப் பெருமளவுக்குப் பின்பற்றி, அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்விப் புரட்சிக்கு வித்திட்டவர்களில் முதல்வராக விளங்கும் பெருமை ஞ்சோவையே சாரும். அரசியற் புரட்சி மூலம் கல்விப் புரட்சியும், கல்விப் புரட்சி மூலம் சிந்தனைப் புரட்சியும் ஏற்பட வேண்டும்; எனவே அரசியற் புரட்சியும், கல்விப் புரட்சியும் ஒன்றிற்கு ஒன்று அருகதையாகவும் ஊன்று கோலாகவுமிருந்து அரசியல், கலாசார, சமூகமேம்பாட்டை உயர்த்த

வேண்டுமென்று ஞ்சோ கொண்டார். மனிதன் வேண்டி நிற்பது உளவியல் அடிப்படையில் எழும் மனோதத்துவ விடுதலை. விடுதலை வாழ்கை விடுதலைக்கு இன்றியமையாதது. அவ்விடுதலை மனோ தத்துவ விடுதலையாக இருக்க வேண்டும், என்றார் ஞ்சோ. இக் கருத்தினைப் பண்டைக்காலக் கல்வி நெறிகளை வகுத்து விளக்கிய உபநிடதங்களிலும் காணலாம். சுதந்திரம் மனித வளர்ச்சிக்கு இன்றிய மையாதது. வாழ்க்கை விடுதலை என்பது தனிமனித விடுதலை, அரசியல், சமூக, பொருளாதார விடுதலைகளாகும். விடுதலை இருந்தால்தான் மனிதன் தன் இயற்கையான உளவியற் போக்கிற்கு ஏற்பச் சிறந்த வளர்ச்சியடைய முடியும், எனக் கொண்டார் ஞ்சோ. மனிதகுல விடுதலைக்குத் தன்னம்பிக்கை, சமத்துவம் என்னும் இரண்டும் முக்கியமாக வேண்டப்படுவன என ஞ்சோவின் தத்துவ வாதம் விளம்புகின்றது. தன்னம்பிக்கையும் சமத்துவ நோக்கும் மனிதனின் இயற்கைக் கூறுகள் என்பதும் அவர் கருத்து. இவ்விரு இயற்கைக் கூறுகளையும் மனிதனில் நிலைப்படுத்துங் கல்வியே உண்மைக் கல்வியாகும். மனிதனிடம் இயற்கையாக அமைந்துள்ள வளத்தினைப் பேணிக் காப்பாற்றாது விட்டதே கல்வி முறையின் குறைபாடாகும், என்றார் ஞ்சோ. கல்வி கற்ற மனிதன் இயற்கை மனிதன் எனப்படுகிறான். மனிதன் இயற்கையாக நல்ல தன்மைகளும் சுதந்திரமும் உடையவனானாலும் அவனிடம் உள்ள சுதந்திர உணர்வும், நல்ல தன்மைகளும் சமூகத்திலுள்ள நிறுவனங்களால் எதிர்மறைத் தாக்கம் பெறுகின்றன. அதாவது, சமூக நிறுவனங்களின் கருத்துக்களாலும், சட்டங்களாலும் சிறைப்படுத்தப்படுகின்றன. இக்கூற்று சிந்திக்கற்பாலது. ஞ்சோ காலத்துப் பண்பாடு சீரழிந்து கொடுமை மிகுந்து பண்பற்ற தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தது. அக் காலப் பண்பாடு, உயர் குடிமக்கள் என்று கருதப்பட்ட மக்கள் குழு ஏனைய மக்களின் வாழ்வை உறிஞ்சி வாழ்ந்த சுரண்டற் பண்பாடாக இருந்தது. அக்காலக் கலைகளும் அறிவியலும் ஒழுக்கத்தைச் சீரழித்தன. சமூகத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதே இக் கலைகளின் கடமையாக அமைய வேண்டுமென ஞ்சோ விவாதித்தார். ஞ்சோ அறிவியல் வளர்ச்சிக்கும் எதிரான கருத்துக்களைக் கூறினார் எனச் சிலர் கொள்வர். அவர் அறிவியற் கலைகளை எதிர்த்தவர் அல்லர். அக்காலக்

கலைகளும் அறிவியற் கலைகளும் சமூகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினரை மட்டும் வாழ்த்துணை புரிந்தன. இதனால் இத்தகைய நிலையை எதிர்த்தாரே ஒழிய அவர் கலைகளின் வளர்ச்சியைத் தடை செய்யவில்லை என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். அக்காலச் சமூகம் கலைகளையும் அறிவியலையும் தவறாகக் கையாண்டு மனிதனின் ஆன்மீக வளர்ச்சியை மழுங்கச் செய்தது எனக்கண்ட அவர் இக்குறைபாடுகளை நீக்குவதற்கு ஏற்ற கல்வித் திட்டத்தை வகுக்க வேண்டியதாயிற்று.

அவர் தந்த கல்வித் தத்துவத்தின் இரு அம்சங்களை நாம் ஆராய வேண்டும். அவையாவன; கல்வியில் சமயம் பெற வேண்டிய இடமும் ஆசிரியரின் இலக்கணமுமாம். மனிதன் வாழ்வில் சமயத்தைப் புறக் கணித்து விடுவதன் மூலம் அவன் கடமையைப் புறக்கணிக்கின்றான் என்று ஞ்சோ கொண்டார்.

மனிதன் ஆற்றவேண்டிய கருமத்தை அறிவுறுத்தி அவனுடைய வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துகின்ற ஒரு நெறி என்றே அனைத்தறிவுச் சமயத்தை அவர் கருதுகின்றார் எனலாம். மனித இனத்திற்கே ஏற்ற அடிப்படையாக ஆன்மீகச் சமயம் வளரவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். “உண்மை ஒன்று, வழிகள் பல” என்ற இந்தியத் தத்துவக் கருத்தை ஞ்சோ ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள. ஞ்சோ வகுத்த மதக் கல்வியின் நோக்கம் தாம் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்த உலோகாயத தத்துவச் செல்வாக்கை முறியடித்துப் பரம்பொருளின் உண்மை நிலை, சுதந்திரம், அழிவின்மை என்பவற்றின் உறுதிப்பாட்டினை மீள நிலை நாட்டு தலேயாகும். காரணங்காட்டி நிரூபிக்கக்கூடிய சமயமே ஞ்சோ வேண்டி நின்ற சமயமாகும். இவரது சமயக் கொள்கையில் அற்புதம் போன்ற செயல்களுக்கு இடமில்லை. இதிலிருந்தே இவர் வேதாந்தத்தை உணர்ந்திருந்தார் என விவேகானந்தர் விளம்பியுள்ளார். இவர் வேண்டி நின்ற மதக்கல்வி காரணமுகத்தான் நிறுவக்கூடிய இயற்கைச் சமயமாகும். அவர் வகுத்துக்காட்டிய ஐந்து பருவங்களில் குமரப்பருவமே இத்தகைய மதக் கல்விக்குரிய காலமெனக் கூறுகின்றார்.

ஆசிரியருக்கு ஞானோ கண்ட வரையறையை நோக்குவோம். ஆசிரியர் ஞானம் உள்ளவராயும், சமூக ஊழல்களை அகற்றும் ஆற்றல் உள்ளவராயும் விளங்கவேண்டும். மனிதனின் கடமைகள் என்ன என்பது பற்றிய தெளிவான அறிவை அவர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும். குழந்தைகளைச் சிறந்தவர்களாக உருவாக்குகின்றவர்கள் அவர்களாகையால் குழந்தை இழைக்கும் தவறுகளால் ஏற்படும் விளைவுகளைத் தாமே பொறுப்பேற்கும் தன்மையுடையவர்களாக ஆசிரியர் விளங்கவேண்டும் என்பார் அவர். யேசுநாதர் போன்று மற்றவர்களின் துன்பங்களை ஏற்கும் பண்புடையவர்களாக அவர்கள் விளங்கவேண்டும் என அவர் கூறினார். இத்தகைய சிறப்புள்ள ஆசிரியரின் மாணவர் மக்கள்படும் துன்பம் நமது துன்பம் என உணரும் திறனைப் பெறுவர். ஞானோவின் கருத்துப்படி ஆசிரியர் போதித்தல், வினாவுதல், விளக்குதல், செய்து காட்டல், பரீட்சித்தல் முதலியவற்றிற் சிறந்து விளங்குதல் வேண்டும். இத்தகைய இயல்புகள் படைத்த ஆசிரியராலேயே சமுதாயம் சிறப்பும் என அவர் கண்டார்.

எமில் எனும் தலைசிறந்த நூல் மூலம் தனது கல்விக்கொள்கைகளை ஞானோ தெளிவாக வெளியிட்டுள்ளார். அவரது கற்பனையிற்றோன்றிய எமில் என்னும் சிறுவனுக்கும் பின்னர் அவனது வாழ்க்கைத் துணையாக அமைய வேண்டிய சோபி என்னும் சிறுமிக்கும் அளிக்கப்படவேண்டிய கல்வி பற்றியும் அத்தகைய கல்வி எத்தகைய தத்துவத்தில் எழு வேண்டுமென்றும் இந்நூல் திறம்பட விளக்குகின்றது. ஞானோ எமிலியஸ் என்ற சிறுவனைச் சமுதாயத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்துச் சிறந்த இலட்சியத்தைக் கொண்ட நல்லாசிரியனிடம் ஒப்படைத்து இயற்கையான கல்வியை அவன் பெறுதற்கு வழிவகுக்கின்றார். பிறப்பிலிருந்து முதுமைப் பருவம் வரையும் எமில் கழிக்க வேண்டிய காலத்தை ஐந்து பருவங்களாகப் பிரித்துள்ளார்கள். அவையாவன; குழந்தைப் பருவம், பிள்ளைப்பருவம், முன் குமரப்பருவம் அல்லது முன் கட்டிளமைப்பருவம், குமரப்பருவம் அல்லது கட்டிளமைப் பருவம், முதிர்ச்சிப்பருவம், என்பனவாம்.

குழந்தை பிறந்ததிலிருந்து ஐந்து வயது வரையுமுள்ள காலப் பகுதியைக் குழந்தைப் பருவமெனக் கூறுகின்றார் ஞ்சோ. இப் பருவத்திற் குழந்தை தனது உடலை இயக்கும் செயல்களில் அதிக அளவுக்குத் தன் கவனத்தைச் செலுத்துகின்றது. இப் பருவத்திற் குழந்தையின் உளப் பாதுகாப்பு, உடலியக்கம் தொடர்பான பாதுகாப்பு என்பன கவனிக்கப்படல் வேண்டும். குழந்தையின் இப்பருவக் கல்வி வீட்டில், வீட்டுச் சூழலில் நடை பெறும். இக் காலப் பகுதியிற் குழந்தையின் தாய் ஒரு தாதி போன்று செயற்படுகிறாள். தாய் குழந்தையின் உடல் நலத்தின்மீது அதிக அக்கறை செலுத்துகின்றாள். தந்தை ஆசிரியனாகக் கடமைபுரிகின்றான். இப் பருவநிலையிற் குழந்தையின் உடல் நலத்திற்கு ஏற்ற சூழ்நிலை உருவாக்கப்படல் அவசியம். இதற்கு நகர்ப்புறச் சூழ்நிலையைவிடக் கிராமப் புறச் சூழ்நிலையே சிறந்தது என்பது ஞ்சோவின் கருத்து. குழந்தை இந்நிலையில் தான் வாழும் சூழலை அறிய விரும்புகின்றது. எனவே குழந்தைக்கு அனுபவம்பெற வசதியளிக்கப்படல் வேண்டும். இப்பருவத்திற் குழந்தை முதலில் உடல் வளர்ச்சிக்கும் பின்னர் உளவளர்ச்சிக்கும் உட்படுகின்றது. இந்நிலையில் அது இயங்கும் சூழல் வளம் பெற்ற வீட்டுச் சூழலாக அல்லது கல்விச் சூழலாக உருவாகவேண்டும். நாம் இன்று குழவிப் பள்ளிகள், இளைஞர் பள்ளிகள், 'மொண்டசூரிப்' பள்ளிகள், விளையாட்டு முறைப்பள்ளிகள் போன்ற பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் குழந்தைகளை அனுப்ப முனைகின்றோம். ஆனால் பல நாடுகளில் இந்நிலையிற் பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை. எனவே, வீட்டுச் சூழல் பள்ளிச்சூழலாக அமைக்கப்படல் வேண்டும். அல்லது அரசு இத்தகைய பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

குழந்தைப் பருவத்தைத் தொடர்ந்து வரும் பிள்ளைப் பருவம் ஐந்து வயதிலிருந்து பன்னிரண்டு வயதுவரை நீடிக்கின்றது. இப்பருவத்தில் மாணவன் பெறும் கல்வி இயற்கை வளர்ச்சிக்கு ஏற்றதாயும் அமைதல் வேண்டும். இந்நிலையில் புலப்பயிற்சி சிறப்பிடம் பெறல் வேண்டும். இயற்கையாகக் காணப்படும் பொருள்கள், இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து அவற்றின் வேறுபட்ட

இயல்புகளைப் புலன்களால் உணர மாணவர் இந்நிலையில் முயல்வர். இந்நிலையிற் பிள்ளை பெறும் கல்விப்புலன் பயிற்சியின் அடிப்படையில் எழல் வேண்டும். இதை நம் கல்வித் திட்டத்தில் இடைநிலைப் பள்ளிக்கூடக் காலமென அழைக்கலாம்.

பன்னிரண்டு வயது தொட்டு பதினைந்து வயது வரையுமுள்ள காலப்பகுதியை முன் குமரப்பருவம் அல்லது முன் கட்டிளமைப்பருவம் எனலாம். பிள்ளைப் படிவத்திற் புலன் சார்ந்ததாக இருந்த கல்வி இப் பருவத்தில் உளம் சார்ந்ததாக இருக்கும். இப் பருவத்திற் புலன்களால் பெறப்படும் அறிவிலே பிள்ளைகள் கவனமாக இருந்த போதிலும், சிந்தனை ஆற்றலை விருத்தி செய்யவும் முற்படுகின்றது. அதாவது, பிள்ளையின் ஆராய்வுக்கம் தொழிற்படத் தொடங்கும் காலம் இதுவாகும். எனவே பிள்ளையின் ஆராய்வுக்கத்தைத் தட்டி எழுப்பி, அதனை ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடச் செய்தல் ஆசிரியர்களின் முதற் பணியாகும். இந்நிலையிற் பிள்ளைக்கு அளிக்கப்படும் கல்வி எதிர்மறைத் தன்மை கொண்டதாக அமைய வேண்டுமென ஞ்சோ கூறுகின்றார். அதாவது குறிப்பிட்ட ஒரு செயலைச் செய்து அது பிழை எனப் பிள்ளைக்கு உணர்த்துவதாயின், அதைச் செய்வதால் வரும் தீமைகள் இவையென விளக்குதல் வேண்டும். இன்ன காரணத்தால் இது செய்தல் கூடாது என்னும் முறையிலே காரணங்காட்டிக் கற்பித்தலை மேற்கொள்ளலாம். உண்மை, அறம் என்பவற்றைப் புகட்டுவதிலும் பார்க்கப் பிழைகளையும் குறைகளையும் நீக்கும் வகையிற் கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும். அதாவது, சமுதாயத்திலுள்ள குறைகள் யாவை எனச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றினைத் தவிர்க்க நாம் கையாள வேண்டிய முறைகள் யாவை? தத்துவம் என்றால் என்ன? என்று விளக்குதல் வேண்டும். இந்நிலையில் மாணாக்கருக்குக் கற்பிக்கும் போது நாம் மனதிற் கொண்டுள்ள விழுமியங்களை முழுமையான விழுமியங்கள் என்று கற்பிக்கக் கூடாது. மாணவர்கள் தாமாகவே உணர்ந்து வயது நிலைக்கு ஏற்ப விழுமியங்களை உருவாக்க வேண்டும். பிள்ளையின் உளவளர்ச்சி கல்வி மூலம் வளம் பெறத்தக்க வகையில் இடம் பெறவேண்டும். மொழி, வரலாறு, புவியியல்,

இலக்கியம் போன்றவற்றின் அறிவை இப்பருவ மாணவர் பெறுதல் வேண்டும்.

பதினைந்து வயதிலிருந்து இருபது வயது வரை நீடிக்கும் குமரப் பருவம் அல்லது கட்டிளமைப் பருவத்திலே இளைஞன் மனிதனாக மாறுகின்றான். அறிவு வளர்ச்சியும் உடல் வளர்ச்சியும் இப்பருவத்தில் நன்கு ஏற்படுகின்றன. மன எழுச்சிகளும் இந்நிலையில் வளர்ச்சியடைகின்றன. அறிவு வளர்ச்சி காரணமாக மாணவன் அரசியற் பிரச்சினைகள், சமூகப் பிரச்சினைகள் என்பவற்றில் தன் கவனத்தைச் செலுத்துகின்றான். இத்தகைய அரசியற்சமூகப் பிரச்சினைகளில் ஈடுபடுவதனால் அரசியற் சமுதாயத்தில் உறுப்பினனாகவும் ஆகின்றான். இந்நிலையில் மாணவன் டானியல் டேபோவின் றொபின்சன் குறுசோ என்னும் நூலை வாசிக்க வேண்டுமென ஞ்சோ கருதுகின்றார். ஒரு தீவில் தனியே வாழ்ந்து தனது பிரச்சினைகளையெல்லாம் தானே தீர்த்துக்கொண்ட ஒருவர், தான் முன்னர் அறிந்திரா தீவில் தன்னந்தனியாக வாழ நேரிட்ட குறுசோ அங்கு தனக்கு எதிராக நிலவிய சூழ்நிலைகளையெல்லாம் சமாளித்து வாழ்கின்றான். அவ்வாறு வாழ்ந்து வெற்றிபெற்ற குறுசோவின் வாழ்க்கை ஞ்சோவைக் கவர்ந்தது; மனிதன் வாழ்க்கையிற் பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றான். அத்தகைய பிரச்சினைகளையெல்லாம் சாதூரியமாக வெற்றி பெறவேண்டும். இதற்குக் கல்வி வழிகாட்டியாக அமைய வேண்டுமென்று விரும்பிய ஞ்சோ இந் நூலைத் தனது கலைத் திட்டத்தில் குறிப்பிடுவது சிந்திக்கற்பாலது. சிலர், குறிப்பிட்ட ஒரு நூலைக் கூறுவது எவ்வளவுக்குப் பொருந்தும் என வினவலாம். மாணவனிடம் பிரச்சினை தீர்க்கும் திறனைவளர்ப்பதே அவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுவதன் தத்துவம். இப்பருவத்தில் சமூகக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்படல் வேண்டும். மாணவன் அறிவியலைக் கற்பவனாக மட்டுமல்லாது அதனைக்கண்டு பிடிப்பவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவனது கைப்பணிச் செயல்கள் ஆராய்வுக்கத்தைத் தூண்டுவனவாக அமைதல் வேண்டும். செயல் மூலம் கல்விபெறும் வகையிலும் உடல், உளம் இரண்டிற்கும் பயிற்சி ஏற்படும் வகையிலும்

இப்பருவத்தில் இடம் பெறும் கல்வியமைதல் வேண்டும்; ஆத்மீகச் சமூகச் சூழலில் குழந்தைகள் வளர்ந்து சமயக் கல்வி வேண்டுமென்று; ஞ்சோ கூறுவர். குமரப்பருவத்தில் சமயக்கல்வி கொடுக்கவேண்டுமென்பர் ஞ்சோ. பின்னர் எல்லாப் பருவத்திலும் இக் கல்வி அளிக்கப்படலாம். இதற்குப் பரிசுத்த சூழல் அவசியம் என்பார் அவர். உணர்ச்சிப் பிரச்சினைகள் கிளர்ந்து எழும் இப்பருவத்தில் அறவியல், முருகியல், சமுதாயவியல் நோக்குகளிற் கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும் என ஞ்சோ வலியுறுத்தினார்.

இருபது வயதிற்கு மேற்பட்ட முதிர்ச்சிப் பருவத்தில் எமில் சமுதாய உறுப்பினனாக மாற்றமடைகின்றான். அவனுக்குச் சோபி என்னும் பெண் வாழ்க்கைத் துணைவியாக அமைகின்றாள். எமிலின் வாழ்வில் உச்சக்கட்டமாக இப்பருவம் விளங்குகின்றது. இல்லறத்தை நடத்த வேண்டிய சோபிக்கு அளிக்கப்படவேண்டிய கல்விப்பயிற்சியையும் ஞ்சோ விளக்கியுள்ளார். நன் மக்களைப் பெற்றெடுக்கத் தேவையான உடற் பயிற்சிக் கலையில் சோபி தேர்ச்சி பெறுகிறாள். அன்றியும் தையற் கலையிலும் அவள் பயிற்சி பெறுகிறாள். மகளிரை ஆடவர்க்கு உறுதுணை புரிபவராகக் கூறும் ஞ்சோ ஆடவர்க்கும் அரிவையர்க்கும் அடிப்படை வேறுபாடுகளை விளக்கியுள்ளார். ஞ்சோ ஆடவர்களால் அன்பு செலுத்தப்படுபவர்களாகவே அரிவையரைச் சித்திரித்துள்ளார். பெண்களைப்பற்றி ஞ்சோ வெளியிடும் கருத்துகள் சில இக் காலத்துக்குப் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. உதாரணமாகப் பெண்பாலார்க்கு அவர் வகுத்த கலைத்திட்டம் மிகவும் பிற்போக்கானது என்றே இன்றைய சூழ்நிலையுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது கூறத் தோன்றுகின்றது. அவர்களுக்கு உரிய உயர்கல்வித்திட்டத்தை ஞ்சோ வகுத்துக் காட்டவில்லை. அவர்கள் இல்லறக் கருமங்களை மட்டுமே ஆற்றும் இயல்புள்ளவர்களும் திறமையுள்ளவர்களும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இன்றைய நிலையில் இந்நிலை பெருமளவுக்கு மாற்ற முற்றிருப்பதனால் இதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. காலம் மாறக் கருத்து விழுமியங்களும் மாறும் இயல்பின, ஆகையால் அவர் கூறுகின்ற எல்லாக் கருத்துக்களும் இக்

காலத்துக்குப் பொருந்தவும் முடியா; பொருந்த வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. கல்வி ஆண், பெண் இருபாலார்க்கும் இடையில் ஏற்படும் இணைப்பாக விளங்க வேண்டும் என்பதும் சமூகத்தின் நல்வாழ்வுக் காகக் காதலும் கருணையும் மலர்ந்து செயற்பட வேண்டுமென்பதும் ஞ்சோ வெளியிட்ட கருத்துக்களாகும். இவ்வாறு எமில் என்ற தன் கல்வி நூலில் தனிப்பட்ட மாணவன் ஒருவனுக்கு வகுத்த கல்வித் திட்டம் போன்று தென்படினும் அது பொதுவாக அனைவர்க்கும் வகுத்த கல்வித் திட்டமாகவே நாம் கருதுகிறோம். அதாவது சிறப்புக்கூறு ஒன்றிலிருந்து பொதுமைகாணலே ஞ்சோவின் இலக்கிய உத்தியாகும். இக் கருத்தினை மனதிற் கொண்டே அவர் தந்த கல்வி நூலை நாம் நோக்க வேண்டும்.

ஞ்சோ தந்த கல்வி தீமையைத் தடுக்கும் கல்வியாகும். அவர் கல்வியை வழிகாட்டுதலாகவே கருதியுள்ளார். நூற்கல்வியை ஞ்சோ முழுமையானதாகக் கருதவில்லை. பொருள்கள், அனுபவங்கள், மூலம் பெறும் கல்வி குழந்தையின் சுதந்திரப் போக்கு என்பவற்றைப் பேண வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். கல்வியின் முக்கிய நோக்கம் அறவாழ்வு எனவும் அவர் வற்புறுத்தியுள்ளார். அறக் கருத்துக்களை அவர் அதிகம் வற்புறுத்தக் காரணம் சமுதாயச் சூழலின் ஆபத்துக் களில் இருந்து குழந்தையைப் பாதுகாக்கவே. பிரஞ்சு நாட்டில் காணப் பட்ட நகர வாழ்வின் தீங்குகளாகிய இல்லறக் குலைவு, மனமுறிவு, பாட சாலைகளின் ஒழுங்கீனம், பொருட்பித்து, என்ற சீர்கேடுகளிலிருந்து இளஞ் சமுதாயத்தைப் பாதுகாக்கக் கூடிய சிந்தனையாகவே அவரது அறக் கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. அவரது தத்துவம் எதிர்மறைக் கல்வியெனவும் கூறப்படும்.

கலைத் திட்டம் பற்றிய அவரது கருத்தை நோக்கின் முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்ட கலைத்திட்டத்திற்கு அவர் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வில்லை. கலைத்திட்டம் தொடர்ந்து மாற வேண்டுமென அவர் கருது கின்றாரென இதிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. கல்வி யூட்டலைச் செய்கைகள், அனுபவங்கள் மூலம் செய்ய வேண்டும்

என்று அவர் கூறுகின்றார். ஜோன் டீயி, புறொபெல், மாண்டிசூரி போன்ற பிற காலக் கல்வி நெறியாளர்கள் வற்புறுத்திய செயல் மூலக் கல்விக்கான அடிப்படைத் தத்துவத்தின் தோற்றத்தை ஞ்சோவின் சிந்தனையிற் காணமுடிகின்றது. செயல்கள் அனுபவங்கள் என்பவற்றைத் தெரியும்போது பிள்ளையின் நாட்டத்தைக் கருத்திற்கொண்டு தெரியவேண்டுமென அன்னார் கூறினார். கலைத்திட்டத்தைச் செயல்கள், அனுபவங்கள் என்பவற்றின் தொகுப்பாகக் கருதும் ஞ்சோ விஞ்ஞானம், வரலாறு, புவியியல், வடிவகணிதம் ஆகிய பாடங்க ளுக்குத் தம் கலைத்திட்டத்தில் முக்கியமளிக்கின்றார். கணிதம் போன்ற பாடங்களை விதி வருவித்தல் முறையைக் கையாண்டு கற்பிக்க வேண்டுமென்பர். கண்டறிமுறைக் கற்றல் என்னுங் கருத்து ஞ்சோவினால் நவீன கல்வியலகுக்கு அளிக்கப்பட்ட சிறந்த கருத் தெனக் கல்வி நெறியாளர்களால் கொள்ளப்படுகின்றது.

விஞ்ஞானக் கல்விபற்றிக் கூறும் ஞ்சோ அதன் நோக்கம் மாணவர்பால் விஞ்ஞானத்தில் நாட்டத்தினையும் கவர்ச்சியினையும் ஏற்படுத்தவே தவிர ஒருவனை விஞ்ஞானியாக்குதலன்று என்பர். விஞ்ஞான போதனைக்கு பிரச்சினை முறையைக் கையாளவேண்டு மென்பது அன்னார் கருத்து. புவியியற்கல்வியில் இயற்கை நிகழ்ச்சிக ளைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கற்றலின் அவசியத்தை அவர் கூறுவர். மாணவர் வாழும் சூழலிலிருந்து அப்போதனை தொடங்குதல் வேண்டும் எனவும், நேரனுபவம் பெற்று அதைக் கற்றல் வேண்டு மென்றும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். கிராமம், நகரம் என்பவற்றிலிருந்து தொடங்கி மாணவர்களது தாய் நாட்டினைப் பற்றியறிந்து பின்னர் உலக நோக்கிற்கும் புவியியற் கல்வி விரிவு பெற வேண்டுமென்று அவர் கூறிய கருத்து நவீனகாலக் கருத்துக்களின் மூலமாக விளங்கு கிறது. ஞ்சோ வரலாற்றுப் போதனையை அறப்போதனையின் அம்சமாகக் கொண்டார். அரசர்களின் வரலாறு, கால அட்டவணை, நிகழ்ச்சிகள் போன்ற வற்றின் தொகுப்பாக அதை அவர்கள் கருத வில்லை, நல்வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அறங்களைக் கடைப் பிடிக்க உதவும் ஒரு சாதனமாகவே வரலாற்றுக் கல்வியை அவர்

கருதுகின்றார். மாணவன் சமுதாயத்தின் பொருத்தப்பாடு காணுவதற்கு வரலாற்றின் மூலம் வெளிப்படும் சமூகப் பயிற்சி உதவ வேண்டுமென அவர் கூறினார்.

பிள்ளைப் பருவத்தில் யாதாயினும் ஒருதொழிலைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று கூறும் ஞ்சோவின் கருத்திலிருந்து தொழிற்கல்விக்கும் அவர் சிறப்பிடம் கொடுத்திருப்பதைக் காணலாம். உழைப்பின் உயர்வை உளத்தில் கொள்வதே உயர் கல்வியின் இலட்சியமாகக் கொண்டவர் ஞ்சோ. அவர் பயன் தரும் பணி எதுவும் செய்யாது உண்டுடுத்து உறங்குபவன் 'சமூகத் திருடன்' என்று கூறுவதிலிருந்து அவர் சிந்தனையிற்றொழிற் கல்வி பற்றிய கருத்து மிளிர்வதைக் காண்கின்றோம்.

ஞ்சோவின் கலைத்திட்டத்தில் மொழிக்கலைக்கு முக்கிய இடமில்லையென்றே கூறவேண்டும். மொழிகளைப் படித்தல் பயன் குறைவான செயலேயென்றும் கூறுவர் ஞ்சோ. இளமையில் அவர் பயின்ற மொழிக் கல்வியினால் ஏற்பட்ட பாதகமான அனுபவத்தின் காரணமாக இவர் இத்தகைய கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கலாமெனவும் கொள்ள இடமுண்டு.

பாலியற் கல்வி பற்றி அறிஞர் ஞ்சோ கொண்ட கருத்தும் சிந்திக் கற் பாலது. மனித இனத்தின் நிலைபேற்றுக்கு அடிப்படையாக உள்ளது தற்காதலுணர்வு. இத் தற்காதலுணர்விலிருந்து எதிர்ப்பாற் கவர்ச்சி ஏற்படுமென ஞ்சோ கூறுவர். இவ்வாறு எழும் பாலுணர்ச்சியை விரைவில் தடுத்தலில் கட்டுப்பாடு வேண்டுமென்பது ஞ்சோவின் கொள்கை. இப்பாலுணர்ச்சியை விரைவிற் தடுத்தல் உள, உடல் நலன்கள் இரண்டையும் பாதிக்குமென அவர் கூறுவர். எமிலியும் அவனுக்கு எதிர்கால மனைவியாகப்போகும் சோபியும் கண்டதும் காதல் கொண்டு உள்ளக் கலப்பும், இணைப்பும், பெறுகின்றனர். ஆயினும் அவர்களது திருமணத்தை இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒத்திப் போடுவதைக் காண்கின்றோம். இக் காலத்திற் பிரயாணம் மூலம் மனித இனத்தின் இயல்களையும் பண்புகளையும் உணர்ந்து மக்கள் அனை

வரையும் அன்பு கொண்டு நேசிக்கும் நிலையைப் பெற்ற பின்பே மணவாழ்வுக்கு உரிய பக்குவ நிலையைப் பெறலாமென ஞ்சோ கூறுகின்றார்.

கல்வியின் கடமை நாட்டிற்கு விசுவாசமான குடிமகனை ஆக்கித் தருதல் என்பர் ஞ்சோ. குழந்தை பிறந்து கண் விழித்ததும் தனது தாய் நாட்டிற் கண் விழிக்க வேண்டுமென்று ஞ்சோ கூறுவதிலிருந்து அவர் தேசியக் கல்வி பற்றிக்கொண்ட கருத்தின் உறுதிப்பாட்டை உணர முடிகின்றது. தனி மனிதனின் சுதந்திரமே கல்வியின் உருவென்று முற் காலத்தில் கூறிய ஞ்சோ அக்கருத்தைப் பின்னர் மாற்றி நாட்டின் நலனே கல்வியின் உயர் முடிவு என்று உறுதியாகக் கூறினார். கற்ற மனிதன் சமூகத்தின் ஈடேற்றத்தைக் காண வேண்டும் என்று கூறும் அவர், கல்வி எல் லோருக்கும் பொதுவாக அமையவேண்டும் என்றும், அதன் மூலம் சமுதாய வளர்ச்சியையும் வேண்டிநின்றார். நாட்டின் வளர்ச்சி மக்களின் வளர்ச்சியிற் தங்கியுள்ளது. நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் வளர்ச்சி அடையும்போதுதான், நாட்டின் முழுமையான பரந்த வளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. சமுதாய வளர்ச்சி நாட்டின் மீது பற்றினை ஏற்படுத்த ஏதுவாகின்றது. எனவே தேசிய உணர்ச்சிக்குப் பரந்த பொதுக் கல்வி அவசியம். ஞ்சோ தனது தேசியக் கருத்தின் மூலம் எல்லோருக்கும் கல்வி என்ற கருத்தையும் தருகின்றார் எனல் பொருந்தும்.

நாட்டின் வளர்ச்சிக்காகத் தேசிய உணர்ச்சி கல்வி மூலம் வளர வேண்டுமென்று அவாவி நின்ற ஞ்சோ மக்களாட்சி சமதர்ம முறையில் அமைய வேண்டுமென்று விரும்பினார். இத்தகைய அரசாலேயே நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் கல்வியளிக்க முடியும்.

ஞ்சோ தந்த மெய்யியல் தனிமனிதரிடையே சமத்துவம், நம்பிக்கை, தனிமனித விடுதலை, உளச் சுதந்திரம் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் சமுதாய ஈடேற்றத்திற்கும் இவற்றின் அவசியத்தை அவர் உணர்ந்திருந்தார். மனிதன் தன்னிடம் இயற்கையாக அமைந்துள்ள இயல்பைப்

பின்பற்றாமையாற்றான் சமமின்மை தோன்றியது என அவர் விளக்கம் தருகின்றார். சமமின்மையின் ஆணியேர் அதுவே என்பது அவர் கருத்து. எல்லா மனிதரும் சமத்துவத்துடன் வாழவேண்டுமென்றும் எல்லாப் பொருள்களும் எல்லோருக்கும் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறுகின்றார் ஞ்சோ.

ஞ்சோவை விமர்சனம் செய்பவர்கள் எமிலிக்குக் கல்வி புகட்டுகின்ற முறையின் சமுதாய ஒதுக்கப் போக்கைக் கண்டிக்கிறார்கள். எமிலி என்ற குழந்தையைச் சமுதாயத்திலிருந்து பிரித்து இயற்கையான சூழலில் வைத்துக் கல்வி புகட்டுவதாகக் கூறுகின்றார் ஞ்சோ. கல்வி மாணவனைச் சமுதாயத்திற் பொருத்தப்பாடு செய்தற்கு ஆயத்தம் செய்யும் நோக்கைக் கொண்டிருக்கும்போது ஞ்சோ சமூகத்திலிருந்து எமிலியைப் பிரித்தெடுத்துப் புறம்பான சூழலில் வைத்துப் போதிப்பது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாயில்லை எனக் கூறப்படுகின்றது. மேலும் இயற்கைச் சூழலெனும்போது செயற்கை கலவாத நிலையைக் குறிக்கும். பொதுவாக ஞ்சோ கிராமச் சூழலைக் கருதுகின்றார். தற்காலத்திற் பட்டினவாக்கம் பெருமளவுக்கு இடம்பெற்றுக் கொண்டு வருகின்ற வேளையிலே கிராமங்கள் பட்டினங்களாக மாறி வருகின்ற போது குழந்தைக்குக் கல்வி புகட்டுதற்கு ஏற்ற இடமென ஞ்சோ விரும்பும் இயற்கையெழில் நிறைந்த கிராமியச் சூழல் செயற்கை கலந்து மாறிவிடும் அவல நிலை உண்டு. எனினும் ஞ்சோ அக்காலத்தில் நகர நாகரிகத்தில் காணப்பட்ட இழி நிலையை வெறுத்த மையாலேயே சமூகத்திலிருந்து எமிலியைப் பிரித்து எடுத்துக் கிராமியச் சூழலைத் தெரிவு செய்தார் என்று நாம் கொள்ளல் பொருந்தும். அக்காலம் அவர் எதிர்நோக்கியிருந்த பிரச்சினையே இதற்குக் காரணம்.

உலகில் இரண்டு மகத்தான புரட்சிகளுக்குக் கருவாய் அமைந்த நூலாகிய 'சமுதாய ஒப்பந்தத்'தில் மனிதனை அல்லது குடிமகனைத் தான் உருவாக்கமுடியும் இருவரையும் உருவாக்கமுடியாது என்று அவர் கூறும் கருத்துச் சிந்தனைக்குரியது.

ஞ்சோவின் கல்விக்஑ொள்கை குழந்தையின் விடுதலைச் சாசனம் என்று ஑ோற்றப்படுகின்றது. 1944-இல் இங்கிலாந்தில் வெளியிடப்பட்ட 'பட்லர் அறிக்கை' ஞ்சோவின் பிள்ளைப் பருவத்திற்கு நிறைவு ஑ொடுத்தது. ஑க்கிய நாடுகளின் மக்கள் உரிமைச் சாசனமும் ஞ்சோவின் சிந்தனைகளை உள்ளடக்கியது. ஞ்சோ மக்களின் மனிதர். மனிதத் தன்மையோடு கூடிய மனிதர். "அரசியல், சமூக, பொருளாதார, மதத்துறைக் கல்வி முதலியவற்றின் உண்மைப் புரட்சியிலே தோன்றிய உண்மை நெறியின் தந்தை ஞ்சோ" என்று உலகம் ஑ோற்றும் அரசியற் கல்வி நெறியாளர் நேருவின் கூற்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

அதிகாரம் - 5

கார்ல் மார்க்ஸ் கொண்ட கல்விச் சிந்தனை

தத்துவஞானிகள், கலைஞானிகள், விஞ்ஞானிகள் ஆகியோரை வையகத்துக்கு வாரி வழங்கி வான்புகழ் கொண்ட நாடு ஜெர்மனியாகும். இத்தகைய திருநாட்டின் தவப்புதல்வர்களில் ஒருவராகக் கார்ல் மார்க்ஸ் 1818இல் தோன்றினார். 1883ஆம் ஆண்டுவரையும் வாழ்ந்த அப்பெரியார், மனித வரலாற்றை மாற்றியமைத்த பெருமைக்குரியவர் எனின், அது மிகையாகாது. பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் இப்பெருமகன் சிறந்த ஒரு கல்விச் சிந்தனையாளருமாவார். ஆகையால் அவரைப்பற்றி அறிவது, இன்றைய வாழ்க்கை முறையையும், கல்வி முறையையும் பற்றி அறிவதற்குச் சமானமாகும். சட்டம், வரலாறு, தத்துவம், பொருளியல், ஆக்கபூர்வ எழுத்து ஆகியன அவரைக் கவர்ந்தனவாகும்.

மனிதனைப் பற்றிய கருத்துக்களும், சமூகத்தைப்பற்றிய கருத்துக்களுமே அவருடைய சிந்தனையின் கருவூலங்களாகும். அவருடைய கொள்கைப்படி, கல்வியும் மனிதனின் விருத்தியுமே மனித வரலாறாகும்.

உண்மையான மனிதத்தன்மைக்கு ஏற்ப, மனிதனது வாழ்வும் கல்வியும் அமையாதுவிடின் மனிதன் மனிதனாக இருப்பதிலிருந்து தவறிவிடுவான். அப்பொழுது மனிதன் மனிதவியல்பு அற்றவனாக வாழ்கின்றான். “மனிதனிலிருக்கும் முழுநிறைவை விருத்தி செய்வதே கல்வி” என்னுஞ் சொற்றொடரில் கல்வியைப்பற்றிய அவரது கருத்துப் புலனாகின்றது. முழு நிறைவு என்பது முழு உள்ளியல்பாகும். இம் முழு உள்ளியல்பை விருத்தி செய்தலே, முறைகேடாக வாழும் மனிதனுக்கும் மனித வியல்புக்கும் உள்ள வேறுபாட்டிற்குரிய விடையாகும்.

இதைப் பொறுத்தமட்டில் கார்ல் மார்க்ஸுக்கும் இந்திய வேதாந்தச் சிந்தனையாளர்களுக்குமிடையில் மிகுந்த ஒற்றுமை இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

அன்றாட உண்மை வாழ்வில் மனிதன் தன் மெய்யியல்பைக் கிரகித்துக் கொள்வதில்லை. உண்மையில் அவன் மனிதத் தன்மை குறைந்து காணப்படுகின்றான்; அவன் தனது பிரதான உள்ளியல்பை அறிந்து கொள்வதில்லை. மனிதன் தன்னை நன்றாக அறிந்தபின்பே தன்னை நல்முறையில் காட்டிக்கொள்ள முடியும். கிரேக்கப் பேரறிஞர் சோக்கிரதீசர் “உன்னை நன்றாக உணர்ந்துகொள்” என்று கூறியது இதன் பொருட்டேயாகும். பொருளாதார சமுதாய மாற்றத்தின் காரணமாக ஏற்படக்கூடிய ஒரு வகுப்புவாதமற்ற சமூகத்திலேயே மனிதன் தன்னை நல்முறையில் காட்டிக்கொள்ள முடியும். “சமூகத்தின் ஒன்றிணைந்த இயல்புகளுடன் மனிதன் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும்” என்கின்றார் மார்க்ஸ். மனிதனது மேன்மையுணர்வும் சமூக நீதியும் போற்றப்படல் வேண்டும். அவன் மானிடக் கூட்டு வாழ்க்கையிலிருந்து எழும் தனித்துவத்தில் மூழ்குவதனாற், பிறருடன் கூட்டாக வாழும் இயல்பு விருத்தியாக அவனது தனிப்பண்பு வளர்ச்சியுறும். அப்போது சமுதாயம் அவனாற் புதிய மாற்றமடையும். அவன் சமூக மனிதனாக மாறுகின்றான். சமூகமும் ஊக்கமுமுள்ள ஒரு சமூக ஒன்றியமாக மாற, மனிதன் மேலும் விவேகமும், ஞானமும் உள்ளவனாக மேம்பாடடைகின்றான்.

மார்க்சைப் பொறுத்தவரையில் கல்வி, புதிய விழுமியம் உடையதாகவும், மனிதனின் தத்துவத்தை வளர்ப்பதாகவும். முழுமனிதனைத் தோற்றுவிப்பதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். மார்க்சின் காலத்தில் மனிதப் பண்பாட்டில் ஏற்பட்ட சீரழிவுகள் அவருக்கு ஒரு பணிமுறைக் கேள்வியாக இருந்தது. அது மனிதனின் ஆத்ம திருப்திக்கே ஓர் அறைகூவலாக இருந்தது.

தத்துவம் என்பது மெய்யறிவாகும். அது மனித வாழ்க்கைக்கு உறுதியளிப்பதாகவும் அரண்செய்வதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். சமூகத்திற்கு ஏற்றவகையில் தத்துவத்தை வெளியிடும்போது அது சமூகத்தை மாற்றியமைக்கக் கூடியதாக இருத்தல் இன்றியமையாதது. கல்வியின் மூலமும், மனிதனைச் சிறந்தவனாக்குவதன் மூலமும்,

கார்ல் மார்க்ஸ் புனைகோளுக்கும், முரணிசைவு நயத்துக்குமிடையே ஏற்பட்ட சிக்கல்களுக்கு ஓர் இணைப்பை ஏற்படுத்த முயன்றார்.

கார்ல் மார்க்சைப் பொறுத்தவரையில் வரலாற்று ரீதியாக ஒரு பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தின் உதயம் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். அது சமூகத்தின் தேசிய அபிவிருத்தியால் ஏற்படக்கூடியது. இது வரலாற்று அனுபவத்தின் விளக்கமாகும். உறங்கு நிலையில் இருக்கக்கூடிய சமூகவியல்புகள் ஊக்கமுள்ள சிந்தனைகளாகவும், சித்தாந்தங்களாகவும் மாற வேண்டும். எனவே, அவருடைய கல்விக் கொள்கைகள், பொருளாதார, சமூக, அபிவிருத்தியென்னும் கட்டுக்கோப்புக்குள்ளும், அவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதன் மூலமும், தாமாகவே விருத்தியடையும் என நம்பினார். இவ்விருத்தியானது, சமத்துவமானதும், விஞ்ஞான ரீதியானதுமான ஒரு சமுதாயத்தை மேலும் விருத்தியாக்க உதவ வேண்டும். 13759cc

வரலாற்று ரீதியாகவும், தத்துவஞான ரீதியாகவும் உலோகாயத்தின் கருத்துப்படிவம் பலவாகும். சோக்கிரத்தீசருக்கு முற்பட்ட கிரேக்கர்கள் உலகமென்பதைப் பருப்பொருள் சார்ந்த அடிப்படையிலேயே கருதினர்; அதாவது பௌதீக அடிப்படையிலேயே அவர்கள் உலகைக் கண்டனர். பாரதப் பண்பாடு ஆன்மீகக் கொள்கையைப் போற்றியது. ஆனால் பிற்காலத்திய இந்திய விளக்கவுரையாளர்கள், சமய ஆத்மீகக் கருத்தையே வலியுறுத்தினர். ஆன்மீகக் கொள்கை என்பதன் வரைவிலக்கணமே உலோகாயதத் தத்துவக்கூற்றைக் கொண்டுள்ளது.

பருப்பொருள் சார்ந்த மன நிலைச்சார்புக்கு இன்னோர் ஆதாரம் சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் விதமாக ஒழுக்கத்தை அமைத்தலாகும். பொருண்மை சாராத உலோகாயதமோ, ஏகாதிபத்தியக் கருத்தில் அமைந்த உலோகாயதமோ கார்ல் மார்க்சைக் கவரவில்லை. அவரைப் பொறுத்த மட்டில் உலோகாயதமானது, உடல் சார்ந்த வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வற்றை உண்டுபண்ணுவதற்கும் மற்றைச் செயல்களுக்கும் அடிப்படையாயமைவதற்கு உலக தத்துவத்

தன்மைகளைத் தாம் விளங்கியவாறு புலப்படுத்துவதற்கும் அமைந்த ஒன்றாகும். அவர் பிரதானமாகச் சமூகத்தின் தொழில் நுட்பப் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

கார்ல் மார்க்சின் உலோகாயதக் கொள்கை கருத்தியற் கோட்பாட்டிற்கு முரண்பட்டதாக இருக்கவில்லை. ஆனால் அது ஓர் உயிர்த்துடிப்புள்ள சினை கடந்த முழுமுதலாக அதாவது, ஒன்றிணைந்த உருவாக்கமாக நோக்கப்படல் வேண்டும்; அது அபிவிருத்திக்கு ஓர் ஊக்கியாக அமைதல் வேண்டும் அது இலக்கியல் நிறைவுச் சார்புடன் தொடர்புபடுத்திக் கருதப்படக்கூடாது. மற்றும் பொருளாதார பொருட்செல்வ விருத்தியிலும் சேர்க்கப்படக் கூடாது; ஆயினும், இவ்விரண்டிற்குமிடையேயுள்ள தொடர்ச்சியான கூட்டுச் சார்பிலேயே தங்கியிருத்தல் வேண்டும். வரலாற்றை ஓர் ஒன்றிணைந்த செயற்பாங்காக நோக்குமிடத்து அது சமுதாய அபிவிருத்தியை முடிவு செய்யும் ஒரு புறத்தூண்டுதலாகக் காணப்படும். மார்க்சின் கருத்துப்படி “மனிதவினமானது முன்பே விதிக்கப்பட்ட ஒரு மெய்யியல் கருத்துப்படிவத்திற்கு ஏற்ப அமைக்கப்படவில்லை; ஆனால் மனிதன் கருத்துச் செறிவுள்ள அனுபவரீதியாக உயிர் வாழும், செயலுருப்படுத்திக்காட்டும் (பொருள் தேறும்) ஒன்றாகும்.”

வரலாற்றின் உலோகாயதக் கருத்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த மையால், கார்ல் மார்க்ஸ் சிறிது தவறிழைத்து விட்டார் என்றே நாம் கருதவேண்டும்; ஏனெனில் வரலாறு உலோகாயத ஆக்கக்கூறுகளால் மட்டும் ஆனதல்ல; ஆனால் அவர் உலோகாயத ஆக்கக்கூறுகளை மட்டுமே வலியுறுத்தியுள்ளார் ஏனெனில், அவர் ஒரு மாற்றமடையும் பண்பாட்டில், எதிரிடையான பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்படுத்திய அனுபவத்தை மட்டுமே கருத்திற் கொண்டு தன் தத்துவத்தை உருவாக்கினார்.

ஒரு நடைமுறைக் கோட்பாட்டுச் சிந்தனையாளர் என்ற முறையில் அவர் பொருளாதார ஆக்கக்கூறுகளை வலியுறுத்தியுள்ளார். இது காரணமாக உலோகாயத வாழ்க்கை என்னும் தத்துவஞானத்தைக் கொண்ட அறிவுக் கிளர்ச்சியிற்றம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

இச் சிந்தனையாளர் நடைமுறையில் உள்ள பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வைக் கண்டும் பொதுவில் மனிதனின் இன்னல்களைக் கண்டும் மனம் வருந்தினார்.

ஆகையினால், கல்வி, உண்மைக்கு விரோதமான வரலாற்றின் பாதையை மாற்றவேண்டும் என விழைந்தார். கல்வித் தத்துவஞானிகளின் கடமையானது, உலகைப் பிறரறியச் செய்வது மட்டுமன்றி அதனை மாற்றியமைக்கவும் வேண்டும்.

சமூகச் சக்திகளின் மெய்மைமையை மார்க்ஸ் வலியுறுத்தியுள்ளார். இத்தகைய சக்திகளின் அமைப்பு முறை அவற்றைப் புதிய முறையிற் பயன்படுத்திப் புதிய அமைப்பில் தோன்றும் சமுதாயத்தின் கூட்டு விருப்பத்தைத் தோற்றுவித்தல் வேண்டும். இங்கு ஒருவருக்காயினும் தனித்தொதுக்கப்பட்ட தொழில் கிடையாது. ஆனால் ஒருவர்தாம் விரும்பும் எத்துறையிலும் விற்பன்னராகலாம் ஏனெனில், இதனாற் சமூகம் பொது விருத்தியை அமைத்துக் கொள்ள முடியும்.

ரூசோ போன்ற தத்துவஞானிகள், மனிதன் தன்னை முற்றாக முடி யாட்சிக்கு சமர்ப்பிக்கக்கூடாது என்று கூறுவர். ஆனால் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை எல்லோர்க்கும் பொதுவானவனாக ஆக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். அதாவது “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என்பது குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்.

நல்லதொரு சமுதாயம், அமைப்பொழுங்குடைய ஓர் அரசியல் நெறிமுறையைச் சார்ந்திருக்கும் சமூகமாகும். அது ஒருவனின் தன்னலத்திற்கும், சமூகத்தின் பொது நலத்திற்குமிடையே உள்ள வேற்றுமைகளை விஞ்சி மேம்படும். மார்க்ஸ் இத்தகைய சிந்தனையை எதிர்க்காமல், மனிதன் தன்னுடைய உண்மைத் தன்மையை ஒத்திசை விற்பதற்காகக் கல்வியைப் பெற்று அதனால் முழு மனிதனாக வேண்டும் என்று தொடர்ந்து வற்புறுத்தியுஞ் செயலாற்றியும் வந்தார். மனிதனின் வாழ்க்கை முறைக்கும், உள்ளியல்புக்குமிடையிலும், மனிதனின் தனிப் பண்புருவிற்கும் அவனது சமூக வளர்ச்சிக்கிடை

யிலும், மனிதனுக்கும் இயற்கைக்குமிடையிலும், ஏன் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையிலுமே இணக்கம் ஏற்படல் வேண்டும்.

கல்வியாளன் ஒவ்வாச் சூழலின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட ஒருவனாக இருத்தல் கூடாது. அவன் சூழலை மாற்றியமைக்கக்கூடிய வல்லமையுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். உயிர்த்துடிப்புடன் வாழும் மனிதனுக்கே சமூகத்தின் உண்மை புலப்படும். இவ்வுண்மையைத் தெரிந்து கொள்வதால் ஒருவன். எதை, எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதை உணர்கிறான். இதனாற் கல்வியை அணுகும் முறையானது, இயல்பு இயைந்த தனித்தன்மையுடையதாகவும், வரையறுக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளை மட்டும் கொண்டதாகவும் இராமல், அனுபவத்தால் அறிந்து கொள்ளுகின்ற, செயற்பாங்கு விருத்தியாக இருத்தல் வேண்டும். அஃதாவது, கல்வியானது மனிதனின் முழுமை விருத்தியில் ஏற்படும் அனுபவ ரீதியான படிமுறையைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைதல் வேண்டும்; பிள்ளைகள் நிகழ்காலத்திற்குரிய கல்வியையே பெறுதல் வேண்டும். ஆனால் அதேவேளையில் அவர் தம் எதிர்காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய அறிவு முதிர்ந்ததும் முன்னேற்றமடைந்ததுமான ஒரு சூழலில் வாழக்கூடிய மனிதனுக்கும் ஏற்றதாகவும் அது அமைதல் வேண்டும். இன்றைய சமுதாயத்தின் குறைபாடுகள் கவனிக்கப்படல் வேண்டும்; எதிர்காலச் சமுதாயத்தின் நன்மைகள் முன்னுணரப்படல் வேண்டும். சமுதாயத்தின் எதிர்விளைவுகளை மாற்ற மனிதனின் முயற்சி வேண்டும். ஊக்கமுள்ளது உணர்ச்சி விழிப்புடையதும், செயலூன்றியதுமாகிய மனித முயற்சி வரலாற்றுப் பாதையைச் செப்பஞ் செய்யத் தேவைப்படுகின்றது. சமூக அபிவிருத்தியும் சீர்திருத்தமும் சிறப்பெய்தும் வகையில் கல்வியே ஊக்கு கருவியாயமைதல் வேண்டும். மனிதன் முன்னரே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் இசைவுமுறைக்கு அமைய உருவாக்கப்பட்டவன் என்ற கருத்துப் படிவம், கல்வியின் மூலமும் உணர்ச்சி முனைப்புடைய செயலாற்றல் மூலமும் அழித்தொழிக்கப்படல் வேண்டும்.

மனிதனானவன் புதியதோர் சமுதாய அமைப்பு ஏற்படுவதை நன்கு உணர்ந்துள்ளான். அவனுக்குத்தான் முழுமையாகப் பங்கு

கொண்டு தன்னை முற்றாக ஈடுபடுத்தக்கூடிய ஒரு சமுதாய அமைப்புத் தேவையாகின்றது. உலக சமுதாயமானது, அதனிடத்தில் பல குறைபாடுகள் காணப்பட்டாலும், மனிதனின் பெறுமதியை உணரக்கூடிய ஒன்றாக மாறிவருகின்றது.

“நீ எவ்வாறு பிறர் உன்னை விரும்பவேண்டும் என்று கருதுகின்றாயோ, அதேபோல் நீ பிறருடன் நடந்து கொள்.”

மனிதனின் போராட்டங்கள், மனிதனின் கல்வி ஆகியன மனிதனைப் பந்தப் பிணைப்புக்கள், வகுப்புவாதம் ஆகியனவற்றிலிருந்து விடுவிக்கக் கூடிய ஓர் அரசியற் சாசனத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்பொழுதுதான் மனிதன் மனிதனாக நிறைவு பெறமுடியும். இவ் அடிமைத்தளைகளினின்றும் நீங்குவதனால் மனிதன் ஆளுருவாகின்றான். (அதாவது மனிதனாகின்றான்). அது அவனுடைய ஆளுமைத் தன்மையை விருத்தி செய்கின்றது; இது கல்வியின் மூலமே சிறந்த முறையில் நடைபெறமுடியும்.

கார்ல் மார்க்சைப் பொறுத்தவளவில் சமூக, வரலாற்று உலகின் கண் மனிதன் இயங்குவதும், பங்குபற்றுவதுமே அறிவாகும். எல்லா விஞ்ஞான அறிவும், கல்வியும், பொருளியலும், சமூகவியலும், வரலாறும், மெய்யியலும் (தத்துவம்), அரசியலும், மனிதவின நூலும் கற்பனை வளமுமுள்ள, ஒன்றிணைந்த சமூகத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கேற்பப் பயன்படுத்தப்படல் வேண்டுமேயொழியப் பிரிவுற்ற கோட்பாடளவான சமூகத்தை உண்டு பண்ணப் பயன்படலாகாது.

கைத்தொழில் விஞ்ஞானமானது, வாழ்க்கையையும், வாழும் முறையையும் விளக்குவதாக அமைதல் வேண்டும்; பொருளியலானது, சமூக மானிட இயல்புகளை ஆராய்தல் வேண்டும். இது சமூகமானது கல்வியில் ஒரு திட்டமிட்ட முறையிற் குறுக்கீடு செய்ய வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகின்றது; இத்தகைய குறுக்கீடு விஞ்ஞான ரீதியில் அமைந்து தனிப்பட்ட நிறுவனங்களின் குறுக்கீட்டிலிருந்து கல்வியைக் காப்பாற்றல் வேண்டும். இப்புதிய சமுதாயத்திற் கல்வியானது எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் மற்றும் எல்லோருக்கும் பொது

வான ஒன்றாகும். கல்வி நிலையங்கள் புகட்டக்கூடிய கல்வியானது, உள்ளார்ந்த நெருக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதாக அமைதல் வேண்டும்.

சமயமானது சமூக அநீதிகளையும், மனிதனைத் தாழ்வு படுத்தும் செயல்களையும், கருத்துக் கோட்பாட்டை ஏமாற்றும் முறைகளையும், மூடி மறைக்கப் பயன்படுவதாக இருத்தலாகாது. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் அரசியல் முறையானது அக்காலத்தில் நிலவும் சமுதாயச் சமயச் சிந்தனைகளாலும், பொருளாதார அமைப்பின் இயக்கத்தாலுமே வரையறை செய்யப்படுகின்றது என்று மார்க்ஸ் வற்புறுத்தினார். பொதுவாக நோக்குமிடத்து இத்தகைய சிந்தனை மனிதனின் தரத்தையும் மனிதப் பண்பையும் திரித்துக் கூறுவதாக அமையும். ஆனால், மக்களின் அரசியல், கல்வி, சமூக, பொருளியல், தொடர்பான சிந்தனைகளை முற்றாகப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய வகையில் எடுத்துக் காட்டுவதே பல செயற்றிறம்மிக்க தலைவர்களான கல்வி வல்லுநரின் கடனாகும்.

பகுத்தறிவு எழுச்சியுறுவதற்கு முருகியற்கல்வி ஒரு நிபந்தனையாகும் என்பது மார்க்சின் கருத்தாகும். முருகியற்கல்வியில் செயற்றிற முடைமையாகவிருத்தல் உளவியலடிப்படையிலான ஒன்றாகும். கலையானது, அழகின் மீது கொண்ட அருவமான பற்றினாலோ அல்லது அழகின் செயற்றுறை சாராத தன்மையாலோ ஏற்படுவதன்று. ஆனால், மனிதனின் முழுமுயற்சியும், திறமையும் இணைந்தே தோன்றுகின்றன.

மனிதனின் கற்பனைத்திறன், புலன்நுகர் காட்சிகள், சிந்தனை, விருப்பம், ஆகிய எல்லாப் பல்வேறு உளவியல் உள்ளடக்கங்களிலும் பரந்த செயல்வினையுடைய ஒன்றாகக் கலை அமைகின்றது. ஆகையினால் இது மனிதனின் விருத்தி, ஒழுக்கக் கல்வி, பொதுவான பண்பாட்டு உருவமைவு, ஆகியவற்றில் மிக முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது.

முழுமையான, ஒன்றியைந்த ஆளுமைத் தன்மையின் விருத்திக்குத் தேவையானவற்றில், முருகியற்கல்வியானது, ஒரு மிக முக்கிய

மான ஆற்றலாகும். கலையார்வமானது, இசைப்புலன், தாழ்வுணர்வாற்றல், உணர்ச்சி வயப்பட்ட உணர்வையும் பேச்சையும் வேறுபடுத்தி அறிதல் ஆகியவற்றுக்கேற்ற திறமையை முன்னதாகக் கொள்கின்றது.

“முருகியலிலே திறமையானது கட்டாயமாக முன்கூட்டியே இருக்கத் தேவையில்லை” என மார்க்ஸ் வாதிட்டார்; அப்படியாயின், அதன் கல்விப்பயன் அதிகளவில் இருத்தல் முடியாது. செயல் முறையின் காரணமாகவே அடிப்படையில் எல்லாத் திறமைகளும் அதிகரிக்கவும் விருத்தியாகவும் முடியும் என்பது அவர் கருத்து; ஆகையால் கலையில் நாட்டம் ஏற்படுவதற்கான ஆற்றலானது கலையில் ஈடுபடுவதன் மூலம் எய்தும் திறமையை வளர்ப்பதாலேயே ஏற்படுகின்றது. ஒரே வகையான கல்வியை மேற்கொண்டாலும், பல தரப்பட்ட மாணவர், மிகவும் மாறுபாடுடைய திறமையையே பெறுவர்.

கலைக்கல்வியானது உளஞ்சார்ந்த விருத்தியில் மிக நெருங்கிய செயல் விளைவை ஏற்படுத்தக்கூடியதாகும். ஏனெனில், இது அடிப்படையில் கலைத்துறை இயற்கைமரபின் முறைமையும், இயலுணர்ச்சிப் பண்புமாகும்.

ஆகையால் முருகியல் நாட்டமானது புலனுணர் கருத்துக்கள் கற்பனைவளம், மனஉணர்ச்சி ஆகியவற்றை விருத்தி செய்யக்கூடிய ஒரு கல்விமுறையாகும். முருகியல், புலனுணர்வில், பொருள்களின் புலன்கள் சார்ந்த தோற்றம், காட்சி, செவிப்புலவறிவு, தனிமுறைச் சிறப்பு. வேறுவகையான புலனுணர்வு முதலியவற்றினின்றும் வேறுபாடுடையதாகும். இங்கு எமக்குத் தேவையானதும், முக்கியமானதும் எதுவெனில், தினந்தோறும் நாம் காணும் பொருள்களின் தோற்றம், ஒலி, என்பவற்றைவிட அவற்றின் கருத்து விளக்கமாகும்.

ஆக்கமுறை எழுத்துப்படைப்பானது, பல்வேறு வகையான புலனுணர்வு அபிவிருத்தியை முன்னதாக எதிர்பார்க்கின்றது. தலைசிறந்த ஆக்க பூர்வ எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகிய மாக்கிம் கோர்க்கி ‘ஆக்கமுறை எழுத்துப் பணிக்கு முழுமையான கலையு

ணர்வுக் கூறு தேவையானதும், முக்கியமானதுமாகும்” என்கின்றார். சொற்களால் வருணிப்பதற்குத், திறம்படக் கூறுதல், காண்டல், கேட்டல், ஆகியவற்றுடன் மற்று எல்லாப் புலனுணர்வுகளும் தேவை.

ஓர் ஆக்கபூர்வ எழுத்தாளனின் முயற்சியில் கலையுணர்வுக் கூற்றின் தொடர்ந்த விருத்தியானது ஒரு முக்கிய பிணைப்பாகும்.

எல்லாவகையான கலை ஈடுபாடும் புலனங்கங்களின் செயல் விருத்தியையும், அவதானித்தல் போன்ற கலையுணர்வுக்கூறுகளின் அபிவிருத்தியையும் நாடுகின்றது.

முருகியற் கல்வியானது பொதுக் கல்விக்கு முக்கியமானது. காண்டல், கேட்டல் ஆகியவற்றின் தன்மையை வளமாக்குவதால், கலையானது உலகியல் அறிவை வளர்ப்பதற்கும் மேற்கொள்வதற்கும் தேவையான முன்னறிவைக் கொடுக்கின்றது. பொருளியல் உற்பத்திச் சாதனங்கள் மாத்திரமன்றிக் கலையுணர்வுச் செல்வமும் மக்களி டையே பரவ ஆக்கமும் ஊக்கமுமளித்த லெனின், ஆசிரியர்களுக்கு நிகழ்த்திய ஓர் உரையில் சிந்தனையானது, முன்னர் பெற்ற கலையு ணர்வுக் கூற்றின் பருப்பொருளைக் கொண்டு ஆக்கப்படும் உருவ அமைப்பாகும்” என்றனர். அது எல்லாவகையான ஆக்கபூர்வச் செயல் களில் ஒரு முக்கிய அங்கம் வகிக்கின்றது.

எவ்வகைக் கல்வியிலாயினும் மனக்கண் நோக்கத்திற்கு (அதாவது கற்பனைக்கு) உரிய இடத்தைக் கொடுக்காது விடுதல் தவறான செயலாகும். விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படை அமைப்பிலேகூட அது முக்கியமானதாகும். வகையீட்டு நுண்கணிதம், முழு நிறையான நுண்கணிதம் ஆகியவற்றை ஒன்றிணைப்பதற்குக் கூட கற்பனை, சிந்தனை ஆகியவற்றின் உதவி இன்றி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. உண்மையில் விஞ்ஞானியின் ஆக்கபூர்வச் சிந்தனை கற்பனைச் சிந்தனையிலேயே தங்கியுள்ளது.

கலை, வாழ்க்கைக்கு வளமூட்டுகிறது. குழந்தைகளின் முருகியல் ஆக்கங்கள். தொடக்கத்திலிருந்தே இயன்றவரையில்

வாழ்க்கையுடன் இணைக்கப்படல் வேண்டும். கலையார்வமானது வாழ்வைப் பாழ்படுத்துமொன்றாக அமைதல் கூடாது. இக்கூற்றுக் கலையார்வத்திற்கு எல்லை வகுக்கப்படல் வேண்டும் என்று கருதவில்லை. கலைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் ஏற்படும் பிணைப்பால் மிகவும் போற்றப்படும் கலை உலகினைக் காணும் ஒரு விழியாகவும் அமைகின்றது; அது வாழ்க்கையைக் காணக்கூடிய ஒரு சாளரமாகவும் அமைதல் வேண்டும்; அது வாழ்க்கையில் ஒருவனுக்கு ஏற்படக்கூடிய அனுபவங்களைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவும் விளக்கிக் காட்டக் கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இது கல்வி அமைப்பில், முருகியற் கல்வியானது பொதுக் கல்வியில் ஓர் அங்கமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகின்றது. முருகியற் கல்வியைப் புகட்டும் ஆசிரியர்கள் அடிப்படையிற் பொதுவியற் கல்வி ஆசிரியர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். எல்லா ஆசிரியர்களும், தங்கள் கற்பித்தல் முறையில், முருகியற் கல்வியானது ஒரு முக்கியமான அங்கமாக இருக்கக் கவனித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

மனிதன் உண்மையான உயிருரு உணர்வு நிலையும், வரலாற்று உயிருருவும் தலையாய கொள்கை உயிருருவும் உள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். சிறந்த சமூகவியல் மேதை கார்ல் மான்ஹீம் நிகழ்காலத்தைப் பற்றிய மெய்ம்மையான உயிர்த்தோற்றம் மனிதனுக்கு இருத்தல் வேண்டும் என்றார்.

பிளேட்டோவைப் பொறுத்தவரையில், கல்வியின் தத்துவ நோக்கு நிழல் படிந்ததும் இருள் சூழ்ந்ததுமாகிய போலி வாழ்க்கையை அகற்றுவதாகவும், உண்மையின் ஒளியை வாழ்வில் ஒளிர்ச் செய்வதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். பிளேட்டோவின் தத்துவஞானி - வேந்தன் என்னும் கொள்கையும் கல்வியைப் பற்றிய விளக்கமும் திறனாய்வுக்குரியவை. தத்துவ ஞானி - வேந்தன் மட்டுமே சிறந்ததைக் காண்பான், சிறந்ததை அறிந்து கொள்வான். அவனுக்கு மட்டுமே உயர் நோக்குண்டு, என்பன அவர் கருத்து.

மனிதனைப் பந்தத்திற் பிணைக்கும் இத்தகைய போலிக் கருத்துக்களையும், கொள்கை மாறாட்டங்களையும் நீக்க மார்க்ஸ்

முயற்சி செய்தார். எல்லா மக்களும் சிறப்பான வாழ்க்கை முறையை முற்றாக அறிந்திருத்தல் வேண்டும். மாக்களறிவு உண்மையானது, அது உலகின் பெருந்தோற்றமாகும் உள்பண்பின் பெருந்தோற்றமும் உயர் எண்ணங்களுமாகும். உள்ளத்தின் இத்தன்மை வளமாக்கப் படல் வேண்டும்.

கல்வியானது, இடையுறவுள்ள ஓர் எழுத்தோவியமாகும். அது வாழ்க்கையை மேவி, மனிதனின் உயிருருவைத் தொடுவதாகும். மனிதன் தன்னை நிலைபேறாக அடைவதற்கு வழிகோலுவதாகும். அதுவே மனிதன், மனிதனை நிலைபேறாகச் சந்திப்பதற்கு வழி வகுப்பதாகும்.

கல்வியானது, மிக உறுதியான நிலைபேறுடையதாகவும், பரஸ்பர நம்பிக்கையை வளர்ப்பதாகவும், மனிதனின் பொறுப்புணர்ச்சியை உயர்த்துவதாகவும், சமூக நீதியைப் பரப்புவதாகவும் அமைதல் வேண்டும்.

தத்துவ ஞானிகள் வரலாற்றைக் கலை நயப்படுத்திக் காட்டியுள்ளனர். அதை மாற்றியமைப்பது கல்வியின் கடமையாகும். வரலாற்றை எதிர்காலத்துள் எறிவுபெறச் செய்தல் கல்வி வல்லுநர் பொறுப்பாகும். மனித வரலாறு அதன் இயற்கைப் பாதையில் முன்னேறிக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

அதிகாரம் - 6

ஜோன் டூயி வழங்கிய கல்வி முறை

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற உலகப் புகழ் பெற்ற அமெரிக்க கல்வி நெறியாளர் ஜோன் டூயி (1859-1952) ஆவார். இவர் கல்விக்குப் பல இலட்சியங்களையும், முறைகளையும் அளித்து, மாபெரும் கல்வி இயக்கத்தையே உருவாக்கிய பெருமை படைத்தவர்.

கல்வியின் முதற்பணி நம்மை வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தம் செய்தல் என்ற கருத்தினை வளம்படுத்தி, வாழ்க்கையே கல்வி, கல்வியே வாழ்க்கை எனும் கருத்தினை எடுத்து இயம்பியவர். இவர் சிறந்த ஆசிரியர்; பேராசிரியர்; சிந்தனையாளர்.

இவர் பல ஆசிய நாடுகளுக்கும், ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கும் சென்று கல்வி மகாநாடுகளைக் கூட்டியவர். விசேடமாக, சீனாவுக்கும் துருக்கிக்கும் சென்று கல்வி ஆலோசனைகள் கூறியவர். இவர் தமது வாழ்க்கையில் ஏறக்குறைய 38 நூல்களையும் 800க்கும் அதிகமான உளவியல், கல்விநெறி, கல்விமுறை என்றிவை சம்பந்தமான கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக இருந்த இவர், பல பல்கலைக் கழகங்களிற் பேராசிரியராயுமிருந்தார். உலகம் போற்றும் கொலம்பியாப் பல்கலைக்கழகத்திலும் சிக்காக்கோப் பல்கலைக்கழகத்திலும் உளவியல், கல்வி நெறி, கல்வி முறை மூன்றினையும் ஒன்றிணைந்த ஒழுக்கமாக்கி இதனை ஆராய்ச்சி ஒழுக்கமாகவும், செய்முறை ஒழுக்கமாகவும் ஆக்கி உலகுக்கு ஈந்தவர். கருத்தியல்வாதம், இயற்கை வாதம், மெய்ம்மைவாதம் ஆகியவெல்லாம் இருபதாம் நூற்றாண்டு அறிவியல் கைத்தொழில் மக்கள் யுகத்தில் உலகு வேண்டி நிற்கும் அளவிற்குப் பெரும் பயன்தர மாட்டாவென உணர்ந்தவர் ஜோன் டூயி. எனவே, பயன்கொள் தத்துவம் அல்லது செய்முறைத் தத்துவம் என்று இன்று நாம் கொள்ளும் தத்துவத்தை உருவாக்கி அளித்தவர் ஜோன் டூயி. இத்தத்துவம் பயன் அளவைக் கொள்கை என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. பொதுவில் இதனை முற்போக்குக் கல்வியென்று நாம் கூறுகின்றோம்.

ஜோன் டீயியின் கல்விக் கொள்கைகளைப் பல நூல்களிலிருந்து பெற முடிகின்றது. இவற்றுள் விசேடமாக நான்கு நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். பாடசாலையும் சமூகமும், குழந்தையும் கலைத்திட்டமும், மக்களாட்சியும் கல்வியும், அனுபவமும் கல்வியும் ஆகிய இந்நான்கு நூல்களையும் அவர் சிக்காக்கோ நகரில் 1896-ஆம் ஆண்டளவில் ஆரம்பித்த ஆய்வுகூடப் பாடசாலையிற்றனது கல்விக் கொள்கைகளைப் பரீட்சித்த பின்னரே எழுதினார் என்பதை நாமறிய வேண்டும்.

உள்ள வளர்ச்சி இயற்கையானது. மனிதனின் பல செயல்கள் அவனது பல சூழ்நிலைகளைக் கருதி அவற்றுக்கேற்றவாறு நிகழ்கின்றன. அதாவது சூழல், நாள்தோறும் நிகழும் மனிதனின் உள்ள வளர்ச்சியின் கருவியாகும். சூழலின் சேர்க்கையால் வளருகின்ற உள்ளம் மனிதனின் பல சிக்கல்களைத் தீர்க்க உதவுகின்றது. எனவே, சூழலின் தாக்கத்தில் வளம் பெறுகின்ற உள்ளம் சிறந்த கல்விக் கருவியாகப் பொருளாக விளங்குகின்றது. நாம் வெளியிடும் கருத்துக்களெல்லாம் சூழ்நிலையுடன் பொருந்தி எழும் செயற்பாடுகளாகும். உள்ளமும் சூழ்நிலையும் இணையும்போது இவை சமூகமாக இணையும் தன்மையைக் கல்வியளிக்க வேண்டும்.

அறிவு, செயற்பாடு ஆகிய இரண்டினுள் செயற்பாட்டின் வழியாகவே அறிவு பெருகுகின்றது. இக்கருத்தே ஜோன் டீயி தரும் கல்விக் கருத்துக்களில் மையக் கருத்தாகும், அதாவது, நாம் நிரல் நிரையான செயற்பாட்டின் மூலம் அனுபவத்தைப் பெறுகின்றோம். அனுபவத்தின் மூலம் அறிவுப் பெருக்கத்தைக் காண்கின்றோம். எனவே, செயற்பாட்டையும் அனுபவத்தையும், அறிவையும் பிரித்தல் முடியாது. அறிவு ஒரு செயலைச் சார்ந்து எழுகின்றது. ஆனால் சில நேரங்களில் அறிவு இயல்புக்கத்திலிருந்தும், கவர்ச்சியிலிருந்தும் எழுகின்றது. இயல்புக்கம், கவர்ச்சி, சூழல், செயற்பாடு, அனுபவம் ஆகியன தம்முள்ளே பொருத்தப்பாடு தேடும்போது நுண்ணறிவு வளர்கின்றது. இத்தகைய நுண்ணறிவின் நிலைக்களன் சமூகமாகும். எனவே, இத்தகைய கல்வி சமூக வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும்; ஆகவே, அது சமூகக் கல்வியாக விளங்குகின்றது. அதாவது, அனுபவம் வாழ்க்கையின்

உண்மைப் பொருள் கல்வி அனுபவத்தின் தாக்கத்தில் எழுகின்றது. நாம் இயற்கைச் சூழ்நிலையிலும் பல அனுபவங்களைப் பெறுகின்றோம். இவ்வனுபவங்களைக் கல்வி சார்ந்த அனுபவமாக்குதல் கல்வியின் சிறந்த நோக்கமாகும். இதுவே கல்வியின் முக்கிய கடமையுமாகும். சூழ்நிலை எந்நேரமும் மாறிக்கொண்டிருக்கும். அதற்கு ஏற்றவாறு அனுபவங்களும் மாறிக் கொண்டேயிருக்கும். எனவே, புது அனுபவம் பழைய அனுபவத்தைத் துலங்க வைக்க இடமுண்டு. அனுபவத்திற்குப் புது மெருகு ஊட்டும் கல்வி வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த விழுமியத்தை அளிக்கின்றது. உதாரணமாக நாம் கற்கும் பாடங்களிற் பல பழைய அனுபவங்களின் திரளாகிப் புதிய வாழ்க்கை முறையை உருவாக்கப் பயன்படுகின்றன. அனுபவ அடிப்படையில் எழும் கல்விச் சிந்தனையை உருவாக்கி, அனுபவ மூலமும் சிந்தனை மூலமும் உண்மையைப் பெற வழிவகுக்கும். எனவே கல்வி என்பது சமூகத்தின் சார்பிலெழும் நுண்ணறிவாகும். செயற்பாட்டிற்கும், அறிவுக்கும் இணைவினைக் கொண்டு வருவது கல்வியின் நோக்கம். இக்கருத்தைக் கொண்ட டீயி ஒவ்வொரு கருத்தையும் சோதித்து உண்மையை அறிய வேண்டுமென்பர். உலகிலே சில கருத்துக்கள் முடிவாக்கப்பட்டு எமக்கு ஆக்கித்தரப்படுகின்றன. நமக்கு அளிக்கப்படும் அக்கருத்துக்களை நாம் பரிசோதித்தே ஏற்கவேண்டும்.

பிளேட்டோ முதலாய கருதியலாளர்கள் உள்ளாற்றலுக்குப் பெருமதிப்புக் கொடுத்தார்கள். ஹேபார்ட் போன்ற மெய்ம்மை இயல்வாதிகள் உள்ளத்தால் வருவனவே செயற்பாடுகள் எனக் கொண்டார்கள். ஆனால் ஜோன் டீயி எத்தகைய அறிவும் அனுபவத்தின் பயனேயாம் என்று அறுதியிட்டுரைப்பர். அறிவு என்பது ஆராய்ச்சியில் எழுவது. அது ஒரு முடிந்த முடிவன்று. ஆனால் அது முடிவைத் தேடிச் சதா ஏங்கிக் கொண்டிருப்பது.

டீயி கண்ட பயனளவைக் கொள்கை உலகில் நிரந்தரமான விழுமியங்கள் அல்லது பயன் மதிப்புக்கள் எனவையும் கிடையா என வலியுறுத்து கின்றது. பயன் மதிப்புக்களை மனிதன் தனது வாழ்க்கைச் செயல்களின் வழியே நாளுக்கு நாள் உருவாக்கி வருகின்றான்.

எனவே, பயன் மதிப்புக்களை நிரந்தரமான முழுமை பெற்ற பயன் மதிப்புக்களாகக் கொள்ள முடியாது. டூயி கொண்ட இக்கருத்து சிந்திக்கற்பாலது. மனித குலத்திலே தொன்று தொட்டு வந்த மரபுகள், இலட்சியங்கள், சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள், உலகை உய்விக்க வந்த உத்தமர்களின் கருத்துக்கள் ஆகிய அனைத்தும் நிரந்தரமான, நிலையான கருத்துக்களல்ல என்று ஜோன் டூயி கூறுவதை நாம் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். அவர் கண்ட கல்விச் சமுதாயம் அன்றாடப் பயன் கருதியதும், ஆத்மீக உணர்வில்லாதது மாகிய சமுதாயமாகுமென்று சிலர் கொள்வர். மனிதனின் இறுதிக் குறிக்கோள் யாது என்றுதானும் அவருடைய கல்வித் தத்துவத்தில் வரையறுக்கப்படவில்லை.

ஜோன் டூயியின் கல்வித் தத்துவத்திற் கார்ல் மாக்ஸ், ஹெகல், டார்வின் போன்ற அறிஞர்களின் கருத்துக்களைப் பரவலாகக் காண்கிறோம். ஹெகல் என்னும் ஜேர்மன் தத்துவஞானி கல்விக்கும், பண்பாட்டிற்கும், சமூகத்திற்கும். வாழ்க்கைக்குமிடையில் ஒற்றுமை கண்டார். இந்த ஒற்றுமைக் கொள்கை ஜோன் டூயியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. அதாவது இயற்கையும் மனிதனும், மனிதனும் சமூகமும். எண்ணமும் செயலும், உள்ளமும் உடலும் தத்தமக்குள்ளே ஒற்றுமை பெறுகின்றன. கருத்துக்கள் தம்மிடையே மோதி, கருத்து வேறு பாட்டின் மூலம் கருத்து ஒருமித்துப் பின் பொதுக் கருத்தாக விளங்கு மென்பது இவர் கண்ட பொது விதியாகும். இக்கருத்துக்கும் மாக்ஸிய தத்துவத்திற்கும் ஒற்றுமையுண்டு. ஜோன் டூயி யின் கல்விக் கருத்திற்கும் மார்க்சியக் கோட்பாட்டிற்குமிடையிலே பிணைப்புண்டு. உலகம்போற்றும் உத்தம உடலியல் மேதையாகிய சார்லிசு டார்வின் தனது கூர்ப்புக் கொள்கையை நிறுவி மனித சிந்தனையிற் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளார். அதாவது, கூர்ப்புக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அவர் கல்வியென்பது வளர்ச்சியேயாகுமென்றும், அவ்வளர்ச்சியானது கூர்ப்படைந்து முன்னேற்றமடைகிறதென்றும் கூறித், தனிமனிதன் தன் வளர்ச்சிமூலம், வாழ்க்கையில் உயர்ச்சி பெறப் பெறும் கல்வி, சமூகத்தில் அவனை ஓர் அங்கமாக்க ஆதாரமாக

அமைய வேண்டுமென்று கொள்வார். ஒரு மனிதன் தனது வாழ்க்கையில் அடையவேண்டிய இலட்சியத்திற் கவனம் செலுத்தாது, அவ்விலட்சியத்தைத் தான் அடையக் கைக்கொள்ளும் வழி வகைகளிற் கூடிய கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்பது ஜோன் டீயியின் கருத்து. சிறந்த உத்தமனாம் காந்தியடிகளுக்கும் கல்வி நெறியாளர் களுக்கு மிடையே இக் கருத்தொற்றுமையைக் கண்டு களிக்கலாம். முடிவை முக்கியமற்றதாகக் கருதும்போது சீர்குலைந்த முறையில் வளர்ச்சி ஏற்படுமென்று சருதவேண்டிய நியதியில்லை. அதாவது வழி வகைகளிற் கவனம் செலுத்தும்போது முடிவைக் கவனியாது போயினும் வளர்ச்சி உபயோகமான முறையில் அமையும். எனவே கல்வியின் இறுதி முடிவைக் கருத்திற்கொள்ளாது அதனைப் பெறுவதற் கான வழிவகைகளில் முக்கிய கவனம் செலுத்துதல்வேண்டும்.

பொதுவுடைமைக் கொள்கையில் கல்விக் கருத்துக்கள் மெய்ம்மைக் கொள்கை, சடக் கொள்கை ஆகிய இரண்டினுடனும் இணைந்ததாக விளங்குகின்றன. மனிதனின் தன்மையைச் சடக்கொள்கையின் நோக்கில் நின்று விளக்கப் பொதுவுடைமைக் கொள்கை எத்தனிக்கின்றது. இயற்கைச் சூழ்நிலையானது அறிவியல் நோக்குடன் பிணையும் போது மனிதனின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார அமைப்பை மாற்றி மனிதனின் இயல்பையே மாற்றக்கூடிய வலிமைபெறுகின்றது. இது பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தின் கருப்பொருளாகும். பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தில் உழைப்பும், வேலையும் நடுவிடம் பெறுகின்றன. ஆனால் உழைப்பு அல்லது வேலை உடல் உழைப்பை மட்டும் குறிப்பதன்று. பொதுவுடைமைக் கருத்துப்படி உள்ளத்தின் செயல்களெனக் குறிப்பிடப்படுவன எல்லாம் வேலை என்னும் வரையறையினுள்ளடங்கும். பொதுவுடைமைவாதிகள் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குத் தொழில் அனுபவம் முக்கியமாகும் என்று கூறுவர்.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் உதவக் கூடிய பயனுள்ள கருமங்களில் ஈடுபடுவதே பொதுவுடைமை நாடுகளின் கல்வி முறையின் சிறந்த அம்சமாக விளங்குகின்றது. “உழைப்பினால் முன்னேறும் சமூகத்தில் நான் ஓர் உறுப்பினன்” என்ற

உணர்வு மக்களிடம் எழுதல் வேண்டும். சுற்றுப்புறச் சமுதாயத்திற் செயற்படும் தொழிற் கூடங்களும், விவசாயப் பண்ணைகளும் பள்ளிக் கூடங்களுடன் தொடர்பு கொண்டனவாக இருத்தல் வேண்டும். பொதுவுடைமைக் கல்வித் தத்துவப்படி தொழில் நுட்பக் கல்வியென்பது பொதுக்கல்வியின் ஓர் அம்சமாகும். தொழில் நுட்பக் கல்வியே பொதுக்கல்வியாக அமைய வேண்டுமென்று பொதுவுடைமை நாடுகள் கொள்கின்றன. பொதுவுடைமைக் கருத்தின்படி பள்ளிக்கூடம் எனப்படும் நிறுவனம் அரசின் திட்டங்களைச் செயற்படுத்த உதவுகின்ற சாதனங்களாக விளங்கவேண்டும். ஆசிரியர்கள் பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களைப் பரப்பி அவற்றைச் செயற்படுத்திவைத்தல் வேண்டும். அதாவது, பொதுவுடைமைக் கல்விக் கருத்து அரசியல், சமூகவியல், பொருளியல் சார்ந்த கருத்தாகும். பொதுவுடைமைக் கருத்து ஜோன் டூயியின் கல்விக் கருத்தில் மிளிர்வதைக் காணலாம். ஆனால் சில வேறுபாடுகளையும் காண்கிறோம். பள்ளிக் கூடங்கள் அரசின் திட்டங்களைச் செயற்படுத்தும் சாதனங்களாக இருக்க வேண்டுமென்று டூயி கூறவில்லை. ஆனால் மக்களாட்சி வேதாந்தத்தைத் தத்துவ ரூபத்திலும், செயல்முறையிலும் வளர்க்க வேண்டுமென்றார். அத்துடன், பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் அரசியற் கருத்துக்களை விமர்சனம் செய்யவேண்டுமெனயொழியத் தம் கருத்துக்களைத் திணித்தல் கூடாது எனவும் கூறுவர். அதே நேரத்தில் மக்களாட்சி வேதாந்தம் தத்துவரூபத்திலும் செயல்ரூபத்திலும் கலைக் கூடங்களில் மிளிர் வேண்டுமெனவும் கூறுவர். சமயக்கல்வி பொதுவுடைமைக் கொள்கையில் இடம்பெறாவிடினும் பொதுவுடைமைக் கல்வித் தத்துவம் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு என்பவற்றை நன்கு வலியுறுத்தியுள்ளது. இக்கருத்தினை வரவேற்ற ஜோன் டூயி அமெரிக்காவில் விசேடமாக அரசாங்கப் பாடசாலைகளிற் சமயக் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டியதில்லை என்பர்.

ஜோன் டூயியின் கருத்துப்படி மரபுமுறைக் கல்வியினைப் போதிக்கும் முறைகள் இக்காலத்தில் நமக்கு வேண்டும் பயன் தரா; எனவே, அவை மாற்றப்படல் வேண்டும். கல்வியும் வாழ்க்கையும்

இரு வேறுபட்ட செயல்களல்ல. இரண்டும் ஒரு பொருளையே குறிக்கும். பள்ளிக் கூடங்கள் ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் நாளாந்தச் சிக்கல்களைத் தீர்க்க எத்தனிக்கும் சமூக மாக விளங்குதல் வேண்டும். எனவே மரபு முறைக்கல்வி ஒழிக்கப்பட்டு மனித சமூகத்துடன் நாளுக்கு நாள் தொடர்பு கொள்வதன் மூலம் மனிதனின் இயற்கையான இயக்கத்திற்குத் துணைபுரியுங் கல்வி ஏற்கப்பட வேண்டும். இவர் கண்ட சிறந்த கருத்துக்கல்வி சமூகம் வாழ்வதற்கு முக்கியமாகும். கல்வி பெறுவோர் சமூகத்தின் அனுபவங்களைப் பரிமாறுதல் மூலம் கல்வி சிறப்படையும்; சமூகம் சிறப்பெய்தும்; எனவே மக்களும் சிறப்புறுவார்கள்.

ஜோன் டூயி பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரையறை கூறும்போது பள்ளிக் கூடம் சமூகத்தின் மாதிரிச் சிறுவுருவம் என்பர். பள்ளிக் கூடத்திற்கும் சமூகத்திற்குமிடையில் உணர்வுத் தொடர்பு இருத்தல் வேண்டும். ஜோன் டூயி வாழ்ந்த காலத்தில் அமெரிக்க சமூகத்தில் பள்ளிக்கூடம் சமுதாயத் தோடு தொடர்பில்லாது விளங்கிற்று. குழந்தைகள் வீட்டை மையமாக வைத்துக் கல்வி பயின்றனர். குழந்தைகளே கல்வியின் மையமென்று கொள்ளும் டூயி அதேவேளையிற் சமூக அடிப்படையிலேயே கல்வி எழ வேண்டுமென்று கூறுவதை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். அமெரிக்க சமுதாயத்திற் கைத்தொழிற் பண்பு வளர்ந்ததன் காரணமாகப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஒழுக்கம், முயற்சி, பொறுப்புப் போன்ற பாங்குகளை மாணவர்க்கு அளிக்க வேண்டிய நியதி ஏற்பட்டது. மாணவர்க்கு உபயோகமான அனுபவங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அளிப்பது ஆசிரியரின் கடமையாகும். பள்ளிக்கூடத்தில் உருவாக்கப்படும் ஒழுக்கம், கலைத்திட்டம் ஆதியன சனநாயக அடிப்படையில் எழல் வேண்டும். ஒழுக்கம் என்பது தன்மை; கலைத்திட்டம் என்பது அமைப்பு. சமூகத்தின் மாதிரிப் படிவமாகிய பள்ளிக் கூடம் ஆற்றல் மிகுந்த ஆசிரியர்கள், மாணவர்களுக்கு அளிக்கும் பயிற்சிகள் மூலம் வாழ்கின்ற சமுதாயமாக வளர வேண்டுமென்று கூறுவர்.

குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற் சுதந்திரமான சூழ்நிலையில் வளர வேண்டும். இரக்க சிந்தையுடைய ஆசிரியர்கள் குழந்தைகளின் உணர்வுகளையும், தேவைகளையும் அறிந்து அவர்களின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான கல்வியை அளிக்க வேண்டும். மாணவர்க்குச் சுதந்திரம் அளிக்கப்படல் வேண்டுமென்று டீயி கூறும்போது முறை தவறும் சுதந்திரம் என்று கொள்வது முறையாகாது. குழந்தையின் தேவைகளை உணர்ந்து அவர்கள் தேவைகளுக்கு ஏற்ற முறையில் மாணவர்களைப் பயிற்றுவது ஆசிரியர் கடனாகும். குழந்தையின் சுதந்திரம் என்று கூறும்போது குழந்தை வேண்டி நிற்கும் உள வளர்ச்சி எனப் பொருள்படும். அதனைப் பெறக் குழந்தைக்கு அனுபவம், அவகாசம் அளித்தல் வேண்டும். இச் சுதந்திரம் ஆக்கச் சிந்தனைக்கு இடமளிப்பதோடு, புதுக் கருத்துக்களைப் பெறுவதற்கும் வழிவகுக்கும். இத்தகைய சுதந்திரத்தில் ஒழுக்கத் தொடர்பான பிரச்சினை இருக்கமாட்டாது என்பது டீயியின் துணிபு.

டீயியின் கருத்துப்படி பயனுள்ள கலைத்திட்டம், செயல்கள், அனுபவங்கள் ஆகியவற்றினடிப்படையில் அமைக்கப்படல் வேண்டும். முற்காலக் கல்வி ஏற்பாட்டிற்கும் தற்காலக் கல்வி ஏற்பாட்டிற்கு மிடையில், நாம் காணும் வேறுபாடு இக்கோட்பாட்டில் எழுந்ததாகும். டீயியின் கருத்துப்படி மாணவர் பொருளறிவைப் பெறுவர். ஆனாற் கல்வி அனுபவம், வாழ்க்கை அனுபவம் ஆகிய இரண்டினையும் தழுவிச் சமூக அறிவாய் எழுவதே அறிவாகும். அவரது கருத்துப்படி மாணவன் சிந்தனை செய்பவன்; மாணவர் தொடங்கும் ஆற்றலைப் பெறுவதுடன் திட்டத்தைச் செயலாற்றுகிறார்கள். டீயி வகுத்த கல்வி முறையில் அனுபவ அறிவு, பொருளறிவு, திறன் ஆதியன புதிய நிலை பெறுகின்றன; பயன்படுகின்ற விழுப்பம் பெறுகின்றன. அதாவது, அறிவு அனுபவ மதிப்பைப் பொறுத்தது. செயற்பாடு நிகழும்போது வெற்றியைக் காண விழையும் மாணவன் ஊக்கம் பெறுவான். இவ்வாறு மாணவர் பழக்கங்கள் தொடங்கும்போது ஆற்றல் புதுப் பாங்கு பெறும். இவரது கருத்துக்கள் முதலில் அமெரிக்கக் கல்வி முறையில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தி முற்போக்குக் கல்வி இயக்கத்தை

அங்கு ஆரம்பித்து வைத்தன, முற்போக்குக் கல்வி இயக்கம் பரந்த முற்போக்கு இயக்கமாக வளர்ந்து அவரது தத்துவம் கல்வி கற்கும் முறைகளிற், கல்வி புகட்டும் முறைகளிற் சிறந்த மாற்றங்களை வலியுறுத்தின. கல்வியின் சிறப்பு அதனைப் பெறுகின்ற வழிவகையிலே தங்கியுள்ளது, என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தும், டீயி, கல்வியானது அனுபவங்களால் அனுபவங்களை அனுபவங்களுக்கூடாகக் கற்பதாயிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுவர். இக்கருத்து ஒரு சிறந்த கல்வி முறை மட்டுமன்று; ஒரு சிறந்த தத்துவமும் என்று கொளல் வேண்டும்.

இவர் கண்ட கல்வித் தத்துவமும் கல்விமுறையும் அறிவியல் நெறியடிப்படையில் எழுந்தன என்று கொண்டாலும் குறைபாடுகளும் கொண்டவை என்று கொள்ள இடமுண்டு. அன்றைய அமெரிக்க சமூகத்தின் பிணக்குக்குக் கல்வியே அருமருந்தாக அமையவேண்டுமென்ற கருத்தினால் உந்தப்பட்டுக் கல்வியில் நிரந்தர விழுமியங்களையும், இலட்சியங்களையும் இவர் அலட்சியம் செய்தார் என்று கருத்தியல் வாதிகள் கொள்வார்கள். அதாவது குழந்தை உணர்ச்சியில்லாத முறையில், நாம் திட்டமிடும்படி நிரைமுறையாக வளரும் தன்மை கொண்டதல்ல. குழந்தையே கல்வியின் மையம் எனக் கொண்ட அவர் குழந்தை அறிவியல் நியமப்படி வளர்ச்சியைப் பெறவேண்டுமென்று கூறும்போது முரணான கருத்தைக் கொள்கிறார் என்று சிலர் குறை கூறுவர். இக்கருத்துக்கு நாம் சமாதானம் காண வேண்டும். குழந்தை உளவியல் அடிப்படையில், ஆனால் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட அறிவியல் நியமப்படி வளர்தல் வேண்டுமென்பதே அவர் கருத்தாகும் என நாம் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

கல்வி இறுதியற்றது, இலட்சியமற்றது என்பது இவரது கருத்து. ஆனால் சமூக நலனையும், வளர்ச்சியையும், நிறைவையும் வேண்டி நின்ற இவர் இலட்சியமில்லாத கல்வியை உருவாக்க எத்தனித்திருப்பாரா? என்று நாம் கேட்க வேண்டியுள்ளது. இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கல்வித் துறையிற் செலுத்திய ஆதிக்கம், கல்வி பெற்ற தாக்கம் பல்வேறு துறைகளிலும் பரவிக் காணப்படுகின்றது. மனிதன் இயற்கையை வளம் படுத்தி, வழிப்படுத்தித் தன் வளம் சிறக்க அதனைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

கல்வியென்பது சமூகப் புனரமைப்புச் சாதனம். அது பயனுள்ளதாக அமைதல் வேண்டும். சமூகத்திலுள்ள குறைபாடுகள் கல்வியின் மூலம் தீர்க்கப்படலாமென்று டீயி பூரணமாக நம்பினார். அவரது காலத்தில் ஐக்கிய அமெரிக்கா பொருளாதார அரசியற்றுறைகளிற் செலுத்திய ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்தை இவர் வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

குழந்தையின் சுதந்திரம் கல்வியிற் சுதந்திரத்தையும், சமூக நிறைவையும் வேண்டி நின்ற டீயி உலக நாடுகளுக்கு அரசியல் விருத்தியும் பொருளாதார விருத்தியும் வேண்டி நின்றார். இவர் கால ஐக்கிய அமெரிக்கா ஏகபோக உரிமையைப் போற்றி வந்தது. ஏகபோக உரிமையை ஒழிக்க வேண்டியது கல்வியின் இலட்சியமென்று இவர் கொண்டார்.

இவரது முற்போக்குக் கல்வி இயக்கத்தில் விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் என்போரும் சேரக்கூடியதாயிருந்தது. இவரது இயக்கம் தனியுரிமைக்கு எதிரான இயக்கம். இவரது இயக்கம் சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கம். இவ்வியக்கத்தின் விளைவாகத் தொழிலாளர் கல்வியும், முதியோர் கல்வியும் வளர்ந்தன. விவசாயிகள் பண்பாடு செழித்தது. முதியோர் கல்விக்குப் புதிய கற்பிக்கும் முறைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

எல்லோருக்கும் கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும்; சமூகம் முன்னேற வேண்டும்; என்ற கருத்துக்களை இவர் கொண்டிருந்தபடியால் இவர் பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தை விசேடமாக மார்க்சியவாதி றொஸ்கி அவர்களின் தத்துவத்தைப் பரப்பினர் என்று குற்றஞ் சாட்டப்பட்டார். எல்லோருக்கும் கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும். சமூகம் முன்னேற வேண்டும் என்று கொள்ளும் பொதுவுடைமை வாதியான இவரே சிறந்த பொதுவுடைமை வாதியெனலாம். கல்வியின் மூலம் சமூகம் சிந்தனையையும் அறிவையும் பெறவேண்டும்; பொருளாதார விடுதலையையும் பெறவேண்டும். இதுவே அவர் கண்ட சம தர்மக் கொள்கை.

அவரது சிந்தனையிற் சனநாயகம் முக்கிய அம்சமாக விளங்கிற்று. அவரது கருத்துப்படி சனநாயகம் என்பது ஒரு சமூகத்தின்

ஒழுக்கமும் இலட்சியமுமாகும். சனநாயகம் என்பது அரசாங்கத்தை அமைக்கும் ஒருவகை அரசியல் வழிமட்டுமன்று, என்று கூறிய கல்வி நெறியாளர் அமெரிக்க சனநாயகமுறையிற் பல குறைகளைக் கண்டார். சனநாயகம் என்பது மனிதனை மனிதனாக விருத்தி செய்வதற்கும் வளமுற அமைப்பதற்கும் ஒவ்வொருவர் மேலும் மற்றவர் கொண்டுள்ள அக்கறையே என்பர். கல்வி ஒருவனின் வளர்ச்சியில் உயர்வுகண்டு அவ்வுயர்ச்சியின் அடித்தளத்தில் மக்களெல்லோரையும் இணங்கிவாழச் செய்தல் வேண்டும். சனநாயகம் ஓர் அரசியற்றத்துவம்; அரசாட்சிமுறை. அத்தோடு மக்களெல்லோரும் ஒருமித்து உண்டாக்கும் அனுபவத்திரள்.

இவரது கருத்தின்படி வாழ்வில் முக்கிய அம்சம் மாற்றம். கல்வியின் மூலம் மாறுகின்ற சமூகம் புதுக்கல்வித் தத்துவத்தை உருவாக்க எத்தனிக்கும். எனவே கல்வி என்பது மாற்றத்தினை உருவாக்குகின்ற சிறந்த சாதனமாகும். பிளேட்டோ அவரது குடியரசிற் கண்ட இலட்சிய சமுதாயத்தில் மாற்றம் இருக்க முடியாது என்று கொண்டார். இக் கருத்தினை டூயி வன்மையாகக் கண்டித்தார். பிளேட்டோவின் தத்துவம் சமுதாயத் தேக்கத்தை ஏற்படுத்தி ஒரு சமூகவகுப்பையும் ஏற்படுத்தும் என்றார். பிளேட்டோ, விழுமியம் என்பது நிரந்தரமானது என்று கொண்ட கருத்தினை ஓர் எதிர்மறைக் கல்வி நோக்கம் என்று டூயி கூறுவர். கல்வி வரையறுக்கப்பட்ட முடிவான இலட்சியத்தைக் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்று கூறும் டூயி அதே வேளையிற் சமுதாயத்திற் சிந்தனை உருவாகிச் சமுதாயம் மாற்றமடைய வேண்டுமென்னும் கருத்தினை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

மனிதன் தன் நுண்ணறிவின் துணைகொண்டு தனது சூழலைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளான். அவன் மனித அபிமானத்தை வளர்த்து, இரக்க சிந்தனையை வளர்த்து, தனது நுண்ணறிவைப் பயன்படுத்திச் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கண்டு மனிதன் வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற வழிவகுக்க வேண்டுமென்றார். நுண்ணறிவுக்கு மிகச்சிறந்த வரையறை கொடுத்தவர் டூயி. நுண்ணறிவு என்பது ஆக்கத் தன்மையும் சமூகத்தன்மையும் உள்ளதாக

அமைய வேண்டும். கல்விக்கும் நுண்ணறிவுக்கும் இந்த வரையறை தந்த டீயி உலக மக்களாற் போற்றப்படுகின்றார்.

ஞ்சோ கல்வித் தத்துவத்தை அளித்தபோது நடைமுறைப் பயனுள்ள கல்வி முறையினையும் அறிவித்தார். ஆனால் அவர் தந்த கல்வி முறையை அறிவியல் நோக்கில் உருவாக்கிக் கல்வி உலகுக்கு அளித்தவர் டீயி. ஞ்சோ தந்த கல்விமுறையை ஒட்டி அவர் ஒரு பயன் வழிவாதக் கொள்கையாளர் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அவர் கல்வி நோக்கத்தில் இயற்கைவாதியாகவும், கல்வி முறையில் ஓரளவுக்குப் பயன்வழிவாதியாகவும் விளங்கினார் என்று கொள்ளல் பொருந்தும். கல்வியின் இறுதி நோக்கங்கள் எவையாக இருக்க வேண்டுமென்பது பற்றிப் பயனளவைக் கொள்கை மூலம் முன் கூட்டியே கூற இயலாது. தனது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய புதிய மதிப்புக்களை மாணவர் உருவாக்கிக் கொள்ளல் கல்வியின் முக்கிய நோக்கமாக இருக்க வேண்டுமென்பர். தத்துவத்திலிருந்து கல்விக் கோட்பாடுகள் எழுகின்றன என்பதைப், பயனுள்ள கல்வி முறையிலே, கோட்பாட்டிலிருந்து தத்துவங்கள் எழுகின்றன என்பர் பயனளவைக் கொள்கைவாதிகள். இக் கருத்தைத் திறம்படக் கூறியவர் டீயி. கல்விக் கருத்துக்களின் பரவலான, பொதுவான அடிப்படையின் தொகுப்பே தத்துவம் என்று டீயி கூறுவர். கற்கும் குழந்தை, அதன் இயல்பு, அது வாழ்ந்து வரும் சமூகச் சூழ்நிலை ஆகியன கல்வியின் மெய்ப்பொருள்கள். இயற்கைவாதிகள் கல்வியிற் குழந்தையே நடு இடம்பெற வேண்டுமென்பர். ஆனால் டீயியின் கருத்துப்படி சமூகமும் குழந்தையின் சூழ்நிலையிற் சிறந்த இடம் பெறுகின்றது. ஆசிரியர் பள்ளிக் கூடத்திற் சூழ்நிலையை அமைத்து மாணவர்க்கு அளிக்கிறார். குழந்தை பல சோதனைகள் மூலம் புதிய அனுபவங்களைப் பெறுகின்றது. குழந்தைகளின் நோக்கத்தின் கவர்ச்சிகள், ஆர்வங்கள் இந்தச் சூழ்நிலையை நிறைவு பெறச் செய்கின்றன.

பயனளவைக் கொள்கை வாதிகளுக்குத் தனிப்பட்ட ஒரு திறனில் நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் தனிப்பட்டோரின் வளர்ச்சி, மனித

குலத்தின் முன்னேற்றம், மனித குலத்தின் இன்பம் மக்களாட்சி வேதாந்தமாக மலர்கின்றது. மக்களாட்சி வேதாந்தத்திற்கும் வரையறை கண்ட டூயி, நீக்கிரோ மக்களும், மற்றைய சிறுபான்மை மக்களும் தம் வாழ்க்கை உரிமை பெறாது வாழ்வது கண்டு சீற்றம் கொண்டார். எனவே மக்கள் விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவரானார். மாணவர் எல்லோருக்கும் பொதுப் பள்ளிக்கூடங்களை வேண்டினார். முதலாளித்துவப் பள்ளிக் கூடங்களை எதிர்த்தார். நீக்கிரோ மக்களுக்கெனத் தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடம் அமைத்தல் உளவியல் சமத்துவக் கொள்கைக் கருத்துக்கு முரணானது என்று கருத்துத் தெரிவித்தார். அவர் வகுத்த கல்வி இயக்கம் மனச் சாட்சி அடிப்படையில் சமத்துவ சமூக அரசியல் விடுதலை இயக்கமாயிற்று.

1959 இல் சனாதிபதியாக இருந்த ஐசனோவர் டூயி கண்ட கல்வித் தத்துவத்தைக் காரசாரமாகக் கண்டித்தார். சோவியத் குடியரசு செயற்கைக் கோளினை முதன் முறையாக விண்வெளிக்கு அனுப்பியதற்குச் சோவியத் கல்வித் தத்துவமும், கல்வி முறையும்தான் காரணம் என்று கூறி, அவர் டூயியின் கல்வித் தத்துவத்தைக் குற்றஞ் சாட்டினார். ஐக்கிய அமெரிக்கா இச்சாதனையில் வெற்றிபெறாது விட்டதற்கு டூயியின் தத்துவத்தை அமெரிக்கா கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றியதே காரணம் என்று கூறினார். அதாவது, இவர் கண்ட கல்வி முறை ஒரு தரமற்ற கல்வியமைப்பை உண்டாக்கியதென்று சனாதிபதி கொண்டார். அமெரிக்கக் கல்விமுறை பிள்ளைகளைச் சமுதாயத்தை மையமாகக் கொண்டு அறிவியலடிப்படையில் எழுந்தது.

இவரது கல்வித் தத்துவங்களை நாம் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தால் இவர் சிறந்த அறிவியல் சிந்தனையாளர் என்று காணலாம். பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தின் சாயலை இவரிடம் காணலாம். இது சமூகத்துடன் இயைந்த கல்வித் திட்டம். கைத்தொழில் யுகத்துக்கு ஏற்ற கல்வித்திட்டம். மாற்றமும் கல்வியும், மக்களாட்சிக் கல்விமூலம் கூட்டுறவு வாழ்க்கை நடத்தல் ஆகிய சிறந்த அம்சங்களை அவரது கல்வித் தத்துவம் கொண்டிருந்தது.

நான் கற்கிறேன் என்று கொள்வதைப் பார்க்கிலும் நான் அனுபவம் பெறுகிறேன் என்று கொள்வது கல்வியாகும். இதுவே சமூக வாழ்வின் முதல்நிலை. கல்வி சமூகத்திற்கும் மனிதனுக்குமிடையில் நடைபெறும் உரையாடல். தற்காலக் கல்விச் சிந்தனை டீயியின் கல்விச் சிந்தனை மூலம் வளம் பெறுகின்றது. பிளேட்டோ நாட்டைப் பாதுகாக்கும் தத்துவம் காப்பாளர்கள், சான்றோர்கள் எனக் கொண்டார். ஞ்சோ, சான்றோன் என்பவன் தனது இயற்கையை வளர்த்து நாட்டின் வளத்தையும் பெருக்குபவன், என்று கொண்டார். டீயி, கண்ட சான்றோன் அனுபவ அடிப்படையில் தன்னையும் தனது சமூகத்தையும் வளர்ப்போன்; சிந்தனை உள்ளவன் சான்றோன். டீயி கண்ட மக்களாட்சி ஆட்சிமுறை மட்டுமல்ல அது முக்கியமான அனுபவ இணைப்பை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரு வகைக் கூட்டு வாழ்க்கை.

காந்தியடிகள் கற்பித்த கல்வித் திட்டம்

கல்விச் சிந்தனையின் வளர்ச்சியில் இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கல்விச் சிந்தனைகள் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை ஏற்படுத்தின. அறிவினை மட்டும் மையமாகக் கொண்ட பழங்காலக் கல்விமுறை படிப்படியாக மாறிக் குழந்தையை மையமாகக் கொண்ட கல்விமுறை எழுந்து செல்வாக்குப் பெற்ற பின்னர் அதனுடன் தொடர்புள்ளதாயும் அதன் வளர்ச்சியாகவும் வாழ்க்கை மையக்கல்வி முறை எழுந்தது.

காந்தியடிகள் (1869-1948) வாழ்க்கை மையக் கல்விக்குப் பெரும்பணி ஆற்றியுள்ளார். வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் வாழ வேண்டும். அவ்வாழ்க்கை நிலைத்ததாயும் சீரானதாயும் அமைய வேண்டும். இத்த கைய சீரான வாழ்க்கை அமைதற்குத் தெளிவான அறிவின் அடிப்படையில் எழுகின்ற மன உறுதி, தைரியம், வீரம் என்பன வேண்டும். எனவே நல்வாழ்க்கைக்குக் கல்வி வேண்டுமென்பது பெறப்படுகிறது. இக்கல்வி வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடியதாய் இருக்க ஆதாரக் கல்வியாக, அதாவது வாழ்க்கையினை நெறிப்படுத்தக் கூடிய ஆதாரக் கூறுகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்று காந்தியடிகள் கூறினார். அவருடைய கலைத்திட்டம் காலத்திற்கும், சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப வகுக்கப்பட்டது. அது மனித உரிமைக்காகவும் வகுக்கப்பட்ட ஒரு ஒப்பற்ற தேசியக் கல்வித் திட்டமாகும்.

கல்விக்கு வரையறை கூறவந்த காந்தியடிகள், கல்வி அறிவை வளர்ப்பது, ஆற்றல்களை வளர்ப்பது, உணர்ச்சிகளைப் பண்படுத்து வது, மக்களை வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தம் செய்வது, மனிதனின் சமூக நடத்தையை மாற்றி அமைப்பது, மக்களில் உள்ளடங்கியிருக்கும் ஆன்மப் பண்புகளைப் படிப்படியாகவும் முழுமையாகவும் வெளிப் படுத்துவது என்று கூறினார். கல்வி மனிதனின் உரிமையென்று கொள்ளும் காந்தியடிகள் அவ்வரிமையைத் தமது கல்வித்திட்டத்தில் உயிர் நாடியாகக் கொண்டார்.

காந்தியடிகள் கண்ட ஆதாரக் கல்வி நெறியின் சிறப்புக் கூறுகளை நாம் கூர்ந்து நோக்குதல் வேண்டும். ஆதாரக் கல்வியே எல்லாக் கல்விகளுக்கும் முதலுணர்வளிப்பதற்கு ஏற்படும் கல்வியாகும். ஆதாரக் கல்வியின் மூலம் கல்வியில் உயர்ந்த படிக்களை அடையலாம் என்பதும் குழந்தைகள் பிற்காலப் பெரியார்கள் என்பதும் ஆதாரக் கல்வி நெறியின் சிறப்புக்களாகும். ஆதாரக் கல்வித்தத்துவம் 1897இல் தென் ஆபிரிக்காவில் வைத்தே காந்தியடிகளுக்கு உதித்தது. காந்தியடிகளால் ஆங்கு நிறுவப்பட்ட டால்ஸ்டாய்ப் பண்ணையில் இருந்து இத்திட்டத் திற்கான அடிப்படைக் கருத்துக்கள் காந்தியடிகளுக்கு உதித்தன. ருசிய நாட்டினரான டால்ஸ்டாய் என்னும் தத்துவஞானி விவசாய அடிப்படையிற் கல்வி, மத சமரச அடிப்படையிற் கல்வி, உலக நெறியை வளர்க்கும் கல்வி போன்ற சீரிய கருத்துக்களைப் பரப்பியவர். இவரது கருத்துக்கள் காந்தியடிகளைக் கவர்ந்தன. இதனால் தத்துவ ஞானி டால்ஸ்டாய்க்கு அஞ்சலி செலுத்தும் முகமாக டால்ஸ்டாய்ப் பண்ணையைக் காந்தியடிகள் நிறுவினார்.

“ஓர் ஆசிரியன் தன்னால் ஆற்றமுடியாத கருமத்தை மாணவர்கள் ஆற்ற வேண்டுமென்று போதித்தல் கூடாது” என்ற ஒரு முடிவு இப்பண்ணையின் மேற்கோளாக அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு மகனும் உழைக்க வேண்டும் தூய சிந்தனை பெறவேண்டும், என்ற கருத்துக்கள் இப்பண்ணையின் குறிக்கோளாக விளங்கின. இக்கல்லூரியில் ஒழுக்கப் பண்பும், உண்மையறமும் ஓங்கி வளர்க்கப்பட்டன.

இப்பண்ணையின்பால் எழுந்த தத்துவம் காந்தியடிகளின் கல்விச் சிந்தனைக்கு வளமூட்டின. கல்வி என்பது ஒழுக்கம். ஒழுக்கத்தின்பாற் கல்வி எழுகின்றது. எனவே, கல்வியறிவுக்கு ஒழுக்கம் அடிப்படையாகும். கல்விக்கு நிறைவு தருவது ஆசிரிய மாணவத் தொடர்பு என்ற கருத்தும் இப்பண்ணையில் இருந்தே காந்தியடிகளின் சிந்தனைக்கு எட்டியது. கல்வியின் சிறப்பு, ஒரு மாணாக்கன் தன் ஆசிரியரிடத்தில் கொள்ளும் ஈடுபாட்டிலும் அவர் மீது வைத்திருக்கும் மதிப்பிலும் தங்கியுள்ளது. மாணவனின் சிறந்த ஆளுமை வளர்ச்சி ஆசிரியனிடத்திற் பெருமளவு தங்கியுள்ளது. மாணவன் ஆசிரியனது

பண்புகளைப் பெற்று வளர்கின்றான். எனவே ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் நல்ல அன்புத் தொடர்பு கொண்டு கூடிவாழும் குருகுல முறையிலமைந்த கல்வி காந்தியடிகளைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

காந்தியடிகள் உடலுழைப்பைக் கல்வியுடன் இணைத்தார். உடல் உழைப்பிற்கு உரிய இடம் கொடுக்கும் கல்வியே சிறந்த கல்வியென்பது அவருடைய சித்தாந்தம். கல்வி அனுபவச் செயற்பாட்டுத் தொடர்புடையதாய் அமையவேண்டும் “வெறுமனே பெறும் ஏட்டுக் கல்வி மட்டும் கல்வியாகாது” என்று கூறும் காந்தியடிகள், தொழிற் பயிற்சியும் கல்வியின் பாற்பட்டது, என்று அறிந்து, கைத்தொழில் ஒன்றையும் கற்கவேண்டுமென்றார். பிற்காலத்தில் காந்தியடிகள் இந்தியாவில் பணியாற்றிய வேளையில் 1937ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 31ஆந் திகதி “ஹரிஜன்” பத்திரிகையில் அவர்தம் கருத்துக்களை வெளியிட்டபோது அவர் கூறியதாவது: “ஆக்கத்திறனில் எனக்கிருக்கும் புகழ் மங்க வேண்டிய நிலை வந்தாலுங் கூட நிதி வசதிகளிற் கல்வி தன்னைத்தானே கவனிக்கக் கூடியதாய் இருத்தல் வேண்டும் என்று துணிந்து கூறுவேன்”. இப்படிக்கூறுவதிலிருந்து கல்வி பயனுள்ள ஓர் உற்பத்தித் தொழிலை மையமாகக் கொண்டு இருத்தல் வேண்டுமென்ற கருத்து அவர் உள்ளத்தில் உறுதியாக இருந்தமையைக் காணலாம்.

அக்காலத்தில் அலிகார்ப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராயும் பிற்காலத்திற் பாரதக் குடியரசுத் தலைவராயும் விளங்கிய கலாநிதி ஸாகிர் ஹுசெயின் அவர்கள் காந்தியடிகளின் கல்வித் தத்துவத்தையும் கல்வித் திட்டத்தையும் பரிசீலனை செய்வதற்காக நிறுவப்பட்ட இந்துஸ்தானி தாலீமி சங்கத்துக்குத் தலைமை வகித்தார். நம் நாடு தந்த தலைசிறந்த காந்தியவாதி உயர்திரு E.W.அரிய நாயகம் அவர்கள் இச்சங்கத்தின் செயலாளராகப் பல வழிகளிற் பெரும் பணியாற்றினார் என்பதையிட்டும் நாம் களிப்புறுதல் வேண்டும். திரு.அரியநாயகம் அவர்கள் வங்க நாட்டுக் கவிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் எழுப்பிய கலைக் கோயிலாம் சாந்தி நிகேதனிலும் பணியாற்றியவர் என்பதும் நினைவுகூர்தல் முறையாகும்.

உழைப்பு வளனுக்கு நிலைக்களனாக விளங்கிய டால்ஸ் டாய்ப் பண்ணையிலிருந்து ஆளுமை வளர்ச்சி பற்றிய காந்தியடிகளின் கல்விக் கருத்துக்களும் தோற்றம் பெற்றன. உடல், உளம், ஆன்மா என்பவற்றின் சமமான உலகியல் அறிவைப் பெறுதல், உடலினைப் பேணுதல் ஒன்றிய வளர்ச்சியைக் கல்வி முயற்படுத்துவதாய் இருக்க வேண்டும். கல்வி என்பது ஆன்மப் பயிற்சி பெறல், அறிவு ஓம்பல், உடல் ஓம்பல் ஆகும். இதுவன்றி மாணவர்க்கு ஆசிரியர் துணையாக இருக்க வேண்டுமென்பதும் அண்ணலின் கருத்து. சன்மார்க்க நெறியைப் பின்பற்றுவதும் அன்பு வாழ்க்கை நடத்தி செந்நெறியறி வித்தலும் கல்வி வளர்க்கவேண்டிய சிறப்பம்சங்களாகும். இவைகள் டால்ஸ் டாய்ப் பண்ணையில் தாம் பெற்ற நெறிகளெனக் காந்தியடிகள் கூறினார்.

காந்தியடிகளின் கல்விச் சிந்தனைகளுக்கு உறுதியளித்த சிந்தனையாளர்களில் டால்ஸ் டாயைத் தவிர ஜோன் றஸ்கின் என்பவரும் சிறப்பிடம் பெறுவர். ஜோன் றஸ்கின் என்பவர் எழுதிய “கடையனுக்கும் கடைத்தேற்றம்” என்னும் நூல் காந்தி அடிகளின் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியதுடன், அவரது உள்ளத்தில் சர்வோதயம் என்ற இலட்சியம் உதயமாவதற்கும் கரு அளித்தது. காந்தியடிகள் உலகுக்கு அளித்த சிறந்த தத்துவம் இதுவென அறிஞர் கூறுவர். சர்வோதயம் என்பது பூரண வாழ்க்கையின் உதயம் அல்லது தோற்றம் என்ற கருத்தைத் தருகின்றது. தம் வாழ்க்கையிலே உடலுழைப்பின் மூலம் பொருளைச் சம்பாதித்து உயர்வடைய எல்லோருக்கும் சமசந்தர்ப்பம் உண்டாகையால் ஒரு வழக்கறிஞனுக்கு சமூகத்தில் எவ்வளவு மதிப்புண்டோ அவ்வளவு மதிப்பு ஒரு நாவிதனுக்கும் இருக்க வேண்டும். என்ற தத்துவத்தை மேற்கூறப்பட்ட நூலில் இருந்து காந்தியடிகள் பெற்றார். சாதி, வகுப்பு, மதம் என்ற வேற்றுமை யெதுவுமின்றி எவ்விதத்திலும் ஏற்றத் தாழ்வும் சுரண்டலும் அற்று உடலுழைப்பை ஆதாரமாகக்கொண்ட சர்வோதய சமுதாயம் கல்வி மூலமே உருவாகலாம் என்பதில் காந்தியடிகள் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டார். இவ்வரிய கருத்தைக் காந்தியடிகளுக்கு அளித்தது “கடையனுக்கும் கடைத் தேற்றம்” என்ற நூலே.

காந்தியடிகளின் கல்வி சார்ந்த சர்வோதய இயக்கம் பல துறைகளின் வளர்ச்சியைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டது. ஆதாரக்கல்வி, முதியோர் கல்வி, கைத்தொழில் வளர்ச்சி, தாய்மொழி வளர்ச்சி, மாணவர் முன்னேற்றம், மாதர் முன்னேற்றம், உழவர் நிலை உயர்தல், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் உயர்வு, நாட்டின் பூர்வீகக் குடிகளின் உயர்வு, சன்மார்க்க நெறி, உடற் சுகாதாரம், கிராமச் சுகாதாரம் போன்ற சகல துறைகளின் வளர்ச்சியையும் அஃது அடக்கி யிருந்தது. இத்தகைய துறைகள் அனைத்தினதும் வளர்ச்சி இந்தியச் சூழ்நிலையைப் பொறுத்தமட்டில் அவசியம் வேண்டியதாகவே காணப்பட்டது.

ஆத்மீக, பொருளாதார, அரசியல் விடுதலைக்கு வித்திட்டு நாடு விடுதலை பெற்றபின்னர், சமூகத்தில் சாதி வேற்றுமைகளையும், உடையவர், இல்லாதவர் எனும் சீர்கேட்டையும் பெரும்பான்மையோர் வாழ்க்கை வசதியற்றோராயும் சிறுபான்மையோர் வசதியுள்ள வராயும் இருக்கும் சிறுமையினையும், கிராமங்கள் நலிவுற்றுப் போவதையும் கல்வியில் எழுந்த சர்வோதய சமுதாயம் அகற்ற வேண்டுமென்பது காந்தியடிகளின் திட சங்கற்பமாகும்.

காந்தியடிகளின் கல்வித்திட்டம் ஒரு தேசியக் கல்வித் திட்டமாகும். அடிமையுற்று இருந்த இந்திய நாடு விடுதலை பெறவேண்டுமென்ற நோக்கத்திலேயே அவரது கல்வித் திட்டங்கள் அமைந்தன. இந்தியாவின் சூழ்நிலையை அனுசரித்து அதன் பழம் பெருமை சிறக்கவும் புதுமை மலர்ந்து நவ இந்தியா உருவாகவும் காந்தியடிகள் கல்வித்திட்டம் வகுத்தார்.

காந்தியடிகளின் கல்வித்திட்டத்திற் கிராமங்கள் சிறப்பிடம் பெற்றன. உண்மை இந்தியாவைக் கிராமங்களிலேயே காணமுடியும் என்றார் அம்மகான். இந்தியாவிலுள்ள கிராமங்கள் வளர்ச்சியடைந்தால் இந்தியா வளர்ச்சியடைந்ததாக அமையும். அது தேசிய வளர்ச்சியாக விளங்கும். அத்தகைய வளர்ச்சி சுயாட்சி பெறுதற்கான கருத்துக்களை வளர்க்கும், என்று காந்தியடிகள் கருதினார். அவரது ஆதாரக் கல்வி நெறி சுயதேவைப் பூர்த்தியடிப்படையில் அமைந்தமை

தேசிய நோக்கை வளர்த்துச் சுயாட்சி பெறுதற்கான உள் நோக்கைக் கொண்டிருந்தமையாலேயே.

காந்தியடிகளின் ஆதாரக்கல்வி நெறியின் பிறிதொரு சிறப்பம்சம் கைத் தொழிற் கல்வியாகும் என்பதைக் கண்டோம். இன்று உற்பத்தித் திறனை வளர்க்கக் கல்வித்திட்டங்கள் முயல்கின்றன. காந்தியடிகள் எழுத்தறிவு மட்டும் கல்வியல்ல என்று கூறினார். கல்விப் பயிற்சியில் எழுத்தறிவும் ஒன்று என்றே காந்தியடிகள் கருதினர். ஆகவே, எழுத்தறிவு தவிர்ந்த பல்வேறு திறன்களை மனிதனிடத்தில் வளர்ப்பது கல்வியின் ஏனைய கடமைகளாகும் என்பது காந்தியண்ணல் கொண்ட கருத்து. செயற்பாட்டினால் அறிவு தெளிவு பெறுகின்றது. இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் நாட்டின் பொருளாதாரம் அந்நிய ஏகாதியத்திய வாதிகளால் உறிஞ்சப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட காந்தி. மக்களின் பொருளாதார தேவையைப் பூர்த்திசெய்யக்கூடிய வகையிற் கல்வி அமையவேண்டுமாயின், அது கைத்தொழிலை மையமாகக் கொண்டு அமையவேண்டுமென்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார். குழந்தைக்குக் கல்வி தொடங்கும்பொழுதே பயனுள்ள கைத்திறனடிப்படையிற் கற்பித்து அதன் மூலம் பொருளுற்பத்திக்கு வழிவகுத்தல் வேண்டும். ஆதாரக்கல்வியையளிக்கும் பொழுது அதற்குத் தெரிந் தெடுக்கப்படும் கைத்தொழில் கல்விச் செறிவுள்ளதாக இருத்தல் வேண்டும். உதாரணமாகப் பருத்தி நெசவுத் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால், இக்கைத்தொழில் மூலம் பல்வேறு பாடங்களும் பொருத் திக் கற்பிக்கப்படும். பருத்தியைப் பற்றிய வரலாறு, அதன் புவியியல், பருத்திச்செடியின் தாவரவியல் போன்றன கற்பிக்கப்படும். நூல் நூற்கும் உருளையைப் பற்றிக் கற்கும்போது கணிதம் இடம்பெறு கின்றது. இவ்வாறு சகல பாடங்களும் அனுபவத்துடன் கற்பிக்கப் படுவதும், கைத்தொழில் மையப்படுத்தப்பட்டிருப்பதும் ஆதாரக் கல்வி நெறியின் சிறப்புக் கூறுகளாகும். இவ்வகைக் கைத்தொழில் மூலம் பெறப்படும் உற்பத்திப் பொருள்கள் நாணயப் பெறுமதியுள்ளனவாக இருப்பதுடன், பாடசாலையின் செலவுகளுக்குத் தேவையான பணத் தைப் பெறக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று காந்தியடிகள் கூறினார். இது நடைமுறையிற் சாத்தியமாகாதெனக் கூறுவர்.

ஆனாற், கைத்தொழில் மூலம் பெறப்படும் உற்பத்திப் பொருள்கள் நாணயப் பெறமதியுள்ளனவாக அமைந்து பொருளாதாரத்தை வளர்க்க உதவ வேண்டுமென்பதே காந்தியடிகளின் உள்ளத்தில் இருந்திருக்கிறது என்று நாம் கூற இடமுண்டு.

காந்தியடிகளின் கல்வி நெறியின் இன்னுமொரு சிறப்புக்கூறு நாடு முழுவதும் கட்டாயமாகவும் இலவசமாகவும் கல்வியளிக்கப்பட வேண்டு மென்பதாகும். ஏழு ஆண்டுகளுக்கு இவ்விலவசக் கட்டாயக் கல்வியளிக்கப் படல் வேண்டுமென்பது அடிகளின் கருத்து. கட்டாயக் கல்வி கொடுக்கப்பட வேண்டுமாயின், அது இலவசமாக இருந்தாற் றான் நடைமுறைக்குச் சாத்தியமாகும் என்று காந்தியடிகள் உணர்ந் திருந்தார். கட்டாயக் கல்வி இலவசக் கல்வியாக இல்லாவிட்டால் அது கருத்தற்ற கல்வியாக அமைந்து விடும் என்றார் அவர். இந்தியாவின் சூழ்நிலைக்கு இது அவசியமாக வேண்டப்பட்டது. நாடு அந்நியரால் சுரண்டப்பட்டு வறுமையாக்கப்பட்டிருந்தது. படித்தவர்களின் எண் ணிக்கை மிகக் குறைவாகவிருந்தது. இந்நிலையில் மக்களை விழிப்புணர்ச்சியுள்ளவர்களாக ஆக்குவதற்கு எண்ணிய காந்திய டிகள் கல்வியின் மூலமே இது சாத்தியமாகுமெனக் கருதி இந்தியாவின் வறுமையான சூழ்நிலையில் இலவசமாகவே கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றார். காந்தியடிகளின் கருத்துப்படி கட்டாய இலவசக் கல்வி குழந்தை களின் உரிமை. காந்தியடிகளின் இக்கருத்தை ஐக்கிய நாடுகளின் கல்வி விஞ்ஞான கலாசார நிறுவனம் 1948ஆம் ஆண்டில் ஏற்றுக்கொண்டதிலிருந்து இதன் முக்கியத்துவம் புலப்படுகின்றது. பொதுவுடைமை நாடுகள் அடிகளின் இக் கருத்தினால் கவரப்பட்டன.

காந்தியடிகளின் கல்வித்திட்டத்திற் கல்விமொழி தாய் மொழியேயாகும். அந்நிய மொழியிற் கல்வி பயிலும் பொழுது தாய் மொழிப்பற்று, தேசியப்பற்று, என்பன வளரச் சந்தர்ப்பம் குறைவாகவே இருக்கின்றது. அந்நிய ஆட்சியை அகற்ற முயன்ற காந்தியடிகளின் கல்வித்திட்டம் அதற்கு மக்களைத் தயார் செய்யும் வகையில் அமைய வேண்டுமென்று முடிவு செய்தார். ஆங்கிலம் கல்வி மொழியாக இருந்தமையைக் கண்ட காந்தியடிகள் “ஆங்கிலக்கல்வி இந்தியர் களை அவர்களது சொந்த மண்ணிலேயே அந்நியர்களாக்கி விட்டது”

என மனம் வருந்திக் கூறினார். தாய்மொழி போதனா மொழியாதல் மூலமே நாடு விழித்தெழும் என உணர்ந்த அண்ணல் காந்தி தாய் மொழியே போதனா மொழியாக இருத்தல் வேண்டுமென்று ஆணித்தரமாக வலியுறுத்தினார். இன்றைய உளநூல்வல்லார் வற்புறுத்தும் கல்விக் கருத்தும் இதுவேயாம்.

ஆதாரக் கல்வி நெறியிற் கற்பித்தல்முறை பாரம்பரியக் கற்பித்தல் முறையிலிருந்து பெருமளவுக்கு வேறுபட்டது. இக்கல்வி முறையில் மாணவர் கண்டறி முறையில் அறிவு பெறுகின்றனர். மாணவர் கண்டறி முறையிற் கற்க உதவி புரிவதே ஆசிரியரின் கடமை. தன்னால் முடியாத ஒன்றை மாணவர் செய்யவேண்டுமென்று ஆசிரியர் எதிர்பார்த்தல் கூடாது என்பது காந்தியடிகளின் கருத்து. இக்கருத்தின் அடிப்படையிலேயே போதனாமுறை இக்கல்வியில் மேற்கொள்ளப் படுகின்றது.

ஆதாரக் கல்வியின் முக்கிய இலக்கணங்கள் இரண்டுள்: அவை, வேலைவாயிலாகக் கல்வி என்பதும் சுயதேவையை நிறைவு செய்யும் முறையிற் கல்வி அமைதல் என்பதுமேயாம், வேலை வாயிலாகக் கல்வியைப் பெறும் தத்துவம் ஆதாரக் கல்வியில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. ஆதாரக்கல்வி அறிவியற் கோட்பாடு, கலையுணர்வு உடற்றத்துவம் ஆகிய அனைத்தையும் ஒருமைப்படுத்தும் சாதனமாக உள்ளது. இக் கல்வி மூலம் மாணவரிடத்துப் புதுச் சிந்தனைகள் வளர்ச்சி பெறும் என்றும் ஆராய்ச்சி மனப்பாங்கு, படைப்பாற்றல் போன்ற திறமைகள் தோன்றுமென்றுங் காந்தியடிகள் கொண்டார். ஆதாரக்கல்வி சுயதேவை நிறைவு கொண்டது மட்டுமன்றிக் கூட்டுறவு மனப்பான்மையையும் வளர்க்கும் தன்மை கொண்டது. மாணவன் உழைப்பின் உயர்வையறிந்து உழைப்பாளிக்கு மதிப்பளிக்கும் தன்மையைப் பெறுகிறான். மாணவன் சுய உதவிக் கூட்டுறவுப் பண்புகள் மூலம் பக்குவமடைகின்றான். இதனால் பிறர்க்குதவி புரிந்து வாழும் பண்பு வளர்ந்து சமூக நலனுக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றது.

ஆதாரக்கல்வி உளவியல் அடிப்படையிலும் சமூகவியல், பொருளியல் என்பவற்றினடிப்படையிலும் எழுந்த கல்வி நெறியாகும்.

மாணவர் உளங்கொளக் கற்பித்தலும் அவர்களது உள விருத்திக்கு வழிகாட்டுவதும் அதன் இலக்காக உள. சமூகம் முன்னேற்றமடைய வேண்டும், நாட்டின் பொருளாதாரம் உயரவேண்டும், என்ற கருத்துக்களின் மீது கட்டி எழுப்பப்பட்ட கல்வி நெறியாகவே காந்தியடிகளின் கல்வி நெறி மிளிர்கின்றது.

‘செய்து கற்றல்’ முறை மூலம் மாணவன் பெறும் விடயம் பற்றிய கருத்து, அதன் பொருள், அதன்மீது அவன் கொள்ளும் நாட்டம் அல்லது கவர்ச்சி என்பனவும் வளர்ச்சி பெறுகின்றன. இக்கல்வி நெறி மாணவர்க்கு மன ஒழுங்கைக் கொடுக்கின்றது. கண்டறி முறையிற் கற்பதனால் ஆராய்வுக்கமும் குழுவாகச் சேர்ந்து இயங்குவதாற் கூட்டுறவுப் பண்பும் தூய்மை பெறுகின்றன. செய்து கற்றலால் அவனது புலன் பயிற்சி வளர்கின்றது. அறிவாற்றல், செய்திறன், கற்பனைத் திறன் சமூக மனப்பான்மை என்பவற்றை மாணவர் பெறுகின்றனர்.

“பிறர் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறாயோ அதையே நீ பிறர்க்குச் செய்” என்ற யேசுபகவானின் புனிதமொழி அண்ணலாரின் கல்வி நெறியில் மிளிர்கின்றது. இதனை வேறு விதமாகக் கூறின், மக்கள் நலனே காந்தி நெறியின் அடிப்படை. “உனது உழைப்பை முதலில் உனக்காக எடுத்துப் பின்னர் சமூகத்திற்குக் கொடு” என்பதே காந்தியின் நெறியாம். அதாவது, தனிமனித வளர்ச்சி மூலம் சமூக வளர்ச்சி பெறல் காந்திய நெறியின் குறிக்கோளாகும். குவியல் முறை அகன்று பரவல் முறையைக் காந்தி வேண்டி நின்றார். இதன் மூலம் அவர்தம் சிந்தனையிற் கொண்டிருந்த பொதுவுடைமைக் கருத்தினை நாம் அறிய முடிகின்றது.

பல்கலைக் கழகங்கள் பல்வேறு கலைகளையும் ஒருங்கிணைக்கும் நிலையமாகத் திகழ வேண்டும்; அது சமுதாய நலனுக்காக உழைக்கும் நிறுவனமாகவும் விளங்கவேண்டும், என்பது காந்தியடிகள் பல்கலைக் கழகம் பற்றிக் கூறிய தத்துவமாகும். மேலும், அவை ஆசிரியக் கல்வி நிறுவனங்களை அனுசரித்து இயங்குதல் வேண்டுமென்று கூறுகின்றார். இன்று பாரதத்தில் ஆதாரக்கல்வி கற்பதற்குப்

பல்கலைக் கழகங்கள் பல உண்டு. வடக்கே புதுதில்லியிலுள்ள ஜாமியா மிலியா இஸ்லாமியா, தெற்கே கோயம்புத்தூரிலுள்ள இராமக் கிருஷ்ண வித்தியாலயக் கழகம் என்பன இவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கன.

அண்ணல் காந்தி கண்ட கல்வி நெறிக்கும் ஜோன் டூயி வகுத்த கல்வி நெறிக்கும் இடையில் ஒற்றுமையுண்டு. ஒருவரது சிந்தனையில் மற்றவரது சிந்தனை ஊறவில்லையென அறிஞர் கூறுவர். இரு வேறுபட்ட சூழல்களில் வாழ்ந்த இம் மகான்களிருவரும் தம்முறையிற் தீர்க்க தரிசனத்தால் அல்லது ஞான திருஷ்டியினால் ஒரே இலட்சியத்தைச் சிந்தித்திருக்கலாம். ஆனால் இருவரும் வாழ்ந்த சூழ்நிலைகளும் வித்தியாசமான பிரச்சினைகளைக் கொண்டிருந்தன. ஐக்கிய அமெரிக்கா கைத்தொழில் வளர்ச்சி, பொருளாதார வளர்ச்சி, விஞ்ஞான வளர்ச்சி என்பவற்றைக் கொண்டே முன்னேறிய நாடு. இதற்கு நேர்மாறாக இந்தியா இத்தகைய வளர்ச்சிகள் இன்றி ஆட்சி முறையிலும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் அடிமையற்றுக் கிடந்தது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிற் காந்தி மகானின் சிந்தனை உள்ளோர்க்குக் கொண்டதாக அமைய, டூயியின் சிந்தனை பரந்த உலகின் ஈடேற்றத்தை அவாவி நிற்பதை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. இத் தன்மையதே இருவரிடத்திலும் நாம் காணும் முக்கிய வேறுபாடாகும். மற்றைய பல அம்சங்களில் இருவர் சிந்தனைகளும் பெருமளவுக்கு ஒத்துச் செல்லுகின்றன. காந்தி அடிகளின் கல்வித் தத்துவம் பகவத்கீதையில் முளைகொண்டு யேசுவின் மலைப் பிரசங்கத்தில் வேரூன்றி. றஸ்கினின் சர்வோதய தத்துவத்தில் ஊட்டம் பெற்று உலகக் குழந்தைகளனைவருக்கும் தண்ணீரில் பரப்ப எழுந்த ஒரு பெருவிருட்சமாகும். ஆதாரக்கல்வியின் மூலம் வர்க்கப் பண்பாடு வளர்கின்றது என்று பலர் விவாதம் செய்கின்றனர்; நடை முறையில் இது சாத்தியமாகலாம் என்றும் கூற இடமுண்டு. சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மக்கள் கையாளும் கைத்தொழிலொன்று ஆதாரக் கல்வியளிப்பதற்குத் தெரிவு செய்யப்படும்போது பரம்பரைத் தொழிலையடிப்படையாகக் கொண்ட சாதிப் பாகுபாடு வலிமைபெற இடமுண்டு என்பது உண்மையாகவுமிருக்கலாம். ஆனால் மக்களின் விடுதலையையும், வளர்ச்சியையும், நல்வாழ்வையும் வேண்டி நின்ற காந்தியடிகளின் உள்ளத்தில் இக் கருத்து இடம்பெற்றிருக்க முடியாது என நாம் துணிந்து கூறி அமைதி அடையலாம்.

கவியரசர் தாகூர் காந்தியடிகளின் கல்விக் கருத்துக்கள் பற்றிக் கூறும் பொழுது ஆதாரக் கல்வி நெறி மாணவனைப் பொருளியற் பண்பு கொண்டவனாக மாற்றிவிடும் என்றும் அழகியல் உணர்வும் மாணவனிடம் ஏற்படச் செய்தல் கல்வியின் பிரதான பணி என்றும் கூறுகின்றார். இக்கூற்றைக் காந்தியடிகள் மறுத்துப் பொருளியல் மரபை மட்டுமன்றி முருகியல் உணர்வையும் ஏற்படுத்த ஆதாரக் கல்வி முயலுகின்றதென்பர்.

1937இல் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட இக் கல்விமுறை நாடு முழுவதும் பரவவில்லை. இன்று பாரதநாட்டில் 40% பள்ளிக் கூடங்களே ஆதாரப் பள்ளிகளாகும். நம் நாட்டில் அண்மையில் கொண்டுவரப்பட்ட புதுக் கல்வித்திட்டம் ஆதாரக் கல்வித் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. நமது புதிய கல்வித் திட்டத்தில் இடம்பெறும் தொழில் முன்னிலைப் பாடநெறி ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தில் இடம்பெறும் கைத்தொழிலை, ஒருவாறு ஒத்திருக் கின்றது. இத்தகைய சிறப்புக் கூறு வளர்ச்சி பெறும் நாடுகளுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாகும்.

காந்தியடிகள் காட்டிய கல்வி நெறி இன்று உலகின் ஏனைய நாடுகளிலும் பரவுகின்றது. சாம்பியா, ஹாவாய் ஆகிய நாடுகளின் கல்வி முறையில் ஆதாரக் கல்விநெறி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக் கின்றது. பூரணமான மனிதனின் பூரணக்கல்வியாக விளங்குவதே கல்வி. இதுவே காந்தியடிகள் கண்ட கல்வி நெறி.

திண்மைக்கும் வண்மைக்கும் திலகமாக விளங்கிய கர்ணன் கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடம் “இல்லையென்றிரப்போர்க்கு இல்லை யென்றுரையா இதயம் நீ, அளித்தருள வேண்டும்” எனக் கேட்டதை நாமறிவோம். பாரத மகா காவியத்திலிருந்து கர்ணன் விரும்பிக்கேட்ட இதயம் போன்ற இதயத்தை நம் குழந்தைகள் பெறக் கல்வி உதவ வேண்டும்.

இதுவே காந்தியக் கல்வி நெறி.

அதிகாரம் - 8

தாசுர் தந்த கல்விக் கருத்து

“என் தாய் நாடு எல்லா வகையிலும் நிறைவுபெற இறைவனே அருள்க; எனது தாய் நாட்டு நீரும், நிலனும், கனலும் காற்றும் இனிமை ததும்பிட இறைவனே அருள்க; என் தாய் நாட்டு வீடும், காடும், கடையும், களனியும் என்றும் நிறைந்திட எந்தாய் எழுக; என் தன் நாட்டினர் ஆணையும், ஆசையும் சொல்லும் செயலும் ஒன்றிட உண்மையில் ஒருவனே எழுக; எந்தன் நாட்டு மக்கள் அனைவரும் ஒன்றாய் உயிரும் உள்ளமும் இசைந்து வென்று வாழ்ந்திட விமலா அருள்க..” எனத் தன் தாய் நாடு எல்லா வகையிலும் நிறைவு பெற வாங்கத்துதித்த சொங்கதிர்ச் செல்வராகிய குருதேவர் இரவீந்திர நாத்தாசுர் (1863-1941) இறைவனை வேண்டி நின்றார். இலக்கியப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த தாசுர் அடிமை வாழ்வின் விளைவாக ஆங்கில மோகம் பெருகியிருந்த மக்களுக்குத் தாய் நாட்டின் உள்ளார்ந்த பெருமையையும் வலிமையையும் எடுத்தியம்பினார். பல ஆண்டுகள் ஓயாத உழைப்பின் பயனாக இத் துறையில் வெற்றி கண்டார். இவரது இலக்கியப் பணியும் கல்வித் தொண்டும், தத்துவப் போதனையும், நன்முறைத் தேசியமும் உலக நெறியும் இவரை உலகப் பெரியாராகத் தாங்கி நிற்கின்றன. ஒரு நாடு அரசியல் விடுதலை பெறும் முன்னர் பண்பாட்டுக் கலாசார மறுமலர்ச்சி கண்டு விடுதலைபெற வேண்டுமென்பது அவர் நெறி. பண்பாட்டுக் கலாசாரத் தேசியம் ஒரு நாட்டின் அரசியல் விடுதலைக்கு முன்னோடியாக விளங்க வேண்டும். ஆனால் அரசியல் விடுதலையின் பின்பே பண்பாட்டுக் கலாசார மறுமலர்ச்சி பூரணமடையலாம் எனக் காந்தி கண்ட கருத்தினைத் தாசுர் அறிந்து கொள்ளவில்லை .

இளம் வயதில் எழுத ஆரம்பித்த இவர் கல்வி நூல்கள், கவிதை நூல்கள், நாடகங்கள், சமூக நூல்கள், பிரயாணம், மொழி, சமயம் சம்பந்தமான நூல்கள், சிறுகதைத் தொகுப்பு, வாழ்க்கைக் குறிப்பு, மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள், ஆங்கில நூல்கள் முதலாக ஏறக்குறைய

100 நூல்களை ஆக்கிப் படைத்தார். இவை அனைத்திலும் அவர் ஆரம்பம், வங்க எல்லைக்குள் உட்பட்டிருந்தாலும் பின்னர் விரிந்து உலகைத் தழுவியணைத்து நின்றன. அவருக்கு உலகப்புகழ் தேடிக் கொடுத்த நூல் 'கீதாஞ்சலி' என்பதாகும். 1912இல் வங்காள மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் நோபெல் பரிசைப் பெற்றது. ஐரிஷ் நாட்டுத் தேசியப் புலவர் பெருமான் யேட்சு இவரை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். புலவர் யேட்சு இதற்கு முகவுரை எழுதும் போது இது உலக அரங்கை உருவாக்கும் சக்தி கொண்டது, என்று கூறுகின்றார் அவரது கவிதை, தொடக்கத்தில் இயற்கைமீது பரந்து நின்றது. பின்னர் பக்தியில் அவர் சிந்தனை ஆழ்ந்தது. வயது முதிர், சமூக, மத அரசியல் பிரச்சினைகளிற் கவியரசர் பங்கு எடுத்தார். இவர் கவிதையில், விடுதலை உணர்வும், சமூக நல உணர்வும் சுடர்விட்டொளிர்வதைக் காணலாம்.

சத்தியம் என்பது அழகைப் போற்றுவதன் மூலம் பெறும் தத்துவமாகும். உயிரின் வளர்ச்சி உருவங்களிலிருந்து படிப்படியாகப் பண்பு அல்லது தன்மை என்ற முறையில் முன்னேறி வருவதையும் அதிலமைந்த சிறந்த தத்துவப் பொருளையும் அவர் உணர்த்தும்போது மனிதன் வளர்ச்சியையும் நிலையாக மதித்துப் போற்றும் ஆழ்ந்த பண்புகளையும் பற்றிக் கவர்ச்சியாகச் சொல்லியுள்ளனர். நான்கு வேதத்திலும் பகவத் கீதையிலும் நாம் காணும் ஆளுமை அல்லது புருடத்துவம் கவிஞரால் போற்றப்பட்டது. புருடத்துவம் என்பது பேரறிசெயல். புருடன் எனும்போது அவனே சாந்தம்; அவனே சிவம் அல்லது மாங்களம்; அவனே சுந்தரம் அல்லது அழகு. தாகூர் எல்லா வற்றிலும் பரமனின் அழகு வெளிப்படுவதைக் காணுகின்றார்; அற்புதம் மிகுந்து, உள்ளத்தைக் கவரும் இறைவனின் லீலைகளைக் காணுகின்றார். இறைவன் என்பது தருமம், ஞானம், பேரன்பு. இறைவன் மூலமே எல்லாப் பொருள்களிலும் அடங்கியிருக்கும் அழகை நாம் ஆழ்ந்து உணர முடியும். அவரது கருத்துப்படி இயற்கையும் மனிதனும் தெய்வீகம் பொருந்திய பரம்பொருளின் அங்கம். அவனே எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைவு பெற்று விளங்குகின்றான். உலகம்

சிறப்படையவும், அழகெய்தவும் ஆக்கம் பெறவும் இறைவனே பொறுப்பாயிருக்கிறான். மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு மிகவும் சிறப்பாக அமையமுடியும். இறைவன் படைத்த இவ்வுலகமே அழகு மயமானது என ஏற்றுத் தனக்கு அவ்விதம் ஏற்பட்ட அனுபூதி மூலம்தான் பேரின்பம் பெற்றதாகக் கவிஞர் கூறுவர்.

இவர் பாரதத்தில் ஆக்க உணர்வை உணர்த்த வந்த கவிஞர் எனலாகும். கல்வித்துறையில் ஆற்றலுள்ளவராக விளங்கியவர்; ஆத்மீக விடுதலையே உண்மையான விடுதலையென்று கண்ட தீர்க்கதரிசி. கல்வியென்பது சத்தியம், அன்பு, சுந்தரம் என்பனவற்றை அடக்கியுள்ளது. எனவே அவர் கண்ட கல்விநெறி அறஒழுக்கம், சீவகாருணியம், முருகியல் ஆகிய நெறிகளில் எழுந்த கலைக் கோயில் களை உருவாக்கியது. மண்ணுலக வாழ்க்கையில் உள்ள அன்பு, நம்பிக்கை முதலிய உணர்ச்சிகளையும் இந்த வாழ்க்கையில் நமக்குள்ள மோகத்தையும் அழிவுத்தாகம் எனலாகா. இத்தாகம் உலகுக்கு எல்லாம் தாயான அருளை நோக்கி நம்மை அழைத்துச் செல்லும். அவ்வருளின் அரவணைப்பை ஆசையென உதறித் தள்ளலாகாது என அவர் கூறும்போது, உலகைத் துறந்து செல்லும் மார்க்கத்தை ஏற்கவில்லையென்பதைக் காணலாம்.

தாகூர் இயற்கை அழகில் ஊறித்திழைத்தவர். இயற்கைக்கு ஓர் ஆத்மீகத் தன்மையுண்டு, இயற்கையில் உறைந்திருக்கும் ஆத்மீகம் மனித உள்ளத்தைக் கவர்ந்து இழுக்கவே அதன் எழில் செழிக்கின்றது. இயற்கையின் புற எழில் கண்டு வியக்கும் மனித உள்ளம் அதை உட்சென்று உள்ளொளிரும் ஆத்மீக ஒளியை உணர்ந்து இன்பம் பெற வேண்டும். இவ்வுணர்வு இறைவனுடனும் வாழ்க்கையுடனும் ஒன்றுசேர்ப்பிக்கும். இயற்கையின் இப்பணியை உணர்ந்தே கவிஞர் தாம் உருவாக்கிய இடமெல்லாம் இயற்கைக்கு இடம் கொடுத்தார்.

அவர் கருத்துப்படி இறைவன் உரு மட்டுமன்று, சக்தியுமாவர். இறைவனின் அம்சமாய் மனிதனும் உருவும் சக்தியும் கொண்டுள்

ளான். தெய்வீக சக்தியும் மனித சக்தியும் ஒன்றிக்கும்போது, பக்தியும் ஞானமும் மிளிர்கின்றன. இப் பேரொளியே கல்வியென்பது அவர் கருத்து. மனித உணர்வில் அன்பே தலையாய உணர்வு. அன்பில் முரண்பாடும், குறைபாடும் இல்லை. உள்ளத்துடன் உண்மை ஓங்குவது அன்பு. உள்ளத்துடன் உள்ளத்தைப் பிணைப்பது அன்பு. ஆத்மீகத் தொடர்புக்குக் கருவியான இவ்வன்பு கல்விமூலம் மேம்பாடு அடைகின்றது. மக்களுக்கு அன்பு படர்கின்ற உளம் வேண்டும். இவ்வு ளத்திற்கு ஒருநிலை கொடுப்பது உடல், உளத்தின்பால் எழுவது உணர்ச்சி. இவ்வணர்ச்சி கல்வி மூலம் உணர்ச்சிப் பகுதியாக விளங்க வேண்டும். இவ்வணர்ச்சி முதிர்ந்து உலக மாறுபாடுகளை நீக்கி ஒருமையைக் காணவேண்டும். இயற்கை, சமூகம், அன்பு, சேவை ஆகியன ஒன்றிணைந்து கல்வியாக உதயமாகும். ஞானோ கண்ட இயற் கையையும், சமூக இணைப்பையும் தாகூர் கண்டார். கல்வித் தொண் டில் நேரடியாக அவர் புகுந்தது 1901இல் ஆகும்.

அவர் கருத்துப்படி சிறுவர்கள் உலக பிதாக்கள். அவர்கள் பெருமை, விடுதலையுணர்வு, ஆநந்தம், எளிமை ஆகியவற்றின் பிறப்பிடம். செல்வர்கள் இதனை அறியவேண்டும் எனும் எண்ணத் தால் உந்தப்பட்ட அவர் சாந்திநிகேதன் ஆசிரமத்திற் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றினை ஆரம்பித்தார். சிறுவர்க்கு விருப்பமான கட்டுப்பாடின்மை, சுதந்திரம், விளையாட்டு, இசைப் பாட்டு இவை மூலம் அவர்கள் ஆத்மாவைத் தொட்டு எழுப்பி அவர்களுக்குக் கல்வியூட்டுவதே அவர் கையாண்டமுறை. எளிமையும், இனிமையும் இணைந்த சூழ்நிலை அமைத்து ஆசிரியர், மாணவர் நெருங்கி உறவு உயிர்க்கும் கீதமாகப் பள்ளியை அமைத்தார். இசையும், நாடகமுமாக அங்கு வாழ்க்கை அமைந்தது. வசந்த காலம், கார்காலம், அறுவடைக்காலம் என மக்கள் வாழ்க்கைப் பருவங்களுக்கேற்ப விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. அப்போது அப்பருவங்களுக்கேற்பப் பல கருத்துக்களையும் உண்மை களையும் மக்களிடையே பரப்ப நாடகங்களை எழுதினார்.

இவர் கண்ட சமயம் மனித சமயம். அதாவது மனித தர்மம். அது கவி உணர்வின் ஆழத்திலிருந்து எழுந்த ஊற்று; எல்லாக்

கலைகளுக்கும் நிலைக்களன் இவரது கல்வித் தொண்டில் இரண்டா வதாக எழுந்த விசுவபாரதி. உலக மக்களின் ஒத்துழைப்பை ஊக்கி வளர்க்க இந் நிலையம் நிறுவப்பட்டது. இன்று இது ஓர் இலட்சிய பல்கலைக் கழகமாக இயங்குகின்றது. பாரத மக்களுக்குப் புறம்பான ஆசாரமும், கல்வியமைப்பும் கொண்ட பிற கலாசாலைகளுக்கு மாறாகப் பாரதத்தின் பண்பையும் அறிவுச் செல்வத்தையும் கலைக ளையும் போற்றி வளர்க்கும் கருப் பொருள்களுடன், அப்பண்பாட்டின் பண்பை உலகுக்கு ஈந்து உலக நட்பை ஊக்குவிக்கும் நிறுவனமாக இது விளங்குகின்றது. விசுவபாரதி ஓங்கி வளரப் பெருந்துணையாக இருந்த ஆங்கிலப் பெருமக்கள் இருவர். ஒருவர் காந்தியடிகளுடன் வாழ்ந்து பாரதம் விடுதலை பெறத் தன்னை அர்ப்பணித்துத் தீனபந்து எனப் பாரத மக்களால் அன்புடன் போற்றிப் பாராட்டப்பட்ட அன்றோஸ்; மற்றவர் எல்ம்கேஸ்ற் எனும் கல்வி நெறியாளர்.

இதை ஒட்டி டாட்டில்ரன் எனும் கல்வி நிலையம் இலண்டன் மாநகரில் நிறுவப்பட்டது. ஆயிரம் ஏக்கர் கொண்ட இச்சோலையில் 1925 இல் இக்கல்லூரி எழுந்தது. இக்கல்லூரி குழுவிப்பள்ளி ஆரம்ப, இடை நிலை, உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகியவற்றை கொண் டது. ஏறக்குறைய இங்கு 600 மாணவர்கள் கற்கின்றார்கள். விசுவ பாரதி வேதம், பகவத்கீதை என்பவற்றுக்கு முக்கிய இடம் அளிப்பது போல இங்கு பல மத தத்துவங்களும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அதே வேளையில் விசேடமாக விவிலியம் அதிலும் விசேடமாக யேசுவின் மலைப் பிரசங்கத் தத்துவம் இங்கு வளர்கின்றது. பல நிலையங்களில் ஒற்றுமை காண்பதே இக்கலைக்கூடத்தின் நோக்கம். சமய மரபும், தேசிய உணர்வும் இங்கு தழைத்தோங்குகின்றன. வன இயல் விவசாயம், கணிதம், இசை போன்ற பாடப்பகுதிகள் அங்கு இடம் பெறு கின்றன. ஆத்மிகத்தியானமும், உலக வாழ்க்கைச் செம்மையும் இங்கு இணைகின்றன. இவை வாழ்க்கையின் இத்தன்மைகள்; இவை இணைந்தால் உண்மை வாழ்வு புலப்படும். கிழக்கும் மேற்கும் எதிர்முனைகளாகக் கொள்ளப்பட மேல் வாழ்வைப் பூரணப் படுத்தும் துணைப்பொருளாகக் கொள்ளப்படும். விசுவபாரதி சாதி, இன, மத பேதமில்லாத ஒரு சாந்தி நிறுவனம்.

தேசியத்தில் உண்மை வகையைப் போற்றியவர் இவர். இதற்கு அடித்தளம் அவரது மொழிப்பற்றும், வாங்கத்தின் இயற்கை வளமும்; ஆரம்பத்தில் அமைதியாக இருந்த தேசிய உணர்ச்சி வாங்க விடுதலையின் பின் வீறு கொண்டெழுந்தது. தலைமை பூண்டு பெரும் நிதி திரட்டிக் கீதம்பாடி ஒற்றுமைக் கருத்தை வெளியிட்டார். இவரது தேசியம் நாட்டு விடுதலையோடு நிற்கவில்லை. அறியாமை, வறுமை, பிணி, சுயநலம், மூடநம்பிக்கை என்பவற்றினின்றும் விடுதலை வேண்டுமென்றார். அடிமை மக்களுக்கு ஆர்வம் ஊட்டினார். பாரதத்தை அடிமைப்படுத்திய ஆங்கில அரசைத் தாக்கி எதிர்த்த தாகூரின் விசுவபாரதியில் ஆங்கில மக்களைத் தழுவிய காட்சிகள் பல ஆங்கில மக்களைக் கவர்ந்தன. ஸ்ரீகேதனம், வித்தியா பவனம், கலா பவனம், சீனபவனம், இந்தியபவனம் எனப் பல பத்துறைக் கல்லூரிகள் உள. பாரதத்தில் உள்ள பல்கலைக்கழக மத்தியில் பல்கலைக் கழகங்களாக விளங்குவன சில, அவற்றுள் ஒன்று விசுவபாரதியாகும். பல இந்திய மொழிகளும், உலக மொழிகளும் தத்துவங்களும், சமயப் பண்பும் இங்கு கற்பிக்கப்படுகின்றன. காந்தி காண விரும்பிய ராமராச்சியம், இந்தியா வகுத்த சனசமூகத் திட்டம், முதியோர் கல்வியெல்லாம் தாகூர் நெறியுடன் இணைந்து செயற்படுகின்றன. இன்று சாந்திநிகேதன் ஒருமைப்பாடு கொண்ட அறிவைக் கற்பிக்கின்றது. நேரு கொண்டதுபோற் பல்கலைக் கழகம் மானுடத்தின் மாங்கல்யமாகும். நேரு அவர்கள், இப் பல்கலைக் கழகத்தின் வேந்தராக விளங்கிய காலத்தில், நவீன பாரதம் வேண்டி நின்ற அறிவியற் கலையும் இப்பல்கலைக் கழகம் போதித்தல் வேண்டுமென்று விரும்பியபடி, இன்று இந் நிறுவனம் முழுமைபெற்ற பல்கலைக் கழகமாக விளங்குகின்றது.

தாகூரின் தத்துவம் இலங்கையிலும் தாக்கம் பெற்றது. 1934-இல் தாகூர் இங்கு வந்தார். கல்வியில் அழகும் செயற்பாடும் இணைய வேண்டும். புராதன கலாசாரம் பரந்து செழிக்கவேண்டும்; பாரம்பரியம் மாணவர் கற்கவேண்டும். என்னும் கருத்துக்களைக்கொண்ட, வில்மட் பெரேராவினால் அமைக்கப்பட்ட ஸ்ரீ பாளி என்னும் கல்வி

நிலையத்துக்குத் தாகூர் அடிக்கல் நாட்டினார். இந்நாட்டு மக்களின் உளத்திற் கலையுணர்வைத் தூண்டி விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கியவர் தாகூர் என அவர் கூறுவர். சாந்திநிகேதன்போற் பண்பிலும் அமைப்பிலும் கிழக்கிலங்கையிற் சிவாநந்த வித்யாலயம் அமைய வேண்டும் என்று கருதி விபுலானந்த அடிகளார் 1929இல் அக்கலைக்கூடத்தை நிறுவினார். நம் மக்களின் கலாசார வாசனை இக்கல்லூரியிற் கமழ வேண்டுமென்று நினைத்த அடிகள் கல்வி, இலக்கிய உணர்வை மக்களுக்கு எந்நேரமும் ஊட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அந்நிறுவனத்தின் கட்டிடங்களுக்கு நாமஞ்சூட்டினார். இந்நிலையத்தின் மூலம் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியும், கல்வி மறுமலர்ச்சியும், முருகியல் உணர்வும் தெளிவு பெறுகின்றன.

தாகூர் பாடிய கீதாஞ்சலியின் 35 ஆவது செய்யுள் கவியரசரின் இலட்சியங்களைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. அதன் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பினை, இமயமலைச் சாரலிலுள்ள மாயாவதியிலிருந்து மறைத் திரு.விபுலானந்த அடிகள் “சுதந்திர பூமிகள் ஏழு” என்ற பெயர் கொடுத்து இயற்றியுள்ளார்.

சுதந்திர பூமிகள் ஏழு

எவ்விடத்தி னெஞ்ச மச்ச
மின்றி நிற்கு மவ்விடம்
எவ்விடத் துளார் தலை நி
மிர்ந்து நிற்ப ரவ்விடம்
எவ்விடத்துப் பின்ன முற்றி
டாத பூமி யவ்விடம்
எவ்விடத்தி லுண்மை யுற்றி
லெய்தும் வார்த்தை யவ்விடம்

சோர்விலா முயற்சி நல்ல
தோணிமிர்த்து மவ்விடம்
சீரிலா வழக்க மென்னுஞ்
செஞ்சுராங் கடந்து போய்
பாரிலே தெளிந்த சிந்தை
பாயு ஞான மாகிய
நீரிலே நிறைந்த வோடை
நீடு செல்லு மவ்விடம்

சிந்தை நின்ற னாணையாற்
செறித் துயர்ந்த வெண்ணமும்
முந்துகின்ற செய்கையும்
முயங்க நின்ற வவ்விடம்
அந்த மெய்ச் சுதந்திரத்
தமரர் நாட்ட தனிடை
எந்தையே! யென் னாடெழுந்து
நிற்க நீ பணித்தியே.

அதிகாரம் - 9

ஈழத்துச் சிந்தனைக் கதிர்கள்

(அ) நாவலர் பெருமான்

“புண்ணிய நாள் நாளெல்லாம் போற்றுநாள் செந்தமிழ்த்தாய்
எண்ணியெதிர் பார்க்கும் இனியநாள் - மண்ணுலகில்
மேவுவுயர் சைவம் விளங்கிடுநாள் ஆறுமுக
நாவலர் கோன் தோன்றியநல் நாள்”

(கவிமணித் தேசிக விநாயகம்பிள்ளை)

இலங்கை அன்னையையும் ஓரளவிற் றமிழகத்தையும்
உய்விக்க உதித்தவர்களுள் முன்னோடியாக விளங்கியவர்களுள்
முதல் இடம் பெற்றவர் சிரேஷ்ட ஈழத்துச் சுடர்மணி ஆறுமுகநாவலர்
பெருமானே.

தமிழ் மரபு கல்வி நெறியினைச் சமய உணர்வோடு இணைத்து
வளர்த்து வந்திருக்கின்றது. இப்பண்பு பொதுவிற் சங்ககாலம் தொட்டு,
இன்றுவரையும் வளர்ந்து, விரிவடைந்து கொண்டிருப்பதற்குச்
சான்றுகள் பல உள.

மாந்தர்க்கு அறிவு கற்றனைத்து ஊறும்; கண்ணுடையர் என்பர்
கற்றோர்; கல்வி என்பது மனப்பண்பு; செயற்பண்பு, மெய்ப்பண்பு
ஆகியவற்றில் உதித்த மனிதப் பண்பு என “ மக்களுக்கு மாநிலத்தில்
வாழ்க்கை வழிகளெல்லாம்” காட்டிய வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறுவர்.

‘அறிவை வளர்த்திட வேண்டும் மக்கள் அத்தனை பேருக்கும்
ஒன்றாய்’ பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து, இந்தப் பாரை உயர்த்திட
வேண்டும், வீடு தோறும் கல்வியின் விளக்கம், வீதி தோறும் இரண்
டொரு பள்ளி, நகர்களெங்கும் பல பல பள்ளி” என ஊரறிய, நாடறிய
உண்மையெல்லாம் ஒருவரையும் அஞ்சாமல் எடுத்துரைத்த,
அமரகவி பாரதி சொல்லிப் போந்தார்.

செந்தமிழைப் பேணி வளர்த்த பெரும் புலவனும், நீடு சைவம் இவ்வுலகில் நிலவச்செய்த, குருநாதனுமாகிய நாவலர் பெருமானும் கல்விக்கு வரையறை கண்டு கல்வி விசேடமாகத் தாய் மொழி, சமயப்பண்பு ஆகியவற்றில் உதித்து முழுமை பொருந்திய கல்விச் சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று கொண்டவர்.

வித்தியாதானத்திற்குச் சமமாகிய தொன்றுமில்லை; வித்தியாதானமே எல்லாத் தானங்களிலும் சிறந்தது என்பர் நாவலர். பார்புகழும் வேதாந்தப் பயிரினை வளர்த்த, கூரிய மாமதி விவேகாநந்த வள்ளலும் இக்கருத்தினை, வாழ்க்கையின் அடிப்படைக் கருத்தாக வலியுறுத்தினார்.

நாவலர் கருத்துப்படி கல்விக்குப்பயன் அறிவு; அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம்; கல்வியென்பது அறமும், முத்தியுமாகும்; கல்வி என்றென்றும் இளமை பொருந்தியது; உண்மையினை அணிகலனாகக் கொண்டது.

எந்த நாட்டையும், எந்த ஊரையும், தந்நாடும், தன்னூரும் ஆக்குவது கல்வி.

கல்வியை, இளமை தொட்டு மரணபரியந்தம் வரையும் விடாமற் கற்க வேண்டும். “கற்றுத் தேர்ந்த பண்டிதரும் காணற்கரிய பரம்பொருளை முழுதுங்கொண்ட மா முனிவனான” குருதேவர் இராமக்கிருஷ்ணர் மனிதன், ஆயுள் முழுவதும் கற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுப்பவன், என்று கூறிய அமுதவாக்கையும், நாம் நாவலர் கொண்டிருந்த கருத்தோடு ஒப்பு நோக்கலாம்.

நாவலர், மனிதன் கல்வியிற் பிறந்து, கல்வியில் வாழ்ந்து, கல்வியினை ஒரு வாழ்க்கைப் பழக்கமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுவர்.

கல்வி என்பது, விளக்கேற்றல் என்றும் நாவலர் பெருமான் கூறுவார். கல்வியாகிய விளக்கில் இருந்து பல கல்வி விளக்குகள்

ஏற்படல் வேண்டுமென்பார். இக்கருத்துக் கல்விப்பொருளை நாம் பிறருக்குக் கொடுக்குந் தோறும், கல்வி பெருகிக் கொண்டுவரும் எனும் கருத்தில் எழுந்தது.

கல்விக்கு வரைவிலக்கணம் கண்ட நாவலர், கல்வியைப் புகட்டும் ஆசிரியர்களுக்கும் வரையறை காண்பார். ஆசிரியர்கள் தாம் கற்றிருந்தபடி நல்வழியில் ஒழுகி, மாண்புள்ள மாணவர்களுக்குக் கல்வியைச் சிந்தனையோடு கற்பித்து, அவர்களுக்கு, உறுதியையும் போதிக்க வேண்டுமென்று கூறி நிற்பர். உறுதி என்பது மனத்திலும், செயலிலும் உறுதிகொளல்; இதுவே இன்று நமது நாடு வேண்டி நிற்பது; எழுத்தறிவிக்கும் இறைவர்கள் கருணாமூர்த்திகளாகவும் திகழ வேண்டும்.

கல்வி எனும் அனுபவம், முதிர்ச்சியடைந்த ஆசிரியர் மனதுக்கும் முதிர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கும் மாணவர் மனதுக்கு மிடையே அமைகின்ற தொடர்பாகும்.

மாணவர்கள் ஆசிரியருடைய உள்ளத்தில் அருள் உண்டாகும் படி ஒழுகி, ஆசிரியர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்திக் கற்றல் வேண்டும். ஆசிரியருக்கு வணக்கம் செலுத்துவது கல்வித் தெய்வத்துக்கு வணக்கம் செலுத்துவதாகும். மாணவர்கள் தாம் கேட்ட பாடங்களை நாள்தோறும் போற்ற வேண்டும். கேட்ட பொருள்களை ஆராய்ந்து சிந்தித்தல் வேண்டும், கேட்ட பொருள்களில் ஐயம் இருக்குமாயின், ஆசிரியரை அணுகி ஐயத்தினைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அத்துடன் மாணவர்கள் தாம் கற்றவற்றைத் தங்கள் உடன் மாணவர் களுக்கும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் நாவலர் நீதி புகட்டுவார்.

கல்வி மக்கள்வாழ வழிவகுப்பது; அத்தோடு, ஆன்மா ஈடேற்றத் துக்கும் கருவியாவது. நாவலர் பெருமான் இங்குக் கல்வி ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இணைந்த கருவியாக விளங்க வேண்டுமெனும் கருத்தினைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் கல்வி நெறியாளர், விசேடமாக வறிய

மக்களுக்கு வாழ்க்கையில் விமோசனம் அளிப்பது கல்வி, என்று கூறி வறுமை இன்மையும் பிணி இன்மையும் கல்விக்கு அடிகோலுதல் எனும் சீரிய கருத்தினையும் வலியுறுத்துகின்றார்.

இவ்வகையிற் கல்விக்கு வரையறை தந்த நாவலர் பெருமான், ஒரு தத்துவச் செயல்முறைக் கல்வித் திட்டத்தையும் உருவாக்கினார். பெருமான் உருவாக்கிய கல்வித் திட்டத்தை நோக்கும்போது இன்று நமது சமுதாயம் ஏங்கிக்கொண்டு நிற்கும் கல்வி இதுவோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

மனிதனது முருகியல் உணர்வை வளர்க்கச் சிற்பக்கலை, ஓவியக் கலை, இசை, நடனம் போன்ற கவின் கலைகளும், நாட்டின் பொருளாதாரம் முன்னேற்றம் அடையக்கூடிய பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு உகந்த, அறிவியற் கல்வியும், விவசாயக் கல்வியும், வணிகம், நில நூல், வானசாத்திரம் போன்ற ஒழுக்கங்களும் கலைத்திட்டத்தில் இடம்பெற வேண்டுமெனக் கொண்டதோடல்லாது ஆசிரியர் நாவலர் ஒரு கலைத்திட்டத்தினையும் வகுத்தார்.

நமது மேதை வாழ்ந்த காலம் 18-12-1822 தொடக்கம் 19-11-1879 வரையுமாம். ஆசிய நாடுகள் அடிமைப்பட்டுத் தம் வலியிழந்து, மதியிழந்து, இரந்து உயிர்வாழும் நிலையில் இருந்த காலம் அது. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் வீறிட்டு எழுந்த காலம்.

இலங்கையில், ஆங்கிலம் உத்தியோக மொழியாக்கப்பட்டது. சிங்களமும், தமிழும் பள்ளிக்கூடங்களிற் போதனா மொழியாகாம லிருந்த போதிலும் ஆங்கிலேய ஆட்சிக்காலம் தொடக்கமே கிறித்தவ ஆங்கிலக் கல்லூரிகளும் உதயமாகின.

மதத்தைப் பொறுத்தவரையிற் கிறித்தவம் அரசாங்க மதமெனச் சட்டரூபம் பெறாவிட்டாலும், கிறித்தவ மதம் “அரசாங்க மதத்தின்” இடத்தைப் பெற்றது. ஆட்சியாளர்கள் மதம் கிறித்தவமானதாற், கிறித்தவ கல்லூரிகள் ஆட்சியாளரின் அனுசரணையில் வளர்ந்தன.

கிறித்தவ மதம் மனுக்குல நீதிக்காக உதித்த மதம்; ஆசியாவின் நவீன இனம் நாகரிகத்துக்கு அடிகோலிய மதம். எனினும், இது ஆட்சியாளராலும் தழுவப்பட்ட மதமாகையால், கிறித்தவமும் ஏகாதியத்தியமும் ஒன்றோடொன்றிணைந்தவை என்று நினைத்த காலம் இது.

இலங்கையிற். படிப்படியாகக் கல்வி, விசேடமாக ஆங்கிலக் கல்வி, உழைக்கும் கருவியாக உருவாகியது. எனவே, பௌத்த சைவ இளம் பராயத்தினர் தம் சமயநெறியை இழந்து கல்வி கற்கவேண்டிய நியதி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

எனவே, சைவ நெறியையும் பௌத்த நெறியையும் கல்விக் கூடங்கள் மூலமே பாதுகாக்க முடியும் எனும் எண்ணம் நாட்டில் உருவாகிற்று.

இலங்கையிற்றொன்மையும் தொடர்பும் இளமையுங் கொண்ட மதப்பண்புக் கலாசாரம் அழியும் நிலையும் இக்காலத்தில் உதித்தது எனக்கொளல் தகும்.

இவ்வித சூழ்நிலையிற்றான் பௌத்தமத, சைவசமய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் நமது நாட்டில் உதித்தன; இரு இயக்கங்களும், ஒரே காலத்தில் வளர்ந்தவையானாலும், பௌத்தமத மறுமலர்ச்சி பரந்ததாயிருந்தாலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உதயமான இம் மறுமலர்ச்சியிற், காலத்தாற் சைவசமய மறுமலர்ச்சி முந்தியது.

சைவசமய மறுமலர்ச்சி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியில் அரும்பத்தொடங்கிற்று. இது இயக்கமாக வளராது ஆரம்பத்தில் ஆறுமுகனாரின் தனிப் பகீரதப் பிரயத்தனத்தாலேயே தொடங்கிற்று.

சைவ சமய மறுமலர்ச்சியின் சின்னமாக எழுந்ததே 1848ஆம் ஆண்டிலே நாவலர் பெருமானின் கண்ணீரிலும், வியர்வையிலும் வண்ணார் பண்ணையில் நிறுவப்பட்ட சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலை. இன்று இவ் வித்தியாசாலை நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலை எனும் பெயருடன் இயங்கி வருகின்றது. சைவநெறியையும், தமிழ் நெறியையும் ஒருங்கிணைத்து வளர்க்க 350 வருட அந்நிய

ஆட்சியின் பின் எழுந்த முதற் பாடசாலை இதுவேயாகும். “தற்காலக் கல்விமுறைக்கேற்ப” எழுந்த இப்பாடசாலை பல கல்லூரிகளுக்கு முன்னோடியாகவிருந்தது.

இது தமிழ் மொழியும், ஆங்கில மொழியும் இருவித முரண்படா நாகரிகப் பண்பினை இணைத்து வளர்க்க முடியும் எனும் தத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டியது.

இச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை நாவலர் பெருமானுடைய தனி முயற்சியினாலே நடைபெற்று வந்தமையால், இடையிடையே பொருள் முட்டுப்பாடு தோன்றிய போதும், பெருமான் தென்னிந்தியாவுக்குச் சென்று அங்கு தம் பணிகளைச் செய்து வந்த காலத்தும் குறுகிய காலங்களுக்கு நடை பெறாமல் விட்டதுமுண்டு.

இக் காரணத்தினாலும், இவ் வித்தியாசாலை அக்காலத்துக்குப் பெரிதும் வேண்டிய மேனாட்டு முறைக் கல்வியை ஏனைய கிறீத்த மிஷனரிக் கல்லூரிகளைப் போலத் திறமையுடன் வழங்காமையினாலும், நாவலர் பெருமானின் மாணாக்கர்களும் உறவினர்களும் ஒன்றுகூடி 1888ஆம் ஆண்டு சைவபரிபாலன சபையை நிறுவி 1890ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியை நிறுவினார்கள். இம் மிகப்பெரிய சமய கல்விப் பணிக்கு மிகுந்த தொண்டாற்றியவர் நாவலர் பெருமானின் மருகரும் பிரபுவுமாகிய திரு. சித. மு. பசுபதிச் செட்டியார். இவரே சில ஆண்டுகள் கழித்து, நாவலரின் இன்னொரு இலட்சியமாகிய திருக்கேதீச்சரத்திலிருந்து அழிந்து மறைந்துபோன கோவிலிருந்த இடத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அங்கே ஒரு கோயிலையும் கட்டி நாவலர் பெருமானின் மற்றொரு விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றிவைத்தவர்.

பௌத்தமத மறுமலர்ச்சியாளர்களில் ஒருவரான கல்விமான் பியரத்தின தேரோ, 1870ஆம் ஆண்டில் தற்காலக் கல்விமுறைக் கேற்பப் பௌத்தக் கல்லூரி ஒன்றை நிறுவினார்.

நாவலர் பெருமான் அமைத்த வித்தியாசாலைக்கு ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவோ ஆசீர்வாதமோ கிடைக்கவில்லை. அடிமை

மோகத்தில் தங்கள் சுய உணர்வை இழந்து வாழ்ந்த சைவ மக்கள், இவரது தீர்க்க தரிசனத்தை உணரவில்லை. இப்படியிருந்தும் தமிழுக்காகவும், சைவத்துக்காகவும் 'பிடியரிசி' தண்டி சைவசமய தமிழ் மறுமலர்ச்சிச் சின்னமாக, இப் பள்ளிக்கூடத்தைக் கட்டியெழுப்பிய ஆறுமுகனாருக்கு, நாம் எவ்வாறு அஞ்சலி செலுத்தினாலும் அவர் ஆற்றிய தொண்டுக்கு அது ஈடாகாது.

1848ஆம் ஆண்டில், வண்ணார் பண்ணையில் நிறுவிய சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையைத் தொடர்ந்து இணுவில் அம்பிகை பாகர் வித்தியாசாலை, கந்தர் மடம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை ஆகிய இரு கலைக்கூடங்களும், கோப்பாய், கோண்டாவில், புலோலி, மூளாய், வேலணை, கொழும்புத்துறை. முல்லைத்தீவு ஆகிய இடங்களிலும், சைவத் தமிழ்க் கல்விக் கூடங்கள் எழுந்தன.

தமது தாய் நாட்டிற் றேசிய இயக்கம் பல துறைகளில் வெளிக் கிளர்ந்து தோன்றியதைக்கண்ட நாவலர், சைவசமயத் தமிழ் மறுமலர்ச்சி, இவ்வியக்கத்தின் ஒரு தன்மை என்பதை உணர்ந்தார்.

இலங்கை அன்னையின் சமய, மொழி, விடுதலை காண விரும்பிய இவர், சைவநெறியும், தமிழ்நெறியும் கொழிக்கும், நடராஜப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் சிதம்பரத்திலும் 1865ஆம் ஆண்டில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை அமைத்தார். அதைத் தொடர்ந்து மாயூரத்திலும், வேதாரணியத்திலும் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. இலங்கையிற் பிறந்து சைவமும் தமிழும் வளர்க்கத் தம்மையே அர்ப்பணித்த தர்மசீலர். தமிழ் நாட்டிலும் அவர் தம் தொண்டினை ஆற்றினார் என்று நாம் நினைக்கும் போது ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய வேண்டியவர்களாகின்றோம்.

நாவலர் தொண்டைப் பின்பற்றி விபுலாநந்த அடிகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவ வேண்டுமென்று 1928ஆம் ஆண்டில் பாரதத் தமிழ் மக்களுக்கு, வேண்டுகோள் விடுத்து, பின்னர் அப் பல்கலைக் கழகத்தினர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அங்கே முதற் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியராகவும், கீழைத்தேயக் கல்விப்பீடத்

தலைவராகவும் ஆகினார் என்று நினைக்கும்போது இவ்விரு ஈழச் சுடர்மணிகளும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்துக்குச் செய்த தொண்டினை யிட்டு இதய பூர்வமாக நாம் மகிழ வேண்டியவர்களாகின்றோம்.

நாவலர் பெருமான், சைவசமய வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் மொழி விருத்திக்கும் ஆற்றிய அளப்பரிய சேவையை மதித்த தமிழகமே அன்னாருக்கு, 'நாவலர்' என்னும் பட்டத்தைச் சூட்டிக் கௌரவித்தது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. நாவலருக்குத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் அளித்த 'நாவலர்' எனும் விருது பெருமானாரை, அவர் இறந்தும் இறவாது வாழ வழிவகுத்து விட்டது.

இலங்கையில் இடை நிலைக் கல்லூரிகள் பல அமைத்த நெறியாளர்கள், செழுங்கலை நியமங்கள், என்று பண்டைய தமிழ் இலக்கியத்தில் விபரிக்கப்படும், பல்கலைக்கழகங்களும் நமது நாட்டில் அமைக்க வேண்டுமென்று சிந்தித்தார் என்பதற்கும் சான்றுண்டு.

ஒரு நாடு அரசியல் விடுதலை பெறுவதற்கு முன் சமய, மொழி, கலாசார உணர்வு விடுதலை பெற்றால் முழுமைபெறும். சமய, மொழி, கலாசார உணர்வு வளர், பல்கலைக் கழகங்களில் தாய் மொழி போதனா மொழியாகவிருத்தல், மிகவும் பயனையளிக்கும்.

எனவே, தமிழ்மொழியைப் போதனா மொழியாகக் கொண்ட பல் கலைக்கழகம் தமிழ் மக்களின் உயர்வுக்கு அத்தியாவசியம் எனும் கருத்து நாவலர் மனத்தில் உதித்தது. இக் காலம் நாடு முழுவதிலேயும், உயர் நிலைக் கல்வியையிட்டுச் சிந்தித்த காலம். 1870ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கை சட்ட சபையில் உத்தியோகப் பற்றற்ற இலங்கைப் பிரதிநிதியாகவிருந்தவர், கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி அவர்களின் தந்தை முத்துக்குமாரசாமியவர்கள். நாவலர் பெருமானைச் சட்டசபையில் "சைவ நன் மக்களின் உயர் சைவ நன்மகன்" என்று வர்ணித்தவர் அவர். இலங்கையின் உயர் தரக்கல்வி நிலையை மறு சீராய்வு செய்வதற்கு அரசாங்கம் ஒரு குழுவை நியமிக்க வேண்டுமெனச் சட்டசபையிற் கோரி, அதற்கான குழுவும் அமைக்கப்பட லாயிற்று.

நாவலரும் இலங்கையின் உயர் நிலைக்கல்வியையிட்டுச் சிந்தித்த காலமுமிதுதான்.

குழந்தைக்கு இயல்பான மொழி;தாய்மொழி தாய் மொழி மூலம் தான் ஒருவர் தனது உணர்ச்சிகளையும் உயர் கருத்துக்களையும் தெளிவாக வெளியிட முடியும். அவரது படைப்பாற்றல் வளரும், ஆளுமை வளரும்.

மொழி என்பது, உணர்ச்சிகளையும் கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்தும் கருவி, அத்தோடு நாகரிகம், பண்பாடு, பாரம்பரியம், மக்களின் எழுச்சி ஆகியனவற்றை எடுத்து இயம்புவது.

ஒரு சமூகம் தனது தாய்மொழி மூலமே தனது முழுமையை வெளிப்படுத்தலாம்.

உளவியலார் கருத்துப்படி, உயர்விளக்கம், நினைவாற்றல் அகக் காட்சி, மன எழுச்சி, ஆராய்வுத்திறன், கற்பனைத்திறன், சிந்தனை ஆற்றல், ஆக்கும் திறன் ஆகிய யாவும் தாய் மொழி மூலமே உயர்நிலை அடையும்.

ஒவ்வொரு மகனின் தாய்மொழியும், அவனது வாழ்வை மட்டுமல்ல, அவனது இனத்தினது வாழ்க்கைத் தத்துவத்தையுமே, நிர்ணயிக்கும். மொழிப்பற்றும், நாட்டுப்பற்றும் தாய் மொழி மூலமே வளரும்.

ஒரு இனத்தின் போதனா மொழியை மாற்றி வேறு மொழியைப் போதனா மொழியாகப் புகுத்தி ஒரு இனத்தினது தனித்துவத்தையே மாற்ற எத்தனித்த ஏகாதிபத்தியங்கள் தாங்களைத் தாமே அழித்துக் கொண்டதற்குச் சரித்திரம் சான்று பகரும்.

தாய்மொழி போதனாமொழியாய் இருப்பதின் பலாபலன்களையும், பல்கலைக்கழகப் பருவத்தில், தாய்மொழி போதனா மொழியாய் இருப்பதால் நமது நாட்டின் மறுமலர்ச்சியைக் காண முடியும் எனவும் உணர்ந்த நாவலர், தமிழ்மொழி போதனா மொழியாகவுள்ள

பல்கலைக் கழகம், பொதுவில் நாட்டுக்கும் விசேடமாக, தமிழ் பேசும் மக்களுக்கும் அத்தியாவசியம் என்பதை மக்களுக்கு எடுத்தியம் பினார்.

அவரது குறிக்கோளை அவர் எய்து முன், நாவலர் பெருமான் இறைவனடியெய்தி விட்டார்.

நாவலர் எண்ணக்கரு 1898ஆம் ஆண்டில், அவர் நோக்கின் அடிப்படையில் உதித்த யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச்சங்கம் மூலம் ஓரளவிற் சுடர்விட்டது. நாவலர் பரம்பரையில் வந்த பெருமக்களா லேயே இச்சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது.

இச் சங்கம் ஐந்து படிவத் தேர்வுகளை நடாத்த ஒழுங்கு செய்தது. பால பண்டிதர், பண்டிதர். புலவர். ஆசிரியர். வித்துவான், கவிராசன், பௌராணிகர், நாவலர் போன்ற பட்டங்களும், இச் சங்கத்தால் வழங்கப்பட்டன. 1906ஆம் ஆண்டில் அகில இலங்கைப் பல்கலைக் கழகச் சங்கத்தை உருவாக்கியவர்களுள் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் துரையவர்களும், இச் சங்கத்தின் பணியைப் போற்றினார் என்பது இங்கு நாம் நோக்கற்பாலது.

இச் சங்கம் சில வருடங்களே இயங்கினாலும் இது தமிழ்க் கல்வித் துறையிற் சிறந்த மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கிற்று என நாம் கொளல் தகும்.

இலங்கையில் 1810 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் உயர்நிலைக் கல்லூரிகள் பல எழுந்தன. அவற்றினுள் திறம்படச் சேவை செய்த ஸ்தாபனம், தற்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியாக விளங்கும் கலைக் கோயிலாகும். இலங்கையில் உள்ள பல கல்லூரிகள், விசேடமாக கிறித்தவக் கல்லூரிகளும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி போன்ற சில சைவக் கல்லூரிகளும் கல்கத்தா, இன்றைய தமிழ்நாட்டு (மதராஸ்) பல்கலைக் கழகங்களோடு சில பொதுக் கலைத் தேர்வு, கலைமாணிப் பட்ட, இணைப்புக் கல்லூரிகளாகவும், சில பொதுக் கலைத் தேர்வு இணைப்புக் கல்லூரிகளாகவும் இயங்கின. பொதுவில் இலங்கையிற்

பல்கலைக்கழகக் கல்வி உணர்வை, செழுமை பெறவைத்தவர்களுள் நாவலர் பெருமானுமொருவர் என்று கொளல் சாலவும் பொருந்தும்.

ஆசிரியர் நாவலர் மொழிபெயர்த்த நூல் ஒன்றினையும் நமக்கு வசன நடையில் அவர் தந்துதவிய நூல் ஒன்றினையுமிட்டு, குறிப்பிடுவது இலங்கையின் இன்றையச் சூழ்நிலையில் பொருத்தமாகும்.

முதலாவது நூல் விவிலியம், புனித பைபிள். பைபிள் எனும் கிரேக்கச் சொல்லுக்குப் புத்தகம் என்பதே கருத்து. உலகத்திலேயே கூடிய தொகையான மக்கள் வாசிக்கும் நூல்களுள் ஒன்று பைபிள். இன்று கிறித்தவ ஆலயங்களிலும், கிறித்தவ மக்களாலும் போற்றி வாசிக்கப்படும் புனித நூல் பைபிள், புனித பைபிள், 1850ஆம் ஆண்டில், இன்று யாழ்ப்பாணத்திற் பொலிந்து விளங்கும் மத்திய கல்லூரியின் அன்றைய அதிபரான, யாழ்ப்பாணக் கல்வியுலகே மறக்க முடியாத பீற்றர் பேர்சிவல் அடிகளின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, நாவலர் பெருமானால் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. நாவலர் மொழிபெயர்த்த விவிலியம் சென்னை மாநகரிற் கூடிய குழு ஒன்றினாற் “பல மொழி பெயர்ப்புக்களில் இதுவே சிறந்தது” என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுக் கிறித்தவ திருச்சபையின் அங்கீகாரம் பெற்ற தென்றால், இது ஈழத்துக்கு நாவலர் ஈட்டிக் கொடுத்த பெருமை என்றே கொள்ளவேண்டும்.

இலங்கையின் முன்னைநாள் அத்தியட்சகர், அறிஞர் ஒருவர் நாவலர் விவிலியத்தினை மொழிபெயர்த்ததையிட்டு விவரிக்கும் போது, “நாவலர் இப் பணியினால், தமிழ் வசன நடை வளர்ச்சிக்கு மட்டுமல்ல, கிறித்தவ வேத வளர்ச்சிக்கும் அருந்தொண்டு புரிந்துள்ளார்” என்று கூறா நிற்பர்.

எனவே, தமிழ்கூறும் கிறித்தவ நல்லுலகம் நாவலருக்குக் கடமைப்பாடுடையது.

நாவலர் வசன நடையிலே தந்துதவிய பல நூல்களுள் ஒன்று, சேக்கிழார் இயற்றிய பெரிய புராணம். 63 சைவ சமயப் பெருமான்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தொகுப்பான இந்நூல் தமிழ் நாட்டின்

கலாசாரப் பண்பாட்டு வளத்தினை, விசேடமாகச் சைவசமய நெறியின் வளத்தினைச். செவ்விதின் விளக்கிக்காட்டுவது. பல்வகை மரபுகளிலே தோன்றியது. சைவநெறியென்பது, சமரசநெறியே எனும் கருத்தினை எடுத்துக் காட்டுவது. இந்நெறி யாவருக்கும், பொதுவாய்ச் சமய அறநெறி என்று எடுத்துக்காட்டும் நூலை வசன நடையிலே நமக்குத் தந்தருளிய செம்மலுக்கு நாம் என்ன கைமாறு செய்யலாம்?

நாவலர் பெருமான் சிறந்த நாட்டன்பும், உலக நோக்கும் கொண்டவர். தமிழும், சங்கதமும், ஆங்கிலப்புலமையும் கொண்டவர். 1871ஆம் ஆண்டளவிலேயே, இலங்கை அன்னையின் முழுமையையும் நிறைவையும் காணவிரும்பிய சீலர் ஆறுமுகனார் சிங்கள மொழியும் தமிழ் மொழியும் இலங்கையின் தேசிய மொழிகள் என்று கொண்டார். ஆங்கிலம் அவர் வாழ்ந்த காலத்திற் றொழிற்றுறை மொழி.

தாய்மொழிமூலம் ஆளுமை, மொழிப்பற்று, அம்மொழியின் அடிப்படையில் எழுகின்ற கலாசாரம், பண்பாடு வளரும். ஆங்கில மொழி மூலம் உலக அறிவு, உலகநெறி வளரும். நமது சகோதர மொழி யாகிய சிங்கள மொழிமூலம் நாட்டிற் சகோதரபான்மையும், கலாசார ஒற்றுமையும் வளரும். நாவலர் கண்டது இந்த மும்மொழித் திட்டமே.

தமிழ்மொழி இந்நாட்டிற் சட்டபூர்வமான தமிழ்மக்களின் தனிமையைப் பாதுகாக்கும் மொழியாக உருவாக ஏதுக்கள் இருந்தால், நாவலர் கண்ட மும்மொழித் திட்டத்தை நாம் வரவேற்க வேண்டும்.

நாவலர் பெருமான் கவிதை இயற்றுவதிலும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். ஆனால் இறைவனைப் பாடுவதிலேயே அவர் முக்கிய கவன மெடுத்தார்.

ஞானத்துக்கும் நல்லறிவுக்கும் அறிகுறியாக கணேசப் பெருமான் இருக்கின்றார். ஞானமிருக்குமளவு வாழ்வும் நல்வாழ்வு ஆகும். ஞானத்துக்கும் நல்லறிவுக்கும் சின்னமான சிவனுக்கும் சக்திக்கும் பிறந்த கணேசபிள்ளையை,

சீர்பூத்த கருவிநா லுணர்ச்சி தேங்க்ச்
 சிவம் பூத்த நிகமாகமங்க ளோங்கப்
 பார்பூத்த புறச்சமய விருள்க ணீங்கப்
 பரம் பூத்த சைவநிலை பாரோர் தாங்கப்
 பேர் பூத்த சிவாநந்தத் தினிது தூங்கப்
 பிறைபூத்த சடைமௌலிப் பிரானார் தந்த
 வார்பூத்த அறிவிச்சை தொழிலென் றோதும்
 மதம்பூத்த விநாயகன்றாள் வணங்கி வாழ்வாம்.

என்று நாவலர் வழத்துவார்.

ஞானமும், நல்லறிவும் தத்துவஞரபத்திற் கணைசரிடம் இடம் பெறுகின்றன. ஞானமும், நல்லறிவும் பிரயோக ஞானமாகவும், அறிவாகவும் வளர வேண்டும். செயலிற் காட்டப்படாத அறிவு ஓங்கியிருப்பதும், மறைந்திருப்பதும் ஒன்றாய்விடுகிறது. வாழ்வில் அதைப் பயன்படுத்தும் பொழுதே உண்மையில் அது ஓங்கியிருப்பதன் மகிமை முழுவதும் வெளியாகிறது. அறிவைச் செயலாக மாற்றுபவர் முருகக் கடவுள் என்பது சைவ நன்மக்கள் கொள்ளும் துணிபு. வாழ்வில் ஆற்றல் நிறைந்த செயலைப் புரியும் முருகப் பெருமானையும் நாவலர் இறைஞ்சி நின்றார்.

ஞானத்தை ஓங்குவிக்கின்ற கணைசனையும், வாழ்வை ஆற்றல் படைத்த தாக்குகின்ற முருகவேளையும் கல்வி நெறியாளர் நாவலனார் பாடிப்பாடிப் போற்றியதில் வியப்பில்லை அன்றோ ?

நாவலர் குலதெய்வம் நல்லூர் முருகமூர்த்தி என்பதும் நாம் நினைவிற் கொள்ளவேண்டியது.

இறைவனைக் கவிதைமூலம் வழத்திய நாவலர் இதற்குப் புறநடையாக அவரது ஞானகுரு சரவணமுத்துப்புலவர மறைந்தவிடத்தும், அவரது உத்தம மாணாக்கராகிய சுப்பிரமணியபிள்ளை மறைந்த விடத்தும், ஆற்றொணாத் துயரத்தினாற் கவிதை பொழிந்தார். இவரது குருபக்தியும், மாணவர் தோழமையும் இதிலிருந்து புலனாகின்றது.

நாவலர் பெருமான் ஞானவிளக்கு, பல்கலைப்புலவன்; சொல்லு தல் வல்லான்; துணிவுகொள் சிந்தையான். தம்மை ஈன்றெடுத்த நாட்டிலும், தமது சகோதரர் வாழும் நாட்டிலும் சைவமாம் சமயமும், பொலிந்த தமிழும் சீருறப் பணிபுரிந்தவர்.

சைவ நன் மக்களாய்ப் பிறந்த அனைவரும், நாவலர் வழியே சென்று, எல்லோரிடத்தும் கேண்மையுடையோராய், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், அறிஞர், பாமரர் என்ற பாகுபாடுகளை அகற்றி, நமக்குள்ளே ஒரு தன்மையராக வாழுவது மட்டுமல்லாது, இலங்கை அன்னையின் மக்கள் எல்லாரோடும் ஒரு தன்மையராக வாழ வேண்டும்.

தம்மையீன் ரெடுத்த யாழியல் நாட்டிற்
சைவமாம் சமயமும் புலவர்
செம்மைசே ருளத்திற் பொலிந்தமுத் தமிழும்
சீருறப் பணிபல புரிதல்
இம்மையிற் பிறவிக் கியைந்தமா தவமென்
றெண்ணியே விடைபெற்று மீண்டார்
எம்மையும் பயந்த வீழமா நாட்டி
னிணையிலாப் பெருநிதி யனையார்.

என்று அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகள் நாவலர் பெருமானுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவார்.

நாவலர் அகத்திலே தோன்றிய 'கற்பனைச் சமுதாயம்' இலங்கையில் உயிர் பெறவேண்டும். நம்மை இன்று வாழுவழி வைத்த நாவலர் போன்ற பெருமக்களுக்கு உள்ளக்கமலத்தால் யாம் மலர் சொரிய வேண்டும்.

(ஆ) அநகாரிக்க தர்மபால

இலங்கையின் வரலாறு மிகத் தொன்மையானது. இற்றைக்குச் சுமார் இரண்டாயிரத்தைநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு புத்தமதம்

இலங்கையிற் பரவுவதற்கு முன்பும், அதன் பின்பும், கல்வி நிலை சமயத்தோடு ஒத்ததாகவும், நாட்டுமக்களின் ஆத்மீக ஈடேற்றத்தைத் தன் நோக்கமாகக் கொண்டதாகவும், மிக உன்னத நிலையில் உயர்ந்தும் காணப்பட்டது. புத்தசமயம் இலங்கையிற் பரவத் தொடங்கி மிக ஆழமாக வேரூன்றியதும், புத்தமத கலாசாரமும், புத்த மதக் கல்வியும் இணைந்து நாட்டுமக்களிற் பெரும்பான்மையோரது வாழ்விற் பின்னிப்பிணைந்து காணப்பட்டன. “குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கிக் குடி தழீ இக் கோலோச்சிய, மாநில மன்னர்”களும், இதற்கு உறுதுணையாகவிருந்து செயல் புரிந்தனர். ஆனால், ஐரோப்பியரின் வருகையால் அவரது ஆட்சிக் காலத்தில், உள்நாட்டுக் கல்வி, கலாசாரம் ஆகியன மதிப்பிழந்து தம் நிலையிற் றாழ்ந்து செல்வாக்கற்றுப் போயின. கிறித்தவ மதமும், ஐரோப்பிய மொழிகளும் - முறையே போர்த்துக்கேய, டச்சு, ஆங்கில மொழிகள் - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அரியணையமர்ந்து ஆட்சி செலுத்தின. இந்நாட்டு மொழிகளாம் தமிழும் சிங்களமும் அவற்றுடன் இணைந்த மதங்களாகிய சைவமும் பௌத்தமும் ஆட்சியிலிடமின்றித் திருவிழந்து காணப்பட்டன. இந் நிலையில் இலங்கையன்னையின் தவப்புதல்வர்களாகவும், பாழ்பட்டு நின்ற பண்டைய பெருமையினை நாட்டுமக்களுக்கும், ஆட்சியாளர் களுக்கும் எடுத்துக்காட்டித், தம் தாய் மொழி, மதம், கலாசாரம் ஆகியவற்றிற்கு உரியவிடத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் வீரராகவும் ஈழத்தின் வடக்கே திருப்பெருந் திரு. ஆறுமுக நாவலரும், தெற்கே அநகாரிக்க தர்மபால தேரர் அவர்களும் கிழக்கே மறைத் திரு. விபுலானந்த அடிகளும் அவதரித்தனர். இவர்கள் மூவரும் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களிலே சிறந்து விளங்கி நெஞ்சில் உரமும், நேர்மைத் திறமும், கொண்டு தாம் கொண்ட கொள்கைக்காக அயராது உழைத்தனர்.

அநகாரிக்க தர்மபாலா அவர்களுடைய இயற்பெயர் டொன் டேவிட் ஹேவவிதாரண என்பதாகும். இவர் செல்வமும் செல்வாக்கு முள்ள ஒரு குடும்பத்தில் 1864 ஆம் ஆண்டு செப்ரம்பர் திங்கள் 17ஆம் நாள் தோன்றினார். இவர் தமது ஆரம்பக்கல்வியைக்

கொழும்பிலிருந்த கத்தோலிக்க பெண்கள் பாடசாலையொன்றிற் பெற்றனர். உயர் கல்வியும் தொடர்ந்தது இன்னோர் கத்தோலிக்கப் பாடசாலையிலேயேயாகும். அப்பாடசாலைகளில் இவரது மதமாற்றத் திற்காக நடைபெற்ற எவ்வித முயற்சியாலும் இவரது மனதை மாற்ற முடியவில்லை. சிறுவயதிலிருந்தே பௌத்த மதத்திலும், சிங்கள மொழியிலும் அளப்பரிய பற்றுக்கொண்டிருந்தார். கேணல் ஒல்கொட்டும், பிளவாட்ஸ்கி அம்மையாரும் இவரது மதப்பற்று மேலும் வளரவும், அதனாற் பௌத்த மதத்தினூடாகக் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் புத்துக்க மளிக்கவும் வழிகாட்டிகளாகவிருந்தனர்.

அநகாரிக்க தர்மபால அவர்கள் பௌத்த மதப்பற்று மட்டுமன்றி மத வைராக்கியமுங் கொண்டிருந்தார் என்பது 1872 இல் இடம் பெற்ற “பாணந்துறை விவாதம்” என்பது பற்றி அவர் கூறியுள்ள கருத்திலிருந்து புலப்படும். “கிறித்தவத் திருத்தொண்டர்களுக்கும். மஞ்சளுடைய ணிந்த புத்த குருமாருக்குமிடையில், வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு பெரிய தர்க்கம் 1872ஆம் ஆண்டு பாணந்துறையில் இடம்பெற்றது. அக்களத்திற் கிறித்தவர்கள் மிகச் செம்மையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். இலங்கைக்கு வந்த அக் கிறித்தவர்கள், ஆரம்பத்தில் நாட்டைச் சூறையாடும் கொள்ளைக்காரர்களாகவும், பின்னர் பழம் பெருமையும் முருகும் நிறைந்த ஆரிய நாகரீகத்தை அழிப்பவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர்; அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தபின் பௌத்தர்களால் ஏற்பட்ட முதல் தோல்வி அதுவேயாகும்.

தமது மொழியாகிய சிங்களமும், தமது மதமாகிய பௌத்தமும் தாழ்ந்திருந்தமை மட்டும் அநகாரிக்காவை வருத்தவில்லை. அவர் காலத்தில் நிலவிய சுயமொழிப் போதனையின் அவல நிலையும் அவரது சிந்தையை வாட்டியது. தலை சிறந்த அரசாங்க, கிறித்தவத் திருச்சபைப் (மிசனரிப்) பாடசாலைகளிலுள்ள மாணவர் தம்மையொத்த ஆங்கிலப் பையன்களைப்போன்று பழம்பெரும் மேற்கத்திய செம்மொழி இலக்கியங்களையும், ஆங்கில வரலாறு. ஆங்கில இலக்கியம் போன்றவற்றையும் கற்றனரேயன்றி, எமது சொந்த நாட்டின் வரலாறு, இலக்கியங்கள் என்பனபற்றி மிகச் சிறிதே

அறிந்திருந்தனர். பாடசாலை மாணவரிற் பெரும்பாலோர். கிறித்த வராயிருந்தனர். கிறித்தவரல்லாத பிள்ளைகள் இப் பாடசாலைகளிற் சேர்வதென்பது மிகச் சிரமமாயிருந்தது. அன்றியும் அப்படிச் சேர்ந்தோர் கடுமையான கிறித்தவச் செல்வாக்கிற்குட்பட்டனர். பட்டினத்திலுள்ள விடுதிச்சாலையோடு கூடிய பாடசாலைகளிற் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தாலன்றி, நாட்டுப்புறப் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல கல்வியைப் பெறும் பெரும்வாய்ப்பு மிக மிகவரிதாகவேயிருந்தது. நோயல் கல்லூரியிலும், மிசனரிக் கல்லூரிகளிலும் ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் பயிற்றப்பட்ட கல்விமான்கள் கற்பித்தனர். ஆனால், அத் தரத்தை யொத்த இந்து, பௌத்த, முஸ்லிம் கல்லூரிகளேதும் இல்லை.

இந் நிலையில், 1880இல் பௌத்தமதக்கல்வி பயிலும் பொருட்டு இலங்கை வந்துசேர்ந்த அமெரிக்க நாட்டவரான கேணல் ஹென்றி ஸ்ரீல் ஒல் கொற் அவர்களது தொடர்பு அநகாரிக்க அவர்களுக்கு “வாடும் பயிருக்கு வான் மழை” போலாயிற்று. இத்தொடர்பானது, அநகாரிக்க அவர்கள் தம் வாழ்வைப் பிரதியுபகாரம் கருதாத சமூகப் பணியில் அர்ப்பணிக்க உதவிற்று. கேணல் ஒல்கொட் கல்வியிற் சிறந்தவரும், பக்திமானுமாகிய வண. அக்மீமன ஸ்ரீ தம்மரத்தினா விடம் போதனை பெற்றுப் பின்னர் புத்த சமயத்திற் சேர்ந்தார். அக்காலை, இலங்கையிலுள்ள பௌத்தப் பிள்ளைகளின் சமய அனுட்டானச் சூழலுக்கு ஏதுவாயமையும் கல்வி வசதியின்மையைக் கண்டு அதிசயித்து, அவர் தாம் கண்ட பரிதாப நிலையைப் போக்க முற்பட்டார். 1880இல் அநகாரிக்க தர்மபாலரின் தந்தையாரான டொன் கரோலிஸ் ஹேவவிதாரண, டொன் ஸ்பேற்றர் சேனநாயக்க, ஜெரிமிஸ் டயஸ், டி. டி. பீட்ரிஸ் போன்ற பௌத்தத் தலைவர்களினதும் மத குருமார்களினதும் கண்காணிப்பின் கீழ் பௌத்தமத பிரமஞான சங்கம் நிறுவ உதவினார். இச்சங்கமே கொழும்பிலுள்ள ஆநந்தக் கல்லூரி, கண்டியிலுள்ள தர்மராஜக் கல்லூரி, காலியிலுள்ள மகிந்தாக் கல்லூரி ஆகியனவற்றை நிறுவினது. இப்பௌத்த பிரமஞான சங்கம், பௌத்த கல்வி அபிவிருத்தியில் ஈடுபடுவதற்குத் தேவையான நிதியைத் தர்மபால அவர்களே நாடுமுழுதும் சென்று திரட்டினார். இக்

காலத்தே அவர் தமக்குக் கிடைத்த உத்தியோக உயர்வை மட்டுமன்றிக் கல்வித்திணைக்களத்தில் தாம் வகித்துவந்த எழுதுவினைஞர் பதவியையும், தம் தொண்டைச் செவ்வனே செய்தற்பொருட்டு உதறித் தள்ளினார். பௌத்த பிரமஞான சங்கத்திற்காக முழு மூச்சாக உழைத்தது மட்டுமன்றிக் கேணல் ஒல்கொற்றைத் தமது பெருமதிப்புக்குரிய வராக ஏற்றுத், தமது இல்லத்திலேயே அவரது அலுவலகமமைய இடமளித்தார். ஆனாற், புத்தமத தத்துவ அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளினால், ஆக்கக்கேடாக அவர்கள் பிற்காலத்திற் பிரிய நேரிட்டது. இதன் பின்னர், 1906ஆம் ஆண்டு அநகாரிக்க 'சிங்கள பௌத்தய' என்னும் சிங்கள வார ஏட்டைத் தொடங்கி அதன்மூலம் தம்பணியைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தார்.

அநகாரிக்க அவர்கள் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரோ அன்றிக் கல்வியைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்றவரோவன்று. கல்விக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டும், கல்விபற்றிய அவரது சிந்தனைகளும், அவர் கூறிய கருத்துக்களும், பிற நாட்டுக் கல்விமான்களுடனும், அந்நாடுகளின் கல்விக் கூடங்களில் அவர் கண்டு, கேட்டு, அனுபவத்திலுணர்ந்தனவற்றின் சாராம்சமேயாகும்.

அநகாரிக்க அவர்களின் தத்துவம் அவரது வாழ்க்கையிலேயே பிரதிபலிப்பதாகவுள்ளது. புத்ததர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அவரது கருதுகோள், தாம் பிறந்த சமூகத்தின், கலாசார, பொருளாதார, ஆத்மீக ஈடேற்றத்திற்கு உழைப்பதேயாகும். அவரது இத்தத்துவமானது அவரது கல்விக் கொள்கையிலும் புரையோடிக் காணப்படுகின்றது. எதையும் கண்மூடித்தனமாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் நன்றாகச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பின்பே ஒப்புக்கொள்ளல் வேண்டும் என்ற புத்தபகவானின் போதனையே அவரது செயல், சிந்தனை, போதனை ஆகியவற்றின் அடிப்படையாக அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். புத்தபகவானின் போதனையின் வழி நடந்த அநகாரிக்க துறவறவாழ்வையே மேற்கொண்டார். மது, மாமிசம் அருந்தினரல்லர். தியானம், சமயநூல்களை வாசித்தல் அவற்றைக் கற்பித்தல் ஆகியன அவரது தினசரி

அலுவல்களாயும், சுருங்கக்கூறின், போதனையில் மட்டுமன்றி சாதனையிலும் ஓர் உண்மையான புத்த சமயத்தவனாகவே விளங்கினார். அவர் எளிய வாழ்க்கை முறையை மேற் கொண்டது மட்டுமன்றி உண்மை பேசுவதையே தமது உயிர்மூச்சாகவும் கொண்டனர். அக்காலத்திற் போற்றப்பட்ட போலி வாழ்க்கை முறையையோ, பொய்யான தகுதிநிலையையோ போற்றினாரல்லர். மனிதவினத்துக்குச் சேவை செய்வதே மனிதனின் தலையாய கடமையென்பதையுணர்ந்த அவர், அதனாற் பெறுமின்பமே தலையானதுவென அவ்வழி நடந்தனர்.

அநகாரிக்க தேசியவுணர்வு மிகுந்தவராகவிருந்தார். ஆனால் அவர் நாட்டின் சுதந்திரத்தைப் பெறப் படைபலத்தைப் பெருக்குவதையோ, அல்லது போர்முறையையோ விரும்பவில்லை. அன்பையும், அறத்தையும் அடிப் படையாகக் கொண்ட ஆத்மீக வெற்றியையே விரும்பினார். பன்னெடுங் காலமாக வளர்ந்துவந்த மனிதப்பண்புகள் அன்னியர் ஆட்சியில் அழிந்து, அவற்றிற்குப் பதிலாக அட்டுளியம் வேருன்றி வருவதைக்கண்டு அவர் மனம் பொறுத்திலர். இதனால் மேற்கத்தியரைப் பார்த்து “கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகளால் உந்தப்பட்டு, புலன்வழி நடக்கும் கிறித்தவர்கள் எனக் கூறப்படும் இவர்கள், ஒரு வரையொருவர் கொல்கின்றனர். ஒருவரையொருவர் வெறுக்கின்றனர். ஒருவரையொருவர் சூறையாடுகின்றனர்; முன்னொருபோதும் இல்லாதவிடங்களில், மதுபானம், கூடாவொழுக்கம் ஆகியவற்றைப் புகுத்துகின்றனர்; ஐம்புலன்களின் அடிமைகளான இவர்கள், பிறரைத் தமக்கும், தமது கூடாவொழுக்கங்களுக்கும், அடிமைகளாக்குகின்றார்கள்” எனத் துயருற்றுக் கூறுகின்றார். ஆகையால் அவரது தேசியவுணர் வானது, தன் நாட்டு மக்களைப் பிற நாடுகளை வெல்லுவதற்குப் பதிலாக தமக்குள்ளிருக்கும் பஞ்சப் புலன்களை வெல்லும்படி கோரத் தூண்டிற்று.

அநகாரிக்க நாட்டுப்பற்று மிகுந்தவராயினும், பிறநாட்டவரது, நற்பண்பு நற்செயல்கள் ஆகியவற்றைப் போற்றத் தவறினாரில்லை; வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றுவந்த ஒவ்வொரு முறையும், அந்நாடு

களில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பொருளாதார, கல்வி, கைத்தொழில் ஆகிய வற்றின் ஆக்கங்களை, தம் நாட்டவருக்கும் எடுத்துக்கூறி, அவர்களை யும் அத்துறைகளில் முன்னேறும்படி வற்புறுத்தி வந்தார். செல்வம் மிகுந்தவர்கள், அமெரிக்கா, ஜப்பான், ஜெர்மனி, நோர்வே போன்ற முன்னேற்றமடைந்த நாடுகளுக்குத் தம் பிள்ளைகளை உயர்கல்விப் போதனைக்காகவனுப்பி, அந்நாடுகள் அடைந்து வரும் முன்னேற்றத் தைப் போன்று தம் நாடு அடைய உதவ வேண்டும்; வெளிநாட்டறிஞர் இலங்கைக்கு வருகை தந்து அதன் பொருளாதார விருத்திக்கு உதவ வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி வந்தார்.

ஏழைகள், வாழுவழியற்றவர்கள், அவர்கள் எந்நாட்டவராயினும், எம்மதத்தவராயினும், எம்மொழி பேசுபவராயினும் அவர்க ளுக்குத் தம்மாலான சேவை செய்ய அவர் பின்னின்றதில்லை. இந்தியாவில் அவர் தங்கியிருந்த காலத்தில் அந்நாட்டு மக்கள் நல்குர வால் வாடுவதைக்கண்டு அதைப்போக்க அவர் எடுத்த முயற்சிகள் அநந்தம். இந்திய மக்களின் வறுமைக்கும், இன்னல்களுக்கும் காரணம் அவர்களது அறியாமையேயென உணர்ந்து, அறியாமையெனும் இருளைப் போக்க ஆவன செய்தார். இந்தியவரசு, அந்நாட்டு மக்களின் கல்வி விருத்தியிற் கவனம் கொள்ளாது இருந்ததைக்கண்டு “ஜப்பான், அமெரிக்கா ஆகிய இருநாடுகளே, இவ்வுலகின்றனது பிள்ளைகளின் நலனில் அக்கறை கொண்டுள்ளன; இவ்வுலகின்றனது பிள்ளைகளின் நலனில் அக்கறை கொள்ளாதவோர் நாடுமுண்டு - அது இந்தியாவாகும்” என இடித்துரைத்தார். இக்கூற்று இந்திய மக்களின் கல்வி விருத்தியில் அவர் கொண்டிருந்த அக்கறையை நன்கு புலப் படுத்து கின்றது. அது மட்டுமன்றிப் “பிள்ளைகளை நல்ல வாழ்க்கை முறையில் ஈடுபடுத்தக் கட்டாயக் கல்விமுறையே சிறந்தவொன்றாகும்” என்று அவர் கூறியது கட்டாயக் கல்விமுறையினால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளிற் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை வலியுறுத்துகின்றது. இந்திய மக்களுக்கு ஏற்ற வகையில் ஓர் ஆரம்பக் கல்வித்திட்டத்தை ஆக்கி, அமுல் நடத்துவதற்காக இங்கிலாந்து, ஒல்லாந்து, ஜெர்மனி, டென்மார்க் போன்ற நாடுகளில் ஆரம்பக் கல்வி முறை எவ்வாறு

செயற்படுகின்றது என்பதைக் கண்டறிவதற்காக ஒரு விரிவான சுற்றுலாவையும் 1904ஆம் ஆண்டில் மேற்கொண்டார். அவர், செய்முறைத் தொழிற்பாடங்கள் கொண்ட ஓர் ஆரம்பக் கல்வித் திட்டமானது இந்தியர்களுக்கு அளப்பரிய நன்மைகளைக் காலகதியிற் செய்யவல்லது எனவுணர்ந்து அதை வலியுறுத்தி வந்தார். ஆரம்பக் கல்வி எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்ற தம் கருத்தைச் செயல் வடிவிற் காட்டுமுகமாக இலங்கை, இராஜகிரியாவில் அவர் அமைத்த பாடசாலை திகழ்ந்தது.

இலங்கையின் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் புத்தவிகாரைக்கு அண்மித்து ஒரு பாடசாலையேனும் இருக்கவேண்டும். அப்பாட சாலைகளில் வீட்டுப்பணிக்கேற்ற தொழிற் கூடங்கள், நீர் விநியோகம், சுகாதார வசதிகள் ஆகியன அமைந்திருத்தல் அவசியம். கமத்தொழில், தோட்டச் செய்கை, சமயற்கலை, பின்னல்வேலை, தையல்வேலை, தும்புவேலை ஆகியன துணைக் கலைத்திட்டங்களாக இடம்பெறல் முக்கியமானது. பிள்ளைகளுக்குக் கலைத்திட்டப் பயிற்சியுடன் நம் நாட்டின் பண்பாட்டிற்கேற்ற சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள், நல்லொழுக்கம், சுகாதாரத்தைப் பேணல் ஆகியனவும் போதிக்கப்படல் வேண்டும். தேகப்பயிற்சியும், தேகாரோக்கியமும் அவரது கல்விக் கொள்கையில் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. அவர், பாடசாலைகள் புத்தகோயில்களுக்கு அண்மையில் அமைதல் வேண்டுமென்று விரும்புவதன் நோக்கம், சாதாரணப் பிள்ளைகள் மதகுருமாருடன் கலந்துரையாடி மதவறிவைப் பெறுவதற்கும், இளம் மதகுருமார் தற் காலத்திய கல்வி அறிவைப் பெறுவதற்கும், அது வசதியாகவமையும் என்பதேயாகும்.

அநகாரிக்கர் தம் காலத்திலிருந்த இடைநிலைக் கல்வி முறையையிட்டு அதிருப்தி கொண்டிருந்தார். உயர்கல்விக்கும் இலங்கையில் அச்சமயம் போதிய வாய்ப்பும் வசதியும் இல்லாமலிருந்தன. இக்குறைபாடுகளுக்கு இலங்கை மக்களே காரணர்; அவர்கள் இவற்றையிட்டு அக்கறை கொள்ளாது வாளாவிருக்கின்றனர்

மிசனரிமாரும் இலங்கையின் அபிவிருத்திக்குத் தேவையான விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பம், கைத்தொழில், கமத்தொழில், வணிகம், ஆகியவற்றைப் போதிக்கக்கூடிய உயர் கல்விக் கூடங்களையோ, பல்கலைக்கழகத் தரமுள்ள கல்லூரிகளையோ அமைத்தார்களில்லை. இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள் இத் துறைகளில் ஆற்றிவரும் தொண்டுதான் என்னே? நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு அத்தகைய உயர் கல்வி நிலையங்கள் எத்தகைய முக்கியத்துவமுடையவை எனக் குறைகளை எடுத்துரைத்தார். மேலும் அத்தகைய குறைபாடுகளை நீக்குவதற்கு உடனடியாக உயர்கல்வி நிலையங்களையோ, பல்கலைக்கழகங்களையோ அமைக்க முடியாவிட்டாலும், பணம் படைத்தோர் நாட்டின் நலன்கருதித் தம் பிள்ளைகளை இந்தியாவிற்கு அனுப்பி இத்தகைய உயர் கல்வி பெற வாய்ப்பளிக்கும்படி வேண்டினார். விருப்புள்ளோர், தம் பிள்ளைகளை ஜப்பான். அமெரிக்க ஐக்கிய மாநிலங்கள் ஆகியவற்றிற்கு அனுப்பிப் பல்கலைக்கழகக் கல்வி பெறும்படி செய்யுங்கள் என வேண்டுகோள் விடுத்தார். விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பம், விவசாயம், வணிகம் ஆகிய துறைகளிற் பயிற்சி பெறுவதற்காகவே இவ் வெளிநாடுகளுக்குத் தகுதியும் வசதியுமுள்ள வர்கள் அனுப்பப்படல்வேண்டும் என்று கருதிய அதேவேளையில், மொழிகளையும், கலைகளையும் அவர் வெறுத்தவரல்லர். தமது இராஜகிரிய பாடசாலையை அநகாரிக்க ஆரம்பித்தபோது கலைத் திட்டத்தில் இப்பாடங்களுக்கும் முக்கிய இடம் கொடுக்கப்பட்டது. அத்துடன், புத்தரின் போதனைகளை நன்கு கிரகிப்பதற்கு, உளவிய லின்றியமையாமையைக் கருத்திற் கொண்டு அப்பாடத்தையும் போதிக்க ஏற்பாடு செய்தார். பெண்களின் கல்வி விருத்தியிலும் அநகாரிக்கர் அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு அவர் நிறுவிய விடுதியுடன் கூடிய சங்கமித்தா பாடசாலையே சான்றாகும்.

அக்காலத்தில் நிலவிய செய்முறையற்ற கருத்தளவேயான கல்வியை அநகாரிக்க வன்மையாகக் கண்டித்தார்; எதிர்த்தார். அவர் வெளி நாடுகளிற் கண்டவற்றைக் கொண்டு எல்லாக் கல்வி முறைகளிலும், நிலைகளிலும் கைவினையிருத்தலவசியம் என வாதிட்டு

வந்தார். ஆனால் அவரது காலத்திய கல்விப் பணிப்பாளர்கள், அவரது வேண்டுகளுக்கெச் செவி கொடுத்தார்களில்லை. விஞ்ஞானக் கல்வி தொழில் நுட்பக் கல்வி, விவசாயம், வணிகம் என்பன அவரது சொற்களஞ்சியத்தில் என்றும் இடம் பெற்றவையாகும்.

அமெரிக்கக் கல்வி முறையாற் பெரிதும் கவரப்பட்ட அநகாரிக்கர், அந்த அடிப்படையிற் பல பாடசாலைகளைத் தாமே நிறுவினார். அப்பாடசாலைகளிற் சூழலுடனணைந்த தொழிற் பயிற்சிகளும் அளிக்கப் பட்டன. மேலும் புலமைப்பரிசில்களைத் தகுதியானவர்களுக்குத் தாமேயளித்து ஜப்பான் போன்ற வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிக் கைத் தொழில் போன்ற வற்றைக் கற்றுவிட வழிவகுத்தார். இவ்வாறு வெளி நாடு சென்று வந்தோரே தம் சொந்த முயற்சியாற் றொடக்கத்திற் கைத் தொழில் நிறுவனங்களையும், கைத்தறி நெசவு ஆலைகளையும் ஆரம்பித்தவராவர்.

புத்தமத குருமாரின் கல்வியிலும் அநகாரிக்கர் அதிக அக்கறை காட்டினார். கல்வியறிவற்ற மதகுருமாரால் நாட்டிற்கும், மதத்திற்கும் அதிக நன்மை ஏற்படாது என்பது அவர் கருத்து. மதகுருமார் சமய வறிவோடு, இன்றைய தேவைகளுக்கேற்றவகையில் மற்றத்துறைகளிலும், பிறமொழிகளிலும், பிரதானமாக ஆங்கில மொழியிலும், அறிவு பெறல் வேண்டும். ஆங்கிலவறிவின்றி பிற நாட்டவருக்குப் புத்த மதத்தைப் போதிக்க முடியாது. மேலும், கல்வி விருத்தியிற் புத்த மதகுருமார் மிக்க கூடிய அக்கறை கொள்ள வேண்டுமெனவும் அவர் கேட்டுக் கொண்டார்.

இவற்றைக் கொண்டு நோக்குமிடத்துச் சுயமொழிக் கல்வி யினதும், அடிமைப்பட்டிருந்த இலங்கையின் கலாசார மறுமலர்ச்சி யினதும் தந்தையென அநகாரிக்கரைக் கூறின் அது மிகையாகாது.

(இ) அறிஞர் சீத்தி லெவ்வை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கட்டம் பொதுவாக ஈழத்துச் சுதேசிகளின் உணர்வினைத் தட்டி எழுப்பிய காலமெனலாம்.

அந்நியர்களின் அதிகாரப் பிடியிலிருந்துவிடுபட வேண்டுமெனக் கற்றோர் சிந்தித்த காலமிது. சிங்கள மக்கள் இனம், சிங்கள மொழி, பௌத்த கலாசாரம், பண்பாடு ஆகிய யாவும் சீரழிந்து செல்வதை உணர முற்பட்ட அநகாரிக்க தர்மபாலர் சைவ சமயம், தமிழ் மக்கள் பண்பாடு ஆகிய யாவும் கிறித்தவப் பாதிர்களாற்றாக்கப்படுவதை உணர்ந்து, கிறித்தவப் பள்ளியிற் படித்து, பைபிளையே தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்த்த ஆறுமுகநாவலர் ஆகியோரைப் போல, முஸ்லிம் மக்கள் கல்வியிலேயே வீழ்ச்சியுற்று, ஆதரவற்ற சமூகமாக அறிவியலிலும் வீழ்ச்சியுற்றுச் செல்வதை உணர்ந்து, வீறு பெற்று எழுந்தவரே அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள். இம்முத்திறப்பட்ட ஈழத்து மக்களின் முன்னேற்றங்களுக்குத் தடையாக இருக்க; காலாகவிருக்கும் அந்நிய ராட்சிக்கெதிராக இவரது நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்தமையால் இம்மூவரும் ஈழத்தின் தேசிய பிதாக்களாக வரலாற்றிற் புகழ் பெறுகின்றனர்.

இம் மூன்று மேதைகளின் கல்விக் கருசனையால் 1848ஆம் ஆண்டில் ஆறுமுக நாவலரால் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணை சைவப் பிரகாசவித்தியாசாலையும், 1886ஆம் ஆண்டில் அநகாரிக்க தர்மபாலா அவர்களாற் கொழும்பு ஆனந்தாக் கல்லூரியும் 1892இல் சித்திலெவ்வை அவர்களால் மருதானை ஸாஹிறாக் கல்லூரியும் உருப்பெற்றன. இந்நாட்டின் சுதேசியக் கல்வியின் மறுமலர்ச்சி இக் காலப் பகுதியிலே தொடங்குவதற்கு இம்மூன்று தேசிய வீரர்களும் தான் மூல காரணமென்பது தெளிவாகின்றது.

பாடசாலைக் கல்விக்கூடம் எனும் நாமம் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்த வரையில் அன்று 'மக்தப்' அதாவது, ஜலம்ஆப் பள்ளியுடன் இணைந்த குர்ஆன் பள்ளியாகவே இருந்தது. பரந்துபட்ட முறையில் இத்தீவொங்கும் செறிந்து வாழும் முஸ்லிம்கள், பிராந்திய நோக்குடன் கல்வித் தேர்ச்சியில் வெற்றிபெற, சமய கலாசாரப் பேணலுடன் முஸ்லிம் பாடசாலைகளை அமைப்பதற்கு அத்திவாரமிட்டும், மாதிரி யாகப் பல முஸ்லிம் பாடசாலைகளை அமைத்தும், கல்வி நூற்களை

இயற்றியும், பதிப்பித்துக் கொடுத்தும், தனது உயர் கல்விக் கருத்துக் களைத்தானே நடாத்திய பத்திரிகைகள் மூலம் வெளியிட்டும் ஏனைய வர்கள் தொடர்ந்து அப்பணியை மேற்கொள்ள வழிகாட்டி, ஈழத்து முஸ்லிம்களின் கல்வி விருத்திக்கு முக்கிய ஏதுவாக இருந்தவர்தான் ஜனாப் சித்திலெவ்வை அவர்கள். இதனாற்றான் இவர் ஈழம் வாழ் முஸ்லிம்களின் மறுமலர்ச்சித் தந்தையாக உயர்வடைகின்றார்.

1839ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 11 ஆம் தேதி கண்டி மாநகரில் ஜனாப் எம். எல். சித்தி லெல்வைக்கு மூன்றாவது புதல்வராகப் பிறந்த வர்தான் 'முஹமது காஸிம்' எனும் சொந்தப் பெயர் பூண்ட அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள். இவர் அரபு, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள சிறந்த நூல்களை ஆராய்ந்து, தமது கல்வியறிவைப் பெருக்கியது மட்டுமல்லாமற், கல்வி பற்றிச் சிறந்ததோர் கொள்கையை மனதில் உருவாக்கிக் கொண்டார். வழக்கறிஞராகவும், சில வருட காலம் கண்டி நகரசபையின் அங்கத்தவராகவும் பணிபுரிந்த இவர், அறிவார்வத்தாற் சர்வதேச, உள்ளூர் விவகாரங்களையும், தொழிற்றுறை அனுபவத்தால் முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வு நிலையை யும் நன்கறிந்து, ஈழத்து முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வு முற்போக்கற்ற தாய் ஸ்தம்பித்துக் கிடந்தமையையும் உணர்ந்தார். ஆங்கில ஆட்சி முறைக்குள்ளமைந்து கிடந்த அவரது தொழிலும், அதன் சூழலும் தன்னை மேனாட்டு நாகரிகத்தில் ஆழ்த்திவிடக் கூடாது என்று கருதி, இஸ்லாமிய மதத்தையும், அதன் மாண்பையும் என்றென்றும் பேண வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றப் பணியை மதச் சேவையாக இவர் தனது மனத்தே கொண்டார்.

மேலைத்தேய நாடுகளால் உருவாக்கப்பட்ட மாறி வரும் சூழ் நிலைக்கேற்றவாறு தங்களையும் மாற்றிக்கொள்ளாது, தற்காலக் கல்வி பற்றி ஒருவித பிற்போக்கான எண்ணமுடையவர்களாக அன்றைய ஈழத்து முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்தனர். மேல்நாட்டுக் கல்வி முறைக்கும், கிறித்தவ மதத்துக்கும் ஓரளவு தொடர்பு இருந்த காரணத் தினாலேயே இக்கல்வியைச் சந்தேகக் கண்கொண்டு நோக்குவதற்

கேதுவாய் இருந்தது. காலக்கிரமத்தில் உண்மையான பல பிரச்சினைகளை முஸ்லிம்கள் எதிர்நோக்க வேண்டியேற்பட்டதும் தமது கல்வித் தேவைகளைப் பற்றி உணரத் தொடங்கினர். கல்வியிற் பின் தங்கியிருந்த பௌத்த மக்களும், இந்து மக்களும் ஏற்கெனவே தமக்கெனப் பல கல்வித்தாபனங்களை நிறுவியதன் மூலம் தமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொண்டனர். இவர்களது முன் மாதிரிகள் முஸ்லிம்களின் அபிப்பிராயத்தை வலுவாக மாற்றத் தொடங்கிற்று.

இக்காலப் பிரிவிற்றான் “மற்றைய பற்பல சாதியாரும் கல்வியிலும் சீர்திருத்தத்திலும் மேம்பட்டு வருதலையும் இவர்கள் நாடோறும் கீழ்ப்பட்டு வருதலையும் பார்த்து எவரும் மன வருத்தம் கொள்ளத் தக்கதாக இருக்கிறது. ஆகையால் இவ்விலங்கையிலுள்ள முஸ்லிம்கள் எல்லோரும் ஒருமைப்பட்டுக் கல்விப்பயிற்சிக்குரிய கருமங்களில் முயற்சிப்பது கடமையாய் இருக்கிறது” என்னும் தூரதிருஷ்டிக் குரல் ஜனாப் சித்தி லெவ்வை அவர்களால் எழுப்பப்பட்டது.

“முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றம் கல்வியென்னும் பாதை வழியே செல்ல வேண்டும்” எனக் கருதிய அவர் இதற்கு வேண்டிய ஓர் ஆயுதத்தைக் கைக்கொண்டார். அவ்வறிவாயுதம்தான் இவர் வெளியிட்ட ‘முஸ்லிம் நேசன்’

இலட்சியத்தையும், இலட்சிய மார்க்கத்தையும் ஒன்றுள் ஒன்றை மயக்க வைத்து, அதனாற்றாமும் மயங்கி, இலட்சியத்துக்கே இழுக்கு வரும் முறையிற் பலர் நடப்பர். அறிவு வழிச்செல்லாத ஆர்வமிருப்பின் இப்பிழை ஏற்படும். ஆனால் அறிவுசான்ற ஆர்வம் படிப்படியாகவே கருமங்களை ஆற்றிச் செல்லும் முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றத்துக்கான கல்வி, அரசியல் ஆகிய துறைகளில் அவர்களை ஊக்குவிப்பதற்கு முதன் முதலில் அவர்களிடையே அவை பற்றிய உணர்வையும், அவற்றின் அத்தியாவசியம் பற்றிய விழிப்பையும் ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் அத்தேவையை உணராதவரை எந்த இயக்கமும் வெற்றியடைய முடியாது. எனவே, அதற்காக முதலில் விழிப்புணர்ச்சிக்கான செயலில் இறங்கினார். அம்முயற்சியின்

பலன்தான் 'முஸ்லிம் நேசன்' என்பது. அறிஞர் சித்தி லெவ்வை அவர்களால் முதன் முதல் 1882 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 12ஆம் தேதி வெளியிடப்பட்ட 'முஸ்லிம் நேசன்' பற்றி அல்ஹாஜ் ஏ. எம் ஏ. அஸ்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது இங்கு முக்கியமானதாகும்.

“கல்வியென்பது, பாஷைகளை வாசித்தறிதல் மாத்திரமல்ல, மன விரிவிற்கும், தெளிவிற்கும் பலவித அறிவு நூல்களையும் நன்கு அறிவதாம். ஆனால் மேற்சொல்லிய பிரயோசனமுள்ள நூல்கள் தமிழ்ப் பாஷையிலே மிகவும் சுருக்கமானபடியால் தமிழ்ப்பாஷையை மாத்திரம் தெரிந்தவர்கள் அவைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு வழி இல்லாதிருக்கின்றது. ஆகையால் அரபுக்கிதாபு (நூல்)களிலிருந்து அறிய வேண்டிய அறிவுகளையும், ஆங்கிலம் முதலிய பாஷைகளிலுள்ள கல்விகளையும், படித்தவர்களும், படியாதவர்களும், முதியவர்களும், இளைஞர்களும், மற்றறையவர்களும், தங்கள் வேலை முயற்சிகளோடு வாசித்தறிந்து கொள்ளும்படி உலமாக்கள் (அறிஞர்கள்), கல்விமான்கள் ஆகிய இவர்களுடைய உதவியைக் கொண்டு ஒரு பத்திரிகையைக் கிழமை தோறும் பிரசுரம் செய்ய விரும்பி, இப்பத்திரி கைக்கு 'முஸ்லிம் நேசன்' என்று பெயரிட்டோம்” என்று 'முஸ்லிம் நேசன்' முதலிதழிலேயே தனது இலட்சிய வேட்கையைக் கோட்டிட்டு, முஸ்லிம்களை உணர்வு பூர்வமாகத் தட்டியெழுப்புகிறார் இலட்சிய புருஷர் சித்திலெவ்வை அவர்கள். இற்றைக்கு ஏறக்குறையத் தொண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன்பே ஈழத்து இஸ்லாமிய சமூகத்துக்குத் தேவையான கல்விப் பிரச்சினையை முன் வைத்துத் தனது பத்திரிகையின் முதலிதழில் முதற் குரலையெழுப்பிய அன்னார் தேசியத்தின் நோக்கில் முஸ்லிம்களின் கல்வியெழுச்சியின் முன்னவராவர்.

முஸ்லிம்களின் அறியாமை இருளையகற்றப் பிரசாரத்தை ஓர் உயர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திய அறிஞரவர்கள், தனது 'முஸ்லிம் நேசனின்' முதலாவது வெளியீட்டிற் கல்வியின் மகத்துவத்தையும், அதன் இன்றியமையாமையையும் மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் முகமாக,

“வெள்ளத்தாற் போகாது வெங்கனலால் வேகாது
வேந்தராலும்
கொள்ளத்தான் முடியாது கொடுத்தாலும் நிறை
குறைவே யில்லைக் (வொழியக்
கள்ளர்க்கோ மிகவரிது காவலுமோ மிகவெளிது
கல்வியென்னு
முள்ளத்தே பொருளிடுக்க வுரெங்கும் பொன் தேடி
யலைகின்றாரே”

என்ற பாட்டை மேற்கோளாகக் காட்டி, முஸ்லிம் மக்களைக் கண் திறக்கச் செய்தார்.

“கல்வி விசாலமானது; நாளுக்கு நாள் வளருந்தன்மையுடையது. தாய்மொழியிலுள்ள நூல்களை மாத்திரம் கற்றறிந்தால் மிக விரைவாக வளர்ச்சியடைந்து வரும் கல்வியைப் பெறமுடியாது” என்னும் கருத்துடையவர் சித்தி லெவ்வையவர்கள். எனவே அன்னார் பிற மொழிகளிலுள்ள அறிவுகளை அம்மொழிகளைக் கற்றவர்கள் தமிழ்மொழியில் மக்களுக்கு வழங்கவேண்டுமென்று தனது பத்திரிகைமூலம் கல்விமான்களின் உதவியை நாடினார்.

வைதீகக் கொள்கைகளையுடைய முஸ்லிம்களுட் சிலர் பிறமொழிகளைக் கற்பது சமயத்துக்கு முரண் எனக் கருதியதை அவர் வெறுத்தார். மக்களுக்குப் பயன்தரக்கூடிய எக்கல்வியென்றாலும், அவைகளை மக்கள் எங்கு சென்றாயினும் பெறவேண்டுமென்பது அவரது சீரிய கொள்கையாகும். மேற்கத்திய விஞ்ஞான அறிவை இஸ்லாம் மதத்துடன் பொருதவிடாமல், இரண்டினையும் இன்பமாகப் பிணைத்து, மக்கள் வாழ்வை மலரச்செய்ய வேண்டுமென்பது அவரது பேரவா.

“கல்வி அறியாமையை அகற்றுவதோடு நில்லாமற்றன்னைத் தானே அறிய உதவும் ஒரு அரும்பெரும் சத்தி” என்ற அவரின் உன்னத கல்விக் கருத்துச் சிந்திக்கற்பாலது. “தன்னையறிந்தவன் தன் இறைவனை அறிந்தவனாவான்” என்று இஸ்லாம் இயம்புகின்றது.

ஆகவே, கல்வி இம்மைக்கு மாத்திரமல்ல, மறுமைக்கும் இன்றியமையாதது என அவர் கொண்டார். சிறந்த கல்வியைக் கற்று, கற்றதன் வழி ஒழுக்குவனே கடவுளின் விருப்பத்துக்குரியவன்” என்ற கருத்தையும் அவர் கொண்டிருந்தார்.

பிரசுரங்கள், மேடைப் பிரசங்கங்கள் முதலியவற்றால் மக்கள் மனதிற் கல்வித் தாகத்தையுண்டுபண்ணிய சித்தி லெவ்வையவர்கள், அத்துடன் நின்றுவிடாது, இளம் சமுதாயம் இருளில் இருந்து விடுபட, விடுதலை பெறக் கல்விக் கூடங்களின் அவசியத்தை உணர்ந்தார். முஸ்லிம்கள் வாழும் பகுதிகளிற் பாடசாலைகளை நிறுவும் முயற்சியில் இறங்கினார். ‘மத்ரஸாக்கள்’ போலன்றிப் புதுமுறையிலானதும், ஆங்கிலக் கல்வி போதிக்கப்படுவதுமான பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று தீராத ஆசை கொண்டார். ஆனால் இந்த ஆசைக்கு உருவம் கொடுப்பது அன்றைய சூழ்நிலையில் இலகுவான காரியமாக அமையவில்லை. “சொந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்து பத்திரிகைகளை மக்கள் மத்தியிற் பரப்பிவிடலாம். ஆனால் தன் சொந்தப் பிள்ளைகளை மட்டும் கொண்டு ஒரு பாடசாலையை அமைத்து விடுவது முடியாத காரியம்” என்ற உண்மை அவருக்குத் தெளிவாகியது. எனினும் அவரது விடா முயற்சியும், உழைப்பும், சமுதாயப் பற்றும் அவரை விட்டுவைக்கவில்லை. அவரின் அரிய முயற்சிகளுக்குரிய நற்பலன் வெகு தூரத்தில் இருக்கவில்லை. 1884ஆம் ஆண்டு அன்னாரின் வாழ்வில் வெற்றிகள் பல பெற்ற வருடமாகும். இவ்வாண்டிற்றான் ஈழத்து முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் முன்னேற்ற மண்டபத்தின் முதற்கல்லான ‘அல் மத்ரஸதில் கைரியா” எனும் பாடசாலை சித்திலெவ்வையவர்களின் சொந்த முயற்சியால் நிறுவப்பட்டது. நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் தம்மிடமிருந்த செல்வத்தையழித்துப் பல பாடசாலைகளை நிறுவினார். இவ்வகையில் “முஸ்லிம் பாடசாலைகளை அமைத்த முன்னவர்” என்ற சிறப்புக்குரியவராகின்றார் அறிஞர் சித்திலெவ்வையவர்கள்.

அறிஞர் அவர்கள் கல்வி வளர்ச்சிக்காக எடுத்துக் கொண்ட அடுத்த முயற்சியாக நூல்களின் வெளியீட்டினைக் கூறலாம். கல்வியைப்

பரப்ப வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தின் காரணமாக, நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பாடசாலைகளை நிர்மாணித்து நடத்த உதவியதோடு நின்று விடாமல், அங்கு மாணவர் கற்பதற்கான பாடநூல்களையும் தாமே எழுதி அச்சிட்டு, மாணவர்களுக்கு இலவசமாக வழங்கினார். சிறார்களுக்குரிய அவரது தரம் வாய்ந்த நூல்களான தமிழ் முதற் புத்தகம், அறப்புத்தமிழ் முதலாம், இரண்டாம் புத்தகங்கள் யாவும் கற்கும் பாலர்களுக்கேற்ற சிறப்புடையன என்று பாராட்டி 1891 ஆம் ஆண்டு வெளியான வித்தியாதிபதியின் நிர்வாக அறிக்கை வியந்துரைக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பாட நூல்கள் தவிர்ந்த பிற நூல்களையும் அவர் எழுதி வெளியிட்டார். இலங்கைச் சோனகர்களின் வரலாற்றுத் தொடர்பை அரபிகளுடன் தொடர்புறுத்தி, நிறுவுவதற்கென, இத்துறையிலே துருக்கியர் சரித்திரம், கிரேக்கர் சரித்திரம், கிழக்கிலங்கைச் சோனகர் சரித்திரம் என்னும் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். தமிழ், அரபு, ஆங்கிலம் என்னும் மும்மொழிகளிலும் இந்நூல்களை வெளியிட்டமை இவரது மும்மொழிப் புலமையினை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இந்நூல் வெளியீடுகள் அவரின் சிறப்பான கல்விப் பணிக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

கல்வி, மக்களின் இலௌகீக முன்னேற்றத்துக்கு மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் மிக முக்கியமானதென்பதையுணர்ந்த மகான் சித்திலெவ்வையவர்கள், தன் சமுதாயத்தின் ஆன்மீக வளர்ச்சியிலும் பெரும் பங்கெடுத்தார். இஸ்லாமிய ஞான ஒளியைப் பரப்பி, மக்களிடையே குடிகொண்டிருந்த மூடப்பழக்க வழக்கங்களை அகற்றும் முயற்சியில் இறங்கினார். இம்முயற்சியின் பெறுபேறாக 1892 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 1ஆம் தேதி அன்னாரால் 'ஞான தீபம்' எனும் மாத சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது.

இதைவிட மேல் நாட்டுக் கல்வியையும், இஸ்லாமியக் கல்வியையும் துறைபோகக் கற்றறிந்த பெருந்தகை சித்திலெவ்வையவர்களின் ஆத்மீகப் பலத்திற்கும். அதனுள் மகிமையின் சிறப்பிற்கும் அவர்

எழுதிய 'அஸ்றாருல் ஆலம்' என்னும் ஞான மார்க்க நூல் தக்க சான்றாகும். தன்னை அறிந்தவன் தன் இறைவனை அறிவது உறுதி" என்னும் தத்துவ அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட இந்நூல், சித்திலெவ்வையவர்களின் ஆழ்ந்த தத்துவ ஞானத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஈழத்து முஸ்லிம்கள் அரசினராற்றள்ளப்பட்டிருந்த நிலையை உணர்த்தி வெற்றி கண்டும், கல்விப்பணியைத் துலாம்பரமாகக் கூறி வெற்றிக்குரிய அத்திவாரமிட்டும், சமயப் பணியிற் பல தர்க்கங்களிடையே உண்மையை எடுத்தோதி உயர்வு பெற்றும், தேசிய உணர்ச்சியையும், தேசிய பொருளாதாரச் செறிவுக்குரியவற்றையும் எடுத்துக்காட்டி, இந் நாட்டை நேசித்து உயர்வுறச் செய்ய வேண்டும் என்னும் உணர்வுட்டிய தேசியப் பிதாவாகவும், ஈழத்து முஸ்லிம்களின் சகலதுறை முன்னோடியாகவும், மறு மலர்ச்சித் தந்தையாகவும் உயர்வு பெற்றுத் தனது வாழ்க்கையை முடித்திருக்கின்றார் அறிஞர் சித்திலெவ்வையவர்கள். எனவே தேசிய நலனுக்கும், சமுதாயப் பணிக்கும் முன்மாதிரியாகத் திகழும் சித்திலெவ்வை அவர்களது வரலாற்றை, அவரது உன்னத கருத்துக்களை அறிவுலகம், மாணவ உலகம், பாமர மக்கள் உலகம் யாவும் அறியும்படி செய்தல் அவசியமாகும். அன்னாருக்கு நாம் என்றும் நன்றிக்கடன் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அவர் தொடக்கி வைத்த பணியினைத் தொடர்ந்து செய்து, சமுதாய நலனுக்காகவும் அதேவேளை தேசிய நலனுக்காகவும் எம்மை அர்ப்பணித்து விடுவதே நாம் அன்னாருக்குச் செலுத்தும் சிறந்த கைம்மாறாகும்.

(ஈ) மறைத்திரு. விபுலாநந்த அடிகள்

அறம் வளர்க்கும் துறவிகளுக்கெல்லாம் எடுத்துக்காட்டாக நின்று உள்ளத்தாற்றுறவியாக நின்றவர் விபுலாநந்த அடிகள், வேதாந்த சித்தாந்த வித்தகராய் விளங்கிய அடிகள், அதேவேளையில் அந்நெறிகளுக்கு அமைய சமுதாயத்தில் மண்டிக் கிடக்கும் மாசு துடைக்கும் செயல் வீரராகவும் காட்சியளித்தார். தமது குருநாதர்

இராமகிருஷ்ண பகவான் அளித்த சமரச நன்னெறியையும், பாரதி கண்ட புது நெறியாம் சமூக நீதியையும் பாரதத்திலும் இலங்கையிலும் ஊடுருவிப் பாயச் செய்தார். சமரச நன்னெறி அடிகளார் மூலம், சமதர்ம நெறியோடு இணக்கம் பெற்றது.

இளைஞர்களுக்கு ஒளிகாட்டிய ஞாயிறாகத் திகழ்ந்த அவர் அறமும் அன்பும் பண்பும் கலந்த பண்புக்கும், சான்றாண்மைக்கும் உயர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார். அவர் இலங்கையிலும் பாரதத்திலும் பல நிலைக் கல்வி நிலையங்களிலும் ஆலமர் செல்வன் போல் அறம் உரைத்தார். அவரது கல்வித் தொண்டையும், சமூகத் தொண்டையும், நாட்டு அன்பையும் போற்றிய பாரதமும் இலங்கையும் அதைத் தேசத் தொண்டின் அறவன் என்று தலைவணங்கியது.

“ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்”, “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” “பெரிதே உலகம், பேணுநர் பலரே” “எத்திசைச் செலினும், அத்திசைச் சோறே” எனும் கருத்துக்களால், தமிழ் நெறியும், தமிழ் மரபும் உலக நெறியாக, உலக மரபாக விளங்குகின்றது என்பது கண்கூடு. இந் நெறியில், இம்மரபில் ஊறித் திளைத்த அடிகளாரில் தமிழ் நெறியும் வேதாந்த நெறியும் சங்கமித்தன. இவ்விரு நெறிகளோடும் “ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி” எனும் தமிழ் மூதாட்டி கண்ட கல்வி நெறியும் இவர் வாழ்க்கையில் இணைந்தது.

“வருந்தித் தாம் கற்ற கல்வி மாய்ந்திடுமோ,
அக்கல்வி மறுமையிலும் உதவுமோ”

என்று அடிகளார் தமது ஆத்ம நண்பர் கந்தசாமிப் பெரியார் மறைந்ததும் உளம் குழைந்து பெரியார் கற்ற கல்வியும், அவர் உடல் நீங்கியதோடு, மறைந்து விடுமோ என்று ஐயக்குறி எழுப்பியதிலிருந்தும் மறைந்தும் மறையாத கந்தசாமிப் பெரியார், விண்ணுலகில்,

“செழுங்கலைத் தெய்வம் வாழ்,
திரு நகரில் தமிழ் வழங்கும் தெருவில் ஒரு மனையில்
வாழ்கின்றார்”

என்று கூறுவதன் மூலமும் கல்வியும் தமிழும் அடிகளாரது வாழ்க்கையாக விளங்கின என்பது விளங்குகின்றது.

அடிகளாரது வாழ்க்கை ஒரு புதிய வழியையும் விழிப்பையும் புத்துணர்ச்சியையும் இந்நாட்டில் விளைவித்துள்ளன. பழைய ஊற்றில் இருந்து, புதுமை பொங்கும் காட்சியை அவர் வாழ்க்கைக் கவிதையில், எங்கும் காண்கின்றோம். இவர் நெஞ்சம், நாளெல்லாம் தமது மக்களையும் நாட்டையும் உலகக் குடும்பத்தினரையும் எவ்வாறு வாழ்க்கையில் உயர்வு பெறவைக்கலாம் எனக் கருதிச் சிந்தித்தது.

அடிகளார் இராமகிருஷ்ணத் திருக்கூட்டத்தின் துறவியானதின் பயனாக அவரது தியாக உணர்வும், உலகில் உள்ள நாடுகள் யாவும் ஆத்மீக, பண்பாட்டுக், கலாசார, அரசியல் பொருளாதார விடுதலை பெற வேண்டுமெனும் உள்ளுணர்வும் வளம் பெற்றது என்று கொளல் சாலவும் பொருந்தும்.

தட்சணேஸ்வர சக்தியின் அருளாலும் தமிழ் அன்னையின் இரங்கலாலும் அடிகள் அவதரித்தார்கள். அடிகள் பிறந்து ஓர் ஆண்டின் பின்னரே சிக்காக்கோ நகரத்தில் பூவுலக சமய, சமரசக் கழகத்தில் விவேகாநந்தப் பெருமான் சமரசக் கொடியினை ஏற்றினார்கள். இக்கொடி வான் அளாவ அடிகள் அரும்பாடுபட்டார்கள்.

இதே காலத்தில் இறைவனை நம்பால் ஈர்க்கும் இசை சிலம்பில் ஒலித்தது. இச்சிலம்பினைப் புத்தக ரூபமாக, தமிழ் முனிவர் சாமிநாத ஐயர், அடிகளார் பிறந்த ஆண்டிலேயே தமிழ் உலகுக்கு அளித்தார்கள்.

அடிகளார் பிற்காலத்தில் அவரது புகழ்பெற்ற யாழ் நூல் மூலம், தமிழ் இசையை நமக்கு மீட்டுத் தந்தார்கள்.

நமது நாட்டில் நாவலர் பெருமான் மரபும் அவரது மரபு தழுவிய தேசியச் செல்வங்கள் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் ஆகிய தனிப்பெருந் தலைவர்களின் வழியும், தேசிய அரசியற், கலாசார மறுமலர்ச்சி மலர்ந்தது என்பது வரலாற்று உண்மை. அவர்களின் தொண்டு நாட்டுக்கு விடுதலையளித்தது. அதேவேளை

யிற் சர்வசமய மகாநாட்டிலிருந்து 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கை வழியே தாயகம் திரும்பிய விவேகாநந்த சுவாமிகளின் வருகையும் அதன்பின்னர் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் விவேகாநந்தரைப் போன்ற நேரடிச் சீடர்களான சுவாமி சிவாநந்தர், இராமகிருஷ்ணாநந்தர், திரிகுணாநந்தர் போன்ற மற்றும் பல துறவிகளின் வருகையும், தென்னிந்தியாவில் வேதாந்தப் பயிர் வளர்த்த சுவாமி சர்வாநந்தர் அவர்களின் இலங்கைத் தரிசனமும் இந்நாட்டு மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு புது மெருகையும் உத்வேகத்தையும் உணர்வையும் அளித்தன.

இராமகிருஷ்ண இயக்கம், இலங்கையிற்கண்ட மறுமலர்ச்சி ஆத்மீக சன்மார்க்க உடன்பாட்டு மறுமலர்ச்சியாகும்.

பிற்கால விபுலாநந்தரான மயில்வாகனனார் இராம கிருஷ்ண வேதாந்த இயக்கத்தினாற் கவரப்பட்டு மடத்துறவியானது இக்காலத்தில் என்பதை நாம் அறிவோம்.

அடிகளார் இலங்கையில் இம் மறுமலர்ச்சியின் செவிலித் தந்தை என்று கொளல் சாலவும் பொருந்தும். இராம கிருஷ்ண இயக்கம், உலக மறுமலர்ச்சி இயக்கமாகும். சங்கத்தின் ஆத்மீகக் கல்வி, மருத்துவ, சமூகப்பணிகள் பரந்த அடிப்படையிலும், பரந்த அளவிலும் உலகின் பல பாகங்களிலும் நடைபெற்றுவருகின்றன. இதற்கிணங்க அடிகளாரும் பாரதத்திற் பல பிரதேசங்களிற் பலவகைகளிற் றொண்டாற்றிய பின்னர் நமது நாட்டிலும் விசேடமாகக் கிழக்கு மாகாணத்திலும், வட ஊவா மாகாணங்களிலும், கொழும்பு, கண்டி போன்ற நகரங்களிலும் இராமகிருஷ்ண சங்கப் பணியினை மேற்கொண்டார்கள்.

அடிகளார் நமது நாட்டில் நிறுவிய கல்விக்கூடங்கள் பல. வண்ணை வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயம், திருகோணமலை இராமகிருஷ்ண சங்க இந்துக் கல்லூரி, மட்டக்களப்பின் அணிகலனாக விளங்கும் சிவாநந்த வித்தியாலயம் இவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இலங்கை உலகுக்கு அளித்த ஞானத்தின் சின்னமாக விளங்கிய விபுலாநந்த அடிகள் 1924ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் முழுமதி நாளில் அக்காலத்தில் மடத்தலைவராய் இருந்த சிவாநந்த முனிவரிடம்

துறவுத் தீட்சை பெற்றார்கள். சிவாநந்த வள்ளல், அடிகளாருக்கு விபுலாநந்தர் என்று நாமஞ் சூட்டியது மிகவும் பொருத்தமாகும். விபுலம் என்பது அறிவு.

விபுலாநந்த அடிகள் தமது ஆன்ம குருவாகிய, சிவாநந்த அடிகளது அருள்வெள்ளச் சிறப்பை வியந்து, அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்துமுகமாக 1929 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் எழுப்பிய கலைக்கோயிலுக்கு சிவாநந்த வித்தியாலயம் எனப் பெயரிட்டார்கள். சிவாநந்தஜீ வாழ்ந்த காலத்திலேயே இக்கல்லூரி அரும்பி, மலரத் தொடங்கிவிட்டது. இன்று இலங்கை அன்னையின் சமரச சன்மார்க்கம் சார்ந்தெழும் நிலைக்களனாய், ஞான தீபமாய்த் திகழ்வது இக்கல்லூரி.

பல்கலைக்கழகமே ஒரு நாட்டின் மாங்கல்யம்; அது ஒரு நாட்டின் ஓர் இன மக்களின், ஒருமொழி பேசுவோரின், மரபுப் பண்பையுடையோரின் உயிர்நாடி எனும் கருத்தைக் கொண்டிருந்த அடிகளார், தமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலும் பல்கலைக்கழகக் கல்வியை உருவாக்கியவர்களுள் மிகச் சிறந்த இடம்பெறுவார்கள். அடிகளாரை மிகவும் கவர்ந்த மணிமேகலை தருவது போல்,

“யாவரும் ஏத்தும் தேவி, சிந்தா விளக்கு
உறைவிடமாய் விளங்குவதே செழுங்கலை நியமம்”

என்று அடிகளாரும், பல்கலைக்கழகத்துக்கு வரையறை அளித்தார்கள். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமும் அவராற் சிறப்படைந்தன.

“உண்மையே அழகு அழகே உண்மை
உண்மை அழகே செம்மை செம்மையே அழகு
உண்மையே செம்மை செம்மையே உண்மை”

எனும் வேதாந்த, கிரேக்க, தமிழ்நெறியினை அடிகளார் சிறந்த ஆத்மீகக் கல்விநெறியெனக்கொண்டு, தன்னால் அமைக்கப்பட்ட கல்லூரிகள் எல்லாவற்றிலும் இப்பண்பு வளரவேண்டுமென்று அரும்

பாடுபட்டார்கள். அவரது ஓவியங்கள் எல்லாவற்றிலும் அடிகளாரின் இக்கருத்துச் செம்மையுற விளங்குவதை நாம் காண்கின்றோம்.

உண்மை, அழகு, செம்மை முதலியன நிறைந்த வாழ்வில் மக்கள்தம் உள்ளக்கமலம், கூப்பிய கைக் காந்தள், நாட்ட விழி நெய்தல் முதலியவற்றை இறைவனுக்குப் படைத்து மகிழவேண்டுவது கல்வியின் பயன் எனக்கொள்வர் ஞானத்திரு. விபுலாநந்தப் பெருமகனார்.

ஈசனுவக்கும் இன்மலர் மூன்று

வெள்ளை நிற மல்லிகையோ? வேறெந்த மாமலரோ?
வள்ள லடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
வெள்ளை நிறப் பூவுமல்ல, வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.

காப்பவிழ்ந்த தாமரையோ? கழுநீர் மலர்த்தொடையோ?
மாப்பிளை யாய் வந்தவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
காப்பவிழ்ந்த மலருமல்ல கழுநீர்த் தொடையுமல்ல
கூப்பியகைக் காந்தளடி கோமனார் வேண்டுவது.

பாட்டளிசேர் பொற்கொன்றையோ? பாரிலில்லாக் கற்
வாட்ட முறாதவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ? (பகமோ?
பாட்டளிசேர் கொன்றையல்லப் பாரிலில்லாப் பூவுமல்ல
நாட்டவிழி நெய்தலடி நாயகனார் வேண்டுவது.

தாமே பன்முறை படித்து மகிழ்ந்த இவ்வின்னிசைச் செய்யுள்களுள் முதலாவது, மட்டக்களப்புக் கல்லடி உப்போடையிலுள்ள சிவாநந்த வித்தியாலயத் திருவெல்லையினுள், அடிகளாரின் திருமேனி நிறைந்த பேழையின் கருவறையிலெழுந்த சமாதி மணிமண்டபத்துக்கு விளக்கந் தருவதைக் கண்டு மகிழலாம்.

அதிகாரம் - 10

கல்வியும் அரசியலும்

கல்வியும் அரசியலும் ஒன்றோடொன்று இணைந்தவை. கல்வி அரசியற்றத்துவத்தின் அடிப்படையில் வளர வேண்டுமென்று கொள்வோர் உளர். அரசியலுக்கும் கல்விக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பு தத்துவஞானி பிளேட்டோ, வாழ்ந்த காலத்திலேயே உணர்ந்து வலியுறுத்தப்பட்டது. அரசியல் விவகாரங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் கல்வியே மிக முக்கியமானது. என்று பிளேட்டோ கூறினார். அரசியல் தத்துவமும், கல்வித்தத்துவமும் சமூக நலனில் அக்கறை உள்ள தத்துவங்களாகும். மக்கள் நலன் பேணுதல் அரசின் கடமையாகும். மக்கள் நலன்பெற அவர்களுக்குக் கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும். சமூக முன்னேற்றங்களுக்கும் அடிப்படைத் தேவையாக விளங்குவது கல்வியாகும். எனவே, நலன்புரிகின்ற அரசு கல்வியில் அதிக சிரத்தை காட்டவேண்டும்.

எந்த அரசாகிலும் ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் தனது ஆட்சியை வலுப்படுத்த முயல்வது வழக்கம். தனது கொள்கைகளை மக்களிடையே வலியுறுத்தவும் அவை முற்படுகின்றது. அத்துடன் ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் விரும்பத்தக்க மாற்றங்களைச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தவும் அது முற்படலாம். இதற்கெல்லாம் கருவியாகக் கல்வியையே உபயோகிக்கின்றது. சோவியத் குடியரசு, பிரித்தானியா போன்ற நாடுகள் சமூக மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் கல்வியைக் கருவியாகப் பிரயோகித்தன. அரசியல் முறைக்கும், கல்வி முறைக்கும் உள்ள தொடர்பு நெருக்கமானதாயிருப்பதுடன் தவிர்க்க முடியாததாகவும் உள்ளது. கல்வி அரசியலரங்கில் முக்கியத்துவம் பெறுவதை நடைமுறையில் நாம் காண்கின்றோம். பிரித்தானியாவின் அரசியல் வரலாறே கல்வி வரலாறாக உள்ளது.

முற்காலத்தில் மதநிறுவனங்கள் கல்வியை அளிப்பதிற் கூடிய கவனத்தைக் கொண்டிருந்ததைக் காணமுடிகின்றது. குறிப்பாகக்

கத்தோலிக்கத் திருச்சபை கல்வியளிப்பதிற் கூடிய கவனம் எடுத்து வந்ததைக் காணலாம். தேசிய அரசுகளின் எழுச்சியின் பின்னர் அரசின் தலையீடு சகல துறைகளிலும் பெருமளவிற்கு ஏற்படத் தொடங்கியதும் மத நிறுவனங்கள் கல்வியளிப்பதிற் கொண்டிருந்த பாங்கினைக் குறைக்க வேண்டியதாயிற்று.

கல்வியில் எந்த அளவுக்கு அரசின் தலையீடு அனுமதிக்கப் படலாம், என்பதிற் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அனைத் தாண்மையாட்சி நிலவும் நாடுகளில் ஒரு மனிதனின் முழுவளர்ச்சியில் அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமை அரசிற்கு மட்டுமே உரியது என்று கொள்ளப்படுகின்றது. எனவே இத்தகைய ஆட்சி நிலவும் நாடுகளிற் கல்வியை வழங்கும் உரிமை அரசிற்கு மாத்திரமே உரிமையாகின்றது. சமூக நலனில் இவ்வரசு அக்கறை கொள்வதிற் சமூகச் சீர்திருத்தம், பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பனவற்றை ஏற்படுத்த முற்படுகின்றது. இதனாற் கல்வியைத் திட்டமிடுகின்றது. இத்தகைய ஆட்சி நிலவும் நாடுகளிற் கல்வி மீது ஆட்சியினர் எல்லையற்ற ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனர். கல்வியின் உள்ளடக்கம், நிர்வாகம் ஆகிய அனைத்துப் பொறுப்புக்களும் அவர்களது தனியாக்கமே. சமூக அமைப்புக்களையும், பொருளாதார முறைகளையும் மாற்றியமைக்கக் கல்வித் திட்ட மிடப்பட்டு அளிக்கப்படுகின்றது.

கல்வியின்மீது செலவிடும் முதலீடு ஒரு நீண்டகால முதலீடாகும். முதலீடு செய்து நீண்டகாலம் சென்றபின்பே அதன் பயனை அரசோ, நாடோ அனுபவிக்கமுடியும். எனவேதான் அரசுகள் கல்வியைத் திட்டமிட்டு அமைக்கின்றன. நீண்டகாலத் திட்டங்களாற்றான் பொருளாதாரத்துறையிலும் தகுந்த அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்த முடியும். இதனாலேயே மக்களாட்சி நிலவும் நாடுகளில் அரசுகள் பராளுமன்றங்களிற் சட்டங்களை இயற்றி அவற்றின் மூலம் கல்வியில் தலையிடுகின்றன. கல்விப் பரிபாலனம், கல்வி அளிப்பதற்கான வசதிகள், பள்ளிக் கூட மாணவர்களுக்கான உணவு வசதிகள், பரீட்சைகள் போன்ற துறைகளிற் சட்டங்களை இயற்றிக் கல்வியில் சிரத்தை கொள்கின்றன.

ஜோன் ஸ்நுவர்ட் மில் என்ற ஆங்கில அரசியல் நெறி அறிஞர், “அரசு கல்வியை வழங்கலாம்; ஆனால் அதனை வழி நடத்தக்கூடாது” என்று கூறுகின்றார். இங்குக்கல்வியை வழங்குதல் ஒரு பௌதீகச் செயலாகும். அதனை வழிநடத்துதல் ஒரு தத்துவரீதியான செயலாகும். கல்வியை வழங்குதல் என்னும்போது கல்விக்கான முதலீடு செய்தல், வசதிகள் முற்படுதல் என்பன அடங்கும், என்று அவர் கூறுவது நாட்டிலுள்ள அறிஞர்களே அதனை வழிநடத்த வேண்டுமென்பதாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெளிவாக்குகின்றது. அப்போது தான் நாட்டிற்குப் பொருத்தமான போக்கிற் கல்வியை வழிநடத்த அவர்களுக்கு முடியும்.

நாட்டிலுள்ள சகல மக்களுக்கும் கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும். அப்போதுதான் நாட்டில் பரவலான வளர்ச்சி ஏற்படமுடியும். நாடு தேசிய ரீதியில் வளர்ச்சியடையவேண்டும். கல்விபற்றி ஈடுசோ கூறும்போது “அரசுரிமை கொண்ட தேசியக் கல்வி வேண்டுமென்று” கூறினார். தேசிய நோக்கிற் கல்வி அளிக்க அரசு என்ற உயர்ந்த நிறுவனமொன்றாலேயே முடியுமென்று அவர் கூறினார். நாட்டு நலனுக்காகக் குடிமக்களிடமிருந்து அரசு சேவையை எதிர்பார்க்கின்றது. எனவே, சேவையைப் பெறுதற்காக அனைவர்க்கும் கல்வி அளிக்கவேண்டியது அரசின் கடமையாகும்.

சகலர்க்கும் தேசியரீதியிற் கல்வி அளிக்க எந்தச் சமூக, சமய நிறுவனங்களாலும் முடியாது. அன்றி அவை மக்களை வேறு நோக்குகளுக்கு இட்டுச் செல்லவுங் கூடும். சமய நிறுவனங்களாக இருப்பின் தமது சமயத்தைப் பரப்புவதே அவற்றின் பிரதான நோக்கமாக இருக்கும். சமய நிறுவனங்கள் ஒரு நாட்டிலுள்ள சகல மக்களுக்கும் கல்வி அளிக்க முடியாது. கல்வி அரசுரிமை கொண்டதாயும் தேசிய நோக்குடையதாகவும் அமைக்கப்பட வேண்டுமெனக் கூறப்படுகின்றது.

கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ஏனஸ்ற் பாக்கர் என்ற அறிஞர் “கல்வி முறையின் உள்ளடக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தல்

சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டது” என்று கூறுகின்றார். ஓர் அரசாங்கம் கலைத்திட்டங்களையும் பாடசாலைகளையும் ஆக்கி நாட்டில் நடைமுறைப்படுத்தினால் ஒரு சீரமைந்த கல்விமுறை நாட்டில் விளங்க இடமுண்டு. கல்வி கற்பித்தலில் ஆசிரியன் பங்கு முக்கியமானதாகையால் இவர்களது அனுசரணையின்றி அமைக்கப்படும் கல்வித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் சிரமமாக இருக்கலாம். அவர்கள் உற்சாகமிழக்கக்கூடும். இன்று கற்பித்தல், பரீட்சித்தல் என்பன தொடர்பாகப் புதியமுறை வெளிவந்து கொண்டிருப்பதால் அதனை எப்பொழுதும் பிரயோகிக்கவும் முடியாமலிருக்கும். இதனாற் கல்வி முறையின் சிறப்புக் குறைகின்றது. எனவே கல்வித்திட்டமிடல் அரசின் ஏகபோக உரிமையாக அமையக்கூடாது. கல்வி முறையின் உள்ளடக்கம், கலைத்திட்டம் என்பவற்றை அரசினைச் சேர்ந்த ஒரு குழு நிர்ணயிப்பதாயின் அவ்வாறு திட்டமிடப்படும் கல்வி அரசினர் ஆதிக்கத்தைக் கூட்டிவிடும்.

பாடசாலை, பள்ளிக்கூடங்களுக்கான நிதிவசதிகளை அளிப்பது அரசு. நிதி நிர்வாகம் தொடர்பான தலையீட்டை அரசு ஏற்படுத்தும் போது பள்ளிக்கூடங்களின் தரத்தில் வீழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. பாராளுமன்ற ஆட்சி நிலவும் நாடுகளில் இவ்விதபோக்கு காணப்படுகின்றது. கட்சி ஆட்சி நிலவும் நாடுகளில் ஆளும் கட்சியில் அதிக செல்வாக்கைப் பெற்றவரின் தொகுதிக்குள் அமைந்த பாடசாலைகளுக்குக் கூடிய வசதிகளைப் பெற்றுக்கொடுக்கும் நிலையும் காணப்படுகின்றது. சில பாடசாலைகளுக்கே அதிக வசதிகளை ஏற்படுத்தும் நிலையும் உள்ளது. இதனாற் செல்வாக்குக் குறைந்த பிரதிநிதியின் தொகுதியில் அமைந்த பாடசாலைகளின் தரம் வீழ்ச்சியடைவதுடன் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும் பிரதிநிதிகளின் தொகுதிகளில் உள்ள பாடசாலைகளும் வீழ்ச்சியடைகின்றன.

ஒரு நாட்டைக் கல்வி, கலாசாரம், பொருளாதாரம் போன்ற சகல துறைகளிலும் வளர்ச்சியடையச் செய்ய வேண்டிய பணி அந்நாட்டின் அரசிற்குரியது. இத்தகைய வளர்ச்சிகள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாக விளங்குவது கல்வி. எனவே இத்தகைய கல்வியின்

முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து சீரான வளர்ச்சிக்கு வழிவகுப்பது அரசினர் பணியாகின்றது. இப்பணியை வேறு எந்தச் சமயத் தாபனமோ, சமூகத்தாபனமோ செய்யமுடியாது. சகல துறைகளிலும் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற அக்கறையும் அத்தகைய நிறுவனங்களுக்கு இருக்கமாட்டாது. அத்தகைய நிறுவனங்களெல்லாம் தமது சொந்த வளர்ச்சியிலே அதிக ஈடுபாடு கொண்டு சில இலட்சியங்களுக்காக மட்டுமே செயற்படக்கூடும்.

கல்வியையளிக்கும் செயலில் அரசு ஈடுபடும்பொழுது அரசு கல்வியின் நலனைக் கருத்திற் கொண்டு சகல வசதிகளையும் பெருக்க முனையவேண்டுமெனியொழிய எந்தவகையிலும் அதனைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது. கல்விமீது அரசினர் தலையீடு மனிதனின் தனி வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கக்கூடியதாயும் இருக்கவேண்டும்.

கல்வியில் அரசு ஈடுபடும் பொழுது அதன் நோக்கங்கள் வரையறை செய்யப்படல் வேண்டும். நாட்டின் வளர்ச்சிக்காகக் கல்வி கருவியாகக் கையாளப்படும்பொழுது, எந்த வழிகள் மூலம் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தலாம்? எத்தகைய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும்? கலைத்திட்டங்கள் எத்தகைய இயல்பினதாக அமையவேண்டும்? என்பன போன்ற வினாக்கள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. கைத்தொழில் விருத்திமூலமே வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தலாமென்று அரசு கருதினாற் கல்வித் திட்டங்கள் அதனை ஊக்குவிப்பதாய் அமையவேண்டும். விவசாய நாடாக இருப்பின் விவசாயத்துக்குப் பொருத்தமான முறையிற் கலைத்திட்டங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் இடம்பெற வேண்டும். அன்றி, அதன் கலாசாரம், பாரம்பரியம் என்பவற்றைப் பாதுகாக்கும் வகையிலும் அத்திட்டம் அமையவேண்டும். வளர்ச்சி பாரபட்சமாயில்லாது சீரான முறையில் ஏற்படத்தக்க வகையில் நோக்கங்கள் திட்டங்களாக அமைக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

இவ்வாறு கல்வி திட்டமிடப்படும்பொழுது அதற்குக் குறிக்கப்பட்ட நோக்கமும் வழியும் அமைகின்றன. இவ்வேளை கல்வியில் அரசு

தனியாக்கம் கொண்டதாக இருப்பின் நவீனமுறைகளை உட்புகுத்தவோ, மாற்றவோ முடியாதநிலை ஏற்படவுங்கூடும். இவ்வித நிலை தனிமனிதனது சுதந்திரத்திற்கு எதிராக மாறிவிடக்கூடாது. எனவே சுதந்திரம் சமுதாய நலனை நோக்கி ஓரளவு வரையறுக்கப்பட்டதாக அமையவேண்டும். சுதந்திரம் வரையறையின்றி இருப்பின், கல்வியின் ஒரு நோக்கமாகிய நல்ல பிரசையை ஏற்படுத்தும் இலக்குத் தவறிவிடக்கூடும்.

மக்களாட்சி நிலவும் நாடுகளில் கட்சியாட்சி நிலவும் பொழுது, அக் கட்சியின் உறுப்பினராக விளங்கும் ஒருவரே கல்விக்கும் அது தொடர்பான கட்டுப்பாடுகளுக்கும் பொறுப்பாக இருக்கின்றார். இவரிடம் கல்வி அளித்தல் தொடர்பான கடமைப்பாடுகள் இருக்கும் போது. இக்கடமை அதிகாரக் குவிப்பாக அமைந்திராது, பரவலாக்கப்பட்ட அதிகாரமாக இருத்தல் வேண்டும். இதற்கு மாறாகத் தனிப்பட்ட வரிடமோ அன்றிக் குழுவொன்றிடமோ அமைந்தாற் சிறப்பான கல்வி முறை நாட்டில் வளர்ந்து பயனளிக்க இடம் கொடாது. இதனாலேயே கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தும் அதிகாரம் பரவலாக்கப்படல் வேண்டும்.

ஆசிரியர்களுக்கு இவ்வதிகாரங்கள் அளிக்கப்படல் வேண்டும். இதில் ஆசிரிய சங்கங்கள் பிரதானமாக இடம்பெற வேண்டும். பெற்றோர்களும் இத்தகைய உரிமைகளைப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். ஆசிரிய சங்கங்கள், என்பனவற்றிடமன்றிக் கிராம ஆட்சி மன்றம், நகராட்சி மன்றம் போன்ற உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கும் இத்தகைய அதிகாரம் பரவிச் செல்ல வேண்டும். இத்தகைய சமூக நிறுவனங்களிடமிருந்து கல்வித்திட்டத்திற்கான கருத்துக்கள் பெறப்படல் வேண்டும். இவ்வாறு நாட்டின் சகல நிறுவனங்களிடமிருந்து கருத்துக்கள் பெறப்பட்டு அமைக்கப்படாத கலைத்திட்டம் நாட்டிற்கு ஒவ்வாததாயும், பயனற்றதாயும் அமையலாம். இவ்வாறு இல்லாவிட்டால் அதிகாரம் தவறான வழியிற் செல்வதுடன் மட்டுமல்லாது சிறப்பான கல்விமுறை நிலவுதற்கும் இடமில்லாது போகின்றது. ஆசிரியர் சங்கங்களிடமிருந்து பெறப்படும் கருத்துக்கள், அபிப்பிராயங்கள்

என்பன கல்வி மாற்றத்தில் முக்கிய இடம் பெறல்வேண்டும். அரசாங்கம் கல்விமூலம் சமூக மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியும்போது கல்வியில் திருத்தங்களைக் கொண்டு வருதல் அவசியமாயிருக்கும். கல்வியில் மாற்றங்களைப் புகுத்துவதன் மூலமே சமூகத்திலும் மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முடியும்.

இவ்வாறு சுதந்திரம் அளித்து அதிகாரம் பரவலாக்கப்படும்போது அச்சுதந்திரம் கல்வியின் நலனுக்காகப் பிரயோகிக்கப்படல் வேண்டும். இதுபோன்றே கல்வியில் ஏற்படுத்தப்படும் கட்டுப்பாடும் கல்வியின் நலனில் அக்கறை கொண்டதாக அமையவேண்டும்.

கல்வித்துறையில் இலங்கை கடந்த 1945ஆம் ஆண்டிலிருந்து கூடிய அக்கறை எடுத்து வருகின்றது. 1945ஆம் ஆண்டின் பின்னர் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் கல்வித்திட்டத்திற் கொண்டு வரப்பட்டன. இலவசக் கல்வித் திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டமை கடந்த காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்த அதிமுக்கிய கல்விச் சீர்திருத்த நிகழ்ச்சியாகும். கல்வியைப் பொறுத்த மட்டில் நாடு கீழான நிலையில் இருந்தமையால் இலவசக் கல்வியின் மூலமே நாட்டிற் கல்வி கற்றோர் தொகையை அதிகரிக்கலாமென்ற நோக்குடன் இத்திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதனுடன் தொடர்பானதாகத் தாய்மொழிக் கல்வித் திட்டமும் கொண்டு வரப்பட்டது. இது மிகச் சிறப்பான கல்வி மாற்றமாக அமைந்தது. நாட்டில் நிலவிய அந்நியமொழிக் கல்வியைக் கைவிட்டுத் தாய்மொழிக் கல்வியைக் கொள்வதன் மூலமே நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுக்கலாம் என்றும், வர்க்க வேறுபாட்டையும் ஒழிக்கலாம் என்றும் கருதப்பட்டமையால், தாய்மொழிக் கல்விச்சட்டம் புகுத்தப்பட்டது. இது இந்நாட்டின் கல்வி விருத்தியிற் பெரும் முக்கியத்துவம்பெறும் அம்சமாகும்.

அரசாங்கம் கல்வியை வழங்கும் நேரத்தில் அதனை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு அதனைச் சார்ந்ததே என்று உணரப்பட்டமையால், 1960 இல் அரசுதானே கல்வியை நிர்வகிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. இதன் விளைவாகச்,

சமய நிறுவனங்கள் நிருவகித்து வந்த கல்விநிலையங்கள் அரசினாற் கையேற்கப்படலாயின. நாடு வேண்டிநிற்கும் வளர்ச்சியைச் சில நிறுவனங்கள் ஏற்படுத்த முடியாது. இதற்காகக் கல்வியின்மீது அரசின் பொறுப்பு அதிகரிக்கலாயிற்று. இலவசக் கல்வியுடன் இணைந்த செயலாகவே பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றமை அமைந்தது. அரசாங்கம் கடந்த காலங்களில் மகாவித்தியாலங்களை ஏற்படுத்த எடுத்த முயற்சி பெரும் பயன் அளித்ததென்றே கூறவேண்டும். இதனால் எல்லா வகுப்பினையும் சேர்ந்த எல்லோரும் கல்வியைப் பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். இதனால் மனிதவளம் பெருமளவு பயன்படுத்தப்பட்டதென்றே கூற வேண்டும். நமது நாட்டிற் கல்விமீது அரசின் தலையீடு நல்ல வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றதென்பதில் ஐயமில்லை.

எப்பாடத்தினையும் எம்மட்டத்திலும் கற்பிக்கலாம் என்பது புறானர் போன்ற சிறந்த உளவியல் விற்பன்னர்களின் கருத்தாகும். இன்று நமது நாட்டிற் பொதுக்கல்வித் திட்டம் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய கல்வித் திட்டச் சீர்திருத்தம் அரசியல் தலையீடு சார்ந்ததாகவும் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கக்கூடியதாயும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆற்றல் மிக்க மாணவர்கள் ஏதாவதொரு பாடத்துறையிற் சிறந்த புலமை பெறுவதற்கும் எமது புதுப்பாடத்திட்டம் வழிவகுக்கும்.

இன்று எமது நாட்டிற் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் புதுக்கல்வித் திட்டம் போன்ற சீரிய கல்வி ஏற்பாடு சோவியத் குடியரசில் நடைமுறையிலிருப்பதுடன் பிரமிக்கத்தக்க வளர்ச்சியையும் அந்நாட்டில் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது. இங்கு நிலவும் கல்வித்திட்டம் பல்வேறு துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெறுவதற்கான ஆயத்தக் கல்வித்திட்டமாகவும் விளங்குகின்றது. அடிப்படைக் கல்வித்திட்டம் இத்தகைய திறமைகளை வளர்க்கவேண்டுமேயன்றிப் பல்வேறு வகையான தொழில்களைப் பெறுவதற்கான பயிற்சியை முதலில் அளித்தல் கூடாது.

அரசியற்றத்துவமும், கல்வித் தத்துவமும் ஒரு தன்மையின் இருகூறுகள் என்பர், அமெரிக்கக் கல்விநெறியாளராகிய ஜோன் டூயி. ஒரு நாட்டில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனின் திறமையும் உச்ச நிலைக்கு உயர்த்தப்படல் வேண்டுமென்பது மக்களாட்சியின் நியதி. கல்விக்கும் அரசியலுக்கும் உள்ள தொடர்பு பரஸ்பரமானது. கல்வியை வழங்கும் பொறுப்பு முழுவதையும் அரசு ஏற்கவேண்டுமெனும் கருத்து தத்துவார்த்தமானது. ஒரு நாட்டின் கல்வித்துறைச் செலவீட்டிற் பெரும்பங்கை அரசாங்கமே வழங்குகின்றது.

ஒரு நாட்டில் அரசியல்அமைதி நிலவி அதன் அடிப்படையிற் கல்வி வளர்க்கப்படல் வேண்டும். இதேவேளையிற் பொருளாதார விளைதிறனுக்குப் போதிய மக்கள் தேவைப்படுவர். கல்வி மனித வளங்களின் முதலீடாகும். ஒரு நாட்டின் வளத்தினை இதன் மூலமே அபிவிருத்தி செய்யலாம். நிலவளம், நீர்வளம் போன்ற பொருளாதார வளங்கள் பயன்படுத்தற்கும் அதன்மூலம் பொருளாதார வளர்ச்சியை நாடு அடைவதற்கும் மனித மூலவளம் பயன்படுத்தப்படல் வேண்டும். எத்தகைய வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படை மனிதவளத்தினை விருத்தி செய்வதேயாகும். இது விருத்தி செய்யப்படும் முறையிலேயே நாட்டின் முன்னேற்றம் தங்கியிருக்கும். வளர்ச்சிக்குக் கல்வி, பொருளாதார அரசியல் நெறிகளுக்கிடையிற் சமன்பாடு காணவேண்டும். கல்வியில் அரசின் தலையீடு சுதந்திரத்திற்கு வழிவகுத்து அறநெறி வழுவாத முறையில் அமைந்து பல்துறையில் வளர்ச்சிகாண முயல வேண்டும்.

13759

அதிகாரம் - 11

கல்வியும் பொருளாதார விருத்தியும்

கல்வியும் பொருளாதாரமும் நெருங்கிய தொடர்புடையன. தொன்றுதொட்டு ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் அந்நாட்டின் கல்வி, அமைப்பு, அடக்கம், முறைகள் ஆகியவற்றைப் பெருமளவு நிர்ணயித்து ஆக்கம் கொடுத்துள்ளது. விசேடமாகக் கைத்தொழிற் புரட்சியின் பின்பும் அதி விசேடமாகக் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாகவும் கல்வி ஒரு சமூக சேவைச் சாதனம் மட்டுமல்லாமல்; அது தேசிய பொருளாதார அபிவிருத்தியின் ஒரு முக்கிய சாதனம் என்றும் பொருளியல் விற்பனையினர்கள் கொள்கின்றனர்; கல்வி நெறியாளர்களும் இக்கருத்தினை ஏற்கின்றனர். இதன் விளைவாக இன்று பொருளியல் கல்வித்துறையில் அதிக கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. பிரதேச நிறுவனங்கள், தேசிய நிறுவனங்கள், சர்வதேச நிறுவனங்கள் ஆகியன கல்வித் திட்டம் அமைப்பதற்கு முதன்மை பெற்று விளங்குவதைக் காண்கின்றோம். சமீப காலத்திற் கல்வி பொருளியல் என்பதில் ஊக்கம் உயர்ந்ததற்குப் பல காரணங்கள் உள. முதலாவதாக, ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் கல்விக் கெனச் செலவாகும் பணம் அதிகரிக்கின்றது. முன்னர் ஒரு நாட்டின் மொத்தப் பொருள் உற்பத்தியில் ஒரு வீதம் தொடக்கம் இரண்டு வீதம் வரை பெற்ற கல்வித்துறை இன்று நாடுகளின் அபிவிருத்திக்கு ஏற்ப நாலு வீதம் தொடக்கம் பன்னிரண்டு வீதத்துக்கு மேலும் செலவிடப்படுகின்றது. தனது மொத்த தேசிய வருவாயிற் கூடிய அளவு பணத்தைச் செலவிடுவதிற் சோவியத் பொதுவுடைமைக் குடியரசும் யப்பானும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

இரண்டாவதாக, மக்களிடையே கல்வி வாய்ப்புக்களின் தேவைகள் இன்று அதிகரித்துள்ளன. மக்களாட்சியிலும் சமத்துவ நோக்கிலும் மக்கள் கொண்டுள்ள நாட்டம் கல்வியில் ஏற்படும் நுட்பமாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. கல்வியுணர்வு மக்களிடத்திற் பெருமளவுக்கு எழுகின்றது. நாட்டின் பூர்வீகக் குடிகள், பெண்கள், வருமானம் குறைவான மக்கள் என்போரிடையே கல்வி நாட்டம் மிகுந்துள்ளது.

அடுத்ததாகப் பொருளாதார விருத்தியினாற்றோன்றும் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பொருளியல் அறிஞர்கள் கூடிய சிரத்தை காட்டுகின்றனர். வேலை இன்மைப் பிரச்சினை, வேண்டிய தொழிற் பயிற்சிகிடையாமை, முன்னேற்றத்தினால் மக்களின் மனப்பான்மையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் ஆகியவை பொருளியல் அறிஞர்களின் கவனத்தை மேன்மேலும் வேண்டுகின்றன.

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார விருத்தியையும், அவ்விருத்தியின் வேகத்தையும் கல்வி முறையும் அதன் வளர்ச்சியும் பெருமளவு நிர்ணயிக்கின்றன. அதேபோற், பொருளாதார விருத்தியும் கல்வித்துறையிலிருந்து பெருமளவுக்குப் பல விடயங்களைக் கோருகின்றன. மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயர உயர, வாழ்க்கைப் பொருள்கள் கணிசமான அளவு தேவைப்படுகின்றன. இவற்றை உற்பத்தி செய்யும் துறைகளிற் கல்வியறிவும் கைத்திறனும் பொருந்திய பலவகைத் தொழிலாளர் போன்றவர்களைக் கல்வி உலகமே அழிக்கவேண்டி உள்ளது. ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் கல்வியைப் பாதிக்கின்றது.

ஆதி கால நாகரிகம் விவசாயப் பண்பினைக் கொண்டு எழுந்தது. விவசாயப் பண்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமுதாயம் திறன் மிக்க ஆள்வலுவினைப் பெருமளவுக்கு வேண்டி நிற்கவில்லை. ஆனால் கைத் தொழிற் புரட்சியாலும், விஞ்ஞானப் புரட்சியாலும் இன்று அறிவாக்கம் விரைந்து பரவுகின்றது. கூடியளவிற்கு கல்வி ஆராய்ச்சிகள் பொருளியல் அடிப்படையிற் கையாளப்படுகின்றன. பிரசுரங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. எல்லாத் துறைகளிலும் பாடங்கள் ஆழத்திலும் அகலத்திலும் விரிவடைகின்றன. ஆகவே இதற்கிணங்கக் கல்வியின் அடக்கமும் முறைகளும் வேறுபடுவது இயல்பாகும். ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளங்கள் அந்நாட்டின் கல்வியினைப் பாதிக்கும் இன்னுமொரு சிறந்த காரணியாகும். நாடுகளின் கல்வி முறைகளின் விருத்தியில் நிதி அதி முக்கிய அம்சமாகும். தேசிய வருமானத்திற் கல்விக் கெனச் செலவாகும் பணத்தின் வீதம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்குமிடையே, பங்கீடு செய்யப்படுகின்றன, செலவுவகைகள், அரசாங்கத்தின் கொடைப்பண முறைகள் ஆகிய

யாவும் தேசியக்கல்வியின் அமைப்பிலும், தரத்திலும் பிரதிபலிக்கின்றன. கட்டாயக் கல்வி, இலவசக்கல்வி, கல்வி நிலையங்களின் எண்ணிக்கை, கல்விச் சாதனங்கள், ஆசிரியர்கள் போன்ற அம்சங்கள் யாவும் ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளங்களைப் பொறுத்தனவாயிருக்கும்; நாடுகளின் வருமானத்துக்கு ஏற்ப இவ்வசதிகள் வேறுபடுகின்றன. பொதுவாக வளம்மிக்க நாடுகளிற் கட்டாயக் கல்வி, இலவசக் கல்வி, கல்வி நிலையங்கள் அதிக மாணவர் உயர்கல்வி பெறல், ஆராய்ச்சி ஆகிய பண்புகளைக் காணலாம். பதினாறு வயதுக்கிடையிற் பரந்த அளவிற் கல்வி வழங்கும் நாடுகளை நாம் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். பொருளாதார விருத்தியில் வளங் குறைந்த நாடுகளுக்கு நாம் பாரதத்தை எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளலாம். நம் நாட்டின் நிலையை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம். உலகிற் பள்ளிக் கூடங்களில் இருக்கவேண்டிய சிறுவர்களில் 40%த்தினர் (உலக ரீதியில்) பள்ளிக் கூடங்களில் இல்லை. கட்டாயக்கல்வி 11-12 வயது வரை மட்டுமே பல நாடுகள் கொடுக்க வசதியுடையனவாயுள. வளர்வுறும் நாடுகளில் இலங்கை போன்ற நாடுகளைவிடக் கல்விக் கென அரசாங்கம் மிகக் குறைந்த அளவுக்கே பண உதவி வழங்கும் நிலையில் உள்ளது. கல்வியை விருத்தி செய்வதில் ஒரு நாட்டின் ஊக்கமும் உதவியாக உள்ளது. உதாரணமாக மேற்கத்திய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது வளம் பெறும் நாடாயிருந்தும் 1943ஆம் ஆண்டின் பின்னர் இலங்கையிற் கல்விக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்ட காரணத்தால் இந்த நாடு கல்வி முன்னேற்றம் கண்டது.

பொருளாதாரத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் கல்வியைப் பாதிப்பன என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். நாட்டின் பொருளாதாரம் விருத்தி அடையும் வேளையில் நிலைய மாற்றம் ஏற்படுவதை நாம் காணலாம். உதாரணமாக நகர்ப்புறக் கைத்தொழில்கள், கிராமப்புறக் கைத்தொழில்கள் சம நிலையில் மாறுபடுகின்றன; புதிய கைத்தொழில்கள் தோன்றுகின்றன. இம்மாற்றங்களுக்கு அமைய மக்களின் வசிப்பிடம், குடிவிரைவியல் அமைப்பு, தொழிற்சந்தை ஆகியவற்றின் தொடர்பான மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. இவை கல்வித்

தேவை வசதிகள் என்பவற்றில் மாற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தொழிற் புரட்சி நிலவியது. கைத்தொழில் வளர்ச்சியுடன் நிலம் மட்டுமே வருவாயில் பிரதான மூலம் என்ற கருத்து மாறுபட்டது. முன்னர் நடை முறையிலிருந்த வீட்டுக் கைத் தொழில் முறையின் இடம் பெருமளவுக்குத் தொழிற்சாலை அமைப்பு முறையினால் கைக்கொள்ளப்பட்டது. இத்துடன் தொழிற் பிரிவு சிறக்கும் இயல்பு போன்ற புதிய அம்சங்கள் தோன்றின. பட்டினங்களிற்றோன்றிய தொழிற்சாலைகள் விவசாய மக்களைக் கவர்ந்தன. இதனால் விவசாயிகள் வகுப்பும் தொழிலாளர் வகுப்பும் ஒன்றிக்கும் நிலையும் உருவாகியுள்ளது. இத்தகைய புதிய வர்க்கத்தினர், ஆரம்பக் கல்வியை வேண்டி நின்றார்கள். பின்னர் இடை நிலைக் கல்வி தொழிற் பயிற்சி, தொழில் நுட்பநிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் அவசியத்தையும் உணர்ந்தனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மாற்றங்களும் கல்வித் துறையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. மின் சக்தி, போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், யந்திர சாதனங்கள், கணக்கிடும் கருவிகள், தானாக இயங்கும் இயந்திரங்கள், நாளாந்த வாழ்க்கையில் விஞ்ஞானத்தின் உபயோகம் ஆகிய அம்சங்கள் பொறிமுறையிற் புரட்சியையே கொண்டு வந்துள்ளன. தொழிலாள மக்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடிக் கல்வியறிவு வேண்டி நிற்கின்றனர். இஃது இந்த நூற்றாண்டின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். தற்காலத் தொழிலாலைகளில் வேலைசெய்யும் மக்களுக்கு ஆரம்பக்கல்வி மட்டும் போதுமானதல்ல. வேறுபட்ட பலவகைத் திறமைகள் இன்று இவர்களுக்குத் தேவைப்படுகின்றன. உற்பத்தித் தொழில், வர்த்தகம், விவசாயம், நீர்ப்பாசனம் ஆகிய துறைகளிற் பலவிதத் திறமைகள் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றினைத் தொழிலாள மக்கள் பெறவேண்டும். இவற்றுடன் அன்றி உயர் தராதரம் பெற்ற விஞ்ஞானிகளும் ஒருநாட்டிற்கு வேண்டப்படுகின்றனர். தொழில்முறையியல் நிபுணர்களும் வேண்டப்படுகின்றனர். இயந்திர இயக்குநர்கள் புதிய பொருளாதாரத் திட்டத்திற் சிறப்பிடம் பெறுகின்றார்கள். அத்துடன்

பலதிறப்பட்ட செயன்முறைத் திறன்களும் வேறுபட்ட ஏட்டறிவும் பொருந்திய மக்களும் வேண்டப்படுகின்றனர். இத்தகைய பல்வகைத் திறனுக்கும் ஏற்ப மக்கள் ஆயத்தம் செய்யக் கல்வி அறிவும் பயிற்சியும் ஒன்றிணைக்கும் கருவியாக உருவாகின்றன. இதற்கு இடைநிலைக் கல்வியும் உயர்நிலைக் கல்வியும் உயிர்ப்புத்தர வேண்டும். அத்துடன் தற்காலத்திற் கைத்தொழில்மருத்துவ, பொறியியல் செயல்முறைகளும் விஞ்ஞான அறிவு பொருந்திய செயன்முறைத் தொழிலாளர்களும் பெருமளவில் தேவைப்படுகின்றனர். பொருளாதாரத்தில் விருத்தியடையாத இடங்களிற்பலவகைப்பட்ட தனித்தனித் துறைகளிற் பயிற்சி பெற்ற ஆள் வலுத்தேவை அதிகரிக்கின்றது.

இதனால் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆராய்ச்சித்திறன் தேவை ஏற்படுகின்றது. கைத்தொழில் துறைக்கான கல்வியில் நிர்வாகம், மேற்பார்வை, உளவியல் ஆகியவற்றிற்கு உரிய பயிற்சி உட்படும். பொதுத்திட்டம் அமைப்பதற்கு உயர் நிலை இயக்குனர் தேவைப்படுகின்றனர். திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு நிர்வாகிகளும் தேவைப்படுகின்றனர். எனவே, இவர்கள் தத்தம் தொழில்களுக்கேற்பப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பயிற்சியும் கல்வியறிவும் பெறுதல் வேண்டும்.

பொறிமுறையின் காரணமாகப் பொருளாதார விருத்தியும், விஞ்ஞான மாற்றங்களும் உலகில் நிரம்பியுள. இதனால் கல்வி பொதுவாக ஆழமாயும், பலதரப்பட்ட பயிற்சிகள் கொண்டதாயும் அமைதல் வேண்டும். அத்துடன் விஞ்ஞானத் தொழில்நுட்பச் சார்புடைய உயர் பண்பாடு கொண்ட மக்களைத் தோற்றுவிக்கும் தன்மையுடையதாய்க் கல்வி அமைய வேண்டும். வேலையின்மைப் பிரச்சினைக்கு இது மாற்று மருந்தாக அமையலாம் என அறிஞர்கள் கூறுவர். மாற்ற மடைந்து கொண்டுவரும் சமுதாயத்தில் அதற்கேற்ப மனப்பாங்குகளை வளர்க்கத்தக்க கல்வி நெறி மிகவும் முக்கியமாக அமைகின்றது. மக்கள் தம் சமுதாயத்தின் அங்கத்தவர்கள் எனும் உணர்வு அவர்களிடையே எழவேண்டும். அவர்கள் சமுதாயத்தைப் பற்றி விளக்கம் பெறுதல் வேண்டும். அத்துடன், அதன்பாலுள்ள தங்கள் பொறுப்புகளையும் உணரவேண்டும். மேலும் பொருளாதார விருத்திக்கு அனு

கூலமான மனப்பான்மை மாற்றங்களை ஏற்கும் மனநிலை விருத்தியில் நம்பிக்கை உண்டாதல் ஆகிய பண்புகள் தூண்டப்படுகின்றன. மனப்பாங்குகள் மாறும் இடத்து உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கு ஏற்ற மனநிலை, தொழிலாளர் இடத்துக்கு இடம் பெயரும் தன்மை, பொறுப்பு ஏற்பதிற் பயிற்சி, கூட்டுறவு முறையிற் பணியாற்றல் போன்ற அம்சங்கள் காணப்படல் வேண்டும். கல்வித்துறையில் தொழில் வளப்படுத்தல், தொழிற்பயிற்சி, தொழில் மகத்துவம், திட்டமுறை, செயல்முறை ஆகிய போதனா முறைகள் மூலம் ஏற்ற மனப் பாங்குகளை உருவாக்கலாம்.

இன்றைய உலகிற் கைத்தொழில் வளர்ச்சியுடன் பெண்களும் பெருமளவில் தொழில்துறைகளை நாடுகின்றனர். இதனால் அவர்கள் கல்வி நிலையும் மாற்றமடைய வேண்டி உள்ளது. ஆசிரியற் றொழிலுக்கு விசேடமாகப் பெண்கள் தேவைப்பட்டனர். பெண்கள் உற்பத்தித் தொழிற் துறைகளில் உலகரீதியிற் போதியளவு மேற்பங்கு கொள்ளாவிடினும் பொருளை நுகர்வதிற் பிரதான பங்கு பெறுகிறார்கள். அதேவேளையில் விருத்திக்கு ஏற்ப சூழ்நிலை உண்டாக்கி அதிக செல்வாக்கைச் செலுத்தும் நிலையிலும் அவர்கள் உளர். தந்தைமார் மட்டுமல்ல, தாய்மாரும் பெருமளவில் தொழிற்றுறைகளில் ஈடுபடுவதாற் குழந்தைகளைப் பராமரிக்கும் தேவை உண்டாகின்றது. இதனாற் குழந்தைகளுக்கான கல்வி முறைகளும், பள்ளிகளும் அதிக கவனம் பெறுகின்றன.

உலகம் யந்திர மயமாக்கப்பட்டதன் பயனாகத் தொழில் வளர்ச்சி துரிதமாக நடைபெறுகின்றது. எனவே விசேடமாக மேற்கத்திய நாடுகளில் தொழிலாளமக்கள் தொழிற்றுறைகளில் செலவிடவேண்டிய நேரம் குறைகின்றது. அதாவது, அவர்களின் ஓய்வு நேரம் அதிகரிக்கின்றது. நாட்டின் விருத்திக்கும் தனிமனிதனின் முழுமைக்கும் ஓய்வு நேரம் பயனுடையதாக இருத்தல்வேண்டும். இது கல்வி வளர்வதற்கும் சிறந்த வழியாகும். இதனாற் கல்விபயிற்றுதலின்போது வரைதல், பொருளாக்கல், எழுதுதல் ஆகியவை மூலம் மாணவரின் ஆக்கப்பாட்டு வளர்ச்சி உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். அத்துடன்

மாணவர்கள் விரும்பிவிளையாடும் விளையாட்டுக்களும் இந்த நிலையில் அவசியமாகின்றன. நூல் நிலையம், சனசமூக நிலையம், வானொலி நிலையம், பேசும்படம், நாடகசபை, இலக்கிய மன்றம் போன்றவை சமூகத்தில் இடம்பெறலவசியம்.

பொருளாதார நடவடிக்கைகளிற் பிரவேசிக்கும் வயது வந்தவர்கள் தங்களைத் தகுந்த முறையில் நெறிப்படுத்தவும், தொழிற்றுறைக்கு ஆயத்தமாக்கவும், கல்வியறிவை விருத்தி செய்யவும், தொழிற்றிறமைகளைப் பெருக்கவும், பொதுவாகத் தம்வாழ்வை வளம் பெறச் செய்யவும் முதிர்ந்தோர் கல்வித்திட்டம் கூடிய முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. நாட்டுக்கு நாடு இதற்கு ஒதுக்கப்படும் பணம் வேறுபடுகின்றது. நமது நாட்டில் 0.5%மே முதியோர் கல்விக்கு ஒதுக்கப்படுகின்றது. டென்மார்க், நோர்வே போன்ற நாடுகளில் 30% ஒதுக்கப்படுகின்றது என்பதை நாம் அறியவேண்டும். சமுதாயம், பள்ளிகள். நூல் நிலையங்கள், தொழில் நுட்பப்பயிற்சி நிலையங்கள் ஆகியவற்றின் ஒத்துழைப்பு இதன் விருத்திக்குப் பெருமளவில் வேண்டியுள்ளது. சிறுவர்களின் கட்டாயக் கல்வி, வயது வந்தவர்களின் கல்வியிலேயே தங்கியிருக்கும்.

கல்வியைப் பற்றிய எண்ணக்கருத்துக்கள் காலப்போக்கில் மாற்றமடைகின்றன. ஆரம்பத்தில் கல்வி ஊட்டுவது சலுகை எனக் கொள்ளப்பட்டது. அறியாமையை நீக்குவது உன்னத செயலாகக் கொள்ளப்பட்டது. முற்காலத்தில் அறியாமையை ஒருவகையான இல்லாமை எனக் கொண்டனர். பின்னர் கல்வியைப் பரப்புவது ஒரு சமூக சேவை என்ற எண்ணக்கரு நிலவியது. கல்வியானது, ஒருவனுக்குத் தன்னைப் பற்றியும், தனது சூழல் பற்றியும் அறியும் அறிவைக் கொடுக்கின்றது.

பல சமுதாயங்களிற் பெருவாரியாகப் பரவும் நோய்கள், இயற்கை ஆபத்துக்கள், உணவுப் பற்றாக்குறை ஆகியவற்றால் அல்லற்படுகின்றனர். கல்வியறிவைக் கொடுப்பதால் மக்கள் வாழ்க்கை சீராக்கப்படலாம், என்ற நம்பிக்கை இன்று ஏற்படுகின்றது. மதநிறுவனங்கள்

உலகின் பல பகுதிகளிலும் செய்தசேவைகள் இதனை விளக்கும். இந்நாள்களிற் சமூக நல அரசுகள் கல்வியைக் கருவியாகக் கொண்டு மக்களுக்கு உடலுக்குரிய நலன், பொருளாதார நிறைவு ஆகியவற்றைக் குறித்து யாவரும் சீர் திருத்தம் பெற ஊக்கம் அளிக்கின்றன. கல்வி மனிதனின் அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்று, எனும் கருத்து வேரூன்றி வளருகின்றது. ஒவ்வொரு மகனும் கல்வியறிவு பெறுதற்கு உரிமையுடையவனாயுள்ளான். ஆரம்ப அடிப்படை நிலையில் அவனுக்குக் கல்வி இலவசமாக வழங்கப்படல் வேண்டுமென ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் சாசனத்தின் 26ஆம் உறுப்பு உறுதிப்படுத்துகின்றது.

உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகியவற்றை மக்களுக்கு வழங்குவதில் எந்த அரசாங்கமும் கடமைப்பட்டுள்ளது. மனிதன் வையத்தில் வாழக் கல்வி இன்றியமையாதது. பொருளியல் அறிஞன் கல்வியை நோக்குமிடத்து அதை நுகர்பொருளாயும் முதலீடாயும் கருதுகின்றான். ஒவ்வொரு நாடும் கல்விக்கென நாளுக்கு நாள் அதிகப்பணத்தைச் செலவிடுகின்றது. மக்கள்பெறும் கல்வியின் தரம் வாழ்க்கைத் தரத்தை நேரடியாகப் பாதிக்கின்றது. இதற்கேற்ப மக்கள் நுகரும் பொருள்களின் தேவை அதிகமாகின்றது. பணம் நுகர்வு போகப் பொருள்களென முற்றாகக் கொள்வதற்கில்லை, கல்வியிற் செலவிடும் பணம் மனிதவளங்களிற் செலுத்தும் சிறந்த முதலீடாகும். மக்கள் ஒரு நாட்டின் விலைமதிப்பற்ற செல்வம். எனவே, கல்வியறிவும் பயிற்சியும் பெற்ற மக்களை விருத்தி செய்தல் போன்ற முயற்சிகள், முக்கியத்துவம் பெற்ற சிறந்த முதலீடு எனக்கொள்ளல் சாலவும் பொருந்தும். இம் முதலீடு உடனடியாகப் பயன்கொடுக்காது. இது நீண்டகால முதலீடெனக் கணிக்கப்படுகின்றது. மனிதன் செலவிடும் முதல் அவன் வாழ்வு வளம் பெறச்செய்வதுடன் அமையக் கூடாது. அது மனிதவர்க்கத்தையே பொருள் விருத்திக்கு உருவாக்கும். எனவே, கல்வியீட்டும் வருவாயைக் கணக்கிட்டு அறிவது சுலபமல்ல, அதுவே கல்வியின் சிறப்பாகும். மனித வளங்களில் முதலீடு செய்வதன் விளைவுகளை ஆக்க முயற்சிகளிற் கூடிய கல்வியறிவுடைய, பயிற்சி

பெற்றவர்களைப் பயன்படுத்துவதுடன் பலாபலன்களை நாம் நிரைப்படுத்தல் நலம்.

கல்வி புதிய மாற்றங்களையும் கண்டுபிடிப்புக்களையும் வரவேற்கத்தக்க தன்மைகளையும் மக்களுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும், கல்வி தொழிற்பிரிவையும் யந்திர உபயோகத்தையும் அதிகப்படுத்துகின்றது. இதனால் அந்நாட்டின் உற்பத்தி அதிகரிக்க வேண்டும். பல திறமைகளை மக்கள் பெறுவதால் மனித மூலதனமே உண்டாக்கப்படுகின்றது. திறமைகளை வளர்ப்பது மட்டுமல்ல அவற்றைக் கண்டுபிடிக்கவும் கல்வி உதவுகின்றது. கல்வி ஆக்கக் காரணிகளின் சேர்க்கையை இன்னும் கூடியளவு வாய்ப்புடையதாகச் செய்கின்றது. இயற்கை வளங்களில் ஒன்றான மனித வளத்தை மற்ற உற்பத்திக் காரணிகளுடன் கூடிய இலாபம் கொடுக்கும் அளவுக்குக் கல்வியே ஒன்றுசேர்க்கின்றது. விசேடமாகப் பயிற்றப்பட்ட மக்கள் மிகுந்த மூலதனம். தொழிற்றிறமைகள் குறைவாகக் காணப்படும் பல நாடுகளில் மனித வளத்தினைப் பன்மடங்கு பயன் உடையதாகக்கப்படுகின்றது.

புதிய தொழில்நுட்பக் கண்டுபிடிப்பை எதுவித தாமதமுமின்றிச் செயற்படுத்துவதே பயன்தரும் செயலாகும். மக்கள் கல்வி அறிவு பெறுவதால் இணக்கமும் மாற்றங்களுக்கு இசையும் தன்மையும் காணப்படும். இத்தகைய மக்கள் மிகவும் சிறந்த மனித வலுவாகும். உள் நாட்டுப் பொருளாதார ரீதியிலும், சர்வதேச ரீதியிலும் தொழிலாளர் முயற்சியாளர்களுக்குப் பெருமளவு அசையும் தன்மையை வழங்கக் கல்வி ஏதுவாயுள்ளது. இதனாற்றிறன்கள் பொருந்திய ஆள்வலு கூடிய பயன் உடையது. பெருந்தொழில் நுட்பப் பொருளாதார அரசியல் முடிவுகளைச் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களாய், அகன்ற அறிவும், பரந்த நோக்குடன் கூடிய நன்னெறி வளர்ச்சியுமுடையவர்களால் இலாபத்தை உச்ச நிலைப்படுத்த முடிகின்றது.

கல்வியறிவைப் பெறுபவன் மட்டுமல்ல, அவன் வாழும் சமுதாயம், அவன் சந்ததிகள் ஆகியவையும் பயன் பெறுகின்றன, கல்வியறிவு உயர மக்கள் கூடிய அளவுக்குத் தரமுடைய பொருள்களை

விரும்புவர். கல்வியறிவுடைய மக்களின் உற்பத்தியில் ஆற்றல் அதிகமாதலால் நாட்டின் வருமானம் கூடுகின்றது. கல்வி தொழில் வாய்ப்புக்கு வழிவகுக்கின்றது. விருத்தியுறும் நாடுகள் யாவற்றிலும் கைத்தொழில், போக்குவரத்து, பொது மக்கட்குப் பயன்படும் சேவைகள் ஆகியவற்றிலும் பார்க்கக் கல்வித்துறையில் அதிக மக்கள் தொழில் புரிகின்றார்கள். இவற்றைத் தவிரக் கல்வி மறைமுகமாகக் கொடுக்கும் நன்மைகள் பல. மாணவர் சங்கத்தினால் உயர் பண்புகளையும் நடத்தை முறைகளையும் கற்கின்றார்கள். இவை நன்மை பயக்கும் ஒழுங்கான சூழ்நிலையை உண்டாக்குவதற்கு உதவி புரிவனவாகும். இதனால் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தேவையான சமூக ஒருமைப் பாடும் அரசியல் உறுதிப்பாடும் உருவாகின்றன.

பொருளாதார விருத்தி நிலம், மூலதனம், மக்களின் கடமைகள், முயற்சியாளரின் ஆற்றல் போன்ற ஆக்கக் காரணிகளின்றங்கியுள்ளது. ஆனால் இவற்றின் திறமைகளைக் கல்வியே வளர்க்கவேண்டும். இதில் கைத்தொழில் விருத்தி அடைந்த நாடுகள் அதிக ஆர்வம் கொண்டுள்ளன. அதனால் அங்கே கைத்தொழில் மேம்பாடு உண்டாகின்றது. பொருளாதாரத்தை உருவாக்குவதில் கல்வியே அடிப்படை யாகும். தற்கால உலகில் பொருளாதார விருத்தி மக்களிடேத் திறன்கள் வளர்த்தல், கைத்தொழில், விவசாயம், வர்த்தகம் ஆகிய துறைகளில் புதிய தொழில் சட்டங்கள் விரைவாகச் சேர்க்கப்படுதல் ஆகியவற்றிற் றங்கியுள்ளது. இன்றைய உலகில் விதிவிலக்கின்றி ஒவ்வொரு நாடும் பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளது. பொருளாதார அபிவிருத்திக்குப் பல அம்சங்கள் தேவைப்படுகின்றன. முதலாவது மிகவும் திறமை வாய்ந்த அதிகமான மக்கள். தொழிலாளர் தொகுதி பரந்த அளவில் வேறுபாடுடைய திறமைகளால் ஆக்கப்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் கொண்டுள்ள அதிகரிக்கும் திறமைகள் பள்ளிக் கூடங்களிலும் உயர் நிலைக் கல்லூரிகளிலும் பெறும் திட்டமிடப்பட்ட கல்வியின் மூலம் பெறப்படுகின்றன. எனினும் பல திறமைகள் தொழிலாற்றும் பொழுதே பெறப்படுகின்றன. ஆக்கத்துறையில் தொழில் நுட்பங்கள் பற்றிய புதிய கருத்துக்கள் தொடர்பாக வெளியிடல்

வேண்டும். இதற்கு உயர் கல்வி நிறுவனங்கள், ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் என்பன அதிகம் தேவை. மக்களுடைய வாழ்வின் சுபீட்சத்துக்கு விரைவான பொருளாதார விருத்தி கல்வியில் தங்கியுள்ளது, என்பதற்கு வரலாறு சான்றுபகரும். சோவியத் குடியரசு, இஸ்ரவேல், ஐக்கிய அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளை நாம் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டினை எடுத்தாற் கைத்தொழிற் புரட்சிமூலம் பொருளாதாரத் தொழில் நுட்ப மாற்றங்களைக் கண்டு கல்வி விருத்தியை இந்நாடுகள் அடைந்தன. சோவியத் குடியரசு பொருளாதார விருத்திக் கல்வியை நேரடிக் கருவியாகக் கொண்டது. இங்கு பொருளாதாரமும் கல்வியும் இணையும் தன்மையை நாம் நோக்குதல் வேண்டும். 1918 ஒக்டோபர் புரட்சியின் முன் அவையிருந்த நிலையையும் பின்னர் வளர்ந்த நிலையையும் ஒப்பிடுதல் மூலம் நாம் இவ்வுண்மையை அறியலாம்.

தாழ் நிலையிலிருந்த சோவியத் குடியரசு வியக்கத்தக்க பொருளாதார மேம்பாட்டை ஐம்பது வருடங்களுள் அடைந்தமை ஒரு மாபெருஞ் சாதனை. இச்சாதனைக்கு உலகமே அஞ்சலி செலுத்துகிறது. இங்கு தேசியப் பொருளாதாரத் திட்டங்கள் தொழில் நுட்ப அடிப்படையில் எழுந்தன. தேசியக் கல்வி ஆழ்ந்தும் விரிந்தும் வீறு கொண்டு எழுந்தது. எழுத்தறிவின்மையப் போக்க இந் நாடு அளவற்ற முயற்சி எடுத்தது. கல்வி உரிமை இங்கு எல்லோருக்கும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுக் கல்லூரிகள் மூலமும் சமன் கொண்ட கலைத்திட்டத்தின் மூலமும் அறிவின்மை ஒழிக்கப்பட்டுள்ளது. 1930இல் சிறுவர்கள் எல்லோரும் கட்டாயமாகக் கல்வி பெறவேண்டு மெனும் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. 1932 இல் எட்டு வயது தொடக்கம் பதினொரு வயது நிரம்பிய சிறுவர்கள் எல்லோரும் பாடசாலைக்குச் சென்றனர். 1934இல் 80% ஞ்சிய மக்கள் தாய்மொழியை எழுதவும், வாசிக்கவும் ஆற்றல் பெற்றனர். பத்தாண்டுக் கட்டாய இலவசக் கல்வி இங்கு வழங்கப்படுகின்றது. இடை நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களில் நுண்ணறிவு, உடல் நெறி, அறநெறி, தொழில்நுட்ப அறிவு, முருகியல் ஆகியன கற்பிக்கப்படுகின்றன. கூட்டுடைமை வாதம், சர்வதேசியம் ஆகிய பண்புகள்

போதிக்கப்படுகின்றன. மாணவர்கள் பதினைந்து வயதிலிருந்தே வேலைச் சார்புடைய கல்வியைப் பெறுகின்றனர்.

கல்வி புகட்டலும் தேசிய உற்பத்தியும் இணைக்கப்படுகின்றன, பல ஆற்றல்கள் ஒருங்கிணைந்த நிபுணர்கள் கல்வி முறையினாற்றாபரிக்கப் படுகின்றனர். 1958 க்கும் 1970க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் உயர்நிலைக் கல்வி பெறும் மாணவர்களின் தொகை 30% அதிகரித்துள்ளது. ஒரு விசேட உதாரணத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டும். 1960இல் பன்னீராயிரம் பொறியியலாளர்களைத் தயாரித்தது இந்நாடு. 1970இல் பதினேழாயிரம் பொறியியலாளர்களை உருவாக்கியது. இங்கே பயிற்சியுடன் கூடிய கல்வி பொறியியற் பண்பில் எழுந்த பொருளாதார வளர்ச்சியாகும். சமதர்மம் “கல்வியும் மின் சக்தியும்” என்று வரையறை கண்டவர் லெனின், அவரது பண்பினை சோவியத் நாடு ஏற்றது. இப் பண்பின் மூலம் அந்நாடு விடுதலை பெற்றது.

பொருளாதாரத்துறையும், ஆக்கத்துறையும் இணைக்கப்படல் வேண்டும்; ஐம்பது வருடங்களுள் சமூக உடைமை வாதத்தின் கீழ்த்திட்டமிடப்பட்ட, சமூகம், கலாசாரப் புரட்சி மூலம் சோவியத் குடியரசு போதனையும் சாதனையும் வழங்கியுள்ளது, என நாம் சுருக்கமாகக் கூறலாம். 1958 இல் இங்கு எழுத்தறிவின்மை முற்றாக நீக்கப்பட்டு விட்டது. குறுகிய காலத்திற் பரப்பு மிகுந்த அந்நாடு எழுத்தறிவின்மையைப் போக்கியது பல நாடுகளுக்கு முன் மாதிரியாக அமையலாம். தற்போது இங்கு ஏறக்குறைய மூன்றிலொரு பங்கினர் உயர் கல்வி பெறுகின்றனர். இவ்வடிப்படையிற்றான் சோவியத் பொருளாதாரம் வளர்ந்தோங்கியது. ஐக்கிய தேசியக்கல்வி, விஞ்ஞான பொருளாதார சங்கத்தின்படி 1951 தொடக்கம் 1965 வரையும் சோவியத் கைத் தொழிலில் மொத்த உற்பத்தியளவு 85% ஆக அதிகரித்தது. தொழிலாக்கம் 49% அதிகரித்தது. சோவியற் குடியரசின் தேசிய வருமான வளர்ச்சி வருடாவருடம் 18% அதிகரிக்கின்றது. இக்குடியரசின் கல்வியின் பயனாயெழுந்த பொருளாதார விருத்தி பின்னர் கல்வி விருத்திக்குத் தேவையான பொருள் வளத்தை வளர்த்தது. 1946-1960

வரையுமுள்ள காலத்திற் கல்விக்குரிய நடைமுறைச் செலவுகள் மூன்று மடங்குகளாக அதிகரிக்கின்றன. இதே காலத்தில் உயர் கல்வியாலும் இரண்டாம் இடைக் கல்விப் பேற்றினாலும் தேசிய வருமானம் ஆறு மடங்காக அதிகரித்தது. நடைமுறைச் செலவுகளைக் குறைத்த பின்னர் தேசிய வருமானம் பத்து மடங்காக அதிகரித்தது.

கூடிய கல்வித் தகைமை கொண்ட மக்கள் தொகை அதிகரித் தமையால் இந்நாடு பொருளாதாரம் பெற்றது. மக்களின் ஆற்றலையறிந்து பயிற்சியளித்துப் பண்படுத்தி, நாட்டினை வளம்படுத்த வைப்பதே அந்நாட்டுக் கல்விமுறையின் நோக்கம். தேசியப் பொருளியலின் திட்டமிடப்பட்ட ஒழுங்கு பொருள் வளம் மட்டுமல்ல, பலவித வழங்களையுமே திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தல், பல்துறைப் பயிற்சி முறை, அரசினால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கல்வி முறை முதலியன வியக்கத்தக்க பொருளாதார விருத்தியைக் கொண்டு வந்துள்ளது.

அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் முழுமை வளம் பொருந்திய ஒரு பிரதான நாடாக சோவியற் குடியரசு மிளிர்கின்றது. பயிற்சியுடன் பிணைக்கப்பட்ட கல்வி முறையின் மாபெரும் அரிய சாதனைக்கு வெளிப்படையான சான்றாய் மிளிர்கின்றது. ஒரு நாட்டின் கல்வி முறை அந்நாட்டின் பொருளாதார விருத்திக்கு உறுதுணையாய் இருத்தல் வேண்டும். வளர்ச்சியற்ற சமூகம் கொண்டுள்ள மூலதன வகைக் கல்வியறிவுடை மக்களேயாவர்.

அதிகாரம் - 12

சமூகக் கல்வி

அறிவு விளக்கம் பெற்ற சமூக வாழ்க்கைக்குத் துணை புரிகின்ற உத்தம குடிமகனாக மக்களைப் பயிற்றுவித்தல் கல்வியின் சிறந்த நோக்கமாகும். கல்வி தனிமனிதனுக்கு வளர்ச்சியும் பயிற்சியும் தருவது. ஆனால் தனியொருவன் சமூகமாக வாழ்வதன் மூலமே தனக்குரிய தனியான குணச்சிறப்பைப் பெறுகின்றான், பெறவும் முடியும். மனிதன் சமூகத் தொடர்பற்ற வாழ்க்கையையும் வளர்ப்பதற்கு முடியாது. பல்வேறு சூழ்நிலைகளுள் சமூகச் சூழ்நிலை முக்கியமானதொன்றாகும். அச்சூழ்நிலையில் தொடர்புகளில்லாமல் மக்களின் வளர்ச்சி என்பது இல்லை. சமூகம் இல்லாவிட்டால் உயிருக்கும் உள்ளத்துக்கும் உடலுக்கும் வாழ்வில்லை. வாழ்க்கையிற் சமூகம் தனிமனிதன் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்திருக்கும். சமூகம் திறமையுடையதாகவும் பயனுடையதாகவும் அமைய வேண்டுமானாற் சமூக அமைப்பு மக்களின் நலன்களையும் தேவைகளையும் புறக்கணித்தல் முடியாது.

கல்வி என்பது வாழ்க்கை வாழ்வதற்காக உதவும் கருவி எனின், வாழ்க்கை என்பது ஒருவகையான சமூக அமைப்பு என்றும் பொருளாகின்றது. கல்வி, அறிவைத் திரட்டிக்கொள்ளும் என்ற கருத் தோடமையாது அது குணச் சிறப்பை அபிவிருத்தி செய்தும் கொள்ளும். இக்குணச் சிறப்பும் சமூகச் சூழ்நிலையிற்றான் வளரும்.

சமூகக் கல்வி வாழ்நாள் முழுவதும் தொடரும் கல்வியாகும். முதியோர்கல்வி, மக்கள் கல்வி, மேலதிகக் கல்வி, எல்லோருக்குங் கல்வி, தொடர்கல்வி என்றெல்லாம் சமூகக் கல்வி வழங்கப்படுகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டை மக்கள் யுகம் எனக் கூறிக்கொள்ளுகின்றோம். இன்று பொதுவாக உலகெங்கும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கலாசார மாற்றங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகின்றன. இவ் விளைவுகளுக்கு ஏற்ப நாம் வாழ்வை ஆயத்தம் செய்து கொள்ள

வேண்டும். இப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகண்டு திறமையான முடிவுகளை எடுக்கவேண்டுமாயின், பிரச்சினைகளின் தன்மை, அதற்குரிய தீர்ப்புக்கள், இம்மாற்றங்களினால் ஏற்படும் விளைவுகள், ஆகியனபற்றி மக்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இவற்றை விளங்குவதற்கு அறிவு முக்கியமானது.

அறிவு என்று நாம் கொள்ளும்போது, அரசியல் சமூக பொருளாதார அறிவு என்று பல துறைகளிற் பொருள் கொள்கிறோம். ஒரு நாடு கல்வியறிவுடைய சுயமரியாதை கொண்ட நாடாக உருவாக வேண்டுமானால் நாட்டிலுள்ள வேலைத்தளங்கள், தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் கல்விச்சாலைகள் ஆகவேண்டும். கல்வி பெற வாய்ப்புக் கிடைக்காத கோடிக்கணக்கான சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் முதியோர்களும் கல்விபெற வசதி அளிக்கப்பட வேண்டும். தொழில் நுட்ப முன்னேற்றத்தால் அதி வேகமாக மாறிக்கொண்டிருக்கும் நாகரிக உலகில் மக்கள் எல்லோருக்கும் வேண்டிய கல்வியையும் பயிற்சியையும் பள்ளிக்கூடம் மட்டும் வழங்குதல் சாத்தியமாகாது. எனவே, பலசமூக நிறுவனங்கள் இப்பணியில் ஈடுபட வேண்டும்.

அத்துடன், இன்று வாழ்விற்கு கல்விக்குரியகாலம் எனக் கொண்டிருந்துமாறிக் கற்றல் வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு கொண்டு நீடித்துச் செல்லும் ஒரு நிகழ்ச்சி என்ற எண்ணம் படிப்படியாக இடம்பெறுகிறது. இக்கருத்துக் கல்வியின் இலக்கணங்களுக்கு முழுமை கொடுக்கிறது.

சமூகக் கல்வி முக்கியமான ஒரு ஒழுக்கமாக உருவாகுவதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவையாவன: தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி; பாரம்பரிய கலாசாரங்கள்; தேசியவாதம் வலுவான இலட்சியமாக வளர்தல்; புதிய, தேசிய அரசு உருவாகுதல்; விருத்தியடைகின்ற நாடுகளிலே கிராமங்கள் விரைவில் நகரமயமாகுதல்; நாடு கைத் தொழில் மயமாகுதல்; சமுதாயத்திற் பெண்களுக்கு அளிக்கும் உரிய நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள்; குடும்பம் ஒரு நிறுவனம் என்ற வரையறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், என்பனவாம்.

உலக நாடுகளிடையே அரசியல் வேறுபாடு இருக்கும் வேளையில் ஒரு நாட்டில் மற்ற நாடு தங்கியிருக்க வேண்டும் என்ற நிலை, மனித இனம் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டியதன் அவசியம், தொழில் நுட்ப, பொருளாதார, சமூக கலா சாரங்களை வலியுறுத்துதல் முதலியனவும் சில காரணங்களாகும்.

உலக நாடுகள் பல கைத்தொழில் மயமாக மிகவும் வேகமாக மாறுவதைக் காண்கிறோம். மக்கள் இம்மாற்றங்களுக்கு உட்படும் போது வெறுப்புணர்ச்சி கொண்ட நிலைகளை அடையலாம். அத்துடன், மாற்றமென்பது சமுதாயத்தில் நிரந்தரமான ஒரு தன்மை, என்ற காரணத்தினால் மக்களும் மாற்றங்களை ஏற்றுவாழ் முற்படுவர். சமூகக்கல்வி மக்களுக்கு இம்மாற்றங்களின் இயல்புகளை அறிய வைத்து அதற்கேற்ப வாழ் மக்களை ஆயத்தம் செய்ய உதவக் கூடிய கருவியாகும். அத்துடன், மாற்றங்களைத் தமக்கு ஏற்ற வகையில் உருவாக்கிக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமாயின் அவ்வழிகளையும் சமூகக் கல்வி உட்படுத்த வேண்டும். சமூகக் கல்வி விற்பன்னர்கள் பியர்ஸ், ஹெலி, ஹெலன்பெக் முதலானோர் கூறும் கருத்துச் சிந்திக் கற்பாலது. அவர்கள் கூற்றுப்படி நாளுக்கு நாள் மாற்றமடையும் பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் மக்கள் வாழ்கின்றனர். இம்மாற்றங்களையும் விளைவுகளையும் மக்கள் விளங்கி அவற்றுக்கேற்றவாறு தம்மையும் தமது நிறுவனங்களையும் மாற்றி அமைக்க வேண்டும். அவர்கள் இம்மாற்றங்களை ஏற்று, தம் உளப் பாங்குகள், விழுமியங்கள், மரபுத் தொடர்புகள் ஆகியவற்றில் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடிய மனப்பான்மையைப் பெறுதல் வேண்டும்.

ஒரு நாட்டின் கல்வி முறை திறமைவாய்ந்த, தற்கால முறைக்கு ஏற்ற, கல்வி முறையாக இருப்பினும் இளைஞர்கள் முதியவர்களாக ஆகும்போது எதிர்நோக்க வேண்டிய சமூகத்திற்கு, உலகுக்குப் பொதுவாக இன்றைய கல்விமுறை அவர்களை ஆயத்தம் செய்ய முடியாது. எனவே மாறும் உலகில் மக்களுக்கும் அவர்களது சூழலுக்கு மிடையே ஒற்றுமை நிலையினை ஏற்படுத்துவதே சமூகக் கல்வியின் நோக்கமாகும்.

நுண்ணறிவைச் சீரிய முறையிற் பயன்படுத்துவதன் மூலமும் மக்களாட்சி சிறந்த கலந்துரையாடல்களின் மூலம் மக்கள் சமூக மாற்றங்களைப் பிரச்சினையின்றி ஏற்றுக்கொள்ளலாம். மாற்றங்களை முன்கூட்டியே எதிர்பார்க்கும் சக்தியைக் கல்வி வளர்க்க வேண்டும். கல்விக்கு இவ் ஆற்றல் உண்டு.

சமூகக்கல்வியில் முதியோர் கல்வி மட்டும் அடங்குவதில்லை, சமூகக் கல்வி மக்கள் எல்லோருக்கும் எந்நிலையிலும் அளிக்கப்படக் கூடிய கல்வியாகும். தொழிலாளர் பெறுகின்ற தொழில்நுட்பக் கல்வியும், எழுத்தறிவற்ற மக்கள் பெறும் எழுத்தறிவும் விஞ்ஞான மேதைகள் பெறும் இலக்கிய அறிவும், கலைத்துறை விற்பன்னர் பெறும் விஞ்ஞான அறிவும் வளர்வு பெறுகின்ற நாடுகளில் முதியோர் பெறுகின்ற கல்வியும் மேற்கத்திய நாடுகள் நவபாரதம், நவசீனா, முதலாய நாடுகளில் அளிக்கப்படும் கல்வியும் புனருத்தாரணக் கல்வியும் சமூகக் கல்வியாகும்.

சமூகக் கல்விக்கு “முழு ஆளுமையும், எழுத்தறிவும்” என்று அதி சிறப்பாகக் காந்தியடிகள் வரைவிலக்கணம் கொடுத்தார்கள். கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் படித்தவற்றையும் பற்றி எழுதும் திறனையும் எழுதியவற்றைப் படிக்கும் ஆற்றலையும் பெற்ற திறனையும் எழுத்தறிவு என்று பொருள் கொள்கின்றோம்.

கல்வி என்பது எழுத்தறிவு எனப்பொதுவாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் எழுத்தறிவு குறுகிய பொருளை உடையது. மக்கள் எழுதவும் படிக்கவும் தேர்ச்சிபெற்றால் அதுவே கல்வியறிவு எனப்பொருள் கொள்ள முடியாது. பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி பயின்றக்கூடிய முறை களுள் எழுத்தறிவு என்பதும் ஒன்றாகும். ஆனால் அது மட்டும் கல்விய ளிக்காது. உடன்பாட்டுக் கல்வி மக்கள் உள்ளம், உடல், ஆன்மா ஆகிய வற்றின் சிறந்தசக்தியை வெளிப்படுத்தித் தெளிவு பெறச் செய்வதாகும்.

மறுதலையாக, எழுத்தறிவு பெறாதவர்களைக் கல்வியறிவு இல்லாதவர் எனல் முடியாது. தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியாளராகி

வாழும் மக்கள் எழுதவும் படிக்கவும் தெரியாதிருந்தாலும் அவர்களைக் கல்வியறிவற்றவர் எனல் முடியாது. ஆளுமை என்பது ஆன்மா, உள்ளம், உடல் ஆகிய பண்புகளைக் குறிக்கும் பண்புச் சொல்லாகும்.

ஒருவன் ஓரளவு எழுதவும் வாசிக்கவும் திறன் பெற்றிருந்தால் அவனை எழுத்தறிவுள்ளவன் எனக் கருதுகிறோம். வழக்காற்றில் எழுத்தறிவை மனிதனுடன் இணைத்துக் கூறுவதுதான் வழக்கம். ஆனாற் காந்தியடிகள் முழு ஆளுமையும் எழுத்தறிவு என்று கூறியதன் உட்கருத்துச் சிறந்தது. உலகில் வாழும் மக்களுள் எண்பது சதவீதமானோர் பல விதப்பட்ட தொழில்கள் மூலம் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் தொழிலை அறிவியல் ரீதியாக ஆற்றினால் உடல் உறுப்புகள் அனைத்திற்கும் வேலை ஏற்படுகிறது. தொழில் நடைபெறும்போது சிக்கல் ஏற்படுகிறது. அவர்கள் குறுகிய செம்மையான பயிற்சியையும் ஆக்கத் திறனையும் பெறுகிறார்கள். உழைப்பது இயல்பு என்ற எண்ணம் வளருகிறது. அத்துடன், கூட்டுறவுப்பண்பும் சமூகப்பண்பும் பெறுவார்கள். இது போன்ற கல்வி மூலம் மாணவர்கள் ஒருமித்து வளர்ச்சியுற்று, ஆளுமை வளர்ச்சி பெறுவார்கள்,

மேலும், போதனை செயல்சார்ந்த போதனையாக இருக்க வேண்டும். செயல்சார்ந்த போதனை அனுபவத்தின் அறிவாற்றலையும் செயற்பாட்டையும் சமன் செய்கிறது. அதனை உள்ளமும் உடலும் ஒத்து இயங்கச் செய்வதற்கான கருவியாகவும் அமைக்கலாம். மக்கள் மேல் எழுந்தவாறான எழுத்தறிவைப் பெறுவதைப் பார்க்கிலும் தொழில் மூலம் ஆக்க வேலைகளுக்கு அறிவைப் பயன்படுத்தும் ஆற்றலைப் பெற்று மிக முக்கியமான திறனை வளர்த்துக் கொள்ளுதல் நன்மை பயக்கும். எனவே காந்தியடிகள் சமூகக் கல்விக்கு முழு ஆளுமையும் எழுத்தறிவும் எனக் கூறியது சிறந்த கருத்தாகும்.

தொழில் முன்னிலைப் பாடம் என ஒன்று நமது கலைத் திட்டத்தில் இடம்பெறுகின்றது. இந்நெறி உழைப்புப் பண்பாட்டுத் தத்துவத்தில் எழுகின்றது. உழைப்பு ஒழுக்கநெறி நிரலில் அமைகிறது. திட்டமிடலும் வரிசைப்படி கருமமாற்றலும் அழகு, உணர்வு, பண்பு

முதலியவற்றை அடையவும் ஏதுவாக உள்ளது. செயல்முறைகளிலும் செய்கை முறையிலும் இங்கு இடம்பெறுகிறது. இப்பாடநெறி மூலம் கொள்கைவழி அறிவு, செயல்முறை வடிவாகி, பிரயோக அறிவாக விளங்குகிறது. இக் கல்வியொழுக்கம் சமூகக் கல்விக்கு முன்னோடியாகலாம். எப்போதும் கற்க, எல்லோரும் கற்க என்பது ஒரு நாகரிகத்தின் சிறப்பு விளக்கம். சாந்துணையும் கற்க வேண்டும் என்பது வள்ளுவர்மரபு. ஒதாமல் ஒருநாளும் இருக்கவேண்டாமென்பது ஔவையின் பொன் மொழி. பலர் வறுமைக்கு இலக்காகி, இளமையில் தொழில் செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். பல முதியோர்க்குக் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது. எனவே பாரதம், பாகிஸ்தான், அத்தாடு பல ஆபிரிக்க நாடுகளில் இராப்பள்ளிக்கூடம், சுற்றிவரும் நூல் நிலையம் முதலியவற்றின் மூலம் கல்வி புகட்டப்படுகிறது. அவர்களுக்குக் கல்வியின் பெருமை, சீர்திருத்தம், குழந்தை வளர்ப்பு முறை, கைத்தொழில் பொதுத் தொண்டு, ஒற்றுமை, நாட்டுப்பற்று, ஆகிய பொருள்களையிட்டுக் கற்பிக்கப்படுகின்றன. திரைப்படம், வானொலி என்பன மூலமாகவும் அறிவும் புகட்டப்படுகிறது. உயர்நிலையில் நூல் நிலையங்கள் மூலமும் கல்விக் கழகங்கள் மூலமும் அறிவு பரப்பப்படுகிறது. “கேள்வியும் கல்வியாகும்” என்று தமிழ்ப்புலவர் கொண்டனர். “எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க, அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்” என்று குறள் கூறுகிறது. சமூகக்கல்வி நம்முன்னோராற் பேணி வளர்க்கப்பட்ட சிறந்த ஒழுக்கமாகும்.

அதிகாரம் - 13

சமூகக் கல்விசார் சாதனங்கள்

கற்றல், கற்பித்தல் இரண்டும் தொடர்ச்சியாக நடைபெறும் நிகழ்ச்சி; கல்வியைப் பெறுதலும் கல்வியை அளித்தலும் எங்கும், எந்நேரமும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நடைபெற்றவண்ணம் இருக்கின்றன. கல்வி அளித்தல் ஒரு குறிப்பிட்ட தாபனத்தின் பொறுப்பாக அமைவதில்லை. சமுதாயம் நாகரிகம் அடையத் தொடங்கித் தொழிற் பாடுகள் ஏற்படவே, விதிமுறைக் கல்வியை அளிக்கும் தாபனங்கள் தோன்றின. இதைத் தவிரத் திட்டமற்ற முறையிற் கல்வியை வழங்கும் சாதனங்கள் பல இன்று பெருகியுள்ளன. எனவே, கல்வியைப் பொதுவாக விதிமுறைக் கல்வி, விதிமுறையற்ற பரந்த கல்வி எனப் பாகுபடுத்த முடியும்.

சிறப்பாக விதிமுறைக் கல்வி பள்ளிக்கூடங்களிலும், பொதுவாக ஆலயங்களிலும், சமூக நலத் தாபனங்களிலும் அளிக்கப்படுகின்றன. விதிமுறையற்ற கல்வி திட்டமிடப்படாத கல்வியாகும். விதிமுறைக் கல்வி பயிற்சி பெற்றவர்களாற் குறிப்பிட்ட ஒழுங்குகள், விதிகளுக்கு அமைய அளிக்கப்படுகின்றது. அத்தோடு இன்றைய சமூகத்திற் குடும்பம், விளையாட்டுக் குழுக்கள், நூலகம், நூல்கள், பத்திரிகைகள் வானொலி, திரைப்படம், பொருட்காட்சி, தொலைக்காட்சி ஆகிய மக்கள் தொடர்பை ஏற்படுத்தும் சாதனங்கள் இத்தகைய கல்வியை அளிக்கின்றன. விதிமுறைப்படி விதிமுறையல்லாத கல்வி அளிக்கும் தாபனங்களிற் பள்ளிக்கூடம் முதன்மை பெற்று விளங்குகின்றது.

இன்று பள்ளிக்கூடம் சமூக நிறுவனமாக, மக்கள் எல்லோருக்கும் கல்வியளிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளது. சமூகமே பொறுப்பைப் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு அளித்துள்ளது. இங்கு கல்விக் கலையிற் பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்கள் ஒழுங்குபடுத்திக் கல்வியை அளிப்பர். அரசு, சமுதாயம் தங்கள் வருவாயில் ஒரு கணிசமான பகுதியைப் பள்ளிக்கூடங்களில் அளிக்கப்படும் கல்விக்காகச் செலவு

செய்யும். பள்ளிக்கூடங்கள் குறிப்பிட்ட பாடங்களைப் போதிப்பதை மாத்திரம் தமது கடமையாகக் கொள்ளாது தம் பொறுப்பிலுள்ள குழந்தைகளின் ஆளுமையை வளர்ப்பதையும் கருத்திற் கொண்டு செயற்படுகின்றன. குழந்தை தன்னுடைய தனித் தன்மையைப் பேணுவதற்குத் துணைசெய்வதுடன் குழந்தையைச் சமூகத்தின் உறுப்பினனாக ஆக்கவேண்டிய பயிற்சியையும் பள்ளிக்கூடம் அளிக்கின்றது.

பள்ளிக்கூடம் ஒரு சமூகத்தின் நுண்ணிய கூறு. அது மரபு முறைக் கல்வி, மக்களைச் சமூகப்படுத்தும் கல்வி ஆகிய கல்விகளை அளிக்கின்றது. பிள்ளைகளின் உள்பயிற்சி, புத்தியைக் கூர்மையாக் குதல், பயிற்சிகளை அளித்தல், தொழிற்றிறன்களை வளர்த்தல் போன்றவை மரபுவழி வந்த கல்விக் கூடங்களின் பொறுப்பாகும். இங்கு போதிக்கப்படும் பாடங்கள் உள்ளீடான சிறப்புக்களையுடையது. பொதுவாக இப் பாடங்கள் உடனடிப் பலன் கருதாது போதிக்கப்படுவன. பாடங்கள்மூலம் பெறும் அறிவு பிற்காலச் சமூக வாழ்க்கைக்குப் பயன்படலாம்; பயன்படாதிருக்கலாம். வாசித்தல், எழுதுதல், கணக்கிடல் போன்றன மரபுமுறைக் கல்விக்கு அச்சாணியாக விளங்குகின்றன. இப் பாடங்களைத் தவிர அறிவியல், புவியியல், சமூகவியல் போன்ற பாடங்களும் தற்பொழுது இடைநிலைப் பள்ளிக்கூடங்களிற் கட்டாய பாடங்களாகப் போதிக்கப்படுகின்றன. இப்பாடங்களைப் போதிக்கும் ஆசிரியர் இப் பாடங்களைக் கற்றிருப்பார், கற்பிக்கப் பயிற்சி பெற்றிருப்பார். அத்தோடு கவர்ச்சிகரமான விசேட முறைகளையும் கற்றிருக்கலாம்.

மரபுமுறைக் கல்வி அளிக்கப்படும்போது மக்களைச் சமூகப்படுத்தும் கல்வி, குழந்தை சமூகத்தில் வாழ்வதற்கான கல்வியைப் பெறுகின்றது. சேவை மனப்பான்மை, சமூக நலனுக்காகத் தனது தேவைகளை அர்ப்பணஞ் செய்தல், சமூகத்தில் வாழப் பழகுவதல் போன்ற விடயங்களிற் குழந்தை பயிற்சி பெறுகின்றது. சமூக மரபு ஓங்கிச் சமூகத்திலுள்ள குழந்தைகளிடையே பரப்பப்படுவதன் மூலமே ஒரு சமூகம் வாழையடி வாழையாகத் தொடர்ந்து நிலைத்து இயங்கும்.

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடுகளையும், நடைமுறையிலுள்ள பழக்க வழக்கங்களையும் பிள்ளைகளுக்கு அளிக்கும் வகையிற் பள்ளிக் கூடம் சமூக வாழ்க்கையின் அடிச்சுவட்டிற் பெரும்பாலும் அமைக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். சமூகத்தின் பல பண்பாட்டுக் கோலங்களையும், விழுமியங்களையும் குழந்தைகளுக்கு அளிக்கும் கடமையும் பள்ளிக்கூடங்களைச் சாரும். சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றம் பள்ளிக் கூடத்தினையும், பள்ளிக்கூடங்கள் மூலம் ஏற்படும் சமூக மாற்றம் இரண்டும் ஒன்றினையொன்று பாதித்தல் வேண்டும். சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்றவகையிற் பள்ளிக்கூடக் கல்வி இயைபுபடுத்தப்படாவிட்டாலும் ஈற்றில் இவை இணக்கம் பெறும்; இணக்கம் பெறுதல் வேண்டும்.

மனிதன் சமூகத்தில் வாழ்கின்ற ஓர் உயிரினந்தான். பள்ளிக் கூடம் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நிறுவனம்; சமூகத்தில் வாழும் மக்களிடையே எழுகின்ற இணைவுத்தன்மை பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்களிடையே வளர்கின்றது. சமூகத்தில் நிலவும் பல குழக்களைப் போன்று பள்ளிக்கூடங்களிலும் குழுக்கள் உருவாகலாம்; உருவாக்கப்படலாம். ஆனாற் பலவகைப்பட்ட குழுக்கள் மூலம் ஒருமித்த சமூகம் வளர வேண்டும். சமூகத்திற் கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம். ஆனாற் சமூகம் ஒருமித்த சமூகமாக உருவாக்கப்பட வேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்கள் தங்கள் ஆற்றல்களுக்கு, மனப்பாங்குகளுக்கு ஏற்பப் பொறுப்புக்களை ஏற்கவேண்டும். பொறுப்புக்கள் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். மாணவர்கள் பள்ளிக் கூடத்தில் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சமூகத்திலும் பின்னர் தம் கடமைகளைத் திறம் பட ஆற்ற முயல்வர்.

ஒரு சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு இனத்தவர்களையும், பல்வேறு மொழி பேசுகின்றவர்களையும், பல்வேறு சமயங்களைத் தழுவும் மக்களையும், பலவகைப் பண்பாடுகளுள்ளவர்களையும் சமூகப் படுத்தும் நிலையமாகப் பள்ளிக்கூடம் அமைக்கப்படவேண்டும். காரணம், பள்ளிக்கூடம் வரும் மாணவர்கள் வெவ்வேறு சூழ்நிலையிலிருந்து வருகிறார்கள். இவர்களிற் காணப்படும் பண்பாட்டு

வேறுபாடுகளை ஆசிரியர் சமூகச் சூழ்நிலைகளையும், அடிப்படை யையும் உணர்ந்து, இவற்றில் உவர்ப்புள்ள மரபுகளை அகற்றிச், சிறந்தவற்றைக் கல்வியுடன் இணக்கஞ் செய்து கற்பித்தல் வேண்டும். இதில் வெற்றிபெற ஆசிரியர் பெரும் முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். பிள்ளைகள் மத்தியில் 'நாம உணர்வு' எனும் உணர்வை வளர்ப்பது பள்ளிக்கூடத்தின் சிறந்த கடமைகளுள் ஒன்றாகும். பள்ளிக்கூடத்திற் பெறும் இவ்வுணர்வு சமூகத்திற் தாக்கம் பெறும். பிள்ளைகள் ஒருவரையொருவர் அறிந்து, ஒத்தமனமுடையவராய் ஆக்க முயற்சிகளில் ஈடுபடல் இன்றியமையாத செயலாகும்.

ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அவரவருக்குரிய நிறைவு குறைவுகளையும் ஏற்கப்பழகவேண்டும். இதனால் ஒத்து வாழும் மனப்பான்மை வளர்கின்றது. ஒன்றாகக் கூடித், தமக்குள் ஏற்படும் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது, அவர்கள் பின்னர் வாழும், பின்னர் வாழப் போகும் கூட்டுவாழ்க்கைக்கு வித்தாக அமையும். இவ்விலக்கையடைவதற்குப் பள்ளிக்கூடம் கூடிய அளவு கூட்டுறவு முயற்சிகளை வகுத்து, அவற்றில் மாணவர்களை ஈடுபடச் செய்ய வேண்டும். சில முயற்சிகளில் ஈடுபடாதிருக்கும் மாணவர் களைத் துன்புறுத்தாது, அவர்களது மனதைக் கவர்ந்து, மாணவர் களை இம்முயற்சிகளில் ஈடுபடச் செய்தல் வேண்டும். அத்தோடு பல்வேறு பாடப் புறச்செயல்களையும், விளையாட்டுக்களையும் “ நாம உணர்வை” வளர்க்க உபயோகப்படுத்தல் சிறப்பாக இருக்கும். பள்ளிக் கூடத்தில் நடைபெறும் விழாக்கள் யாவும் பிள்ளைகளைச் சமூகப் படுத்த ஏற்றதாக இருத்தல் வேண்டும்.

ஆசிரியர் பிள்ளைகளுக்கு மத்தியில் ஏற்படும் முரண்பாடு களைத் தவிர்க்க முயற்சிக்கும் அதேவேளையில், தமக்கும் பிள்ளை களுக்கு மிடையே சுமுகமான, ஒருவர் மேல் ஒருவர் நம்பிக்கை யுடைய உறவை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். உதாரணமாக ஆட்சி, ஆதிக்கக் கொள்கை உடைய ஆசிரியர் மாணவனின் நம்பிக்கையைப் பெறுதல் சிரமம். எனவே பள்ளிக்கூடங்களில் நிலவும் ஒழுங்குமுறை ஜனநாயக முறையில் அமைதல் வேண்டும். ஆதிக்க முறையில்

ஒழுங்கு நிலைநாட்டப்பட்டால், ஆசிரியர் இல்லாதபோது ஒழுங்கு சீர்குலையும். ஜனநாயக முறைப்படி அமைந்த ஒழுங்கு, ஆசிரியர் இல்லாதபோதும் மாணவர் ஒருவர் உணர்ந்து பொறுப்புடன் அமைதியாக விளங்க வழி செய்யும்.

சமூக நோக்குடைய பள்ளிக் கல்வி, சமூகத்தலைவர்களைக் கண்டறிந்து வளர்க்கத் துணை செய்தல் வேண்டும். சமூகத்தைத் தலைமை தாங்கும் பயிற்சியைப் பள்ளிக்கூடங்களில் அளிப்பதற்கு குழு முயற்சிகள் துணை செய்கின்றன. குழு முயற்சிகளில் மாணவர்கள் ஈடுபடும் பொழுது, அவர்கள் தமது உள்ளார்ந்த ஆற்றல் களைத், திறமைகளை உணரக்கூடிய திறமையைப் பெறுகின்றனர். சுயநலத்தை விட்டுக் குழுந்தைகளுக்கு ஏற்றவகையிற் செயற்படவும், குழு நலனை மையமாகக் கொள்ளவும் பிள்ளைகளுக்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும். வெவ்வேறு துறைகளில், வெவ்வேறு மாணவர்கள் தலைமை தாங்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருக்கக் கூடும். இவற்றைக் கண்டறிந்து வளர்ப்பதற்கு வெவ்வேறு முயற்சிகளில் மாணவர்களை ஈடுபடச் செய்வதில் ஆசிரியர்கள், பள்ளிக் கூடம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். பள்ளி ஆட்சியிற் பங்குபெறும் மாணவர்கள் சமூக நலனில், அரசு ஆட்சியிற் சிறந்து விளங்கலாம்.

பள்ளிக்கூடம் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நிறுவனம் மட்டுமல்ல; சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் கருவியாகவும் அமைகின்றது. சமூகத்தின் பொருளாதாரத்தை மாற்றியமைக்கப் பள்ளிக்கூடக் கல்வியினூடாக, கலைத் திட்டத்தினூடாக வளர்ப்பதற்கு நாம் எத்தனிக்க வேண்டும். பொருளாதாரச் சுதந்தரமற்ற அரசியல் விடுதலையில் ஆக்க பூர்வமான நாட்டு முன்னேற்றத்தை அடைய முடியாது. கைத்தொழில்களைப் பெருக்கியும், உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்கச் செய்தும் நாடு பொருளாதார சுதந்தரத்தை அடைய முற்படும்போது, இவற்றுக்கு ஏற்ப மனப்பாங்கைப் பிள்ளைகள் மனதில் வளர்த்து, அம்மாற்றத்துக்கு வேண்டிய தொழிற்றிறன்களை அளிப்பதும் பள்ளிக் கூடங்களின் பொறுப்பு. பொருளாதாரத் திட்டத்தின் கரு பள்ளிக்கூடங்களில் வளர்கின்றது. அரசு எவ்வித தத்துவத்தைப் பின்பற்றினாலும்,

கல்வி நிபுணர்கள் எவ்வித பாடத்திட்டத்தை வகுத்தாலும், பள்ளிக் கூடங்கள் சமூக வளர்ச்சியிற் பாங்கு பெறுவதன் மூலமே இத் தத்துவம் ஆக்கம் பெறுகின்றது.

இரண்டாவது கல்விசார் சாதனம் ஆலயங்கள் ஆகும். மனித சமுதாயத்தின் ஆன்ம, உளத் தேவைகளை நிறைவேற்ற ஆலயங்கள் தொண்டு செய்கின்றன. மனித நாகரிகம் வளர, ஆலயங்களின் பணி அற நோக்கத்தைப் பேணல், ஆன்மீக ஒழுக்கத்திற்கு வித்திடல் ஆகிய இரண்டையும் மையமாகக் கொண்டதாக அமைந்தது. பண்டைய காலந்தொட்டு ஒழுக்க விதிகளை வகுத்து, அவற்றிற்கு அமைய மக்களின் வாழ்வு அமைவதைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பை ஆலயங்கள் ஏற்றுக் கொண்டன.

இறைவழிபாடு தொன்றுதொட்டு மக்களின் கடமைகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. இதற்கிணங்க ஆலயங்கள் சமூக வாழ்வினைப் பண்படுத்தும் நிறுவனங்களாக அமைந்தன. இறைவனை வழுத்தும் முறை மாணவர்களுக்கு ஒருவகைக் கல்வியாக அமைந்தது. பின்னர் இம்முறை புதுக் கல்வியில் இடம் பெற்றது. இந்து ஆலயங்கள், கிறித்தவ ஆலயங்கள், பௌத்த மக்கள் வணங்கும் நிலையங்கள், மசூதிகள் எல்லாம் சமய, கல்வி நிலையங்களாக எழுந்து, சமயம், கல்வி, அறவழிகள் போதித்தன. பல மத மக்கள் வாழும் சமுதாயத்தில் ஒரு குறித்த மதத்தினர் சிறுபான்மையாக இருந்தால், சமுதாயத்திற் சில இடர்ப்பாடுகள் எழலாம். சமயம், ஆலயங்கள் தமது தனித்துவ தத்துவத்தின் நின்றும் நெகிழாது, மக்களைச் சமூகப்படுத்துவதில் துணை செய்தல் வேண்டும். விரிந்த அடிப்படையிற் கூறின், எல்லா மதங்களும் அறவழிகளைப் போதிக் கின்றன. ஆனால் அவற்றினைக் கூறும் வழிகளில் வேறுபாடுகள் உள. எனினும் மதங்களின் நோக்கம் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. இக் கருத்தினை மாணவர்களுக்கு நாம் உணர்த்துதல் வேண்டும்.

இதே வேளையில் இக்காலத்தில் அரசும், சமயமும் கொள்ளும் உறவில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. சில நாடுகளிற் கல்வி முறையிற்

சமயம் கற்பிக்கமுடியாத நிலையும் வளர்கின்றது. அத்தோடு சமூகத்தில் ஆலயங்கள் எதிர்மறைப் பழைமை பேணும் நிலையங்களாக விளங்குகின்றன. ஆலயங்கள் பெறவேண்டிய இடத்தினைப்பெறாது அவற்றின் செல்வாக்குக் குறைகின்றது. இதற்கேற்றவாறு ஆலயங்களின் பணி மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். ஆலயங்கள் மனிதனை வாழவைக்கும் சமயத்தைப் பரப்பவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களும், ஆலயங்களும் சமயக் கல்வி அடிப்படையில் ஒற்றுமை பெறுகின்றது. பள்ளிக் கூடங்களும், ஆலயங்களும் சமூகக் கல்வி நிறுவனங்கள்.

ஒரு குடும்பம் சமூகத்துக்கு ஆதரவு கொடுக்கும் குழு. குடும்பமே சமூகத்தின் அடிப்படை. மக்கள் முதன் முதலாக உறுப்பினர் உரிமையைக் குடும்பக் குழுவிற்கு பெறுகின்றார். மக்களின் முதல் ஆசிரியர்கள் குடும்பத் தலைவர்களான தாய் தந்தையர்கள், மரபு முறைப் பண்பாட்டில் வளர்ந்து வரும் குழந்தைகள், குடும்பத்துக்கு வெளியே நிலவும் பண்பாட்டினாற் கவரப்பட்டு, அப்பண்பாட்டை ஒட்டிவாழ முயற்சிக்கும் போது, மற்றக் குடும்ப உறுப்பினருக்கும், அப்பிள்ளைக்கும் இடையே பொருதல் எழலாம். அதே வேளையிற் பல பண்பாட்டுத் தன்மைகள் காணப்படும். நமது இன்றைய சமூகத்தில் எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒரே பண்பாட்டில் வளர முடியுமா எனும் கேள்வி எழலாம். இன்று சமூகம் கூர்ப்பு அடைந்து கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கு ஏற்றவாறு மக்கள் சமூகப்படுத்தல் வேண்டும். சமூகப்படுத்தல் ஒரு குறித்த, வரையறுக்கப்பட்ட நியமப் பண்பாடு எனக் கொள்வது முறையாகாது. வயதில் முதிர்ந்தோர், வயதிற்கு குறைந்தவர்களைச் சரியாக விளங்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதேபோல் வயதிற்கு குறைந்தவர்கள் முதியோர்களைச் சரியாக விளங்குதல் வேண்டும்.

பெற்றோர் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம்பற்றிச் சில கருத்துக்கள் கொண்டிருப்பர். பிள்ளைகள் தங்கள் எதிர்காலம் பற்றிச் சில கருத்துக்களைக் கொண்டிருப்பர். இவை இரண்டினிற்கும் இடையில் முரண்பாடு எழலாம். இதனை நன்முறைக் கல்வி மூலம் தவிர்த்தல் வேண்டும். ஒருவர் மற்றவரின் உளத் தேவைகளை உணர்ந்து, அவருக்குச் சமுதாயத்தில் மதிப்பளித்து அதன்படி சமுதாயத்தைச் சமூகப்படுத்தல்

வேண்டும். பிள்ளைகள் மத்தியில் 'நாம் உணர்வை' உண்டாக்கும் போது, சமூகத்திலும் அவ்வுணர்வு ஊடுருவிப் பாய்கின்றது. பிள்ளைகளிடம் அன்பு செலுத்துதல், அவர்களுக்குப் பொருளாதார வசதியளித்தல், கல்வி ஊட்டல், பாதுகாப்பு அளித்தல் போன்றவை ஒரு குடும்பத்தின் முக்கிய கடமையாகும்.

இக்காலத்தில் ஏற்படுகின்ற கைத்தொழில் வளர்ச்சி சமூக மாற்றம் காரணமாகக் குழந்தைகள் மனப்பாங்கில் மாற்றம் உறும். பிள்ளைகள் மீது பெற்றோர் கொண்டுள்ள செல்வாக்கும் குறையத் தொடங்குகின்றது. குமரப் பருவத்திற் சுதந்திரமாக வாழ விழையும் போது, அதிகரித்து வரும் போக்குவரத்து வசதிகள், குடும்பக் கட்டுக்கோப்பைக் குறைக்கவே செய்கின்றன. எனினும் குடும்பம் என்னும் ஆதாரக் குழுவாக விளங்கிக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். பெற்றோர் பிள்ளைகளின் மீது அன்பு செலுத்தி, பொறுப்புணர்ச்சியோடு பிள்ளைகளின் தேவைகளை ஒட்டி, அவர்களை வளர்க்கும்போது முதற் கல்வி வழங்கும் பள்ளியாகக் குடும்பம் தொடர்ந்து விளங்கும்.

இக்குழுக்கள் சிறப்பாகக் குமரப் பருவத்தினரை, சமூகத்திற்கு உவப்பான செயல்களில் ஈடுபடச் செய்யும் நோக்கத்திற்காக உண்டாக்கப்பட்டன. இளம் வாலிபக் கிறித்தவ சங்கம், இந்து சங்கம், பௌத்த சங்கம். இஸ்லாமிய சங்கம், செஞ்சிலுவைச் சங்கம், சாரணர் இயக்கம் போன்றவை இன்று அனைத்துலகப் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றன. இவை திட்டமிட்ட முயற்சிகளில் வயதிலும், அனுபவத்திலும் முதிர்ச்சியுடையவர்களின் கண்காணிப்பின் கீழ் இளைஞர்களை ஈடுபடச் செய்கின்றன. இத்தாபனங்கள் குமரப்பருவத்தினரின் தேவைகளை உணர்ந்து, அவர்களுக்குத் தகுந்த பொழுதுபோக்கு வசதிகளை அளித்து, அத்தோடு சமூகத்திற்குத் துணை புரியும் வழிகளில் அவர்களை நாட்டம் ஏற்படச் செய்கின்றன.

அடுத்ததாக மக்களையும், சமூகத்தையும் தொடர்புபடுத்தும் சாதனங்கள் பல. அதில் முக்கியமானது நூல் நிலையங்கள். சிறந்த நூல் நிலையங்கள் ஆசிரியருக்கும், மாணவருக்கும் பெரும் உறுதுணை

களாகும். நூல் நிலையங்களிற் பள்ளிக்கூடங்களிற் போதிக்கப்படும் பாடங்களை மேலும் விரிவாக அறிவதற்குரிய துணைப்பாட நூல்கள், முதியோர்களுக்குரிய பொது அறிவுக் கலைத்துறை, பொது சமுதாய, விஞ்ஞான நூல்கள் இடம்பெற வேண்டும். மக்கள் இலக்கிய உணர்வு, சமூக நோக்கு, அறிவியல் மனப்பாங்கு வளர்வு பெற இந்நூல்கள் உதவி புரியவேண்டும். உயர் தர சஞ்சிகைகளும், சமகால நிகழ்ச்சிகளை உடனுக்குடன் அறியும் பொருட்டுத் தாள்களையும் நூல் நிலையங்களையும் கொண்டிருத்தல் அவசியமாகும். மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்கள் தங்கள் ஓய்வு நேரத்தைச் செவ்வனே கழிப்பதற்கு ஏற்ற நூல்கள் நூல் நிலையங்களில் இடம் பெறல் வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களில் உள்ள நூல் நிலையங்கள் கூடிய அளவு பொது நூல் நிலையங்களுடன் இணைக்கப்பட்டிருத்தல் நன்மை பயக்கும். முதியோர்களுக்குப் பல நாடுகளிற் பல தரப்பட்ட நூல்களைக் கொண்ட நூல் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தினத் தாள்கள், வார இதழ்கள், சஞ்சிகைகள் போன்றவை அச்சிடப்பட்ட துணை நூல்கள், பொது நூல்கள், சமூக நாவல்கள் ஆகியன சிறந்த கல்விச் சாதனங்கள். இவைகள் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தும் நன்முறை விளைவு சொல்லுந்தரமன்று. இவை நன்மை பயக்கும், அறிவை வளர்க்கும் விடயங்களை மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறுகின்றன. அதேவேளையிற் சமூக வாழ்விற்குப் பாதகமான கருத்துக்களை இச்சாதனம் அளிக்கலாம்; இளம் உள்ளங்களைக் கறைப்படுத்தலாம். ஆனாற் பத்திரிகைகள் மூலமே சமுதாயத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், அரசியல் நிகழ்ச்சிகள், பொருளாதார வளர்ச்சி, வளர்ச்சியின் அவசியம் ஆகியனவற்றை மக்கள் அறிய முடிகின்றது.

பிள்ளைகளைச் சமூகப்படுத்தவும் நாளிதழ்கள், வார இதழ்கள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. பொறுப்புள்ள பத்திரிகைகள் சமூக, அற ஒழுக்கங்களைப் பேணுதலைத் தமது தலையாய கடனாகக்கொண்டு கடமையாற்றுகின்றன. இவ்விதழ்கள் பொறுப்பற்றதனமாக நடந்து கொள்வதையும், அரசு பத்திரிகாதர்மத்திற்கு இடமளியாது பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்து கொள்வதையும் நாம் இவ்வுலகிற் காண்கின்றோம்.

இது நம் நாட்டிலும் தாக்கம் பெறுவதை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. மக்களாட்சி நிலவும் நாட்டில் இடித்துரைத்து அரசை நேர்வழியிற் செயலாற்றத் தூண்டும் ஆற்றல் பத்திரிகைக்குண்டு. நாட்டிலுள்ள மக்களிற் பெரும் பாலானோரின் மனப்பாங்கை நாம் அறியவும், அதற்கேற்ப நடத்தைகளை மாற்றிக் கொள்ளவும் இவை துணைபுரியலாம். ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்கள் தங்கள் தலைவர்களையும். அவர்கள் கொள்கைகளையும் நன்கு அறியவும், சமூகசேவை செய்வோர் போற்றப்படுவதை அறிவதற்கும் இவை வழி வகுக்க முடியும். பிள்ளைகளைச் சமூகப்படுத்துதல் நூல்களின் முக்கிய கடனாகும். இதற்குச் சமூகம் பற்றிய அறிவு மாணவர்களுக்கு அவசியமாகும். பொதுவாக சமூக அறிவை அளித்துச், சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் வழிகளை நூல்கள் மக்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்.

சமூகக் கல்வி விசேட இடம்பெறும் நாடுகளில் எல்லாம், உதாரணமாகப் பொதுவுடைமை நாடுகள், ஸ்கன்டினேவிய நாடுகள், பிரித்தானியா போன்ற நாடுகளிலே பொருட்காட்சிச்சாலைகள் மாணவர்களுக்கும், பொதுவாக மக்களுக்கென்றும் அமைக்கப்படுகின்றன. இக்கல்விக்கூடங்களை அரசாங்கமே பெரும் பணச்செலவில் நடாத்துகின்றது. இங்கு பெரியவர்களுக்கும், பிள்ளைகளுக்கும், நூலறிவு உள்ளவர்களுக்கும், நூலறிவு இல்லாதவர்களுக்கும் உபயோகமான முறையிற் காட்சிப் பொருள்கள் ஒழுங்கு முறையாகப் பிரித்து, முறைப்படுத்தப்படுகின்றன; பெருமுயற்சியினாற் சேர்க்கப்பட்டு, அவற்றின் பயன்கள் நன்றாக விளங்கும்படி காட்சிக்கு வைக்கப்படுகின்றன.

காட்சிச்சாலைகளிற் காணப்படும் பொருள்கள் கட்டிலனைக் கவரும் அறிவுக் களஞ்சியம். பண்டைய நாகரிகம், அந்நாகரிகம் படிப்படியாக அடைந்த மாற்றங்கள், என்பவற்றை மக்கள், மாணவர்கள் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். காலங்களாகக் காட்சிக்கு வைக்கப்படும் கூர்ப்பின் காரணமாக உலகில் இருந்து அழிந்துபோன உயிரினங்கள் இக் காட்சியில் இடம்பெறுகின்றன. பொருட்காட்சிச்சாலைகளில் ஒரு நாட்டின் நாகரிகம், உலகின் நாகரிகம் பல கோணங்களிலிருந்து அமைக்கப்படுகின்றது. தொழில்நுட்பவியல் அறிஞர்களின் மதிநுட்ப

மும், ஓவியர்களின் கைவண்ணமும், கற்பனையும் எல்லோரும் பார்த்து உவகையடைய, அறிவை வளர்க்க ஏற்ற வகையிற் பொருட் காட்சிச்சாலைகள் அமையும். இவை சிறந்த கல்விச்சாதனம், விசேடமாகச் சமூகக் கல்விச்சாதனம். பள்ளிக்கூடங்கள் தாங்களாகச் சிறு சாலைகளை அமைக்கலாம். உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பள்ளிக்கூடங்களோடு சேர்ந்து அமைக்கலாம். இவ்வழக்கம் மேலை நாடுகள் பாரதம், நவீனா இடங்களிற் சிறப்பாக உண்டு.

மிகவும் குறுகிய நேரத்திற் பெருந்திரளான மக்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்தும் சாதனமாக வானொலி விளங்குகின்றது. வானொலி இன்றைய உலகிற் பெரும் சக்தி வாய்ந்த கல்விச் சாதனமாகவும், பொழுது போக்குச் சாதனமாகவும் விளங்குகின்றது. நடைமுறையிலுள்ள அன்றாட நிகழ்ச்சிகளையும், அறிவியல், பண்பாட்டு உண்மைகளையும் அறியத் தரும் சாதனமாக வானொலி விளங்குகின்றது. உதாரணமாக ஆசிரியர் பற்றாக்குறை நிலவும் ஒரு பாடத்தை மிக இலகுவாகப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கலாம். மக்கள் சமூக உணர்வைத் தூண்டுவதற்கும், சமூக நிகழ்ச்சிகளை மையமாக வைத்துக் கல்வியைப் போதிக்கவும், வானொலி பெருந்துணை புரிகின்றது. ஆனால் வானொலி மூலம் கருத்துக்களை விளங்கப் பண்ணும்போது அவை உயிரற்ற சக்தியற்ற கருத்துக்களாக விளங்கலாம். மாணவர்கள், மக்கள் அவர்களுக்கு ஏற்படும் ஐயப்பாடுகளை உடனுக்குடன் தீர்க்க முடியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இக்குறையத் தீர்ப்பதற்குப் பாடங்களைக் கேள்வி, பதில் வழி பற்றி அல்லது நாடக வழி பற்றித் தயாரித்து அளிக்கலாம். அளிக்கப்படும் கருத்துக்கள் திறனாய்வு மனப்பான்மையை அடிப்படையாக வைத்து அளிக்கப்படலாம். மாணவர்களைக் கொண்டே, நமது மக்களைக் கொண்டே, பாடங்களை ஆயத்தப்படுத்தி, வானொலி மூலம் பரப்பலாம். வானொலி மாணவர்களுக்கு, ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு துணைக்கருவி. ஆனாற் சில நாடுகளில் இதுவே சிறந்த கல்விச் சாதனமாகும்.

திரைப்படங்கள் சிறந்த கல்விச் சாதனம். இது மாணவர்களை மிகவும் கவர்ந்துள்ள சாதனமாகும். செவிப்புலன், கட்புலன் இரண்டை

யும் உபயோகித்து, திரைப்படங்கள் கல்வியைப் புகட்டுகின்றன. எனவே மாணவர்கள் மனதைத் திரைப்படங்கள் கவருகின்றன. மாணவர்கள் விரும்புவது போல் வளர்ந்தவர்களும் திரைப்படங்களை விரும்புகிறார்கள். கற்பனை நயத்துடன் நல் உணர்வைத் தூண்டும் வாழ்க்கைச் சம்பவத்தைக் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் திரைப்படங்கள் மாணவர்களின் உள்ளத்தைக் கவர்வதில் வியப்பில்லை. இது போன்ற திரைப்படங்கள் சிறந்த விழுமியங்களை மக்களுக்குப் படைத் தளிப்பதுடன், நீண்டகாலத்துக்கு அவற்றை நிலையாக விளங்கவும் செய்யவேண்டும்.

நல்ல விழுமியங்களை அளிக்கும் திரைப்படங்கள் அதே வேளை ஊறுவிளைவிக்கும் தீய விளைவுகளையும் தூண்ட இடமுண்டு. திரைப்படங்களும் உலகிற்பல நாடுகளிற் பரவலாகத் திரையிடப்படுகின்றன. சமூகம், குடும்பம், பள்ளிக்கூடங்கள் வளர்க்க விரும்பும் மனப்பாங்குகளுக்கு எதிராகச் செயற்படும் இத்தகைய திரைப்படங்கள் கேடுகளை விளைவிக்கின்றன. கல்வி போதிக்கும் விழுமியங்களுக்கு மாறான விழுமியங்கள் திரைப்படங்களிற் போற்றப்படுவதைக் காணும்போது மாணவர் மனதிற் பொறுதல் ஏற்படுகின்றது. எனினும் கல்விசார் திரைப்படங்கள் தற்காலத்திற் பெருகியுள்ளன. இத்தகைய பாடங்களைக் கற்பிக்கும்போது நாம் அறிவினைப் புகட்டலாம். வளர்வு பெறும் நாடுகளிலும் முதியோர் கல்வியளிக்கத் திரைப்படங்கள் சிறந்த சாதனமாக விளங்குகின்றன. மக்கள் திரைப்படங்கள் பார்க்கும் பொழுது கல்வி நோக்கோடு மட்டும் பார்ப்பதில்லை. இது எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. எனவே, திரைப்படங்கள் அளிக்கும் கருத்துக்களைத் திறன் ஆய்வு செய்தல் நலம் தரும்.

இதே நாடுகளிற்றொலைக்காட்சிப் பண்பு விரைவாக வளர்ந்து வருகின்றது. ஆசியாவில் ஜப்பானிய நாட்டிலும் ஓரளவு பாரதத்திலும் றொலைக்காட்சிச் சேவை பரவுகின்றது. வளர்ச்சி பெறும் நாடுகளிற் றொலைக்காட்சி பரவக் காலம் செல்லலாம். ஸ்கன்டினேவிய நாடுகளிற்றொலைக்காட்சி மூலம் முதியோர்களுக்கென்று தனிப்பட்ட அறிவும், உணர்வும் நிறைந்த பாடங்களும் திரைப்படங்களும்

தயாரித்து அளிக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக விவசாயம் செய்ய வேண்டியது எவ்வாறு என்பது தொடக்கம், சேக்ஸ்பியர் நாடகம் வரை தொலைக்காட்சி மூலம் காட்டப்படுகின்றது. இது கட்டிலன், செவிப்புலன் ஆகியவற்றோடு சேர்ந்து கற்பதற்குத் துணைபுரிகின்றது. வானொலியைப் பார்க்க மிக உயிர்ப்புள்ள முறையிற்றொலைக்காட்சி மூலம் கற்பிக்கலாம். ஒரு நாட்டில் நடக்கும் நிகழ்ச்சியை, ஈஸ்ட்டர் கொண்டாட்டம், கண்டிப் பெரஹரா போன்ற சமய, கலாசார விழாக்களை மக்கள் நேரடியாகக் காண முடியாவிட்டாலும் தொலைக்காட்சி காண வசதியாயிருக்கின்றது. தொலைக்காட்சியின் மூலம் வகுப்பறையிலிருந்து, வீட்டிலிருந்து பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் கல்வி பெறும் வாய்ப்பை நேரில் பார்ப்பது போலப் பார்த்தும், கேட்டும் கல்வி கற்கத் துணை செய்வது இச்சாதனம்.

கல்விச் சாதனங்கள் மூலம் மாணவர்கள், இளைஞர்கள், முதியோர்கள், ஈற்றிற் சமூகமும் கல்வி மூலமே சமூகப்பட்டுச் சமன் படுத்தப்படும். உள நூல், உடல் நலம், அடிப்படை ஆற்றல், தொழிற் நிறமை, பரந்த கல்வி மூலம் வளர்க்கலாம். குடும்ப, சமூக உரிமை, குடிமைக் கல்வி, அற ஒழுக்கப் பண்பு இவை பெறக் கல்விசார் சாதனங்கள் பெருந்துணை புரிகின்றன. அத்தோடு ஓய்வு நேரத்தைப் பயன்தரும் முறையிற் பயன்படுத்தல், நாட்டின் தொன்மையை அறிதல் ஆகிய விதிமுறைக் கல்விக்கு அப்பாற்பட்ட கல்வி அளிப்பதன் மூலமே சமூகம் கல்விச் சமூகமாக அமையும்.

அதிகாரம் - 14

கலைத்திட்டம் - வரைவிலக்கணம்

கல்வி, தன்மை, வளர்ச்சி, விளைவு என்று கொள்ளப்படும். மனிதன் சிந்தனைத் திறனுள்ளவன்; தனது உள்ளக் கிளர்ச்சிகளை ஒழுங்குபடுத்தி வாழ்க்கை இலட்சியத்தை அமைத்துக்கொள்பவன். இதற்குக் கல்வி சிறந்த சாதனமாக விளங்குகின்றது. இச்சாதனத்தின் அனுபவ வாயிலான, தர்க்க ரீதியான செயற்பாடே கலைத்திட்டமாகும். கல்விப் பண்பு பரந்தது. இப்பரந்த பண்பினுள் நாம் புலமை பெற வேண்டப்படுகின்ற தொகுதிப்பாடங்களும் செயன்முறைகளும் கலைத்திட்டமாகும். பள்ளிக்கூடம் எனும் நிலையம் ஏற்றுள்ள கற்றற் பரப்புகள் எல்லாம் கலைத் திட்டமாகும்.

பாட அமைப்பின் மூலம் தனியான விருத்தியை வளர வைப்பதும், சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தினை வளர்ப்பதும் கலைத்திட்டத்தின் நோக்கமாகும். கலைத்திட்டம், அடிப்படையில் மாணவரது அறிவுத் தேட்டத்தையே பொது நோக்காகக் கொண்டும் அவை பல வாழ்க்கை நோக்கங்களைத் தன்னகத்தே அமைத்தும் உருவாக்க வேண்டும். எனவே, கலைத்திட்டம் கல்வி கல்விக்காக எனும் தாற்பரியத்திலிருந்து நெகிழ்ந்து சமூக அடிப்படையிற், பொருளாதார ரீதியில் வாழும் வழியை வகுப்பதில் ஒருநாடு தனது மக்களை எவ்வழியிற் பயன்படுத்த விழைகின்றதோ அவ்வழியில் அமைக்க வேண்டும்.

கலைத்திட்டம், பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள மாணவர்கள், பள்ளிக்கூட வயதெல்லையைக் கடந்த இளைஞர்கள், முதியோர்கள் ஆகியோருக் கெனக் கல்வி அனுபவங்களை ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்பாகும், அது கல்வி பற்றிய மக்களது விழுமியத் தொகுதிகள். தத்துவ இயல்கள், பயிற்சி முறைகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியுள்ளது. கல்வித் திட்டத்தில் முன்னேற்றம் பெற மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும், பெற்றோர்களும், கல்வி நெறியாளர்களும் ஒன்றாக இணைந்து உருவாக்கும் சாதனம் கலைத்திட்டமாகும். கலைத்திட்டத்திற்கு வரை

யறை காண வந்த ஜோன் டீயி ஒருவனுடைய தனிப்பட்ட அனுபவங்கள் சமூகத்தில் மற்றவர்களுக்கு அனுபவங்களைப் பெற, பயன் தரத்தக்க வசதிகளைக் கல்வி ஏற்படுத்தித் தருவதுடன், பிறருடைய சிறந்த அனுபவங்களிற் பங்கு கொண்டு மாணவர்கள் பயனடைய அவர்கள் நற்கல்வி முறைகளாற் பயிற்றுவிக்கப்படுதல் வேண்டும். எனவே ஆசிரியர்களும், பள்ளிக்கூடங்களும், மாணவர்களும் ஆக்கபூர்வமான அனுபவங்களைப் பெறவும் ஆக்கபூர்வமான வாழ்க்கை நடாத்தவும், தமது சக்தியைப் பயன்படுத்தக் கூடிய கலைத்திட்டங்களை உருவாக்கவேண்டும்.

ஆசிரியர் இரண்டு கடமைகளைப் புரியவேண்டியுள்ளது. மாணவர்களுக்கு எதனை, எப்படிக் கற்பிக்க வேண்டும் என்றும், மாணவர்கள் கற்பிக்கப்பட்டவற்றை நன்கு அறிந்து கொள்ள எம்முறைகளைக் கையாள வேண்டுமென்றும் ஆசிரியர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு இலக்கணம் கண்ட 'நச்சினார்க்கினியர்' "கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்து அவன் உளங்கொளக் கொடுத்தல்" என்பர். பவணந்தியார் கொள்வோன் கொள்வகையறிந்து, காலமும், இடனும் அறிந்து கற்பிக்க வேண்டும்" என்றும் "உரைக்கப்படு பொருள் உள்ளத்து அமைத்தல்" என்றும் கூறுகிறார். அதாவது, மாணவர் மனதை அளவிட்டுப் பாடத்தைத் தயாரித்தல்; உணர்வகையென்பது மாணவர் ஏற்றுக்கொள்வதையறிந்து, ஆசிரியர் கற்பித்தல் வேண்டும் என்பர். கல்வி சாந்துணையும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பது. கல்வியின் சிறந்த கருவியான கலைத் திட்டம் சாந்துணையும் கற்க வழிவகுக்க வேண்டும். வாழ்க்கை முழுவதும் கல்வியளிக்கப் படவேண்டும்.

தொல்காப்பியனார் 'மெய்ப்பாடு' எனத் தனியதிகாரம் வகுத்துள்ளார். மாணவர்கள் தாங்களாகவே முனைந்து அறிவைத் தேட முற்படும் போது ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும். கலைத் திட்டம் கற்றல், செயல்முறை ஆகிய இரண்டையும் அளிப்பதால் அது கற்பிக்கும் முறைகளையும் இணைந்து வளர்த்தல் வேண்டும்.

கலைத்திட்டம் இரண்டு கட்டுக்கோப்புகளில் அமையும். முதலாவது பாடங்கள்; அதாவது, பாடங்கள் வழி எழும் அறிவு என்பதாகும். இதனை உள்ளடக்கம் எனலாம். அடுத்தது முழுக் கற்றல் அனுபவம்; மாணவனைப் பூரண ஆளுமையுடையவனாக வளர உதவுமாறு தொகுத்து அமைக்கப்படுவது கற்றல் அனுபவங்கள். கற்பிக்கும் பாடங்கள், பாடப் புத்தகங்கள், ஆய்வுகூடப் பரிசோதனைகள் கற்றல் அனுபவத்தில் அடங்கும். அத்தோடு நாம் புறப்பொருட் பாடங்கள் என்று விவரிக்கும் நாடகம். இசை, உடற்பயிற்சி, சுற்றுலா ஆகியனவும் சேரும். கல்வி படைப்பாற்றலை வளர்க்க வேண்டும்; விருத்தி செய்தல் வேண்டும். படைப்பாற்றலை வளர்ப்பதன் மூலம் மனிதனின் தனித் தனித் திறன்கள், இயற்கைத் திறன்கள், ஆக்கத் திறன்கள் ஆகியவற்றை வளர்த்தல் வேண்டும். இது அறிவை வளர்க்கும் முருகியற்கலை, கதைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள், தகவல்கள் மட்டும் கொடுக்கும் கல்வியாக வளர்வதில்லை. ஆற்றல், வளர்ச்சி; சமூக உணர்வு, கற்பனா சக்தி ஆகியவற்றை ஒன்றிணைந்து முருகியல் உணர்வு வளர்த்தல் வேண்டும்.

படைப்பு இயற்கையின் பொது நியதி. மனித குலத்தின் மாண்புள்ள வரலாறு படைப்பாற்றலின் வளர்ச்சி. மனித உள்ளத்துள் மறைந்து, ஆனால் நிறைந்து கிடப்பது படைப்பாற்றல். இப் படைப்பாற்றலை பாடத் தொகுதி மூலம், பாடப் புறச் செயல்கள் மூலம், எனவே, கலைத்திட்டம் மூலம் வளர்த்தல் வேண்டும். உள்ளடக்கம் மாணவன் நாட்டத்திற்கு, உள விருத்திக்குப் பொருத்தமான தாய்ச், சமூகத்திற்கு, நாட்டிற்கு ஏற்றதாய் இருப்பினும் அவை ஒழுங்குபடுத்தப்படா விட்டால் அவை பயன் குன்றியதாய் இருக்கும். ஒழுங்கு இல்லையேல் உள்ளடக்கம் வலிவு பெறாது. உள்ளடக்க அமைப்பே கலைத்திட்டத்தின் வேகத்தைத் தீர்மானிக்கின்றதென்பது ஏற்க வேண்டிய கருத்தாகும். கலைத்திட்டம் எனும்போது புறப்பொருள் சாதனங்களும் இடம்பெறும். நூலகம், பள்ளி வெளியீடுகள், மாணவர் மன்றம், நாடக, இசைக்கலை, பள்ளிக்கூட விழாக்கள் போன்ற சாதனங்கள் மூலம் குடிமைப் பயிற்சியை வளர்க்கலாம். வள்ளுவத்திற் 'குடிமையியல்' என ஓர் அதிகாரம் உண்டு.

கற்க வேண்டியவற்றை, கற்றல் அனுபவங்களைப் பாட உருவம் கொடுத்தல் இருவகைப்படும். பாடங்களுக்குக் குறுக்கு ஒருமைப்பாடும், நெடுக்கு ஒருமைப்பாடும் கொடுத்தல் கலைத்திட்டத்தின் அமைப்பாகும். அதாவது, ஒரு பாடத்தின் உள்ளடக்கத்தை ஒழுக்கமாக அமைத்தல் வேண்டும். குறுக்கு ஒருமைப்பாடு என்பது பாடங்களிடையே காணப்படும் ஒற்றுமை. ஒரு பாடம் கற்பிக்கும்போது, பாடம் தன் வழியில் மட்டும் அமைத்துச் செல்லாமற் பல பாடத் தொகுதிகளைத் தழுவிச் செல்லல் வேண்டும். தற்காலப் பாடப் புத்தகங்களிற் சிறந்த பண்புகளைக் காண்கின்றோம். உதாரணமாகப் 'பென்சிலின்' பற்றிய பாடங்கள். அறிவியல், இலக்கியம், சுகாதார விஞ்ஞானம், சமூகவியல் போன்ற பாடங்களில் இப்பொருள் அமைவதைக் காண்கின்றோம். 'பென்சிலின்' பற்றிக் கற்கும்போது, மனித குலத்தை வாழவைத்த அலெக்சாண்டர் பிளேமிங் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு கற்பித்தல் வேண்டும். அவர் பிறந்த ஸ்கொட்லாந்து நாட்டுப் பாரம்பரியம், புவியியல் அமைப்பு ஆகியவற்றை விபரிக்கலாம். பாடத்தொகுதி மூலம் இவ்வித ஒருமைப்பாட்டை வளர்ப்பதற்கு ஆசிரியர் பல்கலை வல்லுநராக விளங்கவேண்டும்.

பல படிகளிலுள்ள வகுப்புகளுக்கு அவற்றுக்கென அமைக்கப்படும் கலைத்திட்டங்கள் கொண்டுள்ள தொடர்ச்சி நெடுக்கு ஒருமைப்பாடாகும். முதலாம் வகுப்புப் பாடத்திட்டத்திற்கும், மூன்றாம் வகுப்புப் பாடத்திட்டத்திற்குமுள்ள தொடர்பு, ஆரம்பநிலைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கும், இடைநிலைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கும் பாடங்கள் மூலம் உள்ள தொடர்பு, முன்னுள்ள பாடத்திட்டத்திற்கும், பின்னுள்ள பாடத்திட்டத்திற்கும் இணைப்பு தரத்திற்கு ஏற்றதாகவும், உள நூல் அடிப்படையிலும் ஒன்றித்தும், வேறுபட்டும் அமைதல் வேண்டும். நெடுக்கு ஒருமைப்பாட்டினைப் பருவ அல்லது படிமுறைப் பாடத்திட்டம் என விவரிக்கலாம். பாடங்களிலுள்ள ஒற்றுமைத் தன்மையை, பருவங்களினிடையேயுள்ள தொடர்பை மாணவர்களே கண்டறியும் ஆற்றலும் அவர்களுக்குண்டு. இவ்வாற்றலை வளர்ப்பதற்குக் கலைத்திட்டம் சமனிலை. சமநோக்கு, சம அமைப்புக் கொண்டதாய் இருத்தல்

வேண்டும். உதாரணமாக, அறிவியலுக்கும், கலைத்துறைக்கும் இடையே சமனிலை. இக்கருத்து, அறிவியல் மாணவர்களுக்குக் கலைத்துறை அறிவும், கலைத்துறை மாணவர்களுக்கு அறிவியல் அறிவும் வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றது. அத்தோடு அறிவுக்கும், அனுபவத்துக்கும் சமனிலை காணுதல் வேண்டும். “கற்க கற்பவை; கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.”

பல பாடங்களைக் கற்பித்தல் மூலம் மாணவனின் கூர்ப்பு ஆளுமை வளரும். கலைத்திட்டத்திற் சமனிலைத் தத்துவம் வளர்வதற்கு எதிரிடையான காரணங்களும் உண்டு. திட்டமிடப்படாத கல்விமுறை, வளர்வு பெறாத பொருளாதார நிலை, அரசியற் கருத்து முரண்பாடு, கல்விப் பிரச்சினைகள் அரசியற் பிரச்சினைகளாகக் கொள்ளப்படுதல் போன்ற சில எதிரிடையான காரணங்களும். சமனிலைக் கல்வித் திட்டம், சமயநெறிக் கருத்துக்கள், அறிவியற் கருத்துக்கள், சமூக நலக் கருத்துக்கள், முருகியற் கல்வி ஆகியவற்றையெல்லாம் ஒற்றுமைப் படுத்தல் வேண்டும். பல தரப்பட்ட, வேறுபட்ட கல்விப் பரப்புக்களிடையே ஏற்படும் இணைப்புக் கலைத்திட்ட ஒருமைப்பாடாகும். பாடங்களிடையே எழும் ஒருமைப்பாடு, தனியாளின் தனித்துவம், சமூக அமைப்பு இரண்டுக்குமிடையே வளரும் இணக்கமாகும். பாடங்களிடையே தனிமகன் சமூகத்தினிடையே இணக்கமில்லா விட்டாற் கலைத்திட்டம் மூலம் அவ்விணக்கத்தை வளர்க்கலாம். ஒருமைப்பாடு ஒரு தன்மை. ஆனாற்றன்மை அமைப்பு மூலமே முழுமை பெறுகின்றது.

அடுத்துக் கலைத்திட்டம் ஒரு திட்டவட்டமான அமைப்பைக் கொண்டிருத்தல் முடியாது. கலைத்திட்ட ஆசிரியர்கள் கலைத்திட்ட அமைப்பினைக் குழந்தைமையக் கலைத்திட்டம், பாடக் கலைத்திட்டம், செயன்முறைக் கலைத்திட்டம், மையக்கலைத்திட்டம், சமூகக் கலைத் திட்டமென வசதி நோக்கிப் பிரித்து விளக்குகின்றனர். ஆனால் இத் தத்துவங்களும், முறைகளும் ஒன்றிணைந்தே இன்று கலைத் திட்டம் செயற்படுகின்றது.

சமூகம் மாற்றமடையும் இயல்பு கொண்டது. மாற்றம் அடைய வும்தான் வேண்டும். மாற்றம் என்பது முன்னேற்றம். சமூக முன்னேற்றம் தனிமனிதனின் ஆற்றலையும், முயற்சியையும், வளர்ச்சியையும் பொறுத்துள்ளது. மாற்றம் என்பது அரசியற்றத்துவம், பொருளாதார அமைப்பு, மக்கள் காண விளைகின்ற சமுதாயம் ஆகிய வற்றிற்றங்கியிருக்கும். ஆனாற் கல்வியே, அதிலும் கல்வியினைக் காரண காரிய முறையில் ஒழுங்குபடுத்தும் பல தன்மை பொருந்திய கலைத்திட்டமே படிமுறை வளர்ச்சிச் சமுதாயத்தை உருவாக்கலாம். எனவே, கலைத்திட்டம் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்கும் கருவி யாகக், கல்வி இலக்கணம் மாறுபடுவதற்கேற்ப நெகிழ்வுத் தன்மை யுடையதாய் அமைதல் வேண்டும். அதாவது, ஒரு கலைத்திட்டம் சமநோக்கு ஒற்றுமை, நெகிழ்வு, தொடர்ச்சி கொண்டதாக அமைய வேண்டும்; அமைக்கப்பட வேண்டும். கலைத்திட்டம் கருத்துக் கல்வி யினையும் அதேவேளை தன்னியக்க ஆற்றலை வளர்க்கும் கருவி யாகவும், அறிவு, செயல்முறை ஆகியவற்றை இணைக்கும் கருவி யாகவும் இடம் பெறவேண்டும். அத்தோடு மாணவனின் அழகுணர்வு வளம் பெறவேண்டும். மாணவனின் எழுச்சியும், உணர்ச்சியும் அழகுணர் கருத்தோடு ஒருமித்து வளரவும் பயன்படவேண்டும். அதாவது, கலைத்திட்டத்தில் இடம்பெறும் பாடங்கள் மாணவனின் உள, உடல் ஒருங்கிணைப்பை வளர்க்கும் சக்தி வாய்ந்தவை எனும் கருத்தை ஏற்று, இதுவரை செயற்பட வழிவகுத்தல் பயன் தரும். இத்தன்மை நிறைந்த கலைத்திட்ட மூலமே ஒரு நாடு கல்வியில் முழுப்பயனை அடையமுடியும்.

மாணவர்களையும், ஆசிரியர்களையும் இணைக்கும் சாதனம் கலைத்திட்டம். மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் உயிரும், உணர்ச்சி யும் உள்ளவர்கள். உயிரற்ற பொருளாகக் கலைத்திட்டம் இயங்கினாலும் அது ஒர் உயிருள்ள சாதனம். உயிர் இருந்தும் உயிரற்ற பொருளாக விளங்கும் ஏற்பாடு சக்தி நிறைந்த சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண் டும்; மக்களையும், சமூகத்தையும் இணக்கம்பெறச் செய்தல் வேண் டும். சமனினை கொண்ட பண்பாட்டு மரபிற்கு வழி கோல வேண்டும்.

மாணவனையும், அவனின் பண்பாட்டு மரபினையும், நாட்டின் அபிவிருத்தியினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுவது கலைத் திட்டம். கல்விப்பயனை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுவதாற் கல்வித் திட்டத்திற்கும், கல்விப் பயனுக்கும் இடையே காரண, காரியத் தொடர்பு இருத்தல் வேண்டும். கற்பித்தல் கல்விப்பயன் அடைதலை இலக்காகக் கொண்டதாற் கலைத்திட்டமும் கல்விப்பயனை, அதனடியில் எழுந்த வாழ்க்கைப்பயனை அடிப்படையாகக்கொண்டே அமைகின்றது.

நாம் வாழும் யுகம் நவயுகம், விஞ்ஞான யுகம் என்று கொள்ளப் படுகின்றது எனினும், நவயுகம் பாரம்பரியத்திலிருந்தே எழுகின்றது. மதங்கள் போதித்த மனிதாபிமானத்தை இன்று சமூக சாத்திரங்கள் போதிக்கின்றன. மதமும், சமூக சாத்திரங்களும் சேர்ந்து போதிக்கும் அபிமானம் நிரந்தரமாக இருக்க முடியும். கீழைத்தேய மேலைத்தேய கல்வி நெறியாளர்களின் உள்ளத்தே எழுந்த கருத்துக்கள், அவற்றில் எழுந்த ஒருமித்த கருத்துக்கள் கலைத்திட்டத்தில் இடம்பெற வேண்டும். பிளேட்டோ போன்ற ஞானிகள் போதித்த தத்துவமும் ரிக் வேத தத்துவமும்; வள்ளுவமும் கலைத் திட்டத்தில் இடம்பெறலாம். பயன்கொள்வாத தத்துவ இயக்கம், வேதாந்தக் கல்வி இயக்கத்தோடு ஒப்பிடக் கூடியதாய் உள்ளது. செயன் மையக்கல்வி முறை பண்டைய இந்து, பௌத்த மரபில் இடம் பெற்றது. ஆனால் ஐரோப்பிய நாடுகளிற் பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் வரையறுக்கப்பட்ட இயக்கமாக எழுந்தது. கலைத்திட்டம் உருவாக்கும் நாம் இக்கருத்துக் களை மனதிற் கொள்ள வேண்டும். உளவியல் ஆய்வுக் கருத்துக்கள் கலைத்திட்ட அமைப்பில் இடம் பெறவேண்டும். இக்கலைத் திட்டம் தர்க்க ரீதியில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட பாடவிடயங்களைக் கொண்டதாகவும், மாணவர்களின் நடத்தை முறைகளை மாற்றுவதற்கென திட்டமிடப்பட்ட அனுபவங்களைக் கொண்டதாகவும், ஒரு சமூகம் பெற்ற அனுபவங்களை உள்ளடக்குவதற்கென, அதனால் அமைக்கப்பட்ட திட்டமாகவும், மாணவர் பெறுகின்ற எல்லா அனுபவங்களையும் கூறுவதாகவும், பள்ளிக்கூட வயதெல்லைக்கப்பாற்பட்ட உயர் கல்வி பெறும் மாணவர்கள் முதியோர்களுக்கு ஏற்றதாகவும் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும்.

அதிகாரம் - 15

கலைத்திட்டம் அமைப்பு

மாணவர்களின் மனப்பக்குவத்தை அனுசரித்து பல்வேறு பாடங்களும், படிப்புக்கிரமமும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இக்கோட் பாட்டிலிருந்து எழும் கருத்து மாணவனின் உளவியலுக்குக் கூடிய கவனம் செலுத்திக் கலைத் திட்டம் அமைக்கப்பட வேண்டும்; கல்வித் துறை வளரவேண்டும் என்பதாகும். மனவளர்ச்சியின் தன்மைக் கேற்ப சீரமைந்த கலைத்திட்டம் அமைக்கப்பட வேண்டும். மனவளர்ச்சியில் திரும்பத் திரும்ப வரும் நுட்பமான காலங்கள் உண்டு. அடித்தளம் ஒரே மாதிரியாக இருப்பினும் ஒவ்வொரு காலச்சக்கரச் சுழற்சியிலும் வளர்ச்சியின் தன்மை வேறுபடும்.

கொள்கை, எதிர்க்கொள்கை, இணைந்த கொள்கை என்று தத்துவஞானி ஹெகல் கருத்துக்களை மூன்று கட்டங்களாகப் பிரித்துள்ளார். கல்விக் கொள்கையிலும் இக்கருத்தினைப் பயன்படுத்தலாம். மனித இன வளர்ச்சி சம்பந்தமாக இம் மூன்று பருவங்களையும் கனவுப் பருவம், வரையறைப் பருவம். பொதுபடைப்பருவம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. முதற் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளும் கனவுப்பருவம் என்றும், உயர் இடைநிலைப் பள்ளிக்காலத்தை வரையறைப்பருவம் என்றும், மனித பராயத்தின் பிரவேசக்காலத்தைப் பொதுப்படைப்பருவம் என்றும் கொள்ளப்படுகின்றது.

விடயங்களை முதன் முதலாகப் புரிந்து கொள்ளும் கட்டம் கனவுப் பருவம் எனப்படுகின்றது. இப்பருவத்தில் விடயங்கள் நூதனமாகவும், உயிர்ப்புள்ளதாகவும் மாணவர்களுக்குக் காட்சியளிக்கும். இந் நிலையில் திட்டமான நடைமுறைக்குட்பட்டு அறிவு இயங்குவதில்லை. ஆனால் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்கும் நிலை, ஆர்வம் இந்நிலையில் வளராது. அத்தோடு கருத்துக்களின் தொடர்பினை உணரும் தன்மையும் இந்நிலையில் எழலாம். இப்பருவத்தில் மனத்திற் கனவுக் கிளர்ச்சி அலைபாயத் தொடங்கும். மனத்தில்

அயராது தொடங்கும் கிளர்ச்சியை ஒழுங்குபடுத்தவே இந் நிலைக் கல்வியின் நோக்கமாகும். இந்நிலையைக் கனவுப்பருவம், மனக் கிளர்ச்சி நிலை என்று கூறல் பொருந்தும்.

வரையறைப் பருவத்தில் அறிவு வளர்ச்சிபெறுகின்றது. இப்பருவத்திற் கருத்துக்கள் தொடர்பு பெற்று, அத்தோடு திட்டவட்டமாக உருவாக்கப்படுகின்றது. இக்காலம், இலக்கணம் அதாவது, மொழியின் இலக்கணம், விஞ்ஞானத்தின் இலக்கணம் கற்கும் காலம். மொழியின் இலக்கணம் எனும்போது இலக்கணத்தை ஓர் ஒழுக்கமாகக் கற்பது எனக் கொள்ளாது, மொழியையும், மொழியோடு சம்பந்தப்பட்ட பண்புகளையும் கற்றல் என்று கொள்ளவேண்டும். இந்நிலையில் மாணவர்கள் கருத்தினைப் பாகுபடுத்தியும் கற்க ஆரம்பிக்கின்றனர்.

கனவுப் பருவத்தின் வழியாகவே மாணவன் வரையறைப் பருவத்தை அடைவது நலம். அர்த்தமற்ற கூற்றுக்களாக, ஆனால் வியத்தகு சிந்தனையாக விளங்கும் கருத்துக்கள் இந்நிலையில் உயிருள்ள கருத்துக்களாக விளக்கம் பெறும். அதாவது இந்நிலையில் ஓர் ஒழுங்கு முறைக்குட்பட்ட பயிற்சியாகி இலட்சியமாக உருவாகின்றது. “கல்வியின் வெற்றி இதுவே” எனப் பல கல்விநெறியாளர்கள் கொள்வர். இம் மூன்று உளவியற் சுழற்சிகளையும் திரும்பத்திரும்ப நடைபெறும் வகையில் ஒவ்வொரு அலகும், பாடமும், பாடத்திட்டமும், கலைத்திட்டமும் அமைதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு அலகும், பாடமும் ஒரு சுழலைச் சிருஷ்டிக்கும் திட்டமான சாதனையைப் பெரிய சுழற்சி கொடுப்பதோடு, புதிய சுழற்சிகள் தொடங்க அது அடித்தளமாக அமையும்.

கல்விக்கு முடிவு இல்லை. எனவே, ஒரு சாதனையை இரசித்து, மீண்டும் புதிதாகத் தொடங்கும் அனுபவத்தை மாணவர் இடைவிடாது பின்பற்றல் அவசியம். இவ்வுளவியல் அனுபவத் தொடர்பு பாட அலகிலும், கலைத்திட்ட அமைப்பிலும் தாக்கம்பெற வேண்டும். பாடங்களைத் தொகுத்துக் கற்பிப்பதன் மூலமும் நாம்கண்ட உளவியல் வளர்ச்சியை வளர்த்தல்வேண்டும். மாணவர்களின் மன

வளர்ச்சியைக் குறிக்கும் சுழற்சியில், விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்வதில் வெற்றிபெறுவதே கலைத்திட்டத்தின் வெற்றியாகும். உருவங்களைக் கண்டுகொண்டு, அவற்றிடையே தொடர்பை உணரும் விழிப்பு, குழந்தையில் ஏற்படுவது அதன் முதற்றரம். தனது உணர்வு, உடல் உறுப்பு அசைவுகளையும் ஒருமுகப்படுத்துவதிற் குழந்தை ஈடுபடல் அதன் மனவளர்ச்சியின் வெளித் தோற்றமாகும். உருவங்களைப் புரிந்துகொள்ளப் பாகுபாட்டிற்கு ஒரு கருவியாகவும், பிற உயிரினங்களுடன் உணர்ச்சிபூர்வமாகத் தொடர்பை வலுப் படுத்திப் பேசும்மொழியைக் குழந்தை கற்பது, குழந்தையின் வரையறைப் பருவத்தின் தொடக்கமாகும்.

மேலும் பரந்த அளவிற் பொருள்களைப் பாகுபாடு செய்து உணர மொழியைப் பயன்படுத்தல் அதன் பொதுப்படைப்பருவத்தின் ஆரம்பம். பொருளை உணர்வதிலிருந்து மொழியைக் கற்பது வரையிலும், மொழியைக் கற்பதிலிருந்து எண்ணங்களைப் பாகுபாடுசெய்து, உணர்வை வளர்ப்பது வரையிலும் மனவளர்ச்சியின் முதற் சுழற்சியாகும். மாணவனுக்கு ஏற்றதாக நாம் கருதும் கல்விமுறையைவிட, மாணவனின் நடைமுறையும் எளிதிற்றாக்கம் பெறுகின்றது. சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையும் மனவளர்ச்சியை நிர்ணயிக்கும் அம்சங்களுள் ஒன்றாகும். வளர்ச்சியின் சூழலில் குழந்தையின் உடலும் உள்ளமும் இணைகின்றன.

கனவுப்பருவ இறுதிநிலை எனும்போது, வளர்ச்சியின் காலச் சக்கரம் திட்டமான அறிவை விரும்பி நாடும் பாதைக்கு சிறுவரைத் தூண்டிவிடும். ஓர் இணைப்பாலுடன் ஈடுபடும் விடயமாக மொழி இந்நிலையில் அமை கின்றது. பிறமக்களின் வாழ்க்கையையும், பிற நாகரிகங்களையும் அறியும் விருப்பும், கவிதை உணர்வும் இந்நிலையில் வளர இடமுண்டு. பதினொரு வயது முதல் மொழியில் திட்டமான அறிவு பெறுவதில் நுழைவு படிப்படியாக அதிகரிக்க வேண்டும். மொழித்தேர்ச்சி இங்கு அவசியமாகின்றது. கனவுப் பருவத்தின் சுழல்களாக அமையும் சிறிய காலச்சக்கரங்களாக வரையறைப்

பருவம் நீடிப்பது இயற்கை. எழுதுதல், கணிதத்தின் அகரவரிசை, வரலாற்றுப்பட்டியல் போன்ற விடயங்கள் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறல் அவசியம். இது முக்கியமானதாகும். ஆனால் இவை பயன்படும் அறிவைக் கொடுத்தாலும், உள்ளுணர்வுடன் வாழும் வாழ்க்கைக்குச் சிறுவர்களை இட்டுச்செல்வது அரிய கனவு உணர்ச்சிகளே. கல்வி மேல்வாரியாக அமையினும், கல்வி இந்நிலையில் அயர்வற்ற தெளிவுக்கு ஆக்கமளிக்க வேண்டும். தாய் மொழியையும், கைவினைத் திறனையும் கூர்ந்து கவனிக்கும் ஆற்றலில் முதன் முதற் பயன்படுத்தும் முக்கிய சந்தர்ப்பம் இதுவாகும்.

குழந்தையிடம் கைவினையை எதிர்பார்க்க முடியாது; சிறுவரிடம் முடியும். குழந்தையாற் கூர்ந்து கவனிக்க முடியாது; சிறுவரால் இயலும். வார்த்தைகளை நினைவுபடுத்திக் கொள்வதன் மூலம் எண்ணங்களை ஞாபகம்வைக்கக் குழந்தையால் முடியாது; சிறுவரால் முடியும். இங்ஙனம் ஒரு புதிய உலகிற் சிறுவர்கள் பிரவேசிக்கின்றனர்.

நாம் இதுவரைகண்ட கருத்துக்களில் உருவான அனுபவப் பிரயோகம் யாது? வாலிபப் பருவச் சுழல், கனவுக் காட்சிப் பருவத்துடன் தொடங்குகின்றது. வாலிப வயது, கனவுப் பருவத்திலிருந்து சிறுவர் எப்படி உருவாக்கப்படுகின்றனரோ அதற்கேற்பப் பிந்திய வாழ்க்கை இலட்சியங்களால் உருவாக்கப் பெற்றுக், கற்பனையால் மெருகூட்டப் பட்டிருக்கும் பேசும் மொழியும், கற்கும் விதமும், கற்பதால் ஏற்படும் பொதுப்படைத்திறன்களைத் தொடர்ந்து அடுத்த நிலை உடனே ஆரம்பிக்கின்றது. வழக்கமாக எட்டுத்தொடக்கம் பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்று வயதுவரை, இறுதியிற் பன்னிரண்டு தொடக்கம் பதினைந்து வயதுவரை மூன்று ஆண்டுகள் மொழித்தேர்ச்சியில் முழுக்கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். இக் காலவரம்பினுள் மொழிக் கல்வி திட்டமிட்டுக் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். இந்நிலையிற் பல மொழிகளைக் கற்பிக்கலாம். மொழியறிவே கற்பனையை, அத்தோடு மன ஒழுங்கைப், பல் வகை அறிவை ஏற்படுத்தும் என்பது உளவியல் நெறியாளர் கருத்தாகும்.

மொழிக்கு அடுத்ததாக விஞ்ஞானமும் கனவுப்பருவத்திற் கற்பித்தல் வேண்டும். மாணவர்களே கண்டறிந்து பரிசோதனைகளும் நடாத்த வேண்டும். எண்ண வரையறை இங்கொன்றும், அங்கொன்றுமாக இருக்கலாம். கொள்கையளவிற் கவர்ச்சியூட்டுவதாகவும், தொழில் நுட்ப ரீதியில் முக்கியமானதாகவும் விஞ்ஞானம் விளங்குகின்றது. ஆனால் விஞ்ஞானத்தின் மகிமை அதனை உருவான அனுபவப் பிரயோகத்திற் பயன்படுத்துவதில் விளக்கம் பெறுகின்றது. விஞ்ஞானம் ஆராய்ச்சியில் தொடங்கி, ஆராய்ச்சியில் முடிவுபெற வேண்டும்; மாணவனின் வயதுக்கேற்ப எத்தகைய வழி காட்டுதல் தேவை, பரிசோதனையின் வரம்பு ஆகியவை அனுபவத்தை ஒட்டித் தீர்மானிக்கப்படும்.

விஞ்ஞானத்திற் கனவுப்பருவ அனுபவத்தைப் பெற மாணவனுக்கு இது உகந்த வயதாகும். ஏறக்குறைய பதினைந்தாவது வயதில் மொழியில் வரையறைப்பருவமும் விஞ்ஞானத்திற் கனவுப்பருவமும் பூர்த்தியடைந்து மொழியில் பொதுப்படைப் பருவமும், விஞ்ஞானத்தில் வரையறைப் பருவமும் தொடங்குகின்றன, இது குறுகிய காலமாயினும் முக்கியமாகும். இந்நிலையில் விஞ்ஞானத்தில் அதிக ஒரு முனைப்பாடும், மொழிப் பயிற்சியிற் செலவிடும் கால அளவைத் தவிர்ப்பதும் அவசியமாகும்.

கனவுப் பருவப்படிப்பை அடுத்து இயக்கவியல், இரசாயனம், பௌதீகம், அட்சர கணிதம், கேத்திர கணிதம் ஆகியவற்றின் முக்கிய அம்சங்களை எல்லோரும் நன்கு புரிந்துகொள்ள இயலும். வாழ்க்கைத் துடிப்பின் சீரமைப்புக்கு ஏற்றவாறு குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து பதினாறாவது வயதுவரை பின்பற்றப்பட வேண்டிய கலைத்திட்டம் இதுவேயாகும். பொதுக்கலைத்திட்டம் சாத்தியமானதாகும். ஆனால் ஒவ்வொரு மாணவனும் பல்வேறு பத்துறைப்பாடங்களில் மேம்பட்டிருப்பான். தனது விசேட விருத்தியினையும் அவன் உணர்வான். இலக்கிய உணர்வும், விஞ்ஞானத்தின் சுயசிந்தனைப் பழக்கமும் பெற்றிருப்பான். இவ்விரு இலட்சியமும் கலைத்திட்டத்தில் முக்கிய

மானது. இப் பாடங்கள் இப்பருவ நிலையிற் புதுப்பாடங்களாகக் கற்பிக்கப்படமாட்டாது. முன்பு மேலெழுந்தவாறு கற்றவைகளை இங்கு உணர்வுடனும், வரையறையுடனும் தொகுத்துக் கற்பர். இதற்கிடையில் மொழிப்பயிற்சியும், காலச்சக்கரச் சுழற்சியும் பொதுப்படைப் பருவத்தை அடைந்திருக்கும். இலக்கியம், வரலாறு போன்ற பாடங்கள் இணைந்து கற்கப்படும். இலக்கியம் கால வரலாற்றை ஒட்டியும் படிக்கும் காலம் இது. கருத்துக்கள் விமர்சனம் செய்யப்படும் நிலையை மாணவன் இப்பருவத்தில் அடைகின்றான். பதினாறு வயதின் பின் புதிய தன்மைகள் வளரும். இலக்கியம் கற்போருக்கு விஞ்ஞானம் பொதுப் படைக்கட்டத்தில் இருக்கும். அதன் முக்கிய விளைவுகளும், பொதுவான கருத்துக்களுமே பிரதானமாக அமையும். விஞ்ஞானம் பயில்வோருக்குக் கலைத்துறைத் தத்துவம் பொதுக் கருத்துக்களாக விளங்கும். பொதுவாகக் கலை மாணவனின் எண்ணியல் அறிவும், விஞ்ஞான மாணவனின் இலக்கிய உணர்வும் கலைத்திட்டம் மூலம் வளர்தல்வேண்டும்.

பள்ளிக்கூட நாட்களைக் கடந்து கல்வி பயில்வோருக்கு உயர் நிலைப்படிப்பு அல்லது அதுபோன்ற பயிற்சி பொதுப்படைக் கருத்தாகும். எனவே, அந்த நிலையிற் பொதுப்படை உணர்வு மேலோங்கி நிற்கும். விவரங்களும், நடைமுறையும் பயில்வோருக்கு உகந்த முறையிற் பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். பொதுக்கருத்துக்களை ஆராயத் தொடங்கி, உருவான அனுபவப் பிரயோகங்களைப் பயிலவேண்டும். பண்பட்ட மன நிலையும் வளரும் காலமிது; அக்கறையும், அனுபவமும் ஒருங்கே கற்கும் காலம். எண்ணற்ற விவரங்களைக் கற்காது சில விடயங்களைத் தெரிந்தெடுத்துக் கசடு அறக் கற்கும் நிலை இக்காலத்தில் உருவாகும். கொள்கைகளைக் கிரகித்து, விவரங்களைக் கருத்தாக்கல்; இப்பருவப் படிப்பின் இலட்சியப் பணியாகும். கொள்கை என்பது சொற் சித்திர அடுக்குகளல்ல. பண்பட்ட கருமம் என்பது ஒரு கருமத்தில் ஈடுபட்டவுடன் மனம் திருப்தி தரும் வகையில் இயங்கத் தொடங்குவதாகும். இந்நிலையில் அறிவைவிடச் சக்தியே கல்லூரிப் படிப்பின் இலட்சியமாக அமையவேண்டும்.

மனிதனின் உள்மன இயல்பு பலதரப்பட்ட தன்மை கொண்ட அம்சங்களாற் பின்னப்பட்டன. அவை அனைத்தும் ஒரே சீராக வளர வேண்டும். சாதகமான சூழலில் வெளிப்படும் சிறுவனின் திறமை, அறிவு, ஆற்றல் கலைத் திட்டத்தின் அடிப்படையாகும். “ஒன்றோடொன்று பின்னிய காலச்சக்கராங்கள் கொண்ட சீரமைப்பாக மன வளர்ச்சி காட்சி தருகின்றது” என்ற அடிப்படை உளவியல் தத்துவத்தை நாம் மனதிற் கொள்ளவேண்டும். சிறிய சுழல் போன்று அதே தன்மையுடைய பெரிய காலச்சக்கரசு சுழலில் வளர்ச்சி உண்டு.

நாம் இங்குகண்ட சீரமைப்புத் தத்துவத்திலிருந்து மாணவனுக்குப் பொருந்தும் பொதுவிதிகளை நாம் நிர்ணயிக்க முடியும். சீரமைந்த காலச்சக்கரத்தில் மாணவன் முன்னேறியிருக்கும் பருவத்திற்கேற்பப் போதனைத்தரம் மாற வேண்டும். பாடத்திட்டத்தை, எனவே கலைத் திட்டத்தை உருவாக்குவதிற் பாடங்களின் வரிசைக் கிரம நிர்ணயம் அவ்வளவு முக்கிய பிரச்சினையல்ல.

நாம் பாடங்களைக் கற்பிக்கும்போது மாணவனின் மன, உடல் வயதை மனதிற்கொள்ள வேண்டும். கல்வி போதனா நடை முறைக்குத் தேவைப்படுவது தரத்திற் கிரமமேயன்றி, வரிசைக்கிரமமல்ல. காலச்சக்கரத்தில் மூன்று பருவங்களுக்கும் இடையேயுள்ள வேற்றுமைகளை வரம்பிற்குட்படுத்தக் கூடாது கனவு, வரையறை, பொதுப்படை ஆகியவை எப்போதும் ஒருங்கே இருக்கும். சில அம்சங்கள் சில நேரங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தலாம். ஒரு குணம், ஒரு தன்மை மேலோங்கலாம். காலச்சக்கரங்களின் சுழல் இம்மாதிரியானதுதான்.

இவ்வளவியல் அடிப்படையிற்றான் கல்வி, கலைத்திட்டம் உருவாக்கப்படவேண்டும். நாம் கற்பிக்கும் பாடம் சீரமைந்ததாக இருத்தல் வேண்டும். மாணவர்கள் உடனடியாகக் கற்றுக்கொள்வதற்கு ஏற்றவாறு ஒவ்வொன்றும் பொருள் படிந்த சிறிய சுழல்களாகப் பல்வேறு பாட விடயங்களை ஒழுங்குபடுத்தி, ஒன்றோடொன்று இணைந்த கருத்துக்களாகக் கற்பவர் மனதில் இழையோடச் செய்வதே நம்முயற்சியாக இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பயிரையும் அதற்குரிய காலத்தில் அறுவடை செய்ய வேண்டும்.

அத்தியாயம் - 16

இலங்கையின் நவீன கல்வித்திட்டம் (ஓர் ஆய்வு)

“எந்த மாணவனும், எப்பாடத்தையும், எப்பருவ நிலையிலும், எக்கல்வி நிலையிலும் கற்கலாம்” என்பது பல தற்காலக் கல்வி வல்லுநர்கள் கண்ட முடிவு. இவர்களுட் சிறந்தவர் அமெரிக்க உளவியல் வல்லுநர் புறானர். இதனடியிற் பிறக்கும் கருத்து, மாணவர்களெல் லோரும் சிறப்பாக ஆரம்ப, இடைநிலைக் கல்வி நிலையில் எந்தவொரு பாடத்தினையும் கற்கும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் என்பதாகும்.

உலகில் வாழ் ஒவ்வொரு மகனும் சந்தர்ப்பமளித்தாற் கற்கும் ஆற்றல் பெறுவான் எனும் கருத்து இதனில் தொனிக்கின்றது. எனவே, மாணவர்களுக்கெனச் சமனிலை கொண்ட, ஒருமைப்பாடுடைய, பொதுப் பாடங்களைக் கொண்ட கலைத்திட்டம் அவசியமாகும், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கலைத்திட்டத்தின் மூலம் சமுதாய உணர்வு, அறிவியற் செயன் முறைப் பாங்கு, கற்பனை, செயற்றிறன், ஆத்மீக இலட்சியங்கள் ஆகியவை மாணவனில் வலுப்பெறும். மாணவனில் உளவியல் சமனிலை காணும் கலைத்திட்டம் சமூக பொருளாதார சமனிலையையும், கலாசார வளர்ச்சியையும் காணலாம்.

உலகிற் கல்வி வளர்ச்சியிலே தலை சிறந்து விளங்கும் இரு நாடுகள் சோவியத் குடியரசும், ஐக்கிய அமெரிக்காவுமாகும். நாம் இங்கு கண்ட கல்வித்தத்துவத்தை ஏற்றுப் பெருமளவுக்கு அதனடிப் படையிற் கல்விமுறை வகுத்துக் கலைத்திட்டத்தை உருவாக்கிப் புது நாகரிகத்தினை இரு நாடுகளும் மலர வைக்கின்றன. நமது நாட்டிலும் இம்முறையினை நமது கல்வி அமைச்சு, நாட்டின் வளர்ச்சிக்காகச் செயற்படுத்த முனைகின்றது.

இலங்கையில் இலவசக் கல்வி மூலமும் தாய்மொழி மூலம் கல்வியளிப்பதன் மூலமும் மாணவர்களுக்குப் பெருமளவுக்குக் கல்வியிற் சமசந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் இதனை

நிறைவு பெறச்செய்ய பொதுக்கலைத் திட்டம் மிகச்சிறந்த சாதனமாகும். கலைப்பிரிவு மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞான அறிவு குறைவென்றும், விஞ்ஞானப் பிரிவு மாணவர்களுக்கு நாட்டின் வரலாறு, புவியியல் அறிவு போன்ற சமூக அறிவும் குறைவென்றும் பொதுவாகக் கருதப் படுகின்றது. புதிய கலைத் திட்டம் - இம்முக்கிய குறைபாட்டை நீக்கு கின்றது. சமூக மாற்றங்கள் பரவி வரும் இக்காலத்தில் இத்தகைய மாற்றங்களை ஏற்க மாணவர்களைப் பண்படுத்தும் கடமையை சமூகவியல் ஆற்றும். எனவே, சமூகவியல் கட்டாய பாடமாக ஆக்கப் படுதல் பொருந்தும்.

விஞ்ஞானமும் ஒன்றிணைத்துக் கற்பிக்கக் கலைத்திட்டம் இட மளிக்க வேண்டும். விஞ்ஞானம் பொருளடக்கத்தை மட்டும் கொண்ட தாய் அமைய முடியாது. விஞ்ஞானம் விஞ்ஞான நோக்கை வளர்த்தல் வேண்டும். விஞ்ஞான முறையை வாழ்க்கை முறையைக் கையாள மாணவர்கள் விஞ்ஞானம் மூலம் பயிற்றப்பட வேண்டும். அது அன்றாட வாழ்க்கை ஒழுக்கமாகக் கையாளுவதன் மூலம் நாம் ஒரு விஞ்ஞான சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்பலாம். நமது இடை நிலைப் பருவ மாணவர்களுள் 25% மாணவர்களே இன்றும் விஞ்ஞானம் கற்கிறார்கள் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். புதிய திட்டப்படி எல்லா மாணவர்களும் விஞ்ஞானம் கற்பர். இவ்வடிப்படை விஞ்ஞான அறிவு சமுதாய மேம்பாட்டுக்கு உறுதுணையாகும்.

புதிய கலைத்திட்டத்தில் இடம்பெறும் தொழில் முன்னிலைப் பாடம் பற்றிக் கருத்து வேற்றுமை உண்டு; இந்நெறியின் தத்துவத்தை நாம் நுணுகி ஆராயின், இத்திட்டத்தின் புதுமை விளங்கும். மாணவனில் உள்ளார்ந்துள்ள ஆற்றலை வெளிக்கொணர இப்பாடங் கள் திறம்பட உதவும். மாணவன் தானாகவே தனது ஆற்றலை வளம்படுத்த இக் கல்விமுறை இடமளிக்கும். வளர்வு பெறும் நாடுக ளுக்கு இக் கல்வி முறையின் விளைவு நலன் தரும். கல்வி, கருத்துக் கல்வியாகவும், தன்னியக்க ஆற்றலை வளர்க்கும் கருவியாகவும் அமைதல் வேண்டும்.

கேத்திர கணிதப் பொறிமுறை வரைதல் தொழில் முன்னிலைப் பாடநெறியிற் சிறந்த இடம் பெறுகின்றது. இது நாம் கிரேக்க ஞானி பிளேட்டோ வகுத்த அதன் பின்னர் சோவியத் குடியரசுக் கலைத்திட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெற்ற அம்சமாகும். மாணவனின் உள, உடல் ஒருங்கிணைப்பு இதன் மூலம் வளர்க்கப்படலாம். சிந்தையும், மாணவனின் கைத்திறனும் ஒன்றிக்கும் போது அவன் சமநிலை ஆளுமை அடைவான்.

அழகுணர் திறன் அழகியல் மூலம் வளர்ச்சி பெற வேண்டும் என நமது கலைத்திட்டம் இயம்புகின்றது. அழகுணர்வு மாணவனின் உணர்ச்சியிலும், எழுச்சியிலும் இடம்பெறுவதாகும். உணர்ச்சியும், எழுச்சியும் மேம்பட அழகுணர்வு கருத்துக்களோடு இணைதல் நன்மை பயக்கும். இதன் மூலம் உண்மை வளரும்; ஆத்மீகம் வளரும்; அறம் வளரும்; கவிதை, இசை, நாடகம், நடனம் மூலம் படைப்பாற்றலை வளர்க்கும் பாடங்கள் மூலம் கருத்தமைந்த அழகுணர்வு ஆற்றல் விளக்கம் பெறுதல் வேண்டும்.

“மனிதனில் புதைந்திருக்கும் பூரணத்தை வெளிக் கொணர்ந்து மலரச் செய்வதே கல்வியின் நோக்கம்” அறிவும், ஆற்றலும் மனிதர்களுக்கு இயல்பாக உள்ளத்து அமைந்திருப்பன. மனிதனிற் புதைந்திருக்கும் அறிவையும், ஆற்றலையும் அவற்றை மறைத்திருக்கும் திரையினை அகற்றுவதன் மூலம் இவற்றை விளக்கம் பெறச் செய்யலாம். “உடல், உள்ளம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் இயற்கைப் பெற்றிகளை விளக்கம் பெறச் செய்வதே கல்வி” என்பது காந்தியடிகளின் கருத்து. தொழில் அடிப்படையில் எழுந்த கல்வி, தெளிவான அறிவும், சமூக உணர்வும், உழைப்பே உயர்வு எனும் கருத்தினையும், முருகியல் உணர்வையும், தன்னம்பிக்கையையும் அறிந்து கொள்ள வழிவகுக்கும் என்பதும் இவரது கருத்தாகும். கவிஞர் தாகூர் “கல்வி அழகின் அராங்கம்” என்றும் ‘உள்ளது நிறைவு’ என்றும் கூறுவர். தொழிலும், வணக்கமும், ஒன்றே; தொழிலும் சேவையும் ஒன்றே; தொழிலும் சேவையும் தொடர்புபட்டவை. மனிதன் தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்தவன்; மனிதனைச் சேவித்தல் இறைவனைச் சேவித்தலாகும்

என்பது கல்வி சமய மரபு. நாம் கருத்தினை வலிந்து கொள்ளாது, வேதாந்தக் கருத்தும், காந்தீய நெறியும், தாகூரின் கருத்துக்களும் நமது கலைத்திட்டத்தில் மிளிர்கின்றன எனக்கொள்ளுதல் சாலவும் பொருந்தும். அத்துடன், இக்கருத்துப் பொருளியலடிப்படையில் எழுந்த தென்றும் கொள்ளலாம்.

நமது புதுக்கலைத்திட்டம் உழைப்புப் பண்பாட்டுத் தத்துவத்தில் எழுந்தது. உழைப்பு, ஒழுக்கநெறி வழிகளில் அமைவது. திட்டமிடவும் வரிசைப்படி கருமமாற்றவும், அழகுணர்வோடு பண்படையவும் இக்கலைத் திட்டம் ஏதுவாகவுள்ளது. ஆரம்ப நிலைப் பள்ளிக்கூடத்தில் உடலியல், அழகியல் செயற்பாடுகள், படைப்புச் செயற்பாடுகள், சூழல் சார் செயற்பாடுகள் என்ற பாடப்புலன்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு போதனையைக் காட்டிலும் சாதனைக்கு இடமளிக்கப்பட வேண்டும். செயல் முறையும், செய்கை முறையும் இங்கு இடம் பெறுகின்றன. இந்நிலையில் மாணவர்கள் தம் அறிவினையும் தாம் வாழும் சமுதாயத்துடன் தொடர்புபடுத்த முனைகிறார்கள்.

மாணவனது வல்லமையை வளர்த்து, அவனது வாழ்க்கை நெறியைத் திட்டமிடக்கூடிய வண்ணம் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி வழங்க வேண்டும். இந்த இலட்சிய அடிப்படையிற்றான் நமது புதுக் கல்வி ஏற்பாட்டில் பாடத் தொகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மாணவன் உடல் நலம் விருத்தியடைதல் வேண்டும் முருகியற் சுவை பண்படுத்தப்பட வேண்டும் சமூக, பொருளாதார அமைப்பு மாணவனை வளம்பெற வைக்கவும், மாணவனின் இவ்வமைப்பினை வளம்பெறச் செய்யவும் வழிவகை வகுத்தல் வேண்டும்.

மாணவர்களுக்குக் கொள்கைவழி அறிவு முக்கியமாகும். ஆனாற் கொள்கைவழி அறிவு செயல்முறை வடிவாகிப் பிரயோக அறிவாக விளங்க வேண்டும். இதுவே புதுக் கலைத் திட்டத்தின் நோக்கமாகும். விஞ்ஞான அறிவு நூல்சார் அறிவாக இராது, பொருளாதார வளங்களுக்கும், உற்பத்தி வேலைகளுக்கும் பொருத்தமான தொழில் மாற்றங்களைக் காண்பதற்கு இத்திட்டம் வழி வகுக்கும். அதாவது

இப்பொழுது நடைமுறையில் இருந்து வரும் வரன் முறையான பாடங்கள் புதிய வடிவத்தில் ஒன்றிணைந்த பாடவிதானமாக அமைகின்றது. நாட்டின் இயற்கைச் செல்வம், மக்கட் செல்வம் இவற்றினை அறிந்து, இவ்வளங்களைச், செல்வங்களை விருத்தி செய்யும் முறையாதெனக் கண்டு, உற்பத்தி மட்டம், வாழ்க்கைத் தரம் போன்ற பொருளியல் அமைப்பைப் பற்றி அறிவைப் பெற்று, நம் நாட்டின் வளங்களையும், மனித தேவைகளையும் பூர்த்திசெய்யும் பொருட்டுச் சிறந்த பொதுக் கல்வியுடன், தொழிற்கல்வியும் கற்பிப்பது புதுக்கல்வி முறையின் நோக்கமாகும்.

ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் சிறப்பாகக் காணப்படும் தொழில்கள் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும்போது, மாணவர்கள் தமது சூழ்நிலையிற் காணப்படும் தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பற்றி அறிய முடிகின்றது. அத்துடன் கல்வி சமுதாயச் சூழ்நிலையுடன் இணைக்கப்பட்டு, மாணவர்களின் வாழ்க்கையை மத்தியாகக் கொண்டு அமைகின்றது. ஆசிரியர்களும் உயர் வகுப்பு மாணவர்களும், உள்ளூர் கைவினைஞர்களின் துணையுடன் தொழில் முன்னிலைப் பாட நெறியினை உருவாக்கும் வாய்ப்பு உண்டு. இதனாற் கல்வி முறையில் ஆசிரியரின் பங்கும், மக்களின் பங்கும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. அறிமுறைக் கோட்பாடுகளைப் போதிப்பதற்கென, தொழிலினை அடிப்படையாகக் கொண்டு, உற்பத்தி நோக்கினை இலட்சியமாகக் கொண்டு இக்கல்வி முறை வளரும்.

கல்வி என்பது முழுமை; அதைப் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்துக் கற்பிக்க முடியாது. எனவே நவீன கோட்பாடு இதற்கிணங்கப் பாடங்கள் இணைக்கப்பட்டுக், கல்வியினைக் கருத்துள்ளதாக்கும் முறையில் நம் நாட்டுக் கல்விச் சீர்திருத்தம் அமைகின்றது.

நமது புதுக் கல்வித்திட்டத்தைச் செயற்படுத்தும்போது பல இடர்ப் பாடுகள் எழலாம். ஆனால் இத்திட்டத்திலுள்ள சிறந்த அம்சங்கள் பலன் தரா, நாம் கடமை உணர்வுடன் அதைச் செயற்பட வைக்க வேண்டும். ஆசியாவிற் கல்வித் தரத்திற் சிறந்த இடம்பெறுவது ஜப்பான். ஒன்பது

வருடக் கட்டாயக்கல்வி இந்நாட்டுக் கல்வியின் சிறப்பம்சமாகும். ஆசியாவின் கல்வித் தரத்தில் நாம் இரண்டாம் இடம் பெறுகின்றோம். ஆனாற் கல்வியிற் சிறப்பிடம் பெற வேண்டிய கட்டாயக் கல்விச்சட்டம் இங்கு ஒழுங்கான முறையில் அமையவில்லை. பொருள் நிறைந்த கலைத்திட்டத்தின் முழுப்பயனை நாடுபெறக் கட்டாயக்கல்வி அவசியம். எனவே, நாம் கட்டாயக்கல்விச் சட்டத்தை வரையறுத்து, உபவிதிகளை அமைத்து, நம் நாட்டு மாணவர்கள் எட்டு அல்லது ஒன்பது ஆண்டுகள் கல்விபெறச் சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும்.

இன்றைய கல்வித் திட்டத்தில் மொழிகள் பெறும் இடமும் நமக்கு முக்கியமாகும். 1943-இல் நம் நாட்டு விசேட கல்விக்குழு, இந்நாட்டு மாணவர்களுக்குப் பாலர் வகுப்பு முதற் பல்கலைக்கழகம் வரை தாய் மொழியே போதனா மொழியாக இருக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தது. இக் கருத்து உளவியல், சமதர்ம மனிதத்துவ அடிப்படையில் எழுந்தது. ஆனால் அண்மையிற் போதனா மொழிச் சட்டம் தேசியப் பேரவையில் மாற்றப்படாவிட்டாலும், நடைமுறையில் மாற்றப்பட்டு விட்டது. இன்றைய கலைத்திட்ட அமைப்புத் தாய்மொழியே போதனாமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்பதை மறுக்கின்றது. நமது கல்விமுறைக்குப் புத்துயிர் அளித்தது தாய்மொழிப் போதனை. ஆனால் நமது கல்வி மரபில் இக் கல்வி அடிப்படை உண்மை காலத்துக்குக் காலம் மாற்றம்பெறுகின்றது. தாய் மொழி எனும் சொல் முதல்மொழி எனும் சொல்லாக மாறி, இன்று 'கல்வி மொழி' என்ற சொல்லால் விளக்கப்படுகின்றது. தாய்மொழி என்ற சொல்லும், முதல் மொழி என்ற சொல்லும், கல்விமொழி என்ற சொல்லும் ஒரே கருத்தினைத் தரா. தாய்மொழி என்பதற்குச் சிங்களம் அல்லது தமிழ் எனும் கருத்துத் தரப்படுகின்றது. இது தாய்மொழிக் கொள்கைக்கு முரணானதாகும்.

அடுத்துக் கல்வி அமைச்சினால் வெளியிடப்பட்ட 'புதிய பாதை' எனும் வெளியீட்டிற் பல சிறந்த கல்விக் கருத்துக்கள் உள. எனினும் இவ்வேட்டில் எந்த நாட்டிலும் சிறுபான்மை மக்களின் மொழி பெரும் பான்மை மக்களுக்குக் கட்டாயமாகக் கற்பிக்கப்படும்" எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது ஏற்கக் கூடிய கருத்தல்ல. நான்கு மொழிகளையும்,

மூன்று உத்தியோக மொழிகளையும் கொண்டுள்ளது சுவிட்சர்லாந்து. ஒவ்வொரு மாணவனும் தனது தாய் மொழியையும், மூன்று உத்தியோக மொழிகளுள் ஒன்றையும் கட்டாய பாடங்களாகக் கற்கவேண்டும். சுவிட்சர்லாந்தில் 70% மக்கள் ஜேர்மன் மொழியைத் தாய்மொழியாகவும், 18% ஆனோர் பிரஞ்சு மொழியைத் தாய் மொழியாகவும், 10% ஆனோர் இத்தாலிய மொழியைத் தாய் மொழியாகவும் கொண்டுள்ளனர். ஜேர்மன் மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டோர் பிரஞ்சு அல்லது இத்தாலி மொழியைக் கட்டாய மொழியாகக் கற்கவேண்டும் என்கின்றது இந்த நாட்டுக் கல்விச்சட்டம். கடந்த 1000 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வழக்கற்ற பொழியாக விளங்கிய வேல்ஸ் மொழி இன்று வேல்ஸ் பிரதேசத்தில் உத்தியோக மொழியாகவும், துணைப் போதனாமொழியாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. 5. கோடி மக்கள் வாழும் பெரிய பிரித்தானியாவில் 20 இலட்ச மக்களே இம்மொழியைப் பேசுவோர். வேல்ஸ் பிரதேச மக்களும், சமதர்ம வாதிகளும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு முரணில்லாத பிரதேசப் பண்பாட்டை வளர்க்க முன்னிற்கின்றனர். இதற்கு மொழி வளர்ச்சி முக்கியமென இவர்கள் கொள்கின்றனர்.

ஆறாம் தரத்திலிருந்து ஆங்கிலம் கட்டாய பாடமாக மாணவர்கள் கற்கவேண்டும் என்பது கலைத்திட்டத்தில் முக்கிய அம்சமாக விளங்குகின்றது. ஆங்கிலம் உலக மொழிகளுள் ஒன்று; அறிவியல் மொழி. எனவே இம்மொழியைக் கற்பது பலன் தரும். ஆனால் ஆங்கிலம் சட்டாய பாடமாக விளங்கவேண்டுமா? என்பது சிந்திக்க வேண்டிய விடயம். இந் நாட்டிலுள்ள சகோதர மொழிகளிலும் - பார்க்க ஆங்கில மொழிக்கு நாம் நமது கலைத்திட்டத்தில் உயர்ந்த இடம் கொடுத்துள்ளோம்.

சிங்கள மொழி தமிழ் மாணவர்களுக்கும், தமிழ்மொழி சிங்கள மாணவர்களுக்கும், இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டுமா என்பது சிந்திக்க வேண்டிய விடயம்.

உலக மொழிகளான சீனம், ருஷ்யம், ஹிந்தி போன்றனவும் நமது கலைத்திட்டத்தில் இடம் பெறவேண்டும். இம்மொழிகள் இடைநிலை மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படலாம். இன்று நாம் கண்டு கொண்டிருக்கும் கலைத்திட்ட அமைப்பு, முறை, மாற்றம் நாட்டின் நலனுக்கு அடிகோலலாம் என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வித்தத்துவம்

சிந்தா தேவியாகிய நாமகள் எழுந்தருளியிருக்கும் செழுங் கலை நியமங்கள் பல்கலைக் கல்வித்துறைகளுக்கும் இருப்பிடமாகக் காணப் படுகின்றன. உலகிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களெல்லாம் கல்வித் தெய்வத்தின் கோயில்களாகவும், சத்தியலோக ஆலயங்களாகவும் விளங்குகின்றன. பல்கலைக்கழகம் அறிஞர்க்குரிய அவைக்களமாகும். முத்தமிழ் வித்தராகிய சுவாமி விபுலாநந்த அடிகள் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வரையறை கூறும்போது “கலை பயில்வோன் தனக்கியைந்த கல்வித்துறை இதுவெனத் தேர்ந்து, உணர்ந்து அத்துறையில் நிரம்பிய புலமைபெற முயலும் இடம் பல்கலைக்கழகமாகும்” என்று இலக்கணம் வகுத்தார், மணி மேகலையில் யாவரும் ஏற்கும் செழுங் கலை நியமத்துத் தேவி சிந்தா விளக்கு என வருவதிலிருந்து, பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செழுங்கலை நியமம் என்ற பெயர் அளிக்கப் பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

ஒரு பல்கலைக்கழகம் பலதுறைப் பயிற்சிகளுக்கும் வாய்ப்பளித்தல் வேண்டும். இன்றைய சமூகத்திற் சமூக வளர்ச்சிக்கும் மாற்றத்திற்கும் ஏற்பப் பாடத்தொகுதிகள் வளர்கின்றன. பல்கலைக் கழகத்திற் கூடிய தொகையான மாணவர்கள் கல்விப்பயில்கின்றார்கள். எனவே இது போன்ற நிறுவனங்கள் சமூகத்திற்கு வேண்டிய எதிர்காலத் தலைவர்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கவேண்டும். நாட்டினை நல்ல முறையில் நன்னெறிப்படுத்துவதற்குச் சிறந்த தலைவர்கள் அவசியம். சிறந்த தத்துவங்கள் மூலமே ஒரு நாட்டின் எதிர்காலம் சிறப்புறும். பல்கலைக் கழகத்திற் பயிற்றப்படுவோர் எல்லோரும் சிறந்த தலைவர்களாவார்களா? எனும் கேள்வி எழலாம். பட்டதாரிகள் அல்லாதவர் உலகத்தேசியத் தலைவர்களாக, சமூகத் தலைவர்களாக விளங்குகின்றனர். ஆனால் இதிலிருந்து பல்கலைக் கழகத்திற் பெறும் பயிற்சி முக்கியமல்ல எனக்கொளல் பொருந்தாது. பல்கலைக்கழகம் அறிவைப் பாதுகாக்கவும், வளர்க்கவும், பரப்பவும் வேண்டிய

அறிவாளிகளின் சமூகம். அது மனித முன்னேற்றக் கதவுகளைத் திறக்கும் சிறந்த திறவு கோலாகும்.

பல்கலைக்கழகம் சமூகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு மக்கள் எல்லோரிடமும் கல்வியையும் பண்பாட்டையும் வளர்க்கும் கடமையைக் கொள்வேண்டும். பல்கலைக்கழக ஆசிரியரும் மாணவரும் உயிர்த்துடிப்புள்ள சிந்தனைகளை வளர்க்கவேண்டும். உலக வரலாற்றினை நாம் புரட்டிப் பார்ப்பின் பல நாடுகளில் அரசியல், சமூக, பொருளாதார விழிப்பின் நிலைக்களனாக இந்நிறுவனங்கள் விளங்கியுள்ளன என்பது தெளிவாக விளங்கும். இவை இன்னும் அங்கனமே விளங்குகின்றன என்பதும் கண்கூடு.

பல்கலைக்கழகமே ஒரு நாட்டின் உயிர் நாடி என்று விஞ்ஞானத் தந்தை ஐன்ஸ்டைன் கூறுவர். பல்கலைக்கழகம் உயர் கல்வியில் மட்டுமல்ல ஆய்விலும் ஈடுபடல் வேண்டும். உண்மை என்பது சாதி, இனம், பண்பாடு ஆகிய எல்லைகட்கு அப்பாற்பட்டது என்ற அறிவின் உலகநெறி எண்ணம் இன்று பரவிவருகின்றது. பல்கலைக்கழகங்கள் இவ்வெண்ணக் கருத்துக்களைச் செயற்படுத்த வேண்டும்.

உலகில் யாம் ஒரு குடும்பம் எனும் நெறியினை வளர்க்க வேண்டும். ஆங்கிலக் கவிவாணர் ஜோன் கீர்ஸ் கொள்வது போல “அழகே உண்மை, உண்மையே அழகு” “அழகே செம்மை செம்மையே அழகு, உண்மையே செம்மை” எனும் தத்துவத்தில் பல்கலைக்கழகம் தொழிற்படவேண்டும்.

நாட்டில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கும் அவற்றையுண்டாக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் இந்நிறுவனங்கள் உற்பத்தி நிலையங்களாக இருக்க வேண்டும். அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு விஞ்ஞானத் துறைகளில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரவும், மறுமலர்ச்சிக்கு உயிர் அளிக்கவும், நன்னெறியாலமைந்த புரட்சியை வருவிக்கவும் இந்நிலையங்கள் கடமைப்பட்டுள்ளன.

நாம் நமது நாட்டிற் பற்றுக் கொள்வேண்டும். இவ்விசுவாசம் உலக விசுவாசமாக மாறவேண்டும். வறுமை, பசி, பஞ்சம், பிணி,

கல்வியறிவின்மை ஆகியவற்றிற்குச் சாவு மணி அடித்தற்குரிய ஆற்றல் இந் நிறுவனங்களுக்குண்டு. டென்மார்க், நோர்வே, சுவீடன், பொதுவுடைமை நாடுகள், பிரித்தானியா முதலாய நாடுகளில் இவற்றை அகற்ற இந் நிறுவனங்கள் சிறப்பாகக் கலைத்திட்ட அமைப்பின் மூலமும், அங்கு வளர்க்கப்படும் வாழ்க்கை அறங்கள் மூலமும் இவ்விலட்சியங்களை அடைய முற்படுகின்றன.

“ஒவ்வொரு மனிதனின் மறைவும் என்னைத் தாக்குகின்றது. ஒவ்வொரு மகனின் அறியாமையும் என் பொறுப்பாகும்” இது போன்ற புனிதமான, மேன்மையான தத்துவங்களைப் பல்கலைக் கழகத்து ஆசிரியர் மாணவர் சமூகம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். பல்கலைக் கழகத்துக் கல்வி, தத்துவ உணர்ச்சி வசப்பட்ட கருத்துக்களில் அமையாது திட்டமிடப்பட்டு, வரையறுக்கப்பட்ட கருதுகோள்களினால் உருவாக்கப்படல் வேண்டும். பல்கலைக்கழகக் கல்வி ஒரு தனி அம்சமாகக் கருதப்படமுடியாது. ஒரு நாட்டின் கல்வித் தகுதியில் தொடர்பு கொண்ட அம்சமாகவே கருதப்படல் வேண்டும். நாட்டிற் புதுத்திட்டம் வகுப்பதற்கு உள்ள சாத்தியக்கூறுகளை அறிந்து, உணர்ந்து திட்டங்களை நடைமுறையில் கொண்டுவரும்போது ஏற்படும் செய்கை முறைப் பிரச்சினைகளையும் அவதானிக்க வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகம் ஒரு தந்தக் கோபுரமாக அமையாது மக்களிடத்தில் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தி இன்னல் துடைக்கும் கோபுரமாகவும் திகழ வேண்டும். ஒரு நாடு துன்பம் உறும்போது அதன் கவலையைத் தீர்க்கும் ஆற்றல் அந்நாட்டு மாணவர்பாலுண்டு, அவர்கள் தாம் வாழும் நிகழ்கால உலகைக்கொண்டு வருங்கால உலகைத் தாம் விரும்பிய வண்ணம் படைக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர்கள். இப்பொறுப்பை ஏற்கும் மாணவர்கள் முதற்கண் தாம் வாழும் சமுதாயத்திலுள்ள குறைபாடுகளைக் களைய முன்வர வேண்டும். இதற்குச் சிறந்த வழி ஆசிரியர்கள் தம் மாணவர்களை ஆக்கத் துறைகளை நண்ணிச் செயலில் ஈடுபடவைப்பதாகும். ஒரு நாட்டின் விடுதலையில் உரிமைவேட்கை முதலிடம் பெறுகின்றது. உரிமை வேட்கை யைச் செம்மைப்படுத்துவது கல்வி. பலவித உரிமை

வேட்கைகளுக்குப் பல்கலைக்கழகம் உறைவிடம். மாணவர் பொறுமையுடனும், உணர்வுடனும், உணர்ச்சியுடனும் தொண்டின் அடிப்படையிற் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணவேண்டும். மாணவர் இயக்கம் தத்துவ எழுச்சியாக எழுந்து புனித வாழ்க்கைநெறியை உருவாக்க முன்வரவேண்டும்.

“பல்கலைக்கழகம் தொழில் நுட்பத் துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் நாட்டுவளர்ச்சிக்கு உதவி மக்களுக்கு அடிப்படை அறிவைப் புகட்டி, அன்றாடப் பிரச்சினைகளை விளங்கிக்கொள்ளவும், தீர்த்துவைக்கவும் கூடிய ஆண்கள், பெண்களைத் தோற்றுவிப்பதாயும் இருக்க வேண்டும்” என்று அறிஞர் நேரு கொள்வர்.

தேசீய ரீதியில் எழும் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான சிந்தனைகளைப் பல்கலைக்கழகக் கல்வி அளிக்கவேண்டும். அக் கல்வி நாட்டின் கலாசார முன்னேற்றத்தினை வழிவகுக்க வேண்டும்; நாட்டில் உள்ள மக்களுக்கு வழிகாட்டவேண்டும். பல்கலைக்கழகக் கல்வி, படைக்கும் ஆற்றலை மக்களிடத்தில் வளர்ப்பதுடன், மக்களுக்குப் பயன்கருதாது பணிசெய்யும் தன்மையினையும் வளர்க்க வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வித் தத்துவத்தை இதுவரை கண்ட நாம் இனி, நம் நாட்டின் பல்கலைக்கழக வளர்ச்சியை மேல்வாரியாக நோக்குவோம்.

சேர்.பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்கள் இந்நாட்டின் பல்துறை வளம் பெருக்கிவந்த அறிஞர். ஆயினும், அவரது வாழ்க்கையின் பெரும் பணியாக விளங்கியது கல்வியேயெனலாம். இந்நாட்டில் தம் கல்வியால், வாக்கால், எழுத்தால், எழுதொணாச் சீலத்தால், தீர்க்க தரிசனத்தால், ஒப்பற்ற தேசத் தொண்டால் ஒரு புதுயுகத்தையே மலரவைத்த அவர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தந்தை எனப் போற்றப்பட்டார். ஆங்கில மொழி, இலக்கியம், மேல் நாட்டுக் கலாசாரம் என்பவற்றைக் கற்பதற்குத் தேவையான சாதனங்களை அமைப்பதுடன் எங்களுடைய இளைஞர் தம் தாய் மொழி, பாரம்பரிய வரலாறு,

மரபு ஆகியவற்றையும் அறியச் செய்வதே இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பிரதான நோக்கமாயிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தாய்மொழி, மேற்கத்திய, கிழக்கத்திய கலாசாரத்தின் சிறப்பியல்புகள் முதலியவற்றை நம்மவரிடையே பரவச் செய்வதற்குத் தகுதி வாய்ந்த ஒரு கருவியாக அமையுமென்று சேர். அருணாசலம் கருதினார்.

அன்றைய இலங்கை அரசு நாடு முழுவதற்கும் ஒற்றைய மைப்பின் அடிப்படையிற் கல்வி புகட்டும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் நிறுவவேண்டு மென்று கருதியது. ஆனால் அப்போது சட்டநிரூபணச் சபையிலே உறுப்பினர்களாகவிருந்த சேர் இராமநாதன் அவர்களும் ஏனைய தமிழ் அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் இக்கருத்தினை எதிர்த்தனர். ஒற்றை அமைப்பு நிறுவனம் அமைக்கப்படுமாயின், உயர்கல்வியை வழங்கும் ஏக போக உரிமை தனி ஒரு நிறுவனத்தில் ஒப்படைக்கப்படுகின்றது. இதனால் இது நாட்டுக்குப் பேராபத்தை விளைக்கும். ஏனென்றிற் கல்வி கற்கும் மாணவர் தொகை குறையும். கல்வியின் தரமும் குறைய இடமுண்டு. நாட்டின் பல பிரதேசங்களின் பண்புகள் வளரவும் இது தடையாக இருக்கும். எனவே, ஒரு கூட்ட மைப்புப் பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவி நாட்டின் பல பாகங்களில் இணைப்புக் கல்லூரிகள் நிறுவவேண்டுமென்று சேர் இராமநாதன் எடுத்துரைத்தார். இணைப்புக் கல்லூரிகள் தன்னிறைவு பெற்ற தனிப் பல்கலைக் கழகங்களாக வளர்ச்சி பெறவேண்டுமென்பது அவர் கருத்து. பல்கலைக்கழகம், மனிதத்துவம், அறம் ஆகிய வாழ்க்கை நெறிகள் வளர்ப்பதற்கும் பரந்த பொறுமை மனப்பான்மை மக்களிடையே விளங்குவதற்கும், உலக முன்னேற்றத்துக்கு அறிவைப் பயன்படுத்துவதற்கும், கருத்துக்களிலும் அறிவுத்துறைகளிலும் புதியன காண்டற்கும், உண்மை, அழகு முதலியவற்றைத் தேடலுக்கும் உறு துணையான நிறுவனமாகும். உயர் இலட்சியங்களை நோக்கிச் செல்லவும் இந்நிறுவனம் பெருந்துணை புரிகின்றது. பல்கலைக் கழகங்கள் தம்கடமைகளைச் செவ்வனே புரியின் நாடு நலம் பெற்று நன்மையடையும்.

இலங்கையிற் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்ட சில வருடங்களின் பின் இந்நிறுவனத்தின் வேந்தராக விளங்கிய சோல்பரிப்பிரபு சிறந்த கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தார். புதிய இலங்கை, அரசாங்கத்திலும், தனியார்துறையிலும் வாணிகத்துறையிலும் முதன்மை தாங்குதற்கும், கலைகலாசார முன்னேற்றத்தைத் துரிதப்படுத்துவதற்கும் நோக்கி இருக்கின்றது. இந்நிறுவனத்தின் கல்வி ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினரின் ஏக போக உரிமையாக எல்லா விதத்திலும் அமையமுடியாதென்றும், ஒரு நாடு தனது அறிவுத்திறனை வீணாக்க முடியாதென்றும் புத்திக் கூர்மையும் நுண்ணறிவும் உள்ள மாணவர்கள் நாட்டுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமென்றும், அவர்கள் தனித்தனி தம் திறமைகளை வளர்த்து அத்திறமைகளின் துணைகொண்டு சமுதாயம் முழுவதற்கும் சேவை புரிய வேண்டுமென்றும் சோல்பரிப்பிரபு மாணவர்களை வேண்டி நின்றார். மேலும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே மாணவர்களாக வரப்போகும் சிறுவர்களும், சிறுமியர்களும் தத்தமக்கென ஒரு தரத்தைக்கொண்டு, நாட்டின் பொதுக் கலாசாரத்தைப் பிரதி பலிக்கக்கூடிய திறமையையுடையவர்களாகத் திகழவேண்டும். ஒரு நாட்டின் அரசியல் விடுதலை, மிக்க சக்தி வாய்ந்த கலைகளையும் இலக்கியத்தையும் தோற்றுவிக்கும் உணர்ச்சியை எளிதில் உண்டாக்கும். இலங்கை இப்பொழுது விடுதலை பெற்றுள்ளதால் இந்நியமம் நாட்டிற்கு ஒரு முக்கிய வழிகாட்டியாக அமைந்து கலாசார புதுமலர்ச்சிக்கு வழி வகுக்கும் நிறுவனமாக விளங்க வேண்டும், என்றும் அவர் வற்புறுத்தினார். ஒரு நாடு விடுதலை பெறாவிடின் அது தன் கலாசார அழிவுக்கு வழிகோலும் எனும் அவர் கருத்து சிந்தனைக்குரியது. விடுதலை பெற்ற இலங்கை இந்நாட்டின் கலாசார மறுமலர்ச்சியிற் பெறும் பங்கினை நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

நமது நாட்டின் பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் எதிர்காலத்தினை நாம் மிகவும் முக்கிய கல்விப்பிரச்சினையாகக் கருதவேண்டும். நாம் நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் கல்வி மாற்றம் நாட்டினைப் பாதிக்கும், நாம் இதுவரை பேணி வளர்த்து வந்த உயர்கல்விப் பாரம்பரியமே இன்று

சீர்குலையும் நிலையில் உள்ளது. நான்கு பல்கலைக்கழகங்கள் நிலைத்திருந்த இந்நாட்டில் இன்று ஸ்ரீலங்கா பல்கலைக்கழகம் என்ற பெயரைத் தாங்கி ஒரு பல்கலைக்கழக அமைப்பு, ஆறு பல்கலைக்கழக வளாகங்களைக் கொண்டு இயங்கிவருகின்றது. நான்கு பல்கலைக் கழகங்களையும் ஒன்றிணைத்தல் மூலம் உயர்கல்விக்காகச் செலவிடப்படும் பணத்தொகை கூடுகின்றது. ஒரு நிறுவனமூலம் செலவு குறையும் என்று எண்ணிய அரசு இன்று நாம் கூறும் இக் கருத்தினை ஏற்கும் நிலை உருவாகியுள்ளது. நமது நாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒற்றை அமைப்புப் பல்கலைக்கழக முறைக்கான காரணம் எவருக்கும் தெரியவில்லையென்றே கூறத்தோன்றுகின்றது. கலைத் திட்டச்சீரமைப்பு என்ற கொள்கையாற் பல துறைகள் இடமாற்றம் பெறலாமே ஒழிய அடிப்படைக் கலைத்திட்டத் தத்துவத்தில் மாற்றம் இருக்க மாட்டாது.

1917 இல் அக்பர் குழு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவ வேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறியது. அவ்வாண்டில் விபுலாநந்த அடிகள் கல்வி ஆதாரங்கள் பலவற்றைக்காட்டி யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் பல்கலைக் கழகங்கள் நிறுவப்படவேண்டும் என்று கூறினார். யாழ்ப்பாணம் கல்விப் பாரம்பரியமும் பண்பாட்டுக் கலாசாரப் பாரம்பரியமும் கொண்டது. மேலும் கல்வி அறிவுடைய பெற்றோரையும், கல்வியுணர்வுடைய மாணவரையும் கொண்டிருப்பதுடன், தலைசிறந்த கல்லூரிகளையும் கொண்டிருக்கின்றது. 13ஆம் நூற்றாண்டின் முன்பு யாழ்ப்பாண மன்னர் ஆட்சியில் ஆரியமும், தமிழும் ஆய்ந்து வளர்க்கப்பட்டன. அப்போது ஆங்கு இருந்த சங்கம் பல புலவர்களையும் அறிஞர்களையும் உருவாக்கியது; நூல்களை எழுதியும், மொழிபெயர்த்தும் அறிவைப் பரப்பியது. 1823இல் கலைக் கோயிலாகிய யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி உதயமானது. இக்கல்லூரி உலகம் போற்றும் உத்தம அறிஞர்களை அளித்துள்ளது. தற்காலத்தில் ஆசியாவில் உயர்கல்வி நிறுவனங்களை அமைக்க யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியே முன்னோடியாக இருந்தது. சட்டக்கலையையும் வானவியலையும் வளர்த்த பெருமையும் இக்கல்லூரிக்கு உண்டு. இவற்றைக்

காட்டி யாழ்ப்பாணத்தில் தன்னிறைவு பெற்ற பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படவேண்டுமென்று 'விவேகானந்தன்' எனும் சஞ்சிகையில் முதலில் எடுத்துரைத்தவர் விபுலாநந்தர்.

1921 இல் நிறுவப்பட்ட பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி 1942இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாயிற்று.

1958இல் வித்தியோதய, வித்தியாலங்காரப் பிரிவேனாக்கள் பல்கலைக்கழக நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டன. இவை இரண்டும் புத்த தத்துவத்தையும், சிங்கள மொழியையும் வளம்படுத்தும் எனக் கொள்ளப்பட்டது. இதனடிப்படையில் 1961இல் மகாதேசாதிபதி அவர்கள் தமிழ்மொழி, இந்துக் கலாசார வளர்ச்சிக்கும், அராபிய மொழி, இஸ்லாமிய கலாசார வளர்ச்சிக்கும் இரண்டு நிறுவனங்கள் நிறுவப்படும் என்று தமது சிம்மாசன உரையிற் கூறினார். 1958இல் நியமித்த நீடாம் குழு உடனடியாகக் கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் பல்கலைக்கழகம் நிறுவவேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறியது. 1962இல் நியமிக்கப்பட்ட குணவர்தனாக் குழு கொழும்பிலும், வடக்கு அல்லது கிழக்கு மாகாணத்திலும், தென்மாகாணத்திலும் பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்படவேண்டுமென்று கருத்துக் கூறியது. 1970இல் சிம்மாசன உரையில் நாட்டில் உள்ள நான்கு நிறுவனங்களுடன் வடக்கிலும் கிழக்கிலும், தென் மாகாணத்திலும் உயர்கல்வி நிலையங்கள் நிறுவப்படுமெனக் கூறப்பட்டது. அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்திற் பல்கலைக்கழக நியமம் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

எமது நாட்டை வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளை விட வளர்ச்சிபெறும் நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டாலும் கூட, விசேடமாக ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டாலும் பல்கலைக்கழக மாணவர் விகிதாசாரம் எமது நாட்டில் மிகவும் குறைவாக உள்ளது, என்பதை நாம் எளிதில் உணர்தல் கூடும். வேலையில்லாப் பிரச்சினையென்பது, சமூகப் பொருளாதார அமைப்பின் ஓர் எதிர்மறைத்தன்மையாகும். வேலையில்லாப் பிரச்சினையை உரிய முறையில் தீர்த்துவைக்க வழிவகைகளைக் கைக்கொள்ளாது, பதிலாக உயர்கல்விபெறும் மாணவர் தொகையைக்

குறைப்பது கல்வி ஒழுக்கத்திற்கு முரணானதாகும். மனித உரிமைக்கும், நீதிக்கும் முரணானதாகும். பல்கலைக்கழகக் கல்விக்குத் தகுதியுள்ள சகலர்க்கும் சமசந்தர்ப்பமளிப்பது மனித உரிமை; மனிதசக்தியை நாட்டு நலனுக்குப் பயன்படுத்தும் வழியும் அதுவேயாம். அந்நியர் ஆட்சியிலிருந்தபோது பாரதநாட்டில் 10 பல்கலைக்கழகங்களும் 600 இணைப்புக் கல்லூரிகளும் இருந்தன. இன்று விடுதலைபெற்று 25 ஆண்டுகள் கழிந்தபின் 110 பல்கலைக்கழகங்களும் 3000 இணைப்புக்கல்லூரிகளும் உள. ஐக்கிய அமெரிக்காவில் 70 வீதத்தினர் உயர் கல்வி பெறுகின்றனர். சோசலிசச் சம உடைமைக் குடியரசில் 50 வீதத்தினரும், ஐக்கிய ராச்சியத்தில் 30 வீதத்தினரும், பாரதத்தில் 5 வீதத்தினரும் உயர் கல்வி பெறுகின்றனர். நம் நாட்டிலோ எனிற், பல துறைகளிலும் உயர்கல்வி பெறும் மாணவர் தொகை இரண்டு வீதத்தினராவர்; பல்கலைக்கழகங்களின் தொகையையும் அதிற் பயிலும் மாணவர்களின் தொகையையும் நாம் இரக்கமின்றிக் குறைத்து வருகின்றோம். நாட்டின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கும் பண்பிற்கும் முரணாகாதவகையிற் பிரதேசப் பண்பும் உணர்வும் வளர்தல் வேண்டும். இதற்கு அச்சாணியாகப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படல் வேண்டும். அவை பல துறைக் கல்விகள், பண்புகள், சிந்தனைகள், பொருளாதார விருத்தியாகியவை வளர உழைத்தல் வேண்டும். பல பல்கலைக்கழகங்கள் பட்டதாரிகளுக்குத் தேசிய நலத்திட்டங்களிற் பங்கு பற்ற நாம் வழி வகுத்தால் அவர்கள் உய்வர்; சமூகம் வளரும்; நாடு வளம் பெறும்.

பல்கலைக்கழகம் சிந்தாதேவி உறைகின்ற செழுங்கலை நியமமாகும்.

அத்தியாயம் - 18

நல்லாசிரியரின் இலக்கணம்: அதன் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

ஒரு கல்விமுறையின் ஆற்றலானது பெரும்பாலும், அல்லது கணிசமான அளவிற்கேனும் ஆசிரியரின் தனியியல்பிலேயே தங்கியுள்ளது. நோக்கங்கள் எவ்வளவுதான் சிறப்புடையனவாகவும் விஞ்ஞான ரீதியானதாகவும் இருந்தாலும், ஆய்கருவிகள் பெருமளவிலும் நவீனமானவையாகவுமிருந்தாலும், நிர்வாகம் எவ்வளவுதான் சீரானதாக அமைந்தாலும், பிள்ளைகளுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய கல்வியின் விழுமியம் ஆசிரியரிலேயே தங்கியுள்ளது. ஆகையால், தகுதியானவர்களைத் தேவையானவளவிற்குத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களுக்குச் சிறந்த ஆசிரிய பயிற்சியையளித்துத், தொழிலின் முக்கியத்துவத்துக்கும், பொறுப்புக்குமேற்ற ஒரு தகு நிலையையும் மதிப்பையும் கொடுத்ததைத் தவிர தலையாயது வேறொன்றில்லை. நாகரிகம் வளர்ச்சியுற்றபோது எத்தகைய ஒருவன் நிறையாசிரியனாகக் கொள்ளப்பட்டான் என்பதைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின், சமூகத்தில் ஆசிரியனின் பங்கும் முக்கியத்துவமும் நன்கு புலப்படும்.

இன்றைய பொதுக்கணிப்பிற், கற்பித்தல் வாழ்க்கைத் தொழில் ஏணியின் மிகத்தாழ்வான ஒரு படியிலே காணப்படுகின்றது. இவ்வெண்ணம் கசப்பானவொன்றாயினும், முற்றிலும் உண்மையானதே. கற்பித்தல் உண்மையான ஒரு வாழ்க்கைத் தொழிலா என்பதையிட்டு இன்றும் அபிப்பிராய பேதங்கள் உண்டு. அது மிகக் கீழ்ப்படியிலுள்ள ஒரு வாழ்க்கைத் தொழில் என்ற அபிப்பிராயம் காலத்துக்குக் காலம் வரலாற்றில் நிலவிவந்துள்ளது. நூற்றாண்டுகாலமாக ஆசிரியத்துவம் ஒரு நாகரிகமற்ற மட்டமான, ஆனால், தேவையான தோர் தொண்டூழியம் என்று கருதப்பட்டு வந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. ஆசிரியத்துவத்தைப் பற்றிய, மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படக்கூடிய வாழ்க்கைத்தொழில் பற்றிய விம்பமானது, மதிமந்தமான ஒருவனின் கடைசிப் புகலிடமென்றும், பாடசாலையைவிட்டு நீங்கி செயன் முறை

தெரிந்த, வளர்ந்த மனிதர்களைக் கொண்ட உலகில் வாழத்தெரியாத வர்களைக் கொண்டுள்ளது என்றும், அத்தொழிலுக்கு மாசு கற்பிக் கின்றது. ஆனால் ஆசிரியத்துவம் ஒரு வாழ்க்கைத் தொழில் என்ற இன்னோர் கருத்து நம்பிக்கையூட்டுவதாகவுள்ளது. ஆசிரியர்கள், அவர்களது மேலான மனிதப் பண்பிற்காகவும், கடமையுணர்ச்சி மிக்க அர்ப்பணத்திற்காகவும், உலகம் முழுதும் விரும்பப்படுகின்றார்கள், மதிக்கப்படுகின்றார்கள், போற்றப்படுகின்றார்கள்.

பண்டைய நாள், இந்துக்கல்விச் சிந்தனையிற், புனித கிரந்தாங்களைப் பற்றியதன் முழு அறிவையும் மாணவருக்கு வழங்குவதே ஆசிரியனின் தலையாய கடமையாகக் கருதப்பட்டது; பிரம்மன் அல்லது முழுமையான இறைவனைப்பற்றி அறிதலே கல்வியின் முக்கிய நோக்கமாக விருந்தது. மாணவன், ஆசிரியனின் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஓர் அங்கத்தவன் என்பது உயிர் நலஞ்சார்ந்த ஓர் உன்னத நிலையாகும். இத்தகைய தந்தைபோன்ற உண்மை நிலையானது 'குருவின்' இல்லத்திற் பன்னெடுங் காலம் மாணவனாக- ஒரு வகையான பயிற்சிப் பருவம்-வாழ்வதால் ஏற்படுவதாகும். உண்முக நோக்கு, அர்ப்பணம், ஆழ்ந்து நினைத்தல், ஆக்கச் சக்திகள், இக்காலத்தே தோற்றுவிக்கப்பட்டு விருத்தி செய்யப்படும்.

பல பண்டைய சமூகங்களிற் போன்று கொன்பியூசியசின் காலத்திய சீனக்கல்வி மரபில், ஆசிரியன் அறிவுக்களஞ்சியத்தை வாரி வழங்குவனாகக் கருதப்பட்டான். கல்வியின் நோக்கமானது, தலைமைப் பதவியை வகிக்கக்கூடிய உயர்குடித் தொடர்புடைய பழக்க வழக்கங்களை ஏற்படுத்துவதாகவிருந்தது. ஆசிரியன் உதாரண சீலனாகவும், நல்லொழுக்கம், இரக்கமனப்பான்மை, பணிவு, மகவுரிமை சார்ந்த கடமையுணர்ச்சி, கடமையையும் பொறுப்பையும் உணர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளல் போன்ற பிற சிறப்பியல்புகளையும் கொண்டவனாகவிருத்தல் வேண்டும். மாணவரிடத்தில் தயவும், ஆசிரியரிடத்தில் பெருமதிப்புமே இத்தகைய தந்தை - தனயன் உறவு முறைக் கொள்கையின் சிறப்பியல்புகளாகும்.

பிள்ளைகள், ஒழுக்கம், நேர்மையாகிய உயர் பாதைகளிற் செல்ல ஆசிரியர்கள் உதவவேண்டும். அவர்களுக்கு ஆர்வத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் கற்பிக்கவேண்டும்; வாதம், எதிர்வாதம் செய்யவும், திறனாய்வுமிக்க துணிவும், பொறியுணர்வும் உள்ளவர்களாக இருக்கவும் பழக்கல் வேண்டும் சிறப்பாற்றல் பெற ஊக்குவித்தல் வேண்டும், சிலரைச் சொந்தச் செல்வாக்கினாலும் தம்மைப் பின்பற்றச் செய்தலாலும் கற்பித்தல் வேண்டும். பண்டைய சீன ஆசிரியனைப் பற்றிய நோக்கில், ஓர் உளவியல் தொடர்பான அகநோக்கையும் ஆசிரியத்துவத்துக்குரிய இலக்கணத்தையும் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

புத்த சமயக் கருத்துப்படி ஒழுக்கம், கருத்தூன்றிய செயல், மெய்யறிவு ஆகியனவுடையவனாக ஆசிரியன் இருத்தல் வேண்டும்; அத்துடன், நற்சிந்தனை, நல்லியல்புகள் இருத்தல் அவசியம். அறிவைப் போதிப்பதன் மூலம், ஆசிரியன் மெய்மை காணும்படி செய்தல் வேண்டும். மெய்மை காணும்படி செய்வதன் மூலம் செயல்முறையைத் தூண்டி, அதனால் மாணவனை ஒழுக்கமுள்ளவனாக மாற்றல் வேண்டும். நன்றியறிதல், பயபக்தி, மதிப்பு நயச்செயல், பணிவுடைமை, வாய்மை ஆகியவற்றையும் ஆசிரியர்கள் ஊட்டி வளர்க்க வேண்டும்.

கிறித்தவத் திருச்சபையின் பொது நோக்கமானது, மக்களை அன்றாட வாழ்விற்கு ஏற்றவாறு தயார் செய்வதன்று. இங்கு, கற்றலின் எல்லையானது, அதன் ஆர்வத்திற்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் ஏற்பவே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அறிவெனப்பட்டது, இறைவனைப் பற்றியதாக வேயிருந்தது, ஆகையாற் சமய நூல்கள் யாவும் இந்நோக்கத்திற்காகவே கற்கப்பட்டன; கற்கப்படல்வேண்டும். ஆசிரியரின் பிரத்தியேக நடைமுறைகள் மிக முக்கியமானவை. நல்குரவு, தன்னடக்கம், கீழ்ப்படிவு. கடுமுயற்சி, மதப்பற்று ஆகியன ஆசிரியனின் வாழ்வில் மிக முக்கியமானவையாகும். பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட திருச்சபைச் சீர்திருத்தத்தின் பின் அருண் மொழியே அறிவின் கருவூலம் என்பதற்கும் விவிலிய நூலிற் கூறப்பட்ட கருத்துக்குமிடையில் ஒரு திட்டவட்டமான பாகுபாடு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதன் பயனாக

ஆசிரியரின் பயிற்சிக்கு மிக முக்கிய இடம் கொடுக்கப்பட்டது. மார்டின லூதர் நன்கு பயிற்சியளிக்கப்பட்ட ஓர் ஆசிரிய வாழ்க்கைத் தொழிலை ஏற்படுத்த விரும்பினார். வாய் மொழிமூலம் புகட்டுவதிலும் பார்க்க உதாரண குணமுள்ளவனாக விளங்குவதால் ஒருவன் நிறை செப்ப முள்ள ஆசிரியனாக விளங்க முடியும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. மனித வரலாற்றில் தோன்றிய ஒரு நிறை செப்பமுள்ள ஆசிரியனின் கூற்றாகிய “நான் உங்களுக்கு வாழ்வளிக்க வந்துள்ளேன், அதையும் மிகவதிக வளவில் தரவுள்ளேன்” என்பதே கிறித்தவ ஆசிரியரின் குறிக் கோளாயிற்று.

இஸ்லாமிய சிந்தனையாளர்கள், யாவுங்கடந்த உண்மைப் பொருளை, நீண்ட நாளை முன்னெருக்கத்தின் பின்பே உணர முடியும் என வலியுறுத்தினர். உண்மையென்பது இறையணர்வு என்பதே தலையாய கொள்கையாகும். அறிவானது. அருண்மொழி மூலமோ அல்லது அனுபவத்தையும் பகுத்தறிவையும் செயற்படுத்து தன் மூலமோதான் பெறப்பட்டது. சம்பிரதாயப் பற்றுடையவர்களுக்குத் தெய்வீகவாக்கமளிக்கக் கூடிய அருண்மொழியாகிய புனிதக் குர்-ஆனே எல்லாவகை அறிவையும் அளிக்கக்கூடியது. மற்றைய சிந்தனையாளர்கள் பகுத்தறிவின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினர்; ஆனால் அதன் உபயோகம் இறையணர்மையை மட்டும் அறிவதற்குப் பயன்படாது என வற்புறுத்தினர். கற்றற் செயற்பாங்கில் ஆசிரியன் இன்றியமையாதவனாகையால் அவன் சமுதாயப் படிநிலை மிகவுயர்வாக விருந்தது. மெய்யறிவு, கற்றலுடன் மிகத் தெளிவாகத் தொடர்புற்றிருந்த தாகையால், மாணவர் இறைவனை ஆழ்ந்து நினைத்துச் சிறந்த முறையிற் கற்கப், பிற மனிதரிடமிருந்து விலகியிருத்தல் அவசியமெனக் கருதப்பட்டது. இங்கு ஆசிரியன் பாங்கு தந்தையைப் போன்றதே; அவன் மாணவர்களைத் தன் பிள்ளைகளைப் போன்று இரக்கமாகவும் அன்பாகவும் நடத்தல் வேண்டும்.

பெரிய திருநாவுரையர்கள் (தீர்க்கதரிசிகள்) எல்லோரும் ஆசிரியர்களே; அவர்கள் திருமொழிகள், வாய்மொழியாக நிலை பேறடைந்தோ அல்லது பரிசுத்த இலக்கியங்களாகப் போற்றிப்

பேணப்பட்டோ உலக மதங்களின் அடிப்படைத் தத்துவங்களாகக் கல்வியில் அவை ஏற்படுத்தியுள்ள செயல் விளைவு வினாவிற்கு அப்பாற்பட்டதாகும். எல்லாவற்றிலும் பகுத்தறிவைப் பகுத்தக்கூடிய ஆசிரியர்களைக் கொண்டிருத்தலிலேயே ஒரு பண்பாட்டின்-அது எந்தப் பண்பாடாயினும் சரி-வல்லமை தங்கியுள்ளது என்ற கொள்கையைக் கிரேக்கத் தத்துவ ஞானியும் கல்விச் சிந்தனையாளருமாகிய சோக்கிரதீசர் (கி.மு. 470 - கி. மு 389) மிகத் தீவிரமாக வாதிட்டு நிலைநிறுத்தி வந்தார்.

பண்டைய தமிழ் மரபிற் கற்றவரெல்லாம் ஆசிரியர்கள் கொள்ளப்பட்டனர்; இதன் பிரகாரம், ஆசிரியரென்போர் ஒழுங்கான வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டு பிறரையும் அங்ஙனமே நல் வழியில் இட்டுச் செல்வோராக இருத்தல் வேண்டும்; அவர்கள் பகுத்தறியும் மனத்திட்டம் உடையவர்களாகவும், சமத்துவ நோக்கமுடையவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்; அத்துடன் தாம் மேற்கொள்ளும் எத் தொடர்பிலும் நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். மென்மை, இனியபேச்சு, உயர்ந்த நோக்கு, அன்பு ஆகியன ஓர் ஆசிரியனின் அணிகலன்களாகும். ஆசிரியர், கற்றல் ஆகிய இருவகை இன்பம் துய்ப்பவர்களாகவிருந்தனர்.

கிரேக்கக் கல்விக் கொள்கையானது பொதுவில் நன்னெறிக் கோட்பாடுகளின் கருத்தில் வேரூன்றியதாகவிருந்தது; அது சோக்கிரதீசரின் கல்வி பற்றிய கருத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் அமைந்திருந்தது. கிரேக்கச் சிந்தனையில் ஆசிரியரின் செய்கடமை பலவாகவிருத்தலைக் காணலாம். நிலைநாட்டப்பட்டுள்ள பண்பாட்டைப் பேணுவதும் அதைப் பரப்புவதும் அவனது செயலாக விருந்தது. அவன் அறிவை இடைவிடாது தேடுவதில் ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும். கல்வியின் ஒழுக்க, சமூகப்பணிகள் நன் முறையிற் சுவைக்கப்பட்டன. ஒழுக்கரீதியாக அவன் நடுநிலை வகிப்பவனாக இருத்தல் கூடாது. அவன் தனது மாணவர்களது ஒழுக்கத்தைச் செம்மைப்படுத்துபவனாகவிருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியர்கள், வாசிப்பு, இசை ஆகியவற்றில் தாம் செலுத்தக்கூடிய அக்கறையை விடத் தம்

ஒழுக்கத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தல்வேண்டும்; அதேவேளையிற், பாடங்களைக் கற்பித்தலிலும் ஊக்கம் குன்றியவர்களாகவிருத்தல் கூடாது. தம் மாணவர்கள் அவர்களது சொந்த அறிவு ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்குரிய திறமையை ஆசிரியர்களே வளர்க்கவேண்டும் என எம்மை நம்புமாறு சோக்கிரத்தீசர் செய்கின்றார். ஆசிரியனே சிறந்தவனாகவும், ஒழுக்கசீலனாகவும், நேர்மையாளனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியனைப் பற்றிய இத்தகைய கோட்பாடே கிரேக்கம் தோல்வியுற்றிருந்த காலத்தில் அதன் ஒழுக்கமுறையில் ஏற்பட்டிருந்த இருளையும், பற்றின்மையையும் அகற்றும் ஒளியாகவமைந்து கிரேக்கப் பண்பாடு மீண்டும் புத்துயிர் பெறவும், அது கிரேக்க, உரோம உலகிற் பரவவும் வழிவகுத்தது.

கிறித்தவ சகாப்தத்திலிருந்த உரோமாபுரி தந்தை - தனயன் முறையையே போற்றியது. கருத்தியல் முறையில் இல்லாதுவிடினும் செயன் முறையில் ஆசிரியன் கொடுமையானவனாகத் திகழ்கின்றான். நாவல்லுநர், சொற்பொழிவாளர், தத்துவஞானி, ஆசிரியர் ஆகிய குயின்லியன் (கி பி. 35-95) தன் சமகாலத்த வர்களை, பிள்ளைகளை மனிதாபிமானத்துடன் நடத்தும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவர், அறிவிற் குறைந்த ஆசிரியர்கள், தம்மைச் சிறந்த அறிவாளர் எனக் கருதி, மாணவர்களை அடக்கிக் கொடுரமாக நடத்தித் தமது அறியாமையைப் புகட்டுவதையிட்டுக் குறைப்படுகின்றார். உரோமக் கல்வி அமைப்பில் ஆசிரியத்துவம் வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கருதப்படவில்லை. மாட்ரியாலிஸ் (கி.பி. 40-104) என்னும் உணர்ச்சிமிக்க உரோமானியக் கவிஞர்,

“திகைப்புற்ற பள்ளியாசிரியனே,
உனக்குமெனக்கும் பொதுவானது எது
மாணவ மாணவிகளுக்கு
வெறுப்பானவற்றைக் கொண்டுள்ளோம்”

என்கின்றார். கொடுமைவாய்ந்த பாடசாலை ஆசிரியர், மாணவ, மாணவிகளால் வெறுக்கப்படும் ஒருவராக அமைந்திருந்தார். அத்துடன், கல்விப்போதனை, வெறுமையான பயனற்ற ஒரு தொழிலாகவும்

கருதப்பட்டது. பள்ளி ஆசிரியனின் கொடூரமான தோற்றம் உரோம நாகரிகத்தின் பிற்பகுதியில் மாறி ஆசிரியனைப் பற்றிய நல்ல வெண்ணம் உருவாயிற்று. தம் வாழ்க்கை முறையாற் போதித்தும், கருத்தாகச் சொல்பவற்றைச் செய்கையால் வாழ்ந்தும் காட்டுபவரே ஆசிரியராக அமைதல் வேண்டும். அப்பொழுது ஆசிரியன் தந்தையா கின்றான். “என்னுடைய எல்லாவகைக் கல்வியிலும் பார்வையாள னாவான்”. பேச்சுக்கலையை வளர்க்கவுதவுவதால் அவன் தன் பாடத்தைப் புகட்டுகின்றான். இலக்கியம் கற்பித்தல் மூலம் அவன் தனது மாணவர்களுக்கு ஒரு பரந்த பொதுக்கல்வியை அளிக்கின் றான். தானே பேச்சுவன்மையை விருத்தி செய்வதன் மூலம் பொது சனக்கோட்பாடு உருவாக வழிவகுக்கின்றான் .

கிரேக்க, உரோமக் கல்வி அமைப்பில் ஆசிரியனின் தொண்டு அவன் போதிக்கும் மாணவர்களின் வயது எல்லைக்கேற்பப் படிநிலை அமைப்பிற் கணிக்கப்படுவதை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது. ஆரம்பப் பாடசாலை ஆசிரியனின் அந்தஸ்து மிகக் குறைவானதாக இருத்தல் அதிசயிக்கத் தக்கவொன்றாகும். இம் மரபானது நமது நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்து வந்துள்ளது.

கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கிறித்தவ மேற்றி ராணி யாரும், தத்துவஞானியுமாகிய ஒகஸ்டின் என்பவர் “ஆசிரியன், சூழலின் ஓர் பகுதி, அவன் மனப்பான்மை. கற்பிதம், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றை நேரடியாகப் போதிக்கின்றான். அதாவது, வாழ்க்கை யின் தத்துவத்தைப் புகட்டுகின்றான்” என்றனர். இவைகள் யாவும் அவனுடனிருக்கும் பிள்ளைகளின் ஆளுமையின் ஒரு அங்கமாக மாறிவிடுகின்றன. கிரேக்கத் தத்துவ ஞானியும் கல்வியாளனுமாகிய பிளேட்டோ (கி.மு. 42-348) “சூழலின் இயக்க விளைவு இளைஞர்க ளின் உயிருடன் மிகவாழமாகக் கலக்கின்றது” என்று கூறியபோது இக்கருத்தையே அங்கு வலியுறுத்தினார். “ஆசிரியன், தன்னைப் பார்த்துப் பின்பற்ற இடம் கொடுக்கின்றான் , இதையே நாம் கற்பித்தல் என்கின்றோம்” என்று அர்ச் ஒகஸ்டின் கூறியபோது இக்கருத்தை உணர்ந்திருந்தார் என்று தெரிகின்றது.

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இத்தாலிய பெற்றா தனது நண்பரொருவர் ஆசிரியத்தொழிலை மேற்கொள்ள விரும்பியபோது அவருக்குக் கூறிய அறிவுரையில் “வேறு எத்தொழிலையும் நன் முறையிற் செய்ய முடியாதவர்கள் விவேகம் குறைந்தவர்கள், இரக்க மற்றவர்கள், சொற்பவரு வாயில் திருப்திப்படுபவர்கள், சிறந்தன வற்றில் விருப்பமற்றவர்கள், ஒழுங்கின்மை, சத்தம் சந்தடியாகிய வற்றில் விருப்புள்ளவர்கள், பிரம்படி விழும்போது எழும் அறைல் ஒலியைச் சுவைப்பவர்கள் ஆகியவர்களுக்கே ஆசிரியத் தொழிலு ரியது. ஆகையால் எவ்வாறு ஆசிரியத்தொழில் ஒரு விவேகமும், மாண்பும் மிக்க தொழிலாகும்? ஆகையால், வாய்ப்பு ஏற்படும்போது அப்படியான மதிப்பிற்றாழ்ந்தவொரு தொழிலுக்கு முழுக்குப் போட்டு விடு” என்றனர்.

கட்டுரையாளர், தத்துவஞானி. வரலாற்றாசிரியராகிய தோமஸ் கார்லைல் (1795 - 1881) “கற்பித்தலின் சாராம்சமானது, உயிர்களின் விளக்கமற்ற தொடர்பு,” என்று கூறியது, பிளேட்டோ, அர்ச். ஓகஸ்தின் ஆகியோர் நிலை நிறுத்திய கருத்தை வலியுறுத்துவதாகவுள்ளது. இன்றைய உளவியற் கருத்துப்படி இதை நாம் தன்னுணர் வின்மையின் தாக்கமென்றோ, அல்லது உடனிணைத்துணைவரின் செய்கையென்றோ விரித்துரைக்கலாம்.

ஒலிவர் கோல்ட்சிமித் (1728 - 1774) ‘பாழான கிராமம்’ என்னும் செய்யுளிற் கிராமப் பாடசாலையாசிரியரைப்பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்துப் புத்தூக்கமளிப்பதாகும். மனிதாபிமானத் தன்மைகளுக்காக உலகம் முழுதும் மதிக்கப்படும் அவர் வியப்பார்வத்துடன் நோக்கப்படுகின்றார்.

“இன்னும் தொடர்ந்து நோக்கிட
அதிசயம் தொடர்ந்து வளர்ந்தது
இச்சிறு தலையினுள் இத்தனையறிவு
எங்ஙனம் அடங்கும் ?

ஆசிரியர்கள் தம்பால் வளர்க்கக்கூடிய அன்பை இது செயன் முறையிற் காட்டுகின்றது. தம் வாழ்நாளில் ஒரு முன்னோடியும், பத்தொன்பதாம்

நூற்றாண்டின் ஆசிரியருமான இறக்பி பள்ளியைச் சார்ந்த கலாநிதி ஆர்னல்டைப்பற்றிப் பின்வருமாறு விபரிக்கப்பட்டுள்ளது; ஒழுக்கமுள்ள மாணவர், தம்முள் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபட்டும், அவரினின்றும் வேறுபட்டு இருந்தும், அவரை அன்புடனும் மரியாதையுடனும் மதித்தமை, அவர்களுக்குத் தான் கல்வி புகட்டியதற்குக் கிடைத்த சிறந்தவொரு பரிசாக அவருக்குத் தோற்றியது. அவர்களும் அவரது அனுதாபத்தையும், வழமையான இரக்கத்தையும் ஒரு சிறந்த பரிசாகப் போற்றியமையால், அவர்கள் தம்மை அவரது மாணாக்கர்களாக மட்டுமன்றி அவரது நண்பர்களாகவும் கருதினர். இதற்கு மாறாக டிக்கின்சின் காலத்திய பள்ளியாசிரியர் கொலைஞர்களாகக் கருதப்பட்டனர். வில்லியம் கவுப்பர் (1731- 1800) என்பவர் ஆசிரியர்களைப் “பள்ளித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொதுமக்களின் கூலிக்காரர்” என்றும் “உண்மையில், மாணவரின் அறிவிற்கு சொற்றொடரிலேயே புகட்டுகின்றனர், அதுவும், கொஞ்சம் தேவைக்கு அதிகமாகவே யுள்ளது” என்றும், “பட்டிகுலைந்ததும் அவர்களின் கவலையும் நீங்கி விடுகின்றது” என்றும் “அவர்களே மணிக்கூட்டின் பிரகாரம் வேலை செய்யும் இயந்திரங்கள்” என்றும் வெறுப்புற்றுக் கூறுகின்றார்.

செக்கோசிலேவாக்கியக் கல்விமானும், எக்காலத்தும் சிறந்த ஆசிரியர் எனக் கொள்ளக்கூடியவருமாகிய யன்அமோஸ் கொமினியஸ் என்பவர், எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளிடத்திலும், உலக நாடுகளிடத்திலும், சமத்துவத்தையும், சமாதானத்தையும் வேண்டினார். ஆசிரியர்களாகிய நாம் விரும்பக்கூடியது உலகின் ஈடேற்றமேயென்பது அவர் வாக்காகும். தம்முடைய பிரயாசமிகுந்த வாழ்க்கைக் காலத்தில் இதற்காக முயன்று பாடுபட்டார். “பிறருக்குக் கற்பிப்பதென்பது, கற்க விரும்பும் பிறருக்குச் சொல்லாலும் செயலாலும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவதாகும். ஓர் ஆசிரியனுக்குத் திறமையிருத்தல் வேண்டும், அறிவு இருத்தல் வேண்டும், கற்பிப்பதற்கு வேண்டிய திறமையும் ஆர்வமும் இருத்தல் வேண்டும்” இதுவே ஆசிரியனைப் பற்றிய கொம்மீனியசின் கருத்துப் படிவமாகும். புகழ்பெற்ற சுவிஸ் கல்விமான் பெஸ்ரலோஸ்ஸி (1746-1827) பொதுமக்களே ஆர்வமுற்றுச்

சிறந்தவர்களை ஆசிரியர்களாக நியமித்து, அவர்கள் தமது தொழிலை விருத்தி செய்துகொள்ள உதவ வேண்டும் என்கின்றார். ஆசிரிய பயிற்சிக்குரிய இயக்கம், ஒரு நாட்டின் நல்லாசியிற்றொடங்கி, அதன் பொதுவான தேவைகளுக்கேற்ப அமைதல் வேண்டும். அது அவ்வாறு அமையாதுவிடின், பயிற்சியளிக்கப்படும் மக்களின் தொகை அதிகரிக்கவும், நாடும் அதில் அக்கறை கொள்ளாமலிருக்க, அவர்களும் தவறாக எடை போடப்படுவதுடன் தனித்துமியங்கவேண்டியேற்படும்.

அமெரிக்கக் கல்விமானும், அரசியல்வாதியுமாகிய ஹொரேஸ் மாஆன் (1796-1859) என்பவர் ஆசிரியத்துவத்தை வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்டவரன்று. ஆனால் அவரது வரலாறு அமெரிக்கக் கல்விப் புனரமைப்பின் வரலாறாகும். உயர் நிறுவனங்கள் மிகப்பரந்த அளவிலும் சிறந்த முறையிலும் இவ்வாழ்க்கைத் தொழிலுக்கும், கல்வித்தொழில் பல் வேறு பிரிவுகளுக்கும் உதவியுள்ளன. ஆனால் இரு நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்னரும் அவைகள் தேவைக்கேற்ற ளவிற் சகலருக்கும் கல்வி புகட்டுவதற்குத் தகுதியானவர்களைக் கொடுக்க முடியவில்லை. இவர்களுள்ளும் தனிப்பட்ட முறையிற் ரகுதியற்றவர்களாயினும், அரசியலமைப்பில் மிக முக்கியமானவர்களாயின், அவர்களது ஆக்கமோ கேடோ மனிதவினத்தின் இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் காலாகவுள்ளனர். இதுவே ஹொரேஸ் மா ஆனின், அவர் காலத்திய கல்வியமைப்பைப் பற்றியும், கல்வி புகட்டுபவர்களைப் பற்றியதுமான தீர்ப்பாகும். ஒரு காலத்திற் பாடசாலைகளினதும், ஆசிரியர்களினதும் வாழ்விற்கு ஈபீட்சம் ஏற்படலாம் என அவர் அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார். இதனால் மனிதவினமே ஈபீட்சமடையுமென நம்பினார். எல்லா அமைப்புக்களிலும் ஆசிரியனின் முக்கியத்துவம் இதனால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஜோர்ஜ் பேர்னாட்சோவின் கடுரமான தாக்குதல் பின்வரும் சொற்களால் நன்கு புலப்படும். “வினைத்திறம் மிக்கவர் செயலாற்றுவர், வினைத்திறமற்றவர் ஆசிரியராகுவர்”. இதுவே வாழ்க்கைத் தொழிலுக்கு உகந்ததல்லாத உருவத்தைக் காட்டும் ஆசிரியனைப் பற்றிய வேருன்றிய கருத்தாகும். ஆசிரியத்

துவம் ஒரு வாழ்க்கைத்தொழில், அது ஒரு வாழ்க்கைத் தொழிலன்று, என்ற இரு மாறுபட்ட கருத்துக்களும், ஆசிரியனது நலம் விளைக்கும் தூண்டுதல் மிகப் பெரியது வென்றும், அது அளவிட முடியாதது வென்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றன. வேறுபட்ட கருத்துக்களை ஒப்புநோக்கும்போது, ஆசிரியர்கள் வாழ்க்கைத் தொழில் முறையான ஒரு தொழிலாக அதை மேற்கொள்ளலாமென்பது தோன்றினாலும், அது ஈடேற முடியாதவொன்றாகும். ஒன்றில், அவர்கள் மிகவதிக பிரயாசையைக்கோரும் தொழில்களில் ஒன்றை நிறைவு செய்வதற்குரிய வகையில் இயற்கையாற் பிரித்து வைக்கப்படவில்லை. அல்லது, தமது உளக்கருத்துக்களுக்கு மாறுபாடான பல்வேறு சக்திகளினால், தாக்குற்றுக், கருத்து மாற்றமடைந்து வழமையான உணர்ச்சியற்ற, உயிரற்ற முறையிற் செயற்படுவர்.

மனிதவின உய்விற் கல்வி முக்கிய பங்கு கொள்ளுகின்றது. ஆகையால் மற்றைய பெரிய வாழ்க்கைத்தொழில்களுக்கு அளிக் கப்படும் அதே தகு நிலை கற்பித்தலுக்கும் வழங்கப்படல்வேண்டும். இன்றும், மூன்று, நான்கு வாழ்க்கைத் தொழில்களைக் குறிப்பிடும்படி கேட்டாற் பலர் கற்பித்தலையும் சேர்த்துக்கூற மறந்துவிடுவர். ஆனால், “ஆசிரிய வாழ்க்கைத்தொழில்” என்னும் சொற்றொடர் பேச்சுவழக்கிற் சாதாரணமாகக் காணப்படுகின்றது. மனிதனது வருங்காலத்துக்குக் கல்வி அளப்பரிய முக்கியத்துவமுடையதெனில், நாம் அதைச் சிறப்புமிக்க வாழ்க்கைமுறையைச் சார்ந்தது என்றும், வரும்படியைக் காட்டிலும், பொது சனத்தொண்டு, சமூகசேவை ஆகியவற்றைத் தலையாய கடமைகளாகக் கொண்டுள்ள ஒரு வரைவிலக்கணங் கொண்ட வாழ்க்கைத் தொழிலென ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். ஆசிரியனது கடமையென்ன என்பதையிட்டு நாம் கவனித்தால், அது எந்தளவில் ஒரு வாழ்க்கைத்தொழில் என ஏற்றுக்கொள்ளப்படலாம் எனத் தெரிய வரும். மரபின் வழி ஆசிரியரது நிலை, சென்ற நூற்றாண்டுகளிற் கல்வி மான்கள் ஆசிரியர்களைப் பற்றியும், கற்பித்தலைப் பற்றியும் கூறியவை, நாம் வாழும் நூற்றாண்டிற் கூறப்படுபவை ஆகியவற்றைக்கொண்டு பார்க்கும்போது இரு வேறுபட்ட கருத்துக்கள்

காணப்படுகின்றன. முதலாவது, கற்பித்தல் செய்யமுடியாதவொன்று என்பது. மற்றையது கற்பித்தல் செய்யக் கூடியது மட்டுமன்றித் தவிர்க்க முடியாதவொன்றும் என்பது; அத்துடன், உலகமுழுதுமுள்ளதும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுவருவதுமான ஒரு மனிதாபிமானச் செயலென்பதாகும். வெளிப்படையாகத் தோன்றும் இவ் வேறுபாட்டிற்குரிய காரணங்களை நாம் நோக்கின், ஆசிரியரது உண்மையான தொழில், கடமை ஆகியன பற்றி நன்கு தெரியவரும், கற்பித்தல் இயலாதவொன்று என்னும் வாதத்திற்குக் காரணம் கற்றலென்பது வாழ்க்கைக் காலம் முழுவதும் இடம் பெறும் “ஆய்வு” என்னும் பிளேட்டோ வின் உரையாடல் என்னும் கருத்துப்படிவமாகும் நூலை வாசிக்கும்போது, சோக்கிரத்தீசர் தமது முழு வாழ்க்கைக் காலத்தையும், தம்மை வாட்டிய மனித வாழ்க்கை, ஒழுக்கம், ஆகிய இரு பெரிய கேள்விகளுக்குமுரிய விடைகளைத் தமக்குப் புகட்டக்கூடிய ஒருவரை அதென்ஸ் முழுதும் தேடிச் செலவிட்டனர். அவ்வாறு தேடியும் அவர் தோல்வியே கண்டார்; ஏனென்றிற் பெரிய ஆசிரியர்கள் என்று போற்றப்பட்டவர்களாலும் அவருக்குத் திருப்தி தரக்கூடிய வகையில் விடைதரவில்லை. முடிவில், ஆசிரியரைத் தேடும் முயற்சியைக் கைவிட்டுத் திடமான சிந்தையுடன் அறிவைத்தாமே தேடமுற்பட்டனர். தமக்குத்தாமே புகட்டினார்; தமது அறிவுப் பசியைப் பிறருடனும் பகிர்ந்து கொண்டார். கற்பதற்குப் பிற ஆசிரியர் தூண்டுதலல்லரென்பது அவர் தம் கருத்தாகும். “வழமையான கற்பித்தல்” பற்றிய அவரது முடிவானது அது இயலாதவொன்று” என்பதாகும். கற்பித்தலியலாதவொன்று என்பதன் கருத்து என்னவெனில், அச்செய்கையானது உணர்ச்சியற்ற விதத்தில், கற்பிப்பவனின் வாயிலிருந்து புறப்படும் சொற்களாவன, கற்பவன் காதுகளைச் சென்றடை கின்றன என்பதாகும்.

கற்பித்தல் இயலக்கூடியவொன்று மட்டுமன்றித் தவிர்க்க முடியாததும் உலகமுழுதளாவியதுமென்பதற்குரிய வாதம் யாது? அறிவாற்றல் சார்ந்த கருத்துப்படி, அறிவானது தொடர்பற்றவோர் ஆசிரியனால் ஏற்படுத்த முடியாதது. ஆனால் ஆசிரியனொருவன், தன் வகுப்பின் முன் நிற்குமொவ்வொருமுறையும் நேரடியாகவுண்டு

பண்ணக்கூடிய ஒரு வகை அறிவுப் போதனையுண்டு. தூண்டுரைப் பொறிமுறையைப் பற்றியும், பின்பற்றலார்வத்தைப் பற்றியும், பிரதானமாகச் சிறார்களிற் காணப்படும் தமது சூழலில் ஏற்படும் இயல்புகளைக் கிரகிக்கவும் தன் மயமாக்கிக் கொள்ளவும் உள்ள ஆற்றலைப் பற்றித் தற்காலத்திய உளவியல் கூறுகின்றது. ஆசிரியன் அத்தகைய சூழலின் ஒரு பகுதியாகும்; அவன் எல்லா நேரமும் சுயநினைவுடனும், சுயநினைவின்றியும், நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும், தொடர்பு கொள்ளுகின்றான். பழக்கவழக்கங்கள் பற்றிய கருத்துக்கள் மிக நேர்முகமாகப் போதிக்கப்படுகின்றன; அங்கு ஆத்மீகத் தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. இதனின்றும் ஆசிரியனிடமிருந்து அறிவு மாணவனுக்குக் கடத்தப்படுகின்றது என்ற கருத்துத் தோன்றுகின்றது. இதுவே ஒரு கருத்தை ஆசிரியன் மாணவனது சிந்தையிற் புகுத்த வழி செய்கின்றது.

ஆசிரியனது உண்மையான தொழில் என்னவென்பதையிது விளக்குகின்றது. அவனது மிக முக்கிய கடமை சரியான மனப்பான்மையையும் நல்லொழுக்கத்தையும் போதித்து, அவர்கள் தன் வகுப்பிற்கு வருவதற்கு முன்பிருந்ததைவிடச் சிறந்தவர்களாக்குவதாகும். அவனது கடமையானது, அடிப்படையில் நல்லதற்கும் கெட்டதற்குமுள்ள வேறுபாட்டையும், பெறுமதியானதற்கும் பெறுமதியற்றதற்குமுள்ள வேறுபாட்டையும் அறியக்கூடியவர்களாயும் தாமே முயன்று கற்பதற்கு ஊக்குவிக்கப்பட்டமையால், ஏற்பட்ட விழுமியத் தொகுதியுடையவராயுமுள்ள மனிதர்களை ஆக்குவதேயாகும். ஆசிரியர் மேற்கொள்ள விரும்பும் இன்னோர் பாதையுமுண்டு; அவர்கள் தமது குறுகிய, போதிக்கும் ஆற்றலில் திறமை காட்டித் தமது அடிப்படைக் கடமையில் தவறி விடுகின்றனர். தேர்வுச் சித்தியைக் கொண்டு பார்க்கும்போது அவனொரு ஒப்பற்ற ஆசிரியனாகின்றான். (விடாமுயற்சியுடைய சிறந்த கற்பித்தலுக்கு இதுவும் முக்கியமானவொன்றன்று). ஆனால் உணர்ச்சிவசமாகவும், அறிவுமயமாகவும் அவர்களது வாழ்க்கையில் ஆத்மீக உயர்ச்சியேற்படாவிடின் அத்தகைய மனிதன் தனிப்பட்ட முறையிலும், சமூக ரீதியாகவும், உபயோகமுள்ளவனாவானா!

மற்றைய வாழ்க்கைத் தொழில்களுடன் ஒப்பிடும்போது கற்பித்தற் தொழிலின் தகுநிலை பொதுவிற் குறைவாகவிருப்பதற்கு இரு காரணங்களுண்டு. ஒன்று; ஆசிரியன் தான் செய்யக் கூடியதிலும் பார்க்கக் கூடுதலாகச் செய்யமுடியுமென்று கூறுவது; மற்றையது, ஒரு வகுப்பின் முன்னால் நிற்கும் போதுதான் செய்யவேண்டியதிலும் பார்க்கக் குறைவாகச் செய்வது. இன்று உண்மையிற் தேவையானது என்னவெனில், ஆசிரியனது கடமைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதாகும்.

இன்று சமூகம் வர வர மிகவும் சிக்கல் கூடியதாக மாறிக் கொண்டு வருகின்றது; அதேவேளையில் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகளின் காரணமாக அது மிகவும் ஊக்கமுள்ளதாக மாறி வருகின்றது. சில முற்றியலான சமூக, பொருளாதார நாட்டங்களும், ஆக்கக் கூறுகளும், தேவைக்கேற்ற நோக்கங்களும் இவ்வூக்கமுள்ள சமுதாயத்தை அமைக்கவதவுகின்றன. எங்களது நாளாந்த தேவைகளுக்குதவியாக சிக்கலான பொறிகருவிகளை நாம் அமைத்துள்ளோம். மனிதன் இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் முறையை இன்று அறிந்துள்ளான்; ஆனால் அதே வேளையில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த அவனால் முடியவில்லை. இதுவே அந்தத்தில் ஏற்படக்கூடிய அவனது தோல்விக்குக் காரணமாக அமைந்து அவனது வெற்றிகளை அழிக்கக் கூடும். நேர்மையற்ற. ஆணவமயமான சிந்தனையானது பிறரைக் குறைவாக மதிக்கச் செய்கின்றது; இது தனது சகாக்களுடன் இணைந்து செயலாற்றி மனிதவினத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகவும், நல்லதொரு எதிர்காலத்திற்காகவும் முயற்சிப்பதைத் தடை செய்கின்றது. உலகில் இன்று நிலவும் பல அநீதியான செயல்கள் மனிதனைப் பற்றி மனிதன் நன்கு உணரவில்லை என்பதையும், நேர்மையற்ற சிந்தனையின் பயனாக தென்னாபிரிக்காவிற் காணப்படும் இனப்பாகுபாடு, எமது இலங்கையிற்கூட இருக்கும் சாதிப்பாகுபாடு போன்ற அஞ்ஞான இரக்கமற்ற செயல்களைச் சரியானவை என்று காட்டித் தாம் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கைகளில் தோல்வி காண்கின்றான், மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையிலுள்ள தடைகள், தனது இயற்கையான தன்மைகள் பற்றிய கருத்துக்களை அவனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதிருக்கின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

விஞ்ஞானரீதியாக ஆக்கும் திறன் இன்று உலகின் அரைப்பங்கிலாவது குறைவின்றியிருக்கின்றது. இவ்வாக்கும் திறன் உலகம் முழுதும் பரவல் வேண்டும். அது விளக்கமுள்ளவொன்றாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அதாவது, 'ஏன் ஆக்கம்' என்பதையும் சேர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். விஞ்ஞானமும், தொழில் நுட்பமும், மனிதனுக்காக மனிதனால், ஆக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மனிதன் தன்னையுணரவும், தனது இயற்கைப்பண்பைக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரவும், தேவையான உதவியில் ஆசிரியனது உதாரணத்தின் முக்கியத்துவம் குறைவானதாகக் கணிக்கப்படலாகாது. அவன் விரும்பினும், விரும்பாவிடினும், வாழ்க்கையின் ஒரு கோணத்தை வகுப்பறையிற் காட்டுகின்றான். நடுநிலையாளனாக அவனிருக்க முடியாது. மனிதரையணுகும் முறையில் அவன் உணர்ச்சி உள்ளவனாகவிருக்க வேண்டும். அவனது வகுப்பறையில் உணர்ந்து கொள்வதிலும் பார்க்க அவனிடமிருந்து அனேகமான வற்றை மாணவர்கள் கண்ணாலும் காதாலும் உய்த்துணர்ந்து தமதாக்கிக் கொள்ளுகின்றனர்.

ஆகையால் ஓர் ஆசிரியனது அடிப்படைப் பணியானது, வளமாக் கப்பட்ட உணர்ச்சிமிக்க, துணிவுள்ள மனிதர்களை ஆக்குதலேயென வரையறை செய்யப்படல்வேண்டும். அனேகமாக ஆசிரியனது கடமை ஆசிரியத்தொழிலுக்கு உள்ளும் புறமும் தவறாக எடைபோடப்படுகின்றது. இதன் முடிவு, இன்றைய உலகின் தேவைகளுக்கேற்பச் செயல்படுவதற்கு ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் தேவையான கல்வி மறுமலர்ச்சிக் கல்வியைப்பற்றி அதிகம் தெரியாதவர்களும், ஒருமுகமானதும், ஒடுங்கியதுமான அபிப்பிராயங்களையுடையவர்களதும் தீவிர எதிர்ப்புகளுக்கிடையே நத்தை வேகத்தில் ஏற்படுகின்றது. பிள்ளைகளின் கல்வியென்பது பல்கலைக்கழகப் பிரவேசத்திற்குத் தயார் செய்வதற்கு மட்டுமன்றி வேறொன்றிற்குமல்ல வென்ற அபிப்பிராயங்கொண்ட கோட்பாடளவேயான வாதம்புரியும் பல்கலைக் கழகத்தினர் உள்ளனர். விஞ்ஞானிகள் கலைத்துறையின் வளர்ச்சிக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பவர்களாகவும், வேறு சிலர் கல்வியின்

வளர்ச்சியைத் தனியே தேர்வு முடிவுகளைக்கொண்டு அளப்பவர்களாகவுமுள்ளனர். ஆசிரியனின் கடமை உணர முடியாததாக விருப்பதால் அதை இவ்வாறு எந்த அளவு கோலைக் கொண்டும், அளவிட முடியாது. இத்தகைய கலாசாரக் குறைபாட்டை நீக்குவதற்கு முதற்கண், ஆசிரியர்கள் தம்மைத் தாமேயுணர்ந்து கொண்டு, தமது தனிப்பற்றிற்குரிய தற்கோள்களை மதிப்பீடு செய்துவரல் வேண்டும். ஆசிரிய சங்கங்கள், தமது நிகழ்ச்சி நிரலில் முதலாவதாக ஆசிரிய வாழ்க்கைத் தொழிலினுள், வாழ்க்கைத் தொழிலுக்குரிய பழக்க நடக்கையைப் பாதுகாக்க வழிசெய்தும், ஆசிரியர்கள், நாளை குடிமக்களாகிய இன்றைய குழந்தைகளை நல்வழிப்படுத்திப் பேணி வளர்க்கும், தமது கடமையைச் செவ்வனே செய்வதற்குத் தேவையான வாழ்க்கைத் தொழிலுக்குரிய மனப்பான்மையைப் பெற்றுக் கொடுத்தலும் வேண்டும்.

வெற்றிகரமான கல்விப்போதனைக்குத் தேவையான அடிப்படைத் தகுதிகளில் ஒன்றான சுதந்திரம் தீவிர எச்சரிக்கையுடன் வழங்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. சுதந்திரமில்லாமற் கல்வியில்லை; ஆசிரியனது சொற்களுடன் இணைந்திருக்கும்வரை கற்பவன் கற்கமுடியாது, அவன் தானாகக் கற்பதற்குவேண்டிய சுதந்திரம் இருந்தால் மட்டுமே கற்கமுடியும். ஆகையால் வகுப்பறையிலுள்ள ஆசிரிய மாணவ தொடர்பானது இயல்பாகவமைந்து கற்பதற்கு வேண்டிய ஊக்கத்தை அளிப்பதாகவமைதல் வேண்டும். மேலும், சிறந்த ஆசிரியர்கள் எக்காலத்தும் அறிந்திருந்த உண்மையிதுவே.

ஆகையாற் கற்றல் என்பது கற்பவரின் விவேகம், சுதந்திரம் ஆகியவற்றிற்குத் தடையகற்றப்பட்ட முறையில் இயங்குவதேயாகும். இத்தன்மையானது முழுக்கல்வி முறையும் சுதந்திரமாக வியங்கும் போது மட்டுமே ஏற்படக்கூடியதாகும். ஆசிரியன் தனது வகுப்பறையில் தான் எதைச் செய்யவிரும்புகின்றான் என்பதை நிர்ணயிப்பதற்கு அவனுக்குச் சுதந்திரம் இருத்தல் அவசியம். பாடசாலை மாணவரின் தேவைகள், ஆசிரியரின் அனுபவம். மாணவரின் விருப்பம் ஆகியன பாடத்திட்டத்தின் தன்மையை நிர்ணயித்தல் வேண்டும். வளைந்து

கொடுக்காத நடைமுறையொழுங்கும், பாடசாலையிலுள்ள பிற மேலதிகாரிகளின் சட்டதிட்டங்களும், பாடசாலைக்குப் புறத்தே மிகச் சேய்மையிலான வேறு உயரதிகாரிகளும், கற்பதற்குத் தேவையான ஆர்வத்தை இலகுவில் அழித்துவிட முடியும். நன்கு விபரிக்கப்பட்ட ஒரு 'பாடம்' கற்பிக்கப்படும் பாடசாலையினுள், அதில் ஈடுபட்டிருப்போர் சுதந்திரமாகத் திட்டமிடவும், இயங்கவுமனுமதிக்கப்படல் வேண்டும். அவர்கள் மீது நம்பிக்கையிருத்தல் வேண்டும்.

கற்பித்தல் என்பது ஒரு வாழ்க்கைத் தொழிலாக அமைய வேண்டுமாயின், அதற்கெனச் சில சிறப்புத் தேவைகளிருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியனின் சுதந்திரத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படுமாயின், அவனது தொழில் நடைமுறையொழுங்காக மாற்றமடையும். தன் விருப்பநிலைக்குப் பங்க மேற்படுமாயின், ஒரு தொழிலில் ஊக்கமும், உற்சாகமும் தடைப்படும். ஆனால் அவைகள் கற்றலிலும், கற்பித்தலிலுமேயிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், இவைகள், கடமையுணர்ச்சிமிக்க உற்சாகமுள்ள மாணவனும், கடமையுணர்ச்சிமிக்க உற்சாகமுள்ள ஆசிரியனும், தம்மிச்சையாக ஒன்றிணைவதால் ஏற்படுகின்றது. ஆசிரியருக்கும், மாணவருக்குமுள்ள தொடர்பிலும், தனிவகுப்பிற்கும், பாடசாலைக்கும் வாழ்க்கையின் பன்முக நிலைக்கும் மிக நெருக்கமான பிணைப்பு ஏற்படாவிடின் ஆசிரியர்களும், அதனாற் கல்வியும் விருத்தியற்றனவாகும்.

ஆசிரியரின் சுதந்திரமென்பது, கடமையுணர்ச்சியையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. ஆசிரியர், நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்களாகக் கொள்ளப்பட வேண்டுமாயின், அவர்கள் தாம், கட்டுப்பாடும், அறிவுமுள்ளவர்கள் என நிரூபித்தல் வேண்டும். அவர்கள் சுதந்திரமான ஒரு சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய சுதந்திரமான குடிமக்களை ஆக்குவதற்குச், சுதந்திரமான சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த சுதந்திரமான குடிமக்களாக இருத்தலவசியம். இன்றையவுலகின் உன்னத தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்குத் தகுதியானவர்களாக இருக்க வேண்டுமாயின், ஆசிரியர்கள் தனிப்பட்டமுறையிலும், தமது வாழ்க்கைத் தொழிற் சங்கங்கள் மூலம், தமது அடிப்படை நோக்கங்களையிட்டு

மறுபரிசீலனை செய்தல் வேண்டும், ஆசிரியரின், அடிப்படை உரிமையின்றலையீடும் வெளியுலக அதிகாரிகளைக் கண்டிக்கும் அதே வேளையில், ஆசிரியத் தொழிலுக்கு மாசு கற்பிக்கும், கீழ்த்தரமான செயல்கள் வன்மையாகக் கண்டிக்கப்படவேண்டியவையாகும். ஆசிரியர்கள் சிறந்த குணவியல்புகளையுடையவர்களாகவும் கடமையுணர்ச்சியுடையவர்களாகவும், உயர்ந்தவெண்ணங்களையுடையவர்களாகவும், இருத்தல் வேண்டும். இதில் அவர்கள் தவறு வார்களேயாயின், அவர்கள் தமது வாழ்க்கைத்தொழிலின் கடமையிலும் தவறியவர்களாவார்கள்.

இன்றையவுலகின் ஆசிரியர்களிடமிருந்து அதிகம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. ஏனெனில், மனிதாபிமானமுள்ள, திறமையுள்ள, தகுதியுள்ள மனிதரை நாம் ஆக்கமுடியுமாவென்பதைப் பொறுத்தே மனிதகுலத்தின் எதிர்காலமும், சுபீட்சமும் தங்கியுள்ளன. மனிதன் சுபீட்சம் நிறைந்த வாழ்வை எதிர்நோக்குகின்றான். சுபீட்சமென்பது இங்கு நேரிடையானதும், விஞ்ஞான ரீதியிலானதுமாகும். அவன் பொறிவழிவாழ்வை அடக்க வேண்டும். சமூகத்தின் பொன், பொருள் ஆசையினின்றும் அவனால் விலகமுடியாது. சில எதிரிடையான தாக்கங்கள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் தோன்றி எமது வாழ்விற் புகுந்து எமது நல்லியல்புகள் மறையக் காரணமாகிய, மாயையிலும், எதிர்மறை விழுமியத்திலும், பற்று வைக்கும்படி செய்கின்றன. கல்வியானது, உண்மையையும் முருகையையும் நிலை பெறச்செய்யப் பயன்படுத்தல் வேண்டும். கல்வியே மனிதனின் உண்மையான தேவைகளைத் திருப்தி செய்யக்கூடியது. இத்தேவைகள் உளம் சார்ந்த, உணர்ச்சிசார்ந்த, அறிவுசார்ந்த, பொருளியல் தொடர்பான, சமூக ரீதியான, பண்பாட்டு ரீதியானவையாக இருக்கலாம். ஆகையால், முன்பு எப்போதையாக காட்டிலும் இன்று கல்வி ஆசிரியனின் பொறுப்பில் மிகவதிகவளவில் தங்கியுள்ளது.

மேலெழுந்தவாரியான தோற்றத்திற்கும் உண்மைத் தோற்றத்திற்குமிடையில் இன்று இல்லாமலிருக்கும் சமநிலையைச் சீராக்குவதே ஆசிரியனின் தலையாய கடமையாகவுள்ளது. அவனது

உண்மையான கடமையைச் சரிவரச் செய்யவிடாது சமூக, அரசியற்ற லையீடுகள் இன்று குறுக்கிடுகின்றன என்பதுவுண்மையே. இத்தலை யீடுகள் அவதானிக்கப்பட வேண்டியவை; சில வேளைகளில் அவை ஆபத்தானவையாகவும். சில சமயங்களில் நன்மையானவையாகவும் இருக்கலாம். ஆசிரியனின் கடமையானது விவேகம், மனிதாபி மானம், ஆகியவற்றை வெளிக்கொண்டு வருமாறு மனிதவினத்தின் தேவைகளுக்கேற்பச் செயற்படுவதாகும். இக் குணவியல்புகளை ஆசிரியர்களும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். சொற்ப சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது சிறார்களும் இவற்றைப் பெறவழி செய்தல் வேண்டும். நலிந்த நிலையிலுள்ள அவர்கள் தமக்கு வேண்டிய ஆதாரத்தைப்பெற ஆசிரியரிலேயே தங்கியிருப்பர்.

கற்பித்தல் என்பது ஒரு வாழ்க்கைத் தொழிலாகும்; அது ஒரு சிறிய சமூகப்பணியல்ல, மிகவதிகவளவு சிந்தனையும், கற்பனையு மின்றி அதை நிறைவு செய்யமுடியாது; அதற்கு மிகவுயர்ந்த குறிக் கோள்கள் தேவை; அதற்கு இயற்கையைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் வேண்டும்; அதே வேளையில்; தாம் என்ன செய்கின்றோம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டவர்களுக்கு மிகுந்த திருப்தியைக் கொடுக்க வல்லது. ஒரு நாட்டின் எதிர்காலம் அதன் ஆசிரியர்களிலேயே தங்கி யுள்ளது. ஆசிரியத்துவம், வாழ்க்கைத் தொழிலுக்குரிய இலட்சியங் களைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியப்பணி, பிற மனிதருக் காற்றும் சேவையாகும்; ஆசிரியன், தன்னிச்சையாகவிருத்தல் முடியாது.

அதிகாரம் - 19

கல்வியும் உலகநெறியும்

“ஒரு நாடு, ஒரு மரபு, ஒரு பண்பாடு ஆகியவற்றிலே தன்னைக் கட்டுப்படுத்தும் மனிதன் தன் வளர்ச்சியை மட்டுப்படுத்துகின்றான்.” என்பது மூதறிஞர்கள் வாக்கு.

இத்தகைய நோக்குடைய மனிதன் கல்வித்துறையிற் செல்வாக்கையும், பாதிப்பையும் விளைவிக்கும்போது சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியும், நாட்டின் வளர்ச்சியும் தவறான வழியிற் சென்று உலக அமைதியையும் முன்னேற்றத்தையும் சீர்குலைத்தல் கூடும். வியத்தகு முன்னேற்றம் கண்ட ஜெர்மனி இரண்டாம் உலகப்போரில் ஈடுபட்டு உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிற் பேரழிவு ஏற்பட வழிவகுத்த வரலாறு அரசியல் நிபுணர்கள், இராஜதந்திரிகளின் உள்ளங்களிற் சிந்தனை அலைகளை எழுப்பியது போலவே கல்வியியல் அறிஞர்களின் சிந்தனைக்குப் பொருளாகியது.

உலகில் எழும் போர்கள் மக்களின் உள்ளங்களிலே தொடங்கப்படுதலின், அவர்களின் உள்ளங்களிலேயே அமைதியின் அரண்கள் கட்டப்படுதல் வேண்டும். உலகிற் போர் மூளுவதற்கான வேற்றுமைகளை வளர்க்கும் மக்களின் ஐயத்திற்கும் அவநம்பிக்கைக்கும் பொதுக்காரணமாக மக்கள் வரலாறு முழுவதிலும் காணப்படுவது அம்மக்களில் ஒரு திறத்தினர் மற்றோரின் வாழ்க்கைமுறை, வழியைப் பற்றிப் பூண்டுள அறியாமையேயாகும். மனிதனின் கண்ணியத்திற்கு அவசியமானவையாயுள்ள பண்பாட்டுப் பரவலும், நீதி, சுதந்திரம், அமைதி என்பவற்றிற்காய மன்பதைக் கல்வியும் எல்லா நாடுகளும் பரஸ்பர உதவி, அக்கறையுணர்வோடு முழுமையாக ஆற்றும் புனிதக் கடமைகளின் கூறுகளாகும்.

போரின் வித்துக்கள் மக்கள் உள்ளங்களில் விதைக்கப்படுதலின், சமாதானத்தின் அரண்கள் மன்பதையின் அறிவுத் திண்மைப் பாட்டிலும், அறவொருமைப்பாட்டிலும் கட்டி எழுப்பப்படல் வேண்டும்.

ஹிரோஷிமா, நாகசாகி ஆகிய நகர்கள் அணுக்குண்டு வீச்சினாற் சிதைவுண்டபின் உலகப் போர் முடிவுற வேண்டிய நிலை உண்டாயிற்று. இதன்வழி உலக அமைதிகாக்கும் நிறுவனமொன்றை அமைக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம் உருவாகி மேலோங்க, அத்தகைய சிந்தனைத்தெளிவு காரணமாயிற்று.

“அமைதி, வழுவாது நிலை நாட்டப்படவேண்டுமாயின், அது மன்பதையின் தார்மிக அறிவுத் திண்மைப்பாட்டின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படவேண்டும்” எனும் விழுமிய தத்துவத்தின் அடிப்படையில், இக்காலத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. இது உலக மக்களுக்கு நம்பிக்கையொளிகாலும் கலங்கரை விளக்கமாக நிறுவப்பட்டதும், மன்பதையின் மேம்பாட்டையும் அமைதியின் அருமைப்பாட்டையும் உணர்ந்து அதன் நோக்கங்களை வகுத்துக் கொண்டது.

எனவே ஐக்கிய நாடுகள் சங்கம் அமைதியையும், பாதுகாப்பையும் பேணுதல், நாடுகளிடையே நட்புறவுகளை வளர்த்தல், சமுதாயப், பொருளாதார, மனிதாபிமானப் பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணல், மனித உரிமைகளினதும், சுதந்திரங்களினதும் மதிப்பை உயர்த்தல் ஆகியவற்றைத் தம் பணிகளுக்குரிய நோக்கங்களாக ஏற்றுக் கொண்டது.

கல்வி, விஞ்ஞானம், பண்பாடு என்னும் முத்துறைகளிலும் தன் நோக்கங்களுக்கு இயைந்த பணியாற்ற ஐக்கிய நாடுகள் சங்கம், ஐக்கிய நாடுகள் கல்வி விஞ்ஞான பண்பாட்டுச் சங்கம் எனும் நிறுவனத்தை 1945ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் பதினாறாம் நாள் தொடங்கியது. இப் பெயரைக்கொண்ட உலக நாடுகளின் கல்வியியல் விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு, பிரித்தானியாவின் அன்றைய முதல் அமைச்சர் மாண்புமிகு அட்லி அவர்களால் இலண்டன் மாநகரிலே ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது.

ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பின் தோற்றம், கல்விச் சிந்தனை வரலாற்றில் ஒரு புது யுகத்தின்

ஆரம்பத்தினைக் குறிக்கிறது. தனிமனிதனின் முழு வளர்ச்சி, சமுதாயத்தின் மேம்பாடு, நாட்டு முன்னேற்றம் என்பன கல்வியின் நோக்கங்களாகப் பரிணமித்த நிலை விரிவடைந்து, உலக அமைதியும், முன்னேற்றமும் கல்வியின் நோக்கங்களாகப் போற்றப்படும் நவீன கருத்து உதயம் கண்டுள்ளது. நவீன வரலாற்றுப் போதனையின் குழுவியாகிய சர்வதேசிய விளக்கம் என்னும் உன்னத நோக்கத்தைச் சாதனையாக்க ஐக்கிய நாடுகள் சங்கமும் அதன் கிளையான ஐக்கிய நாடுகள் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பும் கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக அயராது உழைத்து வருகின்றன.

ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்புத் தன் சீரிய பணிகளை ஆற்ற மூன்று உறுப்புக்களை, அதாவது பொதுப் பேரவை, செயற்குழு, செயலகம் என்பவற்றினைக் கருவிகளாகக் கொண்டுள்ளது. அவற்றின் செயற்பாடுகளும், பணிகளும் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. உறுப்புரிமை நாட்டரசுகளின் பேராளர்களை - பிரதிநிதிகளை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட பொதுப் பேரவை ஈராண்டுக்கு ஒருமுறை கூடுவது வழக்கம். செயற்குழுவின் தெரிவு, நெறியாளர் நாயகத்தின் நியமனம், புதிய உறுப்பினர்களைச் சேர்த்தல், கொள்கைகள், முக்கிய செயற் கோவைகளைத் தீர்மானித்தல், நிதிப் பிரமாணங்களை நிறைவேற்றுதல், செலவுத்திட்ட வாக்களிப்பு, உடன்பாடுகளை அங்கீகரித்தல், உறுப்பு நாடுகட்கு அவற்றைப் பரிந்துரைத்தல் என்னும் செயற்பாடுகளைப் பொதுப்பேரவை செயலாற்றி வருகின்றது.

செயற்குழுவின் பொதுப்பேரவையில் உள்ள பிரதிநிதிகளில் இருபத்து நான்கு பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அங்கத்தவராவர். பொதுப் பேரவையின் தலைவர் தனது தலைமைப் பதவி காரணமாகச் செயற்குழுவின் ஆலோசக அங்கத்தவராக இருப்பார். மேலும் இக்குழு வருடத்திற்கு இருமுறை கூடும். பொதுப்பேரவையின் நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரித்து, அவ்வமைப்பின் செயல் நிலை செயற்படுவதையும் இது மேற்பார்வை செய்கிறது. அத்துடன் புதிய உறுப்பு நாடுகளின் சேர்வினைப் பரிந்துரைப்பதுடன் நெறியாளர் நாயகம் ஒருவரை நியமனத்திற்குத் தெரிகிறது.

செயலகத்திற்கு உறுப்பு நாடுகளிலிருந்து சர்வதேச நிர்வாக சேவைக்கு ஆயிரம்பேர் தெரியப்படுவர். இதன் தலைமை நிலையம் பாரிஸ் மாநகரில் உள்ளது. கல்வி, இயற்கை விஞ்ஞானம், சமூக விஞ்ஞானம், பண்பாட்டு அலுவல்கள் ஆகிய பல்வேறு துறைகளுக்கு இச்செயலகத்திற் பிரிவுகள் உள.

உலகப்போர்க் கொடுமைகளால் அல்லலுற்ற நாடுகட்கு ஆறுதலும் மாறுதலும் தரத்தோன்றிய ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பின் வளர்ச்சி போற்றத்தக்கதாகும். “உலகின் மனச்சான்றின் சின்னம்” எனப் பண்டித ஜவகர்லால் நேருவினாற் புகழப்பட்ட ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பின் வளர்ச்சியில் மூன்று கட்டங்கள் உள.

முதற்கட்டத்திற் கல்வி வாயிலாக உலக அமைதிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் உறுதுணைபுரிதலைத் தலையாய நோக்காகக் கொண்டுள்ள விழுமிய யாப்பினை 1945இல் இலண்டன் மாநகரில் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு வகுத்துக் கொண்டது. அப்போது தளர் நடைபயிலும் பருவத்திலிருந்த இந்நிறுவனத்திற் பல நாடுகள் சேரவில்லை. 1946இல் நிகழ்ந்த முதற் பேரவைக் கூட்டத்தில் இருபத்துநாலு நாடுகளே பங்குபற்றின.

இரண்டாவது கட்டத்தில், முதற்கட்டக் காலப்பிரிவில் இவ்வமைப்பில் உறுப்புரிமை பெறாத சோவியத் இரஷ்யாவும் பிற ஆறு பொதுவுடைமை நாடுகளும் 1953இல் அந்நிறுவனத்திற் சேர்ந்து கொண்டன. உலகப் பொதுமை என்னும் இலக்கினை நோக்கி இந்நிறுவனம் வீறுநடைபோட்டு முன்னேற இந்நிகழ்ச்சி பெரிதும் உதவியுள்ளது.

மூன்றாவது கட்டத்திற் புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற பதினெட்டு ஆபிரிக்க நாடுகள் 1960இல் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பில் உறுப்புரிமை பெற்றன. உலகில் அடிமை நிலை, குடியேற்ற நாட்டாட்சி முறை என்பன ஒழியவேண்டுமெனக் கோரிக்கை விடுத்த இந்தியத் தத்துவமேதை கலாநிதி

இராதாகிருஷ்ணன் அப்போது கூறிய “குடியேற்ற நாட்டாட்சி முறை ஒழிக்கப்படும்வரை போரின் முக்கிய காரணமொன்று உலகிலிருந்து மறையாது” என்னும் வார்த்தைகள், இந்நிறுவன அமைப்பின் வளர்ச்சி அளவிலும் தரத்திலும் சிறந்தோங்க வழிகோலின.

இவ்வாறு விரிந்த வளர்ச்சிகண்ட ஐக்கியநாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு 4-11-71 இல் தனது வெள்ளிவிழாவைக் கொண்டாடியபோது வளம் அடைந்த நாடுகள், வளரும் நாடுகள், புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகள் முதலாம் பல்பிரிவினவாய நூற்றிருபத்தேழு நாடுகள் அதன் உறுப்புரிமையைப் பெற்றிருந்தன. உலகப் பொதுமை என்னும் இலக்கினை அடைவதில் இந்நிறுவன அமைப்புப் படிப்படியாக முன்னேறி வருவதை அதன் வளர்ச்சியும் வாழ்வும் விளம்புகின்றன.

1945 இல் உலகு, கற்றோர்க்கும், கல்வியறிவு அற்றோர்க்கும் இடையிற் பிரிவுபட்டிருந்ததை உணர்ந்த ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு அறியாமை இருளை நீக்கக் கல்வியொளியை உலகெங்கணும் பரப்புதலே செயற்குரிய பணியென உறுதி செய்தது. ஆசியா, ஆபிரிக்கா, இலத்தீன் அமெரிக்கா ஆகிய கண்டங்களிற் கல்வித்துறையிற் பேரளவில் வேற்றுமைகள் நிலவுதலையறிந்த இந்நிறுவனம் உலக நாடுகளிலுள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் இலவசக் கட்டாய முதனிலைக் கல்வியளிப்பதை அடிப்படையாகவும், 1980ஆம் ஆண்டுவரையில் இடைநிலைக் கல்வியும் உயர்நிலைக் கல்வியும் அளிப்பதிற் பெருமுன்னேற்றங் காணலை நோக்கமாகவும் வகுத்துக்கொண்டது. எனவே இந்நோக்கத்தை அடைய ஆசிய மாதிரிக் கல்வித்திட்டம், அடிஸ் அபாபாத் திட்டம், சண்டியாகோ செயற்றிட்டம் என்னும் கல்வித் திட்டங்களை முறையே ஆசியா, ஆபிரிக்கா, இலத்தீன் அமெரிக்கா ஆகிய கண்டங்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காக இந்நிறுவன அமைப்புத் தீட்டியுள்ளது. இவை காரணமாக உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் படிப்பறிவின்மை வீதம் குறைந்ததாயினும் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதோர் தொகை குறைய

வில்லை. இம்முரண்பட்ட நிலைக்கு உலகக் குடிசனப் பெருக்க மிகுதி காரணம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது.

1961இல் இந்தியாவில் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதோர் தொகை 3,300 இலட்சம் பேராகவும், உலகில் 7,400 இலட்சம் பேராகவும், 1971 இல் இந்தியாவில் 3,820 இலட்சம் பேராகவும், உலகில் 8,500 இலட்சம் பேராகவும் இருந்தனர். குடிசனத் தொகைப் பெருக்க மிகுதிக் கேற்பப் படிப்பறிவற்றோர் தொகை அதிகரிப்பினும் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்புப் படிப்பறிவின்மைக்கு எதிராகத் தொடுத்த போர் தளர்ச்சி காணவில்லை. எனவே, எழுதுவதற் குரிய உலகப் படிப்பறிவுப் பரிசோதனைத் திட்டமொன்று வேண்டு மென்னும் கொள்கையை இந்நிறுவனம் வகுத்துக்கொண்டது. 1965 இல் ஈரானின் தலைநகரமான டெஹ்ரானில் நிகழ்ந்த இவ்வமைப்பின் மாநாட்டிற் செயல் நிலைப் படிப்பறிவுத்திட்ட நிரல் ஒன்று ஏற்கப்பட்டது. படிப்பறிவிற்கும் படிநிலை வளர்ச்சிக்கும் உறவொருமைப்பாடு, புது முறைக் கற்றலுக்கும் கற்பித்தலுக்கும் முக்கியத்துவம் என்பன இத்திட்ட நிரலின் சிறப்பியல்புகளாய் மிளிர்கின்றன. எனவே, இவ்வமைப்பின், இப் பணிகளின் பயனாக உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கல்வி விரிவு ஏற்பட்டுள்ளது. இக் கல்வி விரிவின் தன்மையை விளக்கப் பள்ளிகளிற் சேர்வோர் தொகை இரு மடங்காதல், கல்விச் செலவு மும்மடங்காதல் 22,000 இலட்சம் முதியோர் படிப்பறிவு பெற்றுள்ளமை ஆகியன சான்று பகர்கின்றன.

இவ்வாறு ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பின் கல்வித் திட்டத்தினாற் கல்விப் பெருக்கம் ஏற்பட்டுக் கற்றோர் தொகை பல்கியதை அடுத்துக் கற்றோரிடையே வேலையில் லாக் கொடுமையும் தலை தூக்கியுள்ளது. எதிர்காலத்தில் 'அனைவர்க்கும் கல்வி' என்னும் குடியாட்சிப் போக்கு கல்வியுலகில் தொடர்ந்து வளரும் வேளையில் தேசிய வளர்ச்சி அமைப்பிற் கிணங்கக் கல்வியமைப்பு புத்துருவம் பெறல் பெரிதும் வேண்டற் பாலது.

அமைதிக் காலக் கல்விப்பணியில் ஈடுபட்டுக் கல்விப் பெருக்கம் விளைய உழைத்தது போலவே நெருக்கடியும் பதற்றமும் நிலவும் பகுதிகளிலும்கூட இந்நிறுவன அமைப்பு அரும்பணியாற்றியுள்ளது. அரசியற் பட்டநிலை காரணமாக அகதிகள் கல்வியுரிமையையும் பிற மனித உரிமைகளையும் பெறச் சிரமங்கள் தோன்றும்போது இவ்வமைப்பு மறு வாழ்வுத்திட்ட நிரல்கள் வகுத்துப் பணிபுரிந்துள்ளது. அராபிய அகதிகளின் பிள்ளைகள், கிரேக்க அகதிகளின் பிள்ளைகள் ஆகியோருக்கு இந்நிறுவனம் நெருக்கடி காலக் கல்விப் பணியாற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது; கொரியா, சிரியா, லைபனான் ஆகிய நாடுகளிலும் இவ்வகைப் பணியாற்றி உள்ளது. மேலும் சர்வதேச வேலைமுகாம் இயக்கத்திற்கு விடுத்த வேண்டுகோள் மூலம் நோர்மண்டியிலுள்ள வலோன் நூல் நிலையத்தை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றிய இதன் அருஞ்செயலும் நினைவு கூர்தற்குரியது.

“அனைவர்க்கும் கல்வி” என்னும் உன்னத நோக்கத்தோடு அமைதிக்காலத்திலும் பதற்றக் காலத்திலும் சீரிய பணிபுரிவதோட மையாது ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு அறிவுத்துறைக் கூட்டுறவு பெருகி உலகிற்கு நலம் பயக்கும் வழிகோலி வருகின்றது. கல்வித்துறையிற் சர்வதேசக்கூட்டுறவுக்குரிய காரணியாக விளங்கும் இந்நிறுவனம் விஞ்ஞான உலக அமைதிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும், பயன்படவும், நாடுகளிடையே கூட்டுறவு வளரவும் அயராது உழைத்து வருகின்றது. அணுசக்தியை ஆக்கப் பணிகட்குப் பயன்படுத்த இந்நிறுவனம் ஊக்கமும் தூண்டுதலும் அளிக்கின்றது. மேலும் சர்வதேசப் பூப்பெளதிக ஆண்டு, சர்வதேசக் கடலியல் திட்டநிரல், சர்வதேச ரீதியிற் பத்தாண்டு, வரண்டவலய வரட்சித்திட்டம் போன்ற அறிவுத்துறைக் கூட்டுறவுக்கான செயற்கோவைகளை இந்நிறுவனம் உலகிற்கு அளித்துள்ளது. இக் கூட்டுறவுத் தொடரில் விஞ்ஞான ஆய்வில் நவீன போக்குகளின் பரப்பாய்வு. மன்பதையின் கலாசார விஞ்ஞான நோக்கு வரலாறு என்பன இணைப்புக்களாக அமைகின்றன. 1946ஆம் ஆண்டில் இவ் அமைப்பின் அப்போதைய நெறியாளர் நாயகம் கலாநிதி ஜீலியன்

ஹக்ஸ்லியினால் தொடங்கப்பட்ட 'மன்பதை வரலாறு' என்னும் நூலகப் பணி இருபதாண்டுகளின் பின் வெளியீடாகக் கனிந்துள்ளது.

மேலும், விஞ்ஞானத்தை உலக நாடுகளின் வளர்ச்சிக்காக நெறிப்படுத்தும் திட்டங்களையும் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு வரையறை செய்துள்ளது. ஆசியா, ஆபிரிக்கா, இலத்தீன் அமெரிக்கா ஆகிய கண்டங்களிலுள்ள வளரும் நாடுகளின் முன்னேற்றத்திற்காகக் கஸ்டாசியத் திட்டம், கஸ்டாபிரிக்கத் திட்டம், கஸ்டலாத் திட்டம் என்பன இந்நிறுவன அமைப்பினால் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கியைய அக்கண்ட நாடுகளின் பொருளாதார நிலை மேம்பாட்டிற்காகக் குடிசனத் தொகையின் ஒவ்வொரு பத்து இலட்சம் பேருக்கு ஆயிரம் பேர் விழுக்காடாக விஞ்ஞானத்துறை ஆளணியையுரு வாக்குதற்குரிய பயிற்சியளிக்கப்படும். இவ்விலக்கையடைய ஒவ்வொரு நாடும் 1980 ஆம் ஆண்டின் இறுதி வரையில் தன் முழு மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் ஒரு வீதத்தை ஆராய்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் முதலீடு செய்யுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

இனவாதம், இனபேதம் மக்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஆகியன கைக்கொள்ளப்படலால், உலகிற் போரும் நாசமும் விளைகின்றன. இதனை உணர்ந்த ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு இன வாதத்திற்கும் இனபேதத்திற்கும் எதிராகக் கருத்துப்போர் தொடுத்துள்ளது. "மாந்தர் அனைவரும் பிறப்பினாற் சுதந்தரமுடையோர். அவர்கள் கண்ணியத்திலும் உரிமைகளிலும் சமத்துவமுடையோர்", என்பதே இந் நிறுவனத்தின் தாரக மந்திரம். 1951ஆம் ஆண்டில் இனம் பற்றிய கூற்று ஒன்றை இது வெளியிட்டது. 1955ஆம் ஆண்டில் தென்னாபிரிக்கா இந்நிறுவன அமைப்பிலிருந்து விலகியது. 1963 ஆம் ஆண்டிற் கல்வியில் வேற்றுமைக்கெதிரான சர்வதேச உடன்பாடொன்றை இந்நிறுவனத்தில் உறுப்புரிமை பெற்ற பதினாறு நாடுகள் அங்கீகரித்தன. 1967இல் இந்நிறுவனம் இனம், இனக்காழ்ப்பு பற்றிய பிரகடனமொன்றை நிறைவேற்றியது. மேலும் மனித உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேசச் சட்டமொன்றும் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

பெண்களுக்குச் சம வாக்குரிமை, அடிமை நிலையிலிருந்து விடுதலை என்பன கிடைக்கவும் இந்நிறுவனம் உழைத்துள்ளது. இதற்குத் துணைபுரிவதற்காக ஒரு நாட்டிற் கல்வி பயிலும் பெண்களின் தொகை அந்நாட்டின் அரசியற் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் அளவோடு நேர்த்தொடர்பு உடையது என்னும் கொள்கையை இந்நிறுவன அமைப்புப் போற்றி இருகின்றது.

உலக மக்கள் சமுதாயத்திற் சமத்துவம் காணும் போரில் வாழ்க்கைத் தரத்தின் உயர்வு, வேலைவாய்ப்புப் பெருக்கம், சமுதாயப் பொருளாதார நிலைமைகளின் சீர்திருத்தம் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுதலை ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு தெளிவாக உணர்ந்துள்ளது. அதனால் உடனலம் பேணல், சூழலிலுள்ள இயற்கை மூல வளங்களைப் பயன்படுத்தல், கண்ணியமான வீட்டு வாழ்வு, ஓய்வின்பம் துய்க்கும் உரிமை என்பன சிறப்பிடம் பெறும் அடிப்படைக் கல்வி மூலம் வாழ்க்கை முன்னேற்றம் காண நிலையங்கள் பலவற்றை இது நிறுவிியுள்ளது.

எகிப்திலுள்ள நைல் நதியின் குறுக்கே அஸ்வான் அணைக் கட்டு அமைக்கும் வேலை நடைபெற்றபோது நியூபியா நினைவுச் சின்னங்களை அழியாமற் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம் தோன்றியது. அப்போது அந்நினைவுச் சின்னங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டுமென ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு ஒரு முகமாகத் தீர்மானித்தது. அதன் விளைவாக அபூசின் பலின் ஆலயங்கள் இரண்டு பெயர்தெடுக்கப்பட்டு அழிவு நிகழ்தற்கியலா உயரமான இடமொன்றில் நிருமாணிக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சம்பவத்தின் பின் பண்பாட்டு ஒருமைப்பாடும் மனிதப் பொறுப்புணர்ச்சியும் இணையும் இந்நிறுவன அமைப்பின் கொள்கை பரந்த செயற்றிட்டமாகப் பரிணமிக்கத் தலைப்பட்டது.

உலகின் பல நாடுகளிலுமுள்ள பண்டைப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களுக்குப் புத்துயிரும் புத்துருவமும் அளிக்கும் விழுமிய பணியில் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு

ஈடுபட அஸ்வான் அணைக்கட்டுத் தந்த வாய்ப்பே காலாயிற்று. பீருவிற் றுக் கோவையும் ஏதென்ஸில் அதீனியத்தையும், ஈரானிற் பேர்சிபோலி சையும், பாகிஸ்தானில் மொகஞ்சதாரோவையும், கம்போடியாவில் அங்கோர்வாட்டையும், இந்தோனீசியாவில் பொரொபுதாரையும், தமிழ்நாட்டிற் சில கோயில்களையும் பேணிப் பாதுகாக்கும் பணிகளில் இந்நிறுவனம் ஈடுபட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1952இல் பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பேணும் சர்வதேச உடன்படிக்கையொன்று உருவாக்கப்பட்டது. 1954இல் ஹெக்கில் நடைபெற்ற பொதுப் பேரவையில் அங்கீகாரம் பெற்ற இவ்வுடன் படிக்கை 'ஒரு பண்பாட்டுச் செஞ்சிலுவை' எனப் பாராட்டத்தக்கது.

கீழை நாட்டுப் பண்பாடு, மேலை நாட்டுப் பண்பாடு ஆகிய இரண்டின் கருத்து விழுப்பங்களைப் பரஸ்பரம் நயந்து மன்பதையின் பண்பாட்டுப் பொதுமரபை அனைவரும் உணரத் துணைபுரியும் நோக்கத்துடன் பண்பாட்டுப் பொதுமை பேணும் புத்தாண்டுக்கால முயற்சியாகக் கிழக்குமேற்குப் பெருஞ்செயற்றிட்டம் 1956 இல் இந்நிறுவன அமைப்பினால் தொடங்கப்பட்டது. இச்செயற்றிட்டம் பல பண்பாட்டுத்துறை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளது. சர்வ தேசப் பண்பாட்டு ஆய்வில் ஈடுபடும் ஆசிய நாடுகளின் நிலையங்கள் சிலவற்றிற்குப் பொருளுதவி அளித்தல், இலத்தீன் அமெரிக்காவில் ஆசியா பற்றிய ஆய்வு நிலையங்கள், பல்கலைக் கழகத் துறைகள் அமைக்க ஆதரவு நல்கல், கீழைத்துறை நிபுணர்கள் மேல் நாடுகட்கும், மேலைத்துறை நிபுணர்கள் கீழை நாடுகட்கும் விஜயம் செய்ய உயர் புலமைப் பரிசில்கள் வழங்கல், கீழ்நாட்டுக் கலை விளங்கக் காட்சிகள், மேனாட்டுக் கலை விளங்கக் காட்சிகளை ஒழுங்கு செய்தல், பண்பாட்டு விளக்க வானொலி நிகழ்ச்சிகள், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றைத் தயாரிக்கத் துணைபுரிதல், பண்பாட்டுக் கருத்து விழுப்பங்கள் பற்றிய கலந்துரையாடல்கட்கு வழிகோலல், பண்டைய ஆசிய இலக்கியங்கள் இன்றைய கீழை நாட்டுப் படைப்புக்கள் ஆகியவற்றில் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவற்றை ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு இரண்டிலும் மொழிபெயர்த்தல், கிழக்கிலும் மேற்கிலுமுள்ள

இளந்தலைமுறையின் கருத்து விழுப்ப அமைப்புக்களின் பரப்பாய் வினை மேற்கொள்ளல், 'குணகுட கோளம்', 'கூரியர்' என்னும் பெயர் களைத் தாங்கிய பண்பாட்டுச் சஞ்சிகைகளை வெளியிடல். 'கூரியர்' என்னும் சஞ்சிகை சர்வதேசிய விளக்கம் என்ற குறிக்கோளுடன் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஸ்பானியம், ஜெர்மானியம், அரபு, ஜப்பானியம், இரஷ்யமொழி, தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் மாசிகையாக வெளிவரு கின்றது. முதலாம் வரலாற்றுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப் பின் பெருஞ் செயற்றிட்ட நடவடிக்கைகள், பண்பாட்டுப் பொதுமை பேணல் என்னும் குறிக்கோள் ஒற்றைவழிப் பயணமாகத் தேய்ந்து செல்லாது, பண்பாட்டுப் பரிவர்த்தனை என்னும் இருவழிப் பயணமாக வளர்ந்து நிறைவுறத் துணை புரிந்து வருகின்றன.

ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பின் அரும்பணிகள் அமைதியையும் முன்னேற்றத்தையும் மனித இனத் திற்கு அளிப்பதை இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்விலட்சி யத்தின் முடிமணியாக 'ஒரே உலகம்' என்னும் எண்ணக்கரு ஒளி காலுகின்றது. உலக ஒருமை என்னும் எண்ணத்தை மக்களிடையே விதைத்துக் கல்வி, விஞ்ஞானம், பண்பாடு என்பன மூலம் அவர்கள் பால் ஒத்துழைப்பை வளர்த்து, அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் நல்கி ஒரே உலகத்தைப் படைக்க இந்நிறுவனம் முயன்று வருகின்றது. இதற்காகவே பண்பாட்டுப் பரிவர்த்தனை, அமைதி, நட்புறவு, பரஸ்பர விளக்கங்கட்கான இளைஞர் திட்டங்கள், பாடநூற் சீர்திருத்தச் செயற் றிட்டம், சர்வதேசச் சட்டப்போதனை போன்ற வழிவகைகளை இந் நிறுவனம் கடைப்பிடித்து வருகின்றது. 1970ஆம் ஆண்டில் அமைதிக்கான கல்விப்பணிக்கு இந்நிறுவனம் இருபது இலட்சம் டொலர்களைச் செலவிட்டுள்ளது. ஆயின் அதே ஆண்டில் அதன் உறுப்பு நாடுகள் பயங்கரப் போர்க் கருவிகளை ஆக்கிக் குவிக்க இருநூறாயிரம் கோடி டொலர்களைச் செலவிட்டுள்ளன. ஐக்கிய நாட்டுச் சங்கத்தின் பாதுகாப்புச் சபை அமைதியைக் காக்கப் பணி புரிகின்றது. ஆயின் ஐக்கிய நாட்டுச் சங்கத்தின் கிளை நிறுவனமான ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு அமைதியை

ஆக்கப் பணிபுரிகின்றது. எனவே ஐக்கிய நாட்டுச் சங்கத்தின் அரசியற் பாதுகாப்புச் சபையினும் மேலான பணியை அச்சங்கத்தின் பண்பாட்டுப் பாதுகாப்புச் சபையாய் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு ஆற்றுகின்றது எனக்கூறல் மிகையாகாது.

ஒரே உலகம் என்னும் நிலையைக் காணச் சர்வதேசிய விளக்கம் ஆகிய விழுமிய கருத்துக் கல்வியின் நோக்கமாய்ப் போற்றப் படுகின்றது. இன்றைய கல்விக்கு அறைகூவலாய் அமையும் சர்வதேசிய விளக்கம் என்ற நோக்கத்தில் இரு கூறுகளுள்ளன. அனைவர்க்கும் சமநீதி வழங்கும் சமுதாய அமைப்பில் யாவரோடும் கூடிவாழும் வேட்கை ஆக்கவழியில் அனைவரும் பணிபுரிய ஊக்கமும் உதவியுமளித்தல் என்பனவே அவையாகும்.

இத்தகு சிறப்புக்களைக்கொண்ட உன்னத நோக்கத்தை நடைமுறையிற் கொணர்வதிற் சிரமங்களுள் முதலாவதாகத் தேசிய குழுக்களிடையே பண்பாட்டு வேற்றுமைகளும் போட்டிகளும் உள். அடுத்துக் கல்வித்துறையில் அரசுக்கட்டுப்பாடுமுள்ளது. அத்துடன், பன்னாட்டுக் குடிமக்களிடையே நேர்முகத்தொடர்பு குறைவாயுள்ளது. இலங்கையில் ஐரோப்பியக் குழுந்தைகள் பிற குழுந்தைகளிலும் அதிருட்டமுடையன. அடுத்து இவ் வகைப்பணிகளின் முறைகளும் பயன்களும் பற்றிய அறிவு திருத்தமற்றுக் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு சிரமங்கள் உள்ளமையாற்போலும், “சர்வ தேசிய விளக்கம் என்பது கற்பிக்கப்படக்கூடியதன்று; அதன் வளர்ச்சிக்கும் சாதகமான சூழ்நிலையை உருவாக்கவே செயற் பாலது” என வில்லியம் சார்ள்ஸ் வோர்த் கருதுகின்றார். எனினும் சர்வதேசிய விளக்கத்திற்கான கல்வி பற்றிய ஆய்வின் பயனாகச் சொந்த நலனைக் காட்டிலும் பொது நலம் மதிப்புடையது என்பதை ஏற்றல் என்னும் கருத்தினைத் தரும் ‘தன்னல மறுப்பு’, தன்னை விமர்சித்தலும், தனது நம்பிக்கைகளை மாற்றத் தயாராயிருத்தலுமான ‘அறிவு நேர்மை’ இன, மத வர்க்கங்களில் தன்னில் வேறுபட்ட தனிநபர்பால் மதிப்புச் செலுத்துகின்ற ‘சகிப்புத் தன்மை’, பிற மக்களின் உரிமைகட்கு மதிப்ப

ளிக்கின்ற 'நீதியுணர்வு', பிற நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைமுறைகள், பிரச்சினைகள்பால் ஆர்வம் கொள்ளல் என்னும் கருத்தினையுடைய 'உணர்வுக் கூர்மை', உடன்பாடு காணும் தேவையை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற 'அடக்கம்', மனித வாழ்வில் தானோர் அங்கத்தவன் என்னும் உணர்வுடைய 'ஈடுபாடு' முதலாம் மனப்பாங்குகளும் பண்புகளும் அந்நோக்கத்தையுடைய உற்றுழி உதவுமென்பது தெளிவாகியுள்ளது.

சர்வதேசிய விளக்கம் என்னும் இலட்சியம் கல்விக்கு விடுத்துள்ள அறைகூவலை எதிர்கொள்ள மூன்றுவழிகள் உள்ளன. அதாவது பாடசாலையின் கல்வி நிரல்கள் பரிசீலனை செய்யப்படுவதுடன் புதுப்போதனை முறைகள் கடைப்பிடிக்கப்படல் வேண்டும். அத்துடன் ஆசிரியர் பயிற்சி புது நோக்கில் மாற்றம்பெறல்வேண்டும்.

பாடசாலைக் கல்வி நிரல்களின் பரிசீலனையின் பயனாகச் சர்வதேசிய விளக்கத்திற்குரிய கற்கைநெறிகள் மரபுவழிப் பாடசாலைகளில் முக்கிய இடம் பெறல் வேண்டுமென்னும் கருத்து இப்போது வலிமை பெற்றுள்ளது. சர்வதேசிய விளக்கப் போதனைக்குப் பரந்த மனப்பாங்கினைத் தரவல்ல பாடசாலைச்சூழலைப் படைத்தல் அவசியம். மேலும், மனிதர் பிரச்சினைகள் பற்றிய முறையான ஆய்வுக்குத் துணைபுரியும் பாடக்கோவைகளும் சிறப்பிடம் பெறல் வேண்டும். இத்தகைய கற்கை நெறிகளின் சிறப்பியல்புகளாகக் கூட்டு வேலைகட்டு வாய்ப்புக்கள் அளித்தல், குறிப்பிட்ட தலைப்புகளின் ஆய்வு. இன மத நம்பிக்கை வேறுபாடுள்ளோர் சந்திப்புக்கு வாய்ப்பு வகுத்தல், வகுப்புச் சஞ்சிகைகளின் வெளியீடு, படங்கள், படச் சுருள்கள், ஒலிப்பதிவுகள், பிற நாட்டு நடனங்கள், கடிதப் பரிமாற்றங்கள் ஆகிய கலைத் திட்டத் தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளுக்கு வழிகோலுதல் என்பன போற்றப்படல் சாலும். இச்சிறப்பியல்புகளையுடைய கற்கை நெறிகளின் ஆய்வுப் பொருள்களாகத் தூர நாடுகளிலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், மனித உரிமைகள், ஐக்கிய நாட்டுச் சங்கமும் அதன் சிறப்பு நிறுவனங்களும் ஆற்றும் பணிகள் என்பன தெரியப்படல் வேண்டும்.

பம்பாய் நகரத்தில் 'புதுயுகக் கல்லூரி' என்னும் பெயர் கொண்ட பள்ளிக்கூடத்தில், ஒரு வார காலம் ஜப்பான் தேசவரலாறும் அந்நாட்டின் இன்றைய பொருளாதாரப், பண்பாட்டு, விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சியின் நிலையும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டது. இவ்வாரம் 'ஜப்பானிய வாரம்' என்று நாமம் சூட்டப்பட்டு, ஜப்பான் பற்றிய பொருட்காட்சி சிறந்த முறையில் அமைக்கப்பட்டது. மலரலங்காரம் எழில் நிறைந்த ஜப்பான் நாட்டில் சிறந்த இடம் பெறுகின்றது. புதுயுகக் கல்லூரி ஜப்பான் வாரம் கொண்டாடியதன் விளைவாக, இன்று மலரலங்காரம், இந்திய நாட்டின் இடைநிலைக் கல்வித் திட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இந்திய இடைநிலைக் கல்லூரிகளிற் பிராந்திய உறவு விளக்கத் திற்காகச் சில பிராந்தியங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, பிராந்தியங்களிடையே உண்டாக வேண்டிய கூட்டுச் சமூக வாழ்வு, இராமக் கிருஷ்ணர் விழா, காந்தி விழா. தாகூர் விழா போன்ற செயற்றிட்டங்களையும் கலைத் திட்டத்திற் சேர்த்துச் சமூக உறவினை வளர்க்க இந்தியா வழிவகுக்கின்றது. இதுபோன்ற கற்கை நெறிகள் நமது நாட்டுக் கலைத் திட்டத்திலும் இடம்பெறலாம்.

ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்புக் கொண்டிருக்கும் கற்கை நெறிகள் புதுப்போதனை முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. புதுப் போதனை முறைகள் சர்வதேசிய விளக்கத்திற்கு இன்றியமையாதனவென்ற தெளிவு காரணமாக மரபு வழிப்பாடங்களைப் போதிப்பதில் சீர்திருத்தங்கள் எழுந்துள்ளன. அதனாற் போதனை நோக்கங்களில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. எனவே, உலக அரங்கிலே நிகழும் மாற்றங்களை அறிந்திருத்தல், உலகக் குடிமை, உலகப் பிரச்சினைகள் பற்றிய விளக்கம், மனக் காழ்ப்பின் விடுதலை பெறுதல், உலக சமுதாயத்தின் அங்கத்தவன் என்னும் உணர்வு, மனித சகோதரத்துவ உணர்வு என்பன புதுப் போதனை முறைகளின் நோக்கங்களாய்ச் சிறப்புப் பெறுகின்றன. இவற்றில் மனித சகோதரத்துவ உணர்வு எளிதில் தூண்டக்கூடிய

தொன்றாகும் மக்கள் அனைவர்க்கும் அடிப்படை ஆசைகள், விருப்பங்கள்; அச்சங்கள் ஒரேவகையின; அனைவரும் இன்ப வாழ்வை விரும்புகின்றனர்; கவலை, வறுமைகளில் நின்று நீங்கி உணவும் உறையுளும் பெற்றுக் குடும்ப நலம் பேண விழுகின்றனர். இவ்வண்மையைத் தெளிவுற அறிந்ததும் சகோதரத்துவ உணர்வு எளிதிற் பிறக்கும்.

நாட்டு வரலாற்றுப் போதனை பிராந்தியம், உலகம் என்னும் பகைப்புலங்களின் அடிப்படையில் மனிதர்களுக்கிடையே சமூக, பொருளாதார, அரசியல், தார்மீக உறவு பற்றிய கல்வி என்ற நோக்கில் அமைதல் வேண்டும். இவ்வாறு போதனைமுறை அமையின் ஒரு தலைச் சார்வு மனப்பான்மையிலிருந்து பிள்ளைகள் விடுதலை பெறுவதோடு, உலகக் குடிமை என்னும் இலக்கையும் எளிதில் அடையலாம். இதற்கு வரலாற்றுப் பாடவிதானத் திருத்தம் அவசியமாகின்றது. இத்தகைய திருத்தப்பணியில் ஈடுபட்ட உலக அரசுக்கான இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றக்குழு 'ஒரே உலகம்' பற்றிய பாடவிதானத்தைத் தயாரித்துள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம்.

உலக மனப்பாங்கினைப் படைத்தற்கேற்ற மிகச்சிறந்த பாடம் புவியியல் ஆகும். உலக நாடுகள் ஒன்றையொன்று நம்பித் தம் தேவைகட்கு எதிர்பார்த்து வாழும் உண்மை நிலையை வலியுறுத்தல் இப்பாட போதனையின் புதிய அணுகு முறையின் பிழிவாயுள்ளது. இவ்வேறுபட்ட அரசியலமைப்புக்களையுடைய நாடுகளும் வாழ்வின் அவசியத் தேவைகளை நிறைவேற்ற ஒன்றோடொன்று இணைந்து கொள்ளலைப் புவியியல் மூலம் விளக்குதல் சாலும். புவியியற் போதனை இரு மட்டங்களில் நிகழலாம். முதல் மட்டத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், இயற்கை வளங்கள், போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகள், உணவு, உடையளித்தல் என்பனபற்றிக் கற்றல் நிகழ்தல் தகும். இரண்டாம் மட்டத்தில் உலகக் குடிமைக்கேற்ற கல்வி என்னும் எண்ணக் கோளிற்கு இசைந்த வழிகளிற் போதனை திட்டமிடப்படல் வேண்டும்.

உலக மனப்பாங்கினை வளர்த்தற்கும் உலகக் குடிமையை உருவாக்குவதற்கும் மொழிக் கல்வியும் துணைபுரியும். நவீன மொழி யொன்றின் கல்வி பிற நாட்டு மக்களின் சிந்தனைகளில் உட்காட்சிய ளித்து அதன் வாயிலாக அவர்களின் சிந்தனை முறைகள் பற்றிய தெளிவினைத் தரும்.

கவின்கலைக் கல்வியும் உலக மனப்பாங்கினை உருவாக்கப் பயன்பட வல்லது. கலைப்படைப்புக்களின் கவர்ச்சி, காலம், இடம் போன்ற வரையறைகளைத் தாண்டி அனைவரையும் ஈர்க்கவல்லது. கலைத் தாக்கத்தின் உலகப் பொதுமையை உலக மனப்பான்மை என்னும் நோக்கத்திற்கியையைப் போதித்தல் நலம். நாடகக் காட்சியும், ஓவியக் காட்சியும், பிறகலைக் காட்சிகளும் உலகப் பொதுவு ணர்வை வளர்க்கக் கருவிகளாகப் பயன்படல் வேண்டும்.

மனித ஆளுமையின் மதிப்பு, மனிதனின் சகோதரத்துவம் என்ப வற்றிற்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் முறையிற் சமயக் கல்வி போற்றப்பட வேண்டும். மதக்காழ்ப்பு, மதக் கொடுமைகள் மக்களிடையே பிளவையும் பிணக்கையும் தோற்றும். இவற்றையுணர்ந்து சமரசம் போற்றும் மனப்பாங்கினை உருவாக்கும் நோக்குடன் சமய போதனை அணுகப்படல் வேண்டும்.

புதுப் போதனை முறைகள் வாயிலாகச் சர்வதேசிய விளக்க மென்னும் இலட்சியக் கோபுரத்தை நிர்மாணிக்கப் பாட நூல்கள், போதனை, போதனைப் பொருட் கூறுகள் என்பன சீர்திருத்தம் பெறல் அவசியம். எனவே, இனவாதச் சார்பு, இராணுவ ஆதிக்கச் சார்புள்ள பொருட் கூறுகள் பாடநூல்களில் இடம்பெறலாகாது. 'பிரன்ஸ்விக்' என்னுமிடத்திலுள்ள "சர்வதேச பாட நூற் கழகம்" இத்துறையில் ஆராய்ச்சிகள் புரிந்து வருதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கழகத்தின் பணிகளில் ஆசிரியர்கட்கான பின்னணியறிவு நூல் வெளியீடு, பன்னாட்டு மக்கள் பற்றிய நூல்களைப் பிள்ளைகட்காக வெளியிடல், சீரிய காட்சி - கேள்வித் துணைகளின் உற்பத்திப் பெருக்கம், பாடநூற்

சீர்திருத்த வழிவகைகள் என்பன முதன்மை பெற வேண்டுமென ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு சிபாரிசு செய்துள்ளது.

சர்வதேசிய விளக்கம் என்னும் நோக்கத்திற்கேற்ப இப்போது நடைமுறையிலுள்ள ஆசிரியர் பயிற்சிக் கற்கை நெறிகளை மாற்றி அமைத்தல் அவசியமாகும். எனவே, ஆசிரியர் பயிற்சிக் கற்கை நெறிகளிற் சமூக விஞ்ஞானத் துறைகள், சர்வதேச உறவுகள், சமூக உளவியல் என்பன இடம் பெறல் வேண்டும். மேலும் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களைச் சார்ந்த தனி நபர்கள் பரஸ்பர ஆர்வமூட்டும் விடயங்களில் நேர்முகத் தொடர்பு பூண்டு பணிபுரிய வாய்ப்பு நல்க வேண்டும். இந்நோக்கம் நிறைவுற ஆராய்ச்சி, பயிற்சித் திட்டங் கட்கென 1200 உயர் புலமைப் பரிசில்களையும், பிரயாண மானியங் களையும் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பும் அதனோடு ஒத்துழைக்கும் அரசுச் சார்பற்ற நிறுவனங்களும் அளித்து வருகின்றன. பிற நாட்டிற் கல்வி, பிற நாட்டிற் கற்பித்தல், பிற நாட்டில் விடுமுறையைக் கழித்தல்; சர்வதேச வேலை முகாமியக்கப் பணிகள் என்பனவும் இன்று பல்கி வருகின்றன.

இத்துறைகளிலெல்லாம் நவீன உத்திகளையும் புதிய விளக் கங்களையும் பரப்பவும் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ளவும் கலைத் திட்டம், போதனை முறை, ஆசிரியர் பயிற்சி என்பன பற்றிய சர்வதேசக் கருத்தரங்குகள் இந்நிறுவன அமைப்பின் ஆதரவில் நிகழ்த்தி வருகின்றன.

சர்வ தேசிய விளக்கம் என்னும் இலட்சியத்தை அடையத் துணை புரியும் சிறப்புச் செயற்றிட்டங்கள் சிலவற்றை ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு வகுத்து அவற்றைச் செயற்படுத்தியும் வருகின்றது.

அத்தோடு ஒன்றிணைந்த கல்லூரிகளின் திட்டம் என்னும் செயற் திட்டத்தின் கீழ் பாடசாலைகளிற் கல்விப் பரிசோதனை நடவடிக்கைகட்கு இந்நிறுவனம் ஆதரவு அளித்து வருகின்றது. மேலும் இசை, மனையியல் போன்ற சார்பான சிறப்புச் செயற்றிட்

டங்களும் செயற்படுத்தப்படுகின்றன. இசை விழாக்கள் போன்றவை சர்வதேச நோக்கில் நிகழவும் இவ்வமைப்பு ஆதரவு நல்கியுள்ளது. மேலும் சர்வதேச நாடகக் கழக அமைப்பு, படைப்புக் கலைஞரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் சர்வதேசப் பதிப்புரிமை உடன்பாடு, இயங்கும் நூல் நிலைய வளர்ச்சி, அரும் பொருட்காட்சிச் சாலைகளின் நவீனமயமாக்கம் போன்ற பல்திற நடவடிக்கைகள் இந்நிறுவன அமைப்பின் சிறப்புச் செயறிட்டங்களின் மேம்பாட்டை விளக்கவல்லன. இச் செயறிட்டங்களின் பணிகள் சர்வதேசக் கூட்டுறவிற்கும் விளக்கத்திற்கும் பெரிதும் துணை புரிந்துள்ளன.

உலகம் போற்றும் தத்துவஞானி, மார்ட்டின் பியூபர். “போரின் உண்மையான மறுதலை போரின்மையன்று, பேச்சேமறுதலையாம்; அரசியல் சமாதானமும், ஆத்மீக, உள, மனிதகுல அமைதியே போரின் மறு தலையாம்” என ஒருமுறை கருத்து வழங்கினார். உலகக் கல்வி நெறியாளர், சர்வதேச அராங்கில் முதலிடம் பெற்ற கலாநிதி இராதா கிருஷ்ணன், இக்கருத்தினை உலகெங்கணும் பரப்பினார். இப் பெரியோர்கள் வழங்கிய கருத்துரையின் பொருளாழம் இந்நிறுவன அமைப்பின் இலட்சியத்தை நுட்பமாக உணர்த்துகின்றது. போரின்மையாகிய செயலறுநிலை போரின் மறுதலை எனல் ஒவ்வாது. விளக்கம் என்னும் இலக்கினைக் கொண்ட உண்மையான பேச்சே, கருத்துப் பரிமாற்றமும் கருத்து உடன்பாடுமே, உலகிற்கு அமைதியையும் முன்னேற்றத்தையும் தரும், இச்செயலறு நிலையே நலம் பயக்கும். அதுவே போரின் உண்மையான மறுதலையாம்.

உலகில் மாறுபட்ட சமுதாய அமைப்புகளும், தத்துவங்களும் சக வாழ்வினைப் போற்றவும், நாடுகளிடையே கருத்துப் பொதுமையும் கருத்துப் பரிமாற்றமும் விளையவும் உலக சமுதாயம் மேற்கொண்டுள்ள புனித யாத்திரை நீண்டது. இப்புனித யாத்திரை நனவாக உலக நிறுவனமாம் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு ஏற்றிய ஞான தீபத்தின் ஒளிச்சுடர்கள் மனித குலத்தின் நம்பிக்கைக்கு வலிவும் பொலிவும் ஊட்டிக்கொண்டே இருக்கின்றது.

ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்பு, உலக நெறி பேணும் இயக்கம் எனக் கண்டோம். இவ்வியக்கத்துக்கு அருகதையாகவும் உறுதுணையாகவும் பல உலக ஆத்மீக மனிதத்துவ கலாசாரப் பண்பாட்டியக்கங்கள் இயங்குகின்றன. இவற்றில் விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது வேதாந்த நெறியில் எழுந்த “ஒன்றே உலகம்” என்னும் தத்துவத்தைச் சமய சமரசம்மூலம் போற்றுகின்ற இராமகிருஷ்ண சங்கம் சிறந்த இடம் பெறுகின்றது. ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து நாடுகளில் முன்னூறு நிறுவனங்களோடு இயங்குகின்ற இச்சங்கம் சிறப்பாகக் கல்வியிலும் கலாசாரப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியிலும் ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்புடன் இணைந்து செயலாற்றுகின்றது. பாரதத்திலும் பிரான்ஸ் தேசத்திலும் ஆர்ஜெண்டீனா போன்ற நாடுகளிலும் இவ்விரு இயக்கங்களுக்கும் கூடிய இணைப்பைக் காண்கிறோம்.

“உண்மை ஒன்று வழிகள் பல” என்னும் உயர்ந்த ஆத்மீக இலட்சியத்தைக் கல்வி பண்பாட்டுக் கலாசார வளர்ச்சி, உலக ஒற்றுமை, உலகம் ஒரு குடும்பம் என்னும் நெறி ஆகிய பண்புகளின் வழி உருவாக்கி இவ்வியக்கம் செயல்படுத்தி வருகின்றது. இவ்வுலக இயக்கம் இன்னும் கூடியளவு ஐக்கிய நாட்டுக் கல்வி விஞ்ஞானப் பண்பாட்டு அமைப்புடன் சேர்ந்து செயலாற்ற இடமுண்டு.

“ஒன்றே குலம், ஒன்றே பரம் பொருள்,
நாமதன் மக்கள்”

இச்சிந்தனையே உலக வாழ்விற்கு, வேண்டற்படும் தத்துவமாகும்.

13759 CC

◆◆◆

ஆயுதசன நாலகம்
பண்பாடமை

பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள் தமிழில் முழுதளாவிய கல்வித்தத்துவ அறிவொளியைப் பாய்ச்சிய சிந்தனையாளர். பேராதனை, கொழும்பு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகங்களின் கல்வியியல் புலங்களுக்கு வளம் சேர்த்த புலமையாளர். அவரது ஆற்றலின் அழகும் வீச்சும் இன்றுவரை ஆழ உணரப்படுவன.

பண்பாட்டு உணர்திறனோடு மேலைக் கல்விச் சிந்தனைகளுடனும் எங்கள் புலத்து சிந்தனைகளுடனும் தோய்ந்து விரிந்தது பேராசிரியரின் உள்ளம். அவரிடம் பாடம் கேட்ட அவரது நூல்களைப் பயின்ற அனுபவஞானம் ஒப்பிலாதது. இந்தவகையில் உலக கல்விச்சிந்தனையாளர்களின் தரிசனங்களை சமூக அறிவியல் நோக்கில் பகுத்தாய்ந்து அவர் கண்ட தெளிவின் சாரமே 'கல்வித் தத்துவம்' எனும் நூலாகும்.

பேராசிரியர் கலாநிதி என்.சண்முகலிங்கன்
மேனாள் துணைவேந்தர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

